STARCROSS

Philip Reeve

Ilustrații de David Wyatt

PHILIP REEVE

STARGROSS

PHILIP REEVE

STARCROSS

SAU

VENIREA MOBILOR

SAU

AVENTURILE NOASTRE ÎN A PATRA DIMENSIUNE!

O poveste emoţionantă despre zelul britanic
pe mările spaţiului şi ale timpului!

Aşa cum e povestită de ART MUMBY, Esq.
(& Domnişoara Myrtle Mumby)
prin intermediul domnului PHILIP REEVE
& ilustrată în întregime de DAVID WYATT

DUMNEZEU S-O AIBĂ ÎN PAZĂ PE REGINĂ!

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REEVE, PHILIP
Starcross / Philip Reeve; trad.: Mihaela Frunză, Laura Frunză. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company,
2008

ISBN 978-973-103-815-5

I. Wyatt, David (il.)
II. Frunză, Mihaela (trad.)
III. Frunză, Laura (trad.)

821.111.31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

PHILIP REEVE
Starcross
Copyright text © Philip Reeve, 2007
Copyright ilustraţii © David Wyatt, 2007
Au fost garantate drepturile morale
ale autorului şi ilustratorului

Traducere din limba engleză
MIHAELA FRUNZĂ şi LAURA FRUNZĂ

© RAO International Publishing Company, 2009
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-815-5

Pentru Sarah & Sam – P.R.

Pentru Natalie – D.W.

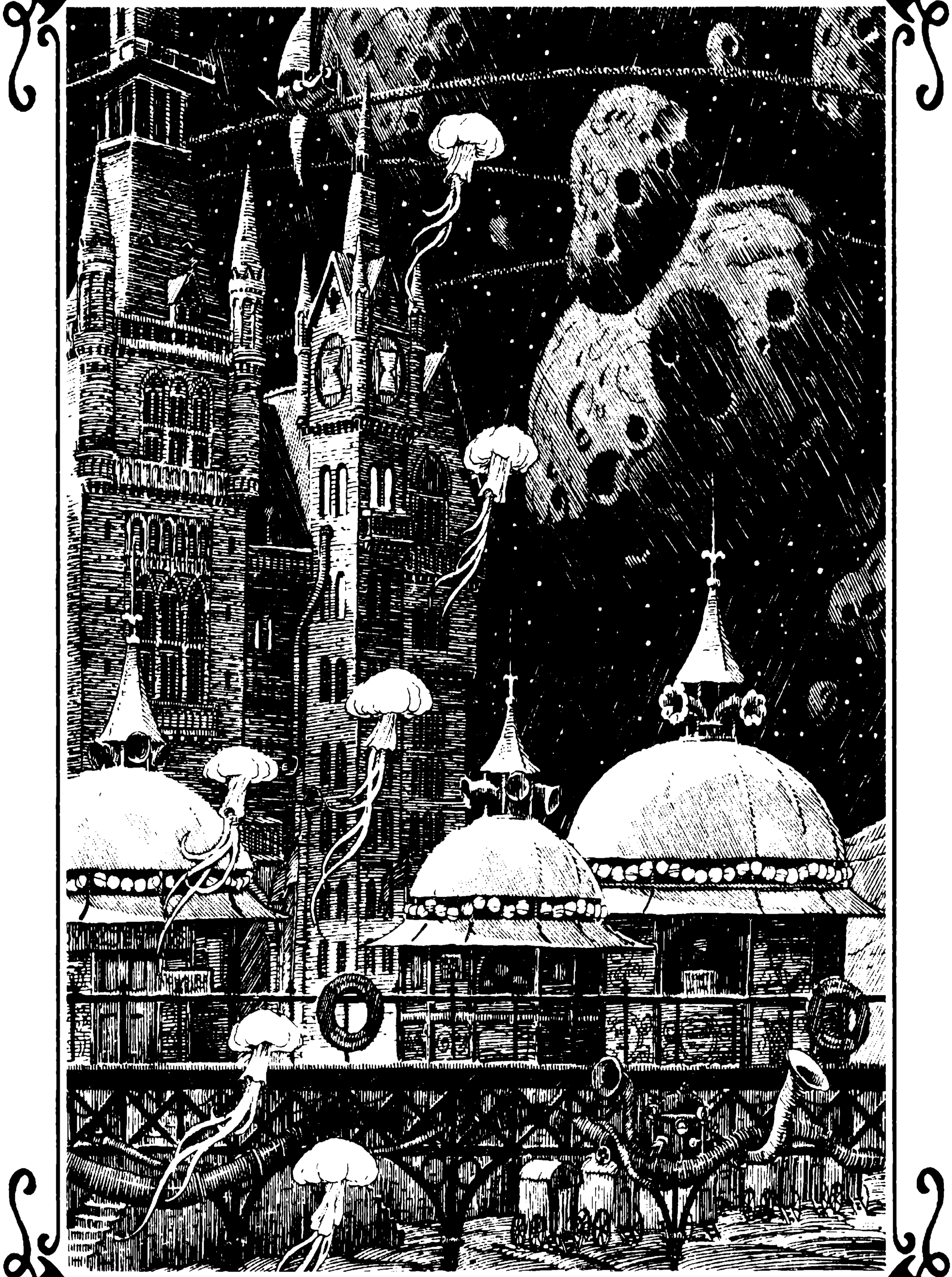

PROLOG

Marele Hotel de pe Starcross doarme liniștit sub un cer prăfuit de stele. Lumina stelelor coboară peste falezele de piatră și nisip care se ridică în spatele lui și poleiește cu argint acoperișurile decorate și miriadele de ferestre. Lumina stelelor sclipește pe marea care umple golful larg din fața lui, o negreală catifelată stropită cu pete strălucitoare. Lumina stelelor cade și pe chipurile precaute ale celor doi care năvălesc prin ușile de sticlă inscripționate „Recepție“ și coboară treptele către promenadă. Un domn chipeș, cu barbă, și o doamnă tânără, de o frumusețe fermecătoare. Trebuie să îl iertăm pe domn dacă lasă ușa să se trântească în spatele lui. Și dacă frumoasa lui însoțitoare murmură ceva nu prea demn de o doamnă atunci când coboară, poate că e de iertat. Pentru că ei sunt Sir Richard și doamna Ulla Burton, agenții Serviciului Secret al Maiestății Sale, și aleargă ca să își salveze viețile.

Se întind către balustrada de la marginea promenadei și sar peste ea. Gravitația e brusc mai delicată aici, departe de influența generatoarelor hotelului, iar Sir Richard și drăguța lui soție plutesc în jos ca într-un vis și aterizează cu două bufnituri surde în nisip. În fața lor, valurile albe se curbează și se izbesc de țărm, iar un șir de mașini de îmbăiat cu dungi ca niște acadele mărginește silențios, în întuneric, plaja. Sir Richard aleargă către cea mai apropiată, dar Ulla șuieră:

– Nu, dragul meu, acolo ne vor căuta prima oară!

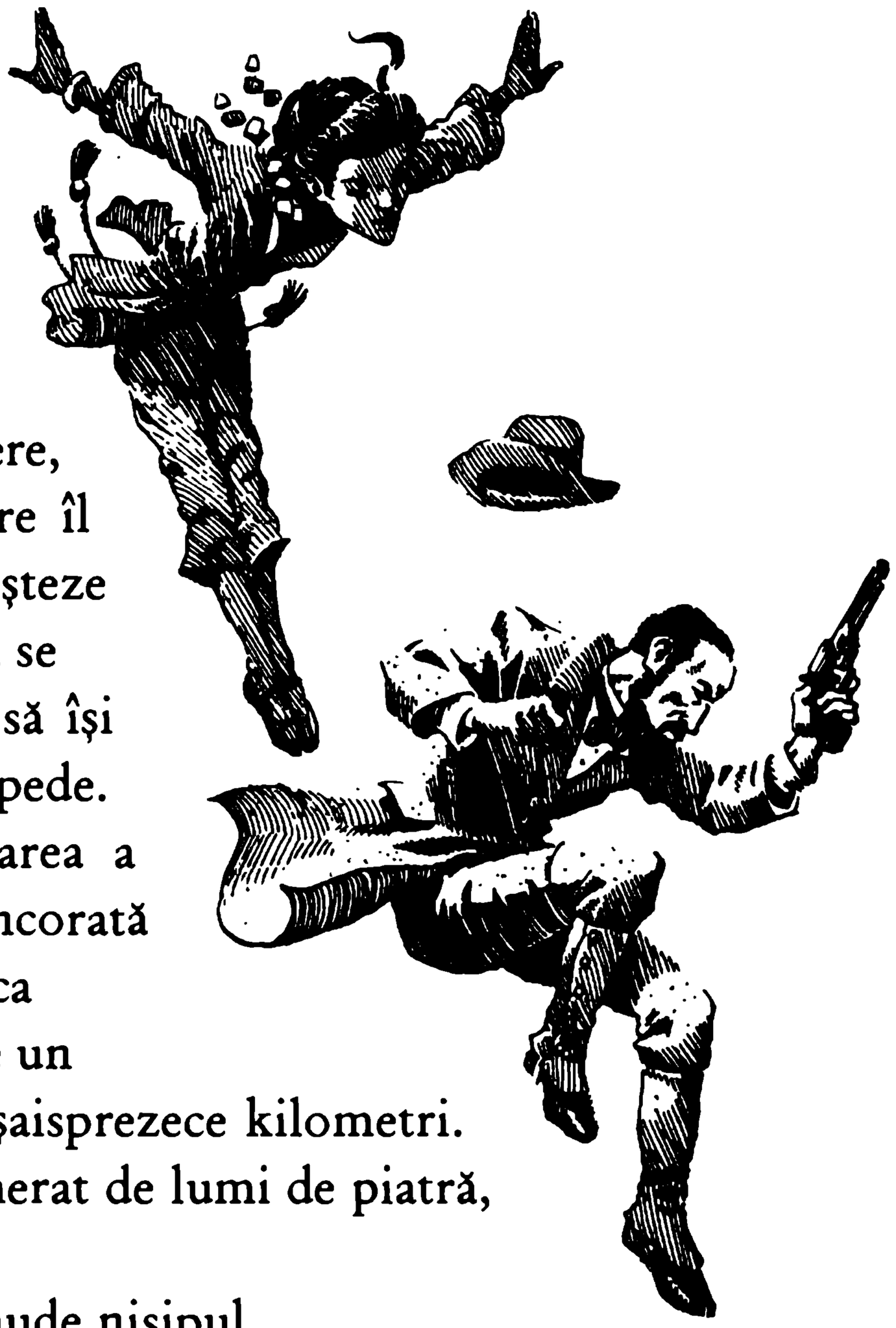

În schimb, arată către o bărcuţă cu vâsle care fusese trasă pe nisip, şi împreună se grăbesc spre ea şi încep s-o împingă către spuma albă a valurilor care se sparg.

Şi atunci, fără nici un avertisment, au o senzaţie de cădere, un sentiment de ameţeală care îl face pe Sir Richard să îşi încleşteze o mână pe frunte şi pe Ulla să se întindă şi să se ţină de el ca să îşi recapete echilibrul. Trece repede. Dar când ridică privirea, marea a dispărut. Barca cu vâsle stă ancorată pe nisipurile unui deşert uscat ca iasca, ce se întinde în zare spre un orizont dur, nu mai mult de şaisprezece kilometri. Dincolo de asta, cerul e aglomerat de lumi de piatră, mici, greoaie şi neprimitoare.

În spatele lui, Sir Richard aude nisipul scârţâind. O pânză decolorată de soare flutură uşor în bătaia vântului nocturn, în timp ce din umbra maşinilor de îmbăiat apare ceva. Este o cabină cu dungi albe şi roşii – un spectacol de marionete Punch & Judy automat, de genul celor pe care le poţi vedea pe promenadele din Bognor sau din Brighton. În interiorul ferestrei, se ridică brusc o marionetă fioroasă, cu nasul coroiat, care pare să îi fixeze pe Ulla şi pe Sir Richard cu ochii ei pictaţi.

– Salut, băieţi şi fete! ţipă ea.

Sir Richard îşi scoate revolverul de serviciu şi goleşte toate cele şase cartuşe în faţada cabinei. Găuri negre stropesc pânza dungată ca nişte pete de cerneală, iar impactul gloanţelor trimite tot spectacolul tremurând pe spate. Dar când ecourile împuşcăturilor se

estompează și norul de fum de praf de pușcă se subțiază, cabina începe din nou să se târâie implacabil către el.

– Așa se face! cârâie domnul Punch.

Din interiorul hainei, Ulla scoate un cuțit-bumerang, ascuțit, în formă de seceră, pe care îl trimite în zbor către cabină. Acesta retează pe loc capul rânjitor al marionetei, înainte de a se întoarce în mâna care îl aștepta.

Și totuși, mașinăria diavolească avansează!

Soții Burton încep să alerge către o rampă de pe care să urce înapoi spre promenadă. Dar deja un alt spectacol sinistru coboară să le împiedice evadarea. Se întorc din nou și țâșnesc spre nisipul uscat, unde ceva mai devreme se învolbura marea. La nouăzeci de metri distanță, o movilă, care fusese o insulă când era marea acolo, oferea o speranță de adăpost, sau cel puțin un petec de teren înalt pe care cei doi să-l poată apăra împotriva automatelor!

Roțile celor două cabine cu marionete scârțâie când fac cale întoarsă și încep să se rostogolească după fugari. Voci înspăimântătoare, mecanice, țipă:

– La cine sunt cârnații?

Fosta insulă e abruptă; e anevoios să te urci în vârful ei, acoperit de tufișuri ornamentale de cozi de cal marțiene și cârcei de viță gâdilitoare. Un smoc de buruieni cu ochi dulci se întoarce curios să se uite după Sir Richard și după soția lui, care se cațără spre culme. Dedesubtul lor, prima cabină Punch & Judy își întinde brațele de oțel și începe să se târâie în sus după ei.

Fugarii se ridică, se răsucesc și descoperă mai mulți dușmani care îi așteaptă. Șase siluete, nu toate omenești. Lumina stelelor care se revarsă printre frunze împrumută un luciu uleios jobenurilor lor de mătase neagră și conferă o incandescență fantomatică mănușilor și plastroanelor albe și apretate ale cămășilor lor. În umbrele borurilor pălăriilor lucesc lentilele circulare ale unor măști hidoase cu furtun: respiratoare patentate de tipul celor purtate de oamenii care au treburi în atmosferele lunilor gazoase, precum Spiv și Phizzgig.

– Dick Burton! spune una dintre aceste apariții sinistre, pășind în fața celorlalți. Și scumpa doamnă Burton. Sper că nu ne părăsiți încă, nu?

Ulla își scoate din nou cuțitul, dar cabina cu Punch & Judy s-a strecurat neobservată în spatele ei. Brațe de oțel se avântă din spatele copertinei de pânză și o țintuiesc, răsucindu-i mâna până când lama cade inutilă în pietriș.

– Richard! icnește ea. Fugi! Salvează-te cât mai poți, și avertizează-i...

Dar deja e prea târziu. Sir Richard se află în ghearele celei de-a doua cabine îngrozitoare.

Maşinăriile infernale îi întorc cu faţa către cei care i-au luat captivi. Conducătorul bărbaţilor mascaţi avansează cu precauţie, scormonind după ceva într-unul dintre buzunare.

– Ticălos nemernic! urlă Sir Richard. Dă-i drumul soţiei mele, sau...

– Sau ce, Burton? În spatele respiratorului izbucnesc hohote de râs. Nu înţelegi? Ai pierdut! O să fac după cum mă duce capul şi departamentul tău nu are cum să mă oprească!

Din buzunarul lui apare un pulverizator mic de alamă, asemenea celor pe care doamnele la modă le utilizează ca să se dea cu parfum. O ţine lângă faţa lui Sir Richard şi strânge bulbul de cauciuc, doar o dată, destul de ferm. Sir Richard strănută, acoperit pentru un moment de un nor de particule argintii, care dispare aproape instantaneu. Bărbatul mascat se întoarce repede către Ulla şi repetă procedura.

Sir Richard se holbează la pulverizator.

– Ce ai făcut...?

Deja vocea lui devine înceată şi neclară. Ochii îi pălesc. Nu se mai zbate. În lumina stelelor, pielea lui capătă o nuanţă argintie.

– Daţi-le drumul, spune bărbatul cu pălăria de mătase.

Cabinele Punch & Judy dau înapoi. Ulla se întinde ameţită să îl prindă pe Sir Richard de mână. Împreună se împleticesc pe cărare, încercând să scape printre arbuştii care se îngrămădesc în stratul de flori de acolo. După câţiva paşi, Sir Richard se opreşte şi rămâne nemişcat. Îşi ridică braţele.

– Richard! strigă Ulla slab, agăţându-se de el, dar el nu o poate auzi. Şi ea se schimbă, luând aceeaşi poleială argintie uluitoare. Degetele lor de la picioare străpung cizmele de piele şi se curbează înspre pământ. Degetele lor înmuguresc. Ulla scoate un ultim suspin, precum oftatul vântului printre frunze. Este un copac acum, înfăşurată în jurul trunchiului copacului uşor mai mare care a fost soţul ei.

Bărbaţii cu pălăriile de mătase taie cu atenţie resturile de haine care sunt agăţate de rădăcinile şi de ramurile noilor copaci, apoi pleacă. Pentru o vreme, nu se aude nimic, în afară de murmurul speriat al unei brazde apropiate de buruieni mormăitoare. Apoi, destul de brusc, se întoarce sunetul mării.

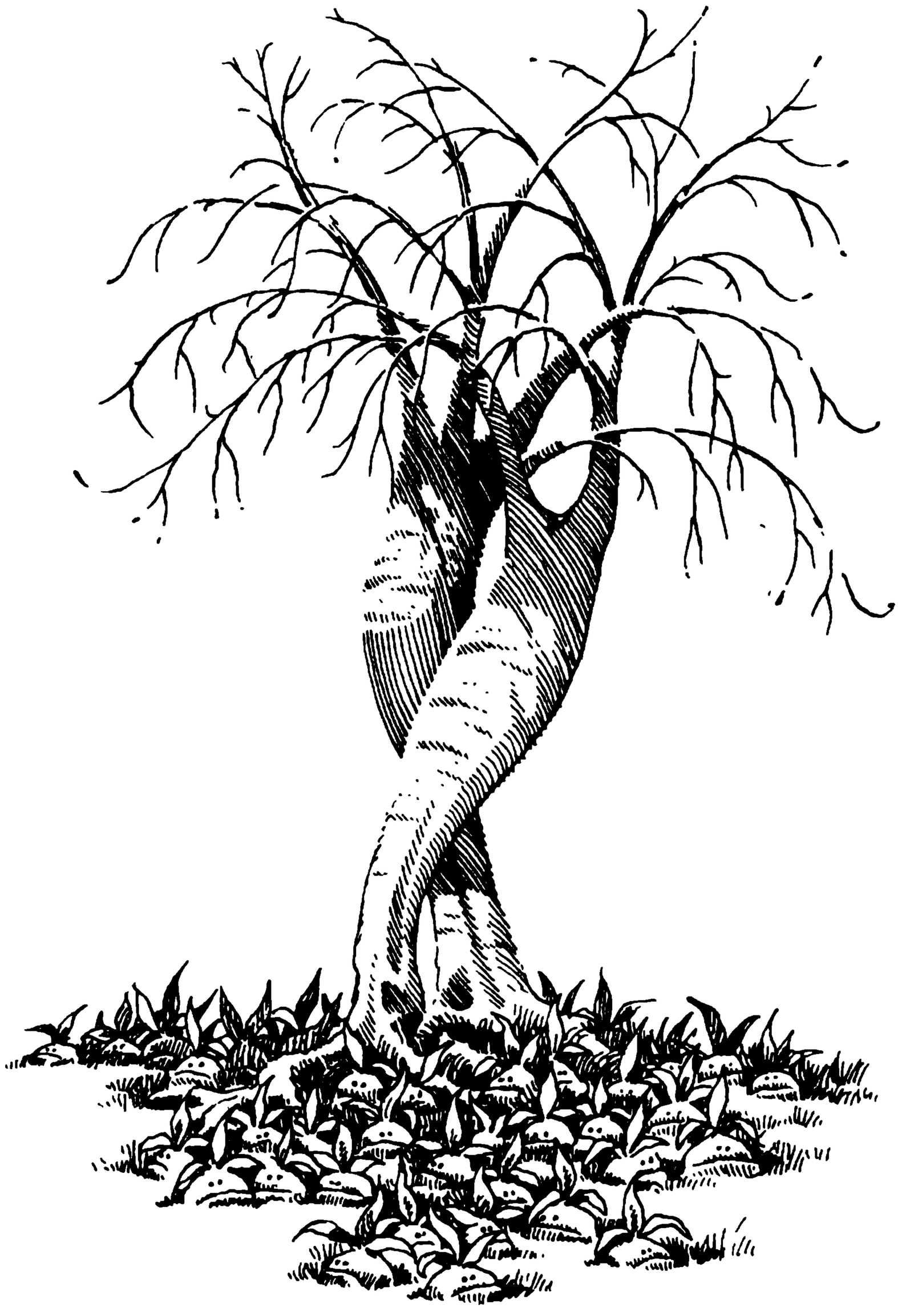

CAPITOLUL ÎNTÂI

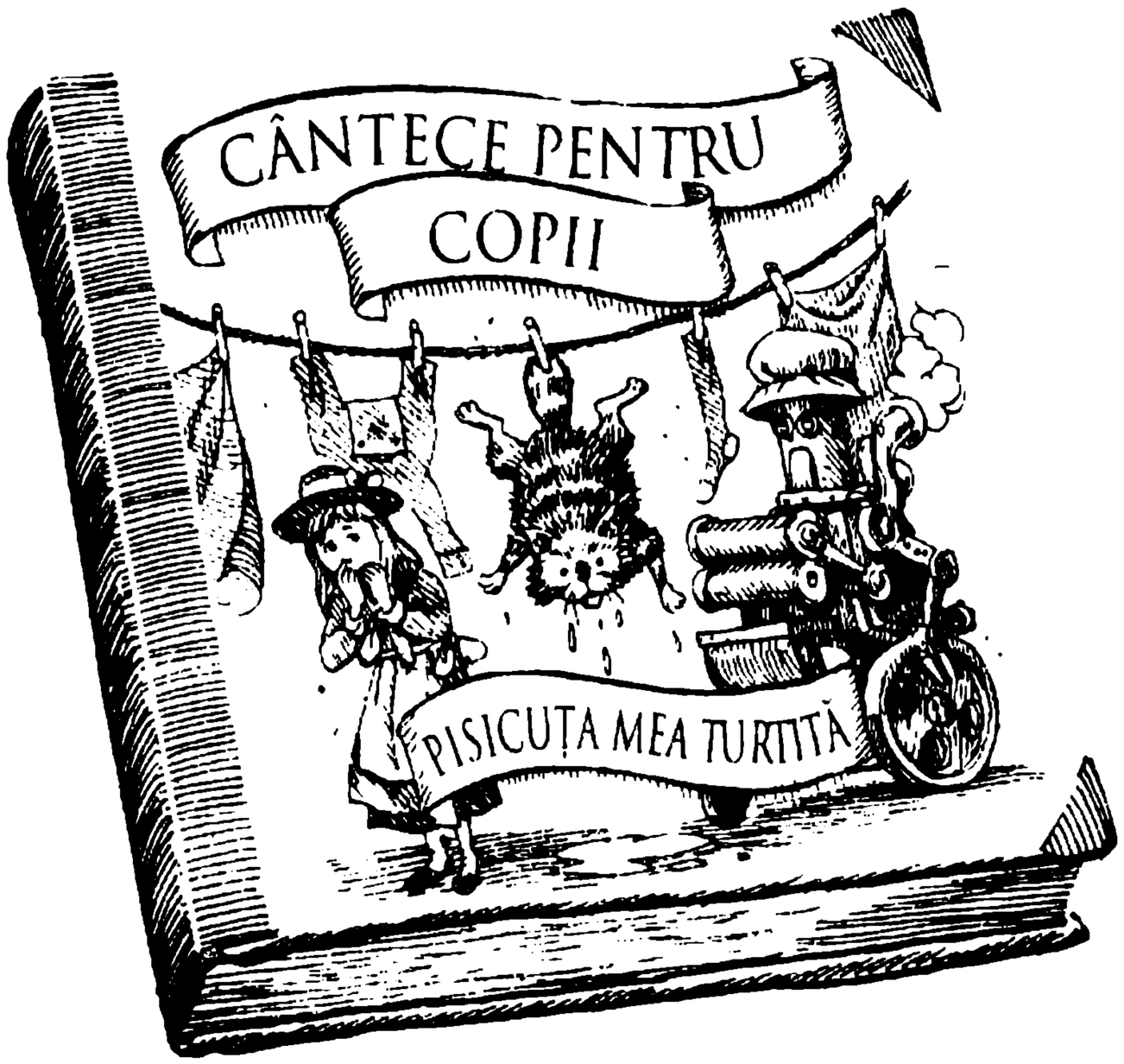

ÎN CARE DEPLÂNGEM ZGOMOTUL DECORATORILOR ȘI PRIMIM O INVITAȚIE FOARTE INTRIGANTĂ

Ce agitație! Ce furtună de praf! Ce bubuituri de ciocane și ce mârâieli de fierăstraie! Ce cantitate de talaș care se adună pe scări și umple chiar aerul, făcându-i pe bieții porci plutitori să strănute și să tușească! Ce rearanjamente nesfârșite și ce talmeș-balmeș de mobilă peste tot! Ce amețeală!

Pe scurt, aveam decoratori în casă. Larklight, căminul nostru vechi și drag, care atârnase în orbita lui singuratică la nord de Lună pentru Dumnezeu știe cât timp, adunând praf spațial și paraziți și, în general, decăzând într-o ruină pitorească, era renovat din cap până în picioare[1]. Mama se întorsese acasă din lunga ei captivitate

---

[1] Deși, din punct de vedere tehnic, nu are nici una, nici alta.

printre pânzele Celor Dintâi, destul de hotărâtă să vadă casa cea veche ajunsă în sfârşit în secolul al XIX-lea, iar tata, odată ce a trecut peste surpriza descoperirii că ea este de fapt o entitate de patru mii cinci sute de milioane de ani de pe o altă stea, era foarte fericit să îşi cheltuiască o parte din venitul de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor pentru a-i satisface dorinţele feminine cumpărând covoare noi şi cele mai moderne tapete.

Şi totuşi, nu cred că nici mama, cu toate cunoştinţele ei din alte lumi şi vasta ei experienţă, nu luase în calcul cât deranj va presupune asta: muncitori în salon, talaş în ceai, bufniturile ciocanelor şi hârâielile burghielor înecând exerciţiile de pian ale surorii mele Myrtle...[1] Şi dura de foarte multă vreme. Când mama a contractat serviciile domnului Chippy Spry, Constructor General & Specialist în Întreţinerea Proprietăţilor Orbitale, acesta o asigurase că totul va fi gata până la mijlocul lui iulie. Dar eram în septembrie şi tâmplarii şi faianţarii lui tot nu dădeau vreun semn că ar termina vreodată.

Îmi amintesc în mod deosebit o anumită dimineaţă. Ne refugiasem cu toţii în sera mamei şi stăteam adunaţi în jurul unei măsuţe, printre ghivecele ei cu flori spaţiale. Tata frunzărea un exemplar

---

[1] Deci vedeţi, uneori tot răul *e* şi spre bine.

recent din *London Times*, Myrtle declina verbe franţuzeşti în caiet cu un aer melancolic, mama deschidea un teanc de scrisori trimise cu întârziere de la Oficiul Poştal Lunar din Port George, iar eu mă chinuiam fără succes cu nişte probleme de împărţire a numerelor formate din sute, zeci şi unităţi pe care ea mi le dăduse. Cred că fusese destul de speriată când a constatat că atinsesem venerabila vârstă de aproape doisprezece ani fără nici un fel de educaţie formală, şi era hotărâtă să remedieze acest neajuns. (Deşi nu puteam să ghicesc nici atunci şi nici acum la ce îmi va folosi mai târziu în viaţă împărţirea numerelor formate din sute, zeci şi unităţi. Îmi doream să devin explorator, şi aş fi preferat să îmi petrec dimineţile învăţând ideogramele marţiene sau studiind hărţile eterului de dincolo de Io.)[1]

---

[1] Mama era preocupată şi de educaţia lui Myrtle, pentru că se părea că fusese orientată exclusiv pe lecţiile de pian şi maniere. Întreba neliniştită dacă Myrtle nu ar trebui să studieze pentru o carieră sau o profesie, pentru că, aşa cum spunea ea „Acesta este secolul al XIX-lea, Myrtle, dragă, şi multe cărări ale vieţii care erau odată rezervate exclusiv bărbaţilor sunt acum deschise şi sexului frumos“. Nu fusese prietena dragă a mamei, doamna Marian Evans, numită recent editor la ziarul *Westminster Review*? Dar Myrtle insista că o doamnă nu îşi doreşte ceva atât de comun precum o slujbă plătită şi continua să cânte îngrozitor la pian şi să se perfecţioneze la brodat. Totuşi, a fost de acord să înveţe puţină franceză, pentru că, aşa cum a spus „atunci îmi voi putea scrie jurnalul în franceză, şi dacă Ştiu-Eu-Cine va fi vreodată tentat să mi-l fure iar, va fi profund îndurerat să afle că nu-l poate citi!“

Da, eram o imagine drăguță, așa cum stăteam acolo, o familie englezească unită. Și totuși, nici acolo nu puteam evada complet din asediul domnului Spry. Pentru că unele dintre florile mamei învățaseră un cântecel popular și îl cântau la nesfârșit cu vocile lor mici și suave. Se numea *Pisicuța mea turtită* și suna cam așa:

Vai, ce păcat,
Biata mea pisică,
Întinde-o pe sârmă la uscat!
Noua noastră menajeră automată
Spălătoreasa noastră împiedicată
A pus biata pisică în mașina
de spălat!

Era un cântec destul de vesel, iar eu băteam ritmul refrenului cu piciorul în timp ce mă luptam cu o problemă spinoasă: cât fac patruzeci și patru de mii și doi împărțit la șaptesprezece.

Acum biata pisicuță arată neconvențional,
E lată de doi metri, dar cu un corp bidimensional...

Dar sora mea, Myrtle, nu are timp pentru ceea ce numește ea „muzică vulgară". Când florile au început din nou primul vers, s-a plâns – „Of, tunete și fulgere!" – și și-a aruncat caietul spre ele, împrăștiind petale peste tot. Florile s-au întors cu spatele, murmurând delicat într-o manieră jignită, iar eu, mama și tata am schimbat o Privire.

Știam cu toții, vedeți voi, că nu florile cântătoare o enervaseră pe Myrtle într-un asemenea hal. Știam că adevărata vină o purta Jack Havock. Myrtle dezvoltase un atașament sentimental față de tânărul pirat spațial în timpul incredibilelor noastre aventuri

din anul anterior și, spre profunda mea surprindere, Jack păruse că îi răspunde la sentimente. Dar odată ce a plecat de la Larklight la bordul *Sophroniei*, nava lui spațială proaspăt reparată, n-am mai auzit nimic de el. Myrtle scria poezii de atunci, și poza melancolică pe toate balcoanele în maniera popularizată de Mariana de la ferma înconjurată de șanțuri[1]. Cam o dată pe săptămână, îi trimitea lui Jack o scrisoare lungă, din inimă, la care el nu răspundea.

Eu, unul, bănuiesc că imediat ce s-a întors pe mările eterului, Jack și-a dat seama ce pacoste absolută era Myrtle și cât de aproape fusese să se lase prins în mrejele ei, și se hotărâse să nu mai aibă nimic de-a face cu ea. Dar mama încerca mereu s-o consoleze, reamintindu-i că Jack naviga acum la ordinele Serviciului Secret al Maiestății Sale și poate că era chiar sub acoperire în cine știe ce colț îndepărtat de cer, unde poșta ajungea greu sau deloc. Chiar dacă îi primise scrisorile, poate că era prea ocupat să îi formuleze un răspuns.

[1] Personaj din opera lui Shakespeare *Măsură pentru măsură*, care își așteaptă iubitul plecat, la o fermă înconjurată de șanțuri. Poetul Alfred Tennyson s-a inspirat din această piesă scriind poezia *Mariana of the Moated Grange*, în care, spre deosebire de piesa lui Shakespeare, aceasta nu se reîntâlnește cu iubitul ei. (n.tr.)

– Cântecul lor e oarecum distractiv, nu? spuse mama cu blândeţe, în timp ce porcii plutitori zburau de colo-colo, înghiţind petalele purtate de curent, iar tata căuta în spatele stropitorii caietul lui Myrtle. Poate că ar trebui să îi rogi pe oamenii domnului Spry să îţi mute pianul aici, ca să înveţi florile nişte cântece noi.

– Vai, te rog, nu! am gemut eu, imaginându-mi-le pe toate ciripind versiuni dezacordate din *Cântecul păsării pe înserate* şi alte selecţii din *Manualul pentru pian al tinerei domnişoare*.

Dar mama mi-a aruncat o privire de avertizare, iar Myrtle mi-a tras un şut, tot de avertizare, în fluierul piciorului cu cizma ei surprinzător de dură, aşa că nu am aprofundat subiectul.

– Acum, ce avem aici? întrebă mama, întorcându-se la teancul ei de scrisori. Aceasta pare destul de importantă. Credeţi că e de la vreun ziar care solicită *Adevărata Poveste a călătoriei lui Larklight la Londra?*

– Vai, sper că nu! strigă Myrtle.[1]

Dar când mama a desfăcut plicul alb şi ţeapăn, din el a căzut nu o misivă de la tabloide, ci o scrisoare pe hârtie tare, cu monogramă, împreună cu un pliant publicitar. Şi eu şi Myrtle ne-am repezit spre el, dar eu am câştigat. S-a dovedit a fi un fluturaş care făcea reclamă unui hotel de pe centura de asteroizi. Îl puteţi citi şi voi pe pagina de alături.

– Îmbăieri marine? am strigat eu, neîncrezător. Pregătindu-mă pentru cariera mea viitoare de explorator, studiam cu foarte mare atenţie *Gazeta Băieţilor* şi altele asemenea, şi eram aproape sigur că nu există nici o mare pe centura de asteroizi.

– Dă-mi să văd, spuse Myrtle, smulgându-mi hârtia din mână (şi boţind-o destul de rău în acest proces, după cum aţi putut vedea).

---

[1] Din ziua aceea de mai când casa noastră fusese transportată în mod miraculos în Cerurile de deasupra capitalei, jurnalişti plini de speranţă şi proprietari de ziare o băteau la cap pe mama, simţind, fără îndoială, vreun mister cu privire la ea. Myrtle trăia cu teama că vor afla adevărul. „Nu voi fi niciodată primită în societate dacă iese la iveală faptul că mama mea are patru mii cinci sute de milioane de ani!“, mi-a spus ea odată.

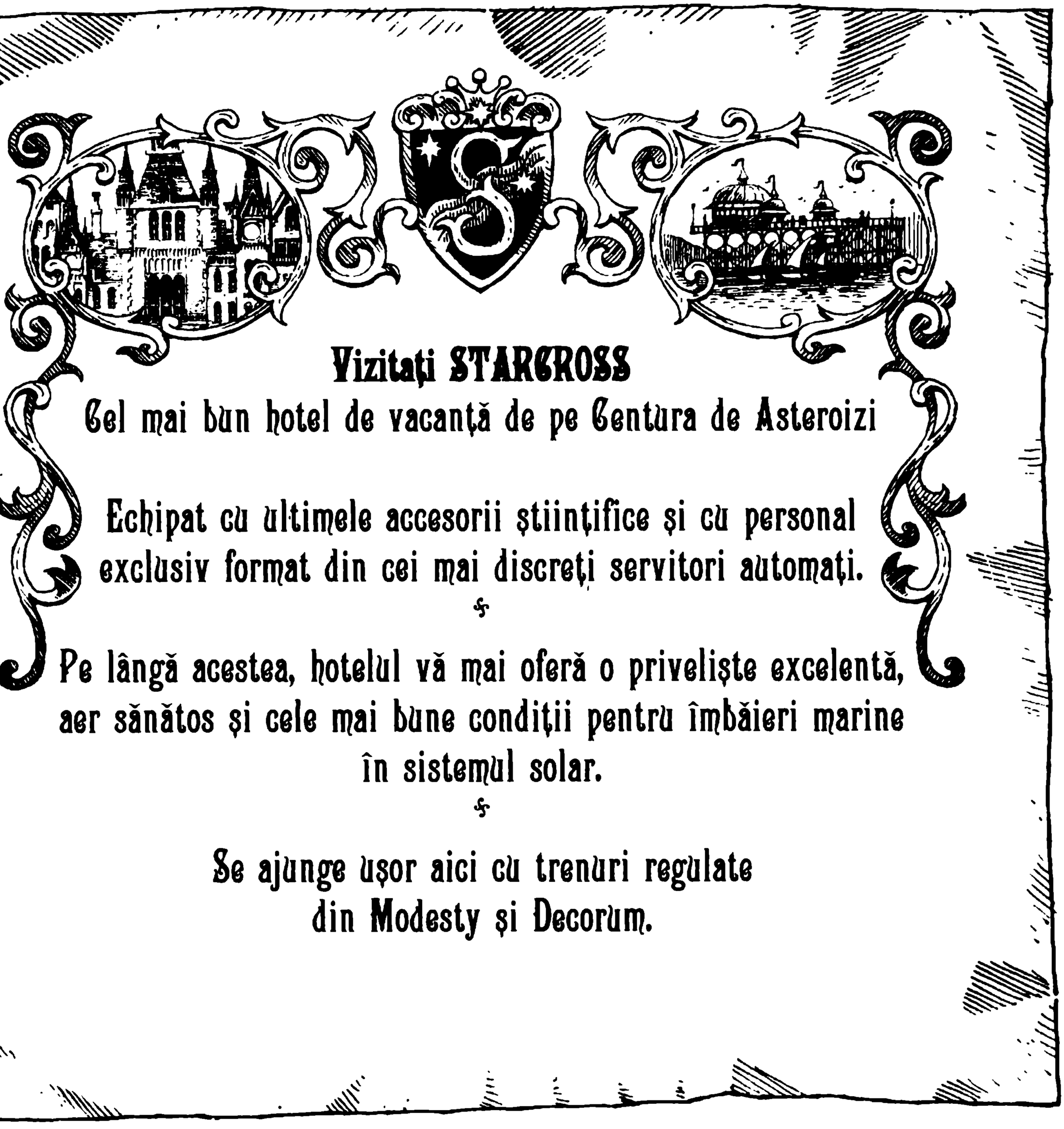
Vizitaţi STARCROSS
Cel mai bun hotel de vacanţă de pe Centura de Asteroizi
Echipat cu ultimele accesorii ştiinţifice şi cu personal exclusiv format din cei mai discreţi servitori automaţi.
Pe lângă acestea, hotelul vă mai oferă o privelişte excelentă, aer sănătos şi cele mai bune condiţii pentru îmbăieri marine în sistemul solar.
Se ajunge uşor aici cu trenuri regulate din Modesty şi Decorum.

– Ce drăguţ! spuse mama, care fusese prea captivată de scrisoarea ei ca să observe această manifestare de dragoste şi afecţiune filială.

Ridică scrisoarea şi citi cu voce tare ceea ce era scris acolo:

Dragii mei domnule şi doamnă Mumby,

Mă întreb dacă vă amintiţi de mine. Mă numesc Mortimer Titfer[1] şi am avut plăcerea să vă întâlnesc pe dumneavoastră şi pe

[1] *Titfer* – pălărie (în lb. engleză, în limbaj colocvial)

copiii dumneavoastră adorabili primăvara trecută la Londra, după acele întâmplări nefericite din Hyde Park.

– Mărturisesc că nu îmi amintesc de acest domn, recunoscu mama.

– Am întâlnit atâția oameni atunci, fu și tata de acord.

– Dacă el crede că Art e adorabil, spuse Myrtle înțepată, te face să te întrebi dacă ne-a cunoscut cu adevărat. Poate că ne confundă cu altă familie Mumby.)

Scrisoarea continua:

Chiar acum câteva zile, discutam despre dumneavoastră cu dragul meu prieten, Sir Waverley Rain, și am fost supărat să aflu că sunteți momentan deranjați de constructori. Prin urmare, m-am gândit că mi-aș putea lua libertatea să vă invit să mă vizitați la Starcross. Este un asteroid modest, care a fost teren minier înainte de a fi abandonat, în timpul domniei răposatului rege. Totuși, am făcut câteva îmbunătățiri, iar hotelul de aici oferă cea mai rafinată cazare și cele mai bune posibilități de îmbăiere în mare din Spațiul Britanic. Aș fi onorat dacă v-ați gândi să profitați de acest loc ca de un refugiu unde să vă simțiți ca acasă în timp ce truditorii cu mâinile bătătorite vă îmbunătățesc căminul.

Umilul dumneavoastră servitor,
Mortimer Titfer, Esq.

– Ce ofertă dulce și amabilă, spuse mama.

– Da, dar cine e Titfer? întrebă tata. Nu recunosc numele.

– Spune că e prieten cu Sir Waverley, îi reaminti mama, și asta e suficient pentru mine. Pentru că, deși Sir Waverley este oarecum izolat, este un domn foarte drăguț odată ce ajungi să îl cunoști. Ia, de exemplu, felul în care și-a asumat răspunderea de a ne ajuta să scoatem motorul vechi de Formator de la Larklight și să îl transporte pentru a fi topit fără să ne taxeze pentru deplasare și alte lucruri. Îmi imaginez că acest Titfer este o cunoștință de afaceri a

lui și este evident că e la fel de drăguț și de atent. Acum, că stau să mă gândesc mai bine, cred că îmi amintesc că mi-a fost prezentat cineva de acest gen la recepția la care am participat în Kensington...

– Deci putem merge? am întrebat.

Căci nu în fiecare zi are cineva șansa să înoate pe un asteroid și eram ochi și urechi să văd dacă mama și tata vor accepta această invitație.

– Este foarte drăguț, fu de acord tata, trăgând cu ochiul la scrisoare peste umărul mamei. Dar vai! Eu nu pot merge. Trebuie să mă duc la Londra săptămâna viitoare, pentru a prezenta un raport cu privire la investigațiile efectuate asupra speciei Tegenaria saturnia[1] colegilor de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor. Dar nu există nici un motiv pentru ca tu să nu mergi, draga mea Emily, și să îi iei pe Art și pe Myrtle cu tine.

– Vai, nu cred că aș putea să merg fără tine, Edward, strigă mama mea, deși îmi dădeam seama că se gândea că ar fi o vacanță frumoasă.

– Ce mi-aș dori să văd asteroizii, m-am aventurat eu, cât de melancolic am putut. Am zburat prin centură cu așa o viteză când călătoream la bordul *Sophroniei* că abia am avut timp să îi zăresc.

Myrtle spuse aprobator:

– Starcross arată foarte elegant.

– Ei bine, zise mama, *am putea* merge, doar pentru o săptămână sau două...

– Duceți-vă pentru o lună, spuse tata, împăturindu-și foarte hotărât exemplarul din *Times*. Iar eu voi veni imediat ce termin cu afacerile de la Londra.

Hotărârea a fost luată. S-au pregătit cuferele, s-au dat jos[2] din pod pălăriile de pai și plasele de prins creveți, iar mama a comandat

---

[1] Joc de cuvinte: *tegenaria* (specie de păianjen) + *saturnia* (de la Saturn, planeta păianjenilor albi din *Larklight*) (n.tr.)

[2] Sau sus?

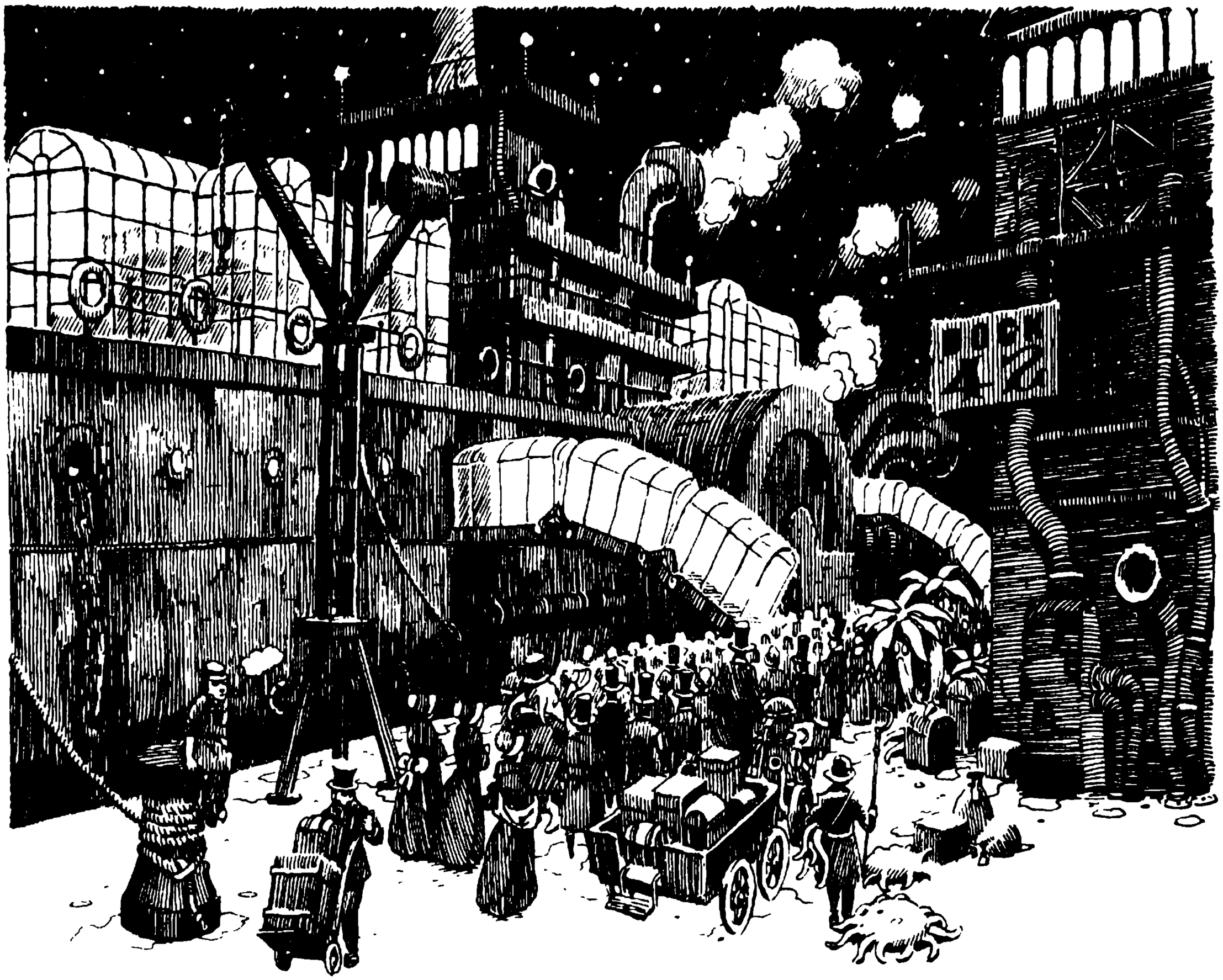

pentru toată lumea costume de baie noi. O săptămână mai târziu, ne luam la revedere de la tata de pe docurile eterice din Port George și ne urcam la bordul pachebotului *Euphrosyne*, cu destinația Modesty și Planetele Minore.

CAPITOLUL DOI

O SCURTĂ DESCRIERE A CENTURII DE ASTEROIZI. CU AJUTORUL MIJLOACELOR SERVICIILOR FEROVIARE C.A. & P.M. CO. LTD AJUNGEM LA STARCROSS ŞI SUNTEM SURPRINŞI DE CEEA CE GĂSIM ACOLO.

Mă întreb dacă aveţi habar ce sunt asteroizii. Există foarte mulţi şi se rostogolesc pe o orbită localizată la jumătatea drumului dintre Marte şi Jupiter. L-am rugat pe domnul Wyatt să ne ajute cu schiţe ale câtorva dintre cei mai importanţi.

Aceste lumi sunt populate de milioane nenumărate de fiinţe inteligente, în mare pământeni, marţieni şi ionieni care au călătorit acolo în slujba marilor concerne miniere. Se presupune că asteroizii sunt ruinele unei planete care a existat şi a explodat cu mult timp în urmă sau pietrele de construcţie ale uneia care nu s-a mai format niciodată – oamenii de ştiinţă care se ocupă cu studiul acestor lucruri nu s-au putut decide niciodată. De câteva ori, pe drumul

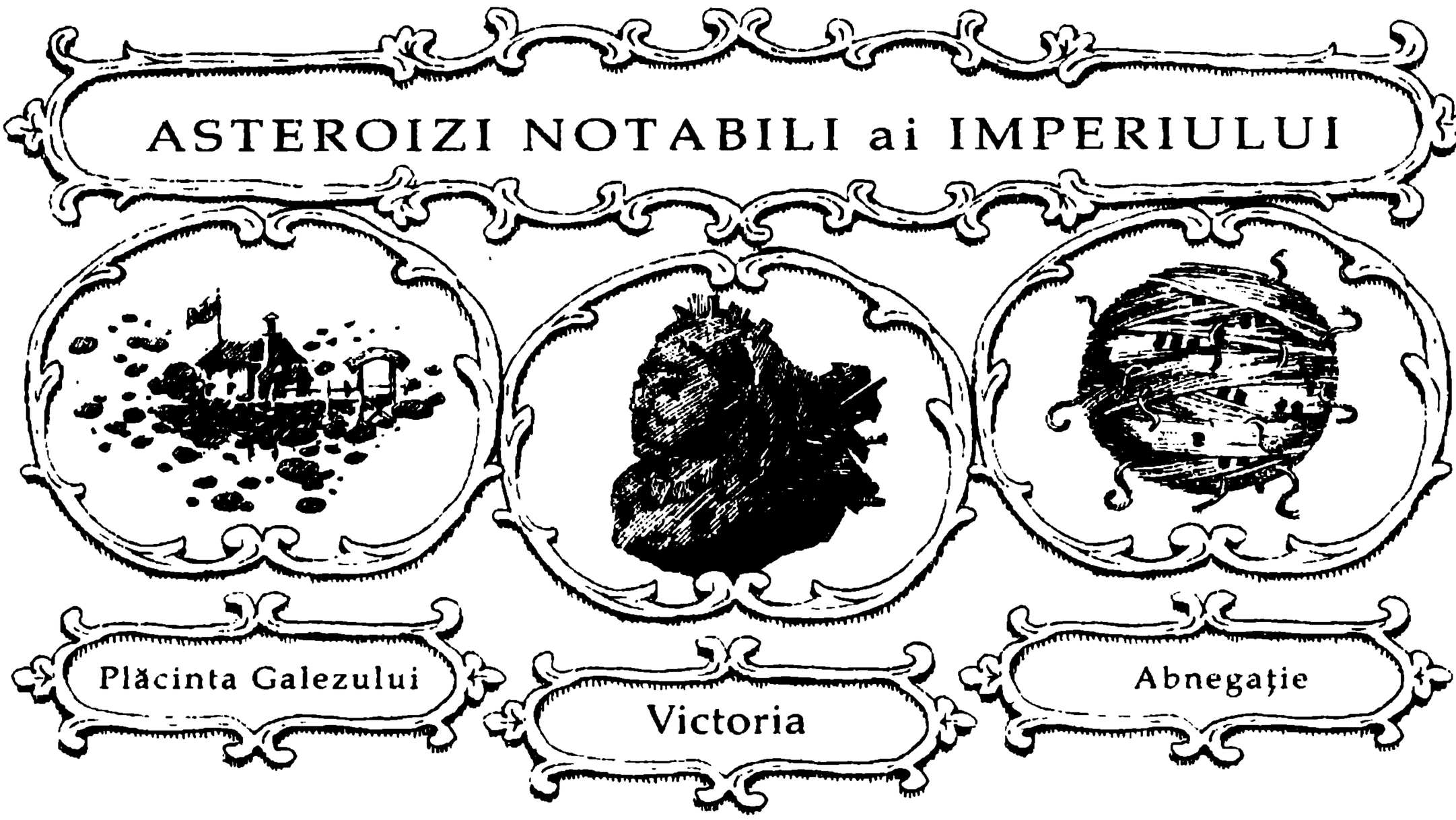

spre Starcross, am început s-o întreb pe mama despre asta, căci întreg sistemul solar este lucrarea ei şi eram sigură că ştie răspunsul. Dar de fiecare dată când deschideam gura, eram răsplătit cu un şut răutăcios în fluierele picioarelor din partea lui Myrtle şi am considerat mai înţelept să discut despre altceva. Lui Myrtle nu-i place să o audă pe mama vorbind despre vieţile ei anterioare şi ar fi fost îngrozită dacă vreunul dintre tovarăşii noştri de drum ar fi auzit ceva despre multiplele forme în care a existat mama de-a lungul mileniilor – mucegai imens de noroi, o reptilă pre-adamită, o prinţesă marţiană şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

Dar într-o seară, cam pe la jumătatea călătoriei noastre, în timp ce eu şi mama ne îndreptam spre puntea principală, iar Myrtle era ghemuită în cabină cu caietul ei în braţe, încercând să se gândească la cuvinte care rimează cu Havock, mama a deschis singură subiectul.

Priveam felinarul roşu vag care era Marte, atârnând în întunericul de dincolo de prora lui *Euphrosyne* şi arătând strălucitor şi fantomatic prin vălul de particule alchimice ale navei. Deodată, mama spuse:

– Ştiai, Art, că destinaţia noastră a făcut odată parte din Marte?

– Te referi la Starcross? am întrebat.

– Chiar el. Restul asteroizilor nu sunt decât rămăşiţe: bucăţele şi părticele din ceea ce am intenţionat să construiesc într-o altă lume, dar n-am mai apucat niciodată. Dar Starcross este un fragment mare din Planeta Roşie, care a fost expulzat de o coliziune sau de o erupţie acum o sută de milioane de ani şi acum atârnă printre ceilalţi asteroizi.

– Nu ştii care?

– Nu ştiu chiar *totul,* Art, dragul meu. Trăiam în mările planetei Georgium Sidus în momentul în care s-a întâmplat. Ce ai mai fi râs dacă m-ai fi putut vedea atunci, numai branhii şi aripioare. Abia câteva milenii mai târziu, când m-am întors la Larklight, am observat noul asteroid, şi craterul de pe Marte care mi-a dat de înţeles de unde a venit. Uite, cred că încă poţi vedea craterul!

Şi mi-a arătat un fel de gropiţă pe obrazul roşcovan al lui Marte, o depresiune delicată având poate o mie şase sute de kilometri în diametru, şi destul de imposibil de conectat cu imensa catastrofă despre care îmi vorbise mama.

Am luat-o de mână, şi împreună am mai dat o tură pe puntea principală, salutându-i pe ceilalţi pasageri cu o mişcare a capului. Mama le strigă veselă în ioniană marinarilor speriaţi, care nu mai întâlniseră niciodată o doamnă de pe Pământ care să le stăpânească limbajul atât de complicat. Şi m-am simţit ciudat şi minunat să am o mamă ca ea.

Euphrosyne a acostat pe Modesty, unul dintre cei mai mari şi mai aşezaţi asteroizi. În unele părţi ale centurii, mii şi mii de mile separă acele mici lumi plutitoare, dar în alte părţi aceştia se îngrămădesc la un loc, iar asteroizii gemeni, Modesty şi Decorum, sunt aşezaţi chiar în centrul unei asemenea îngrămădeli.

Nu ar fi deloc economic sau practic pentru eteronauţi să zboare către toate acele mici lumi diferite, având în vedere că unele sunt

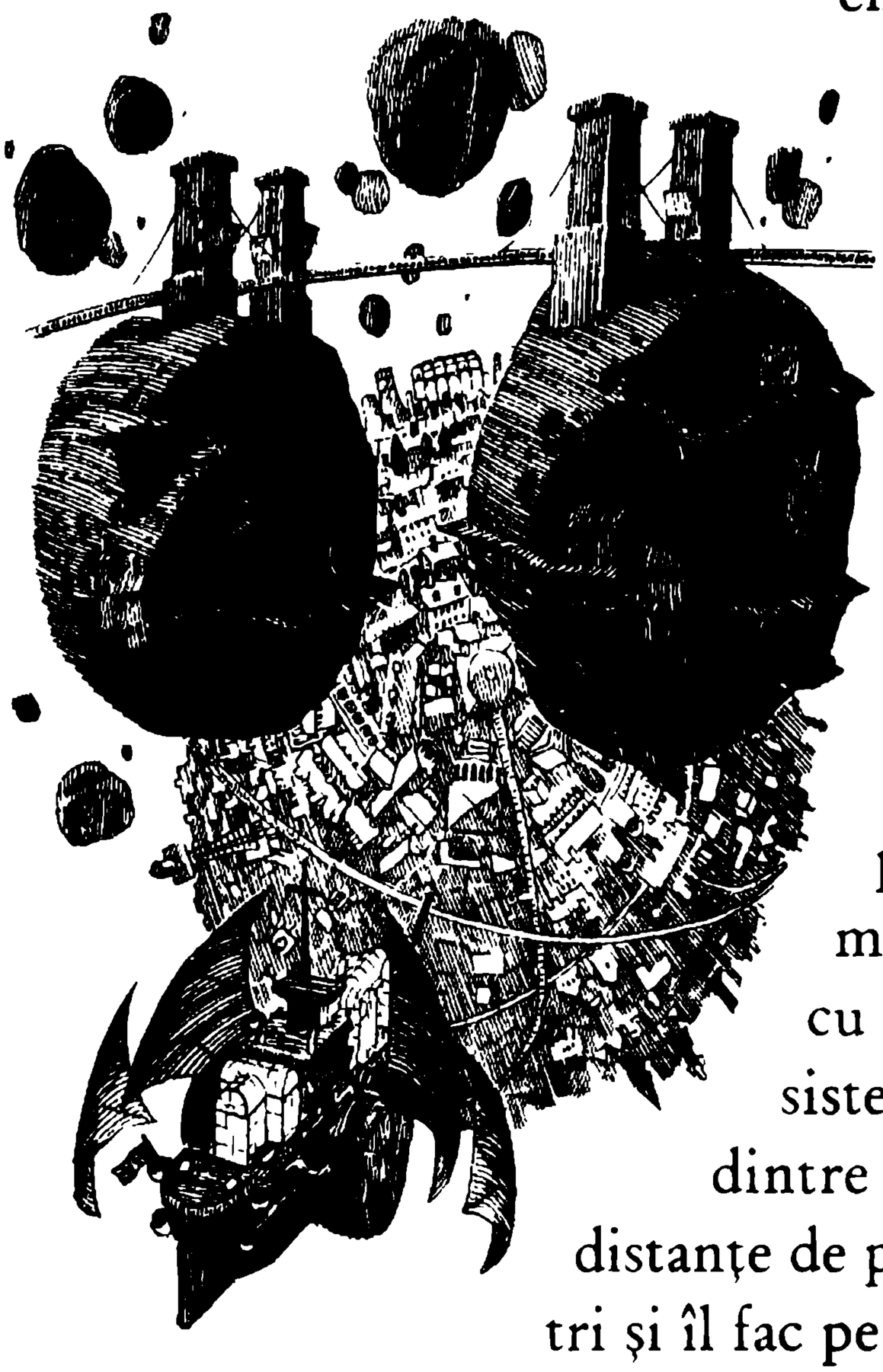

chiar foarte mici, iar în golfurile dintre ele atârnă tot felul de pietre și nisip, și moloz astral, punând în pericol navigatorii. Totuși, inteligența milenară a britanicilor[1] a găsit o metodă de a înfrânge această dificultate. Serviciile feroviare ale Centurii de Asteroizi și ale Planetelor Minore au construit un sistem splendid de poduri și de viaducte care leagă mai mult de o sută de asteroizi, cu noi terminale care se adaugă sistemului aproape anual. Unele dintre aceste poduri se întind pe distanțe de peste o mie șase sute de kilometri și îl fac pe privitor să se simtă mândru că e britanic.

Pe această minunată cale ferată urmam noi să ne finalizăm voiajul spre Starcross. Am debarcat la Portul Eteric Modesty & Decorum, luându-ne la revedere de la tovarășii noștri de călătorie, și am pornit pe docurile aglomerate către cercurile de oțel și arcadele de cristale ale Gării Modesty. Deasupra intrării era ridicat un panou publicitar uriaș pe care se aflau un joben și cuvintele „JOBENELE CU CROIALĂ DE PRIMĂ-MÂNĂ ALE LUI TITFER – NU EXISTĂ ALTELE MAI ÎNALTE SAU MAI NEGRE“. Nu mai auzisem de un asemenea produs, și am întrebat-o pe mama dacă producătorul lor Titfer e același cu domnul Titfer *al nostru*, la al cărui hotel urma să stăm, dar nu m-am putut face auzit peste hărmălaia din gară.

---

[1] Ura!

– *Trenul în direcţia Chalcedony pleacă de la linia 116b la ora trei,* bubui o voce, care părea a lui Dumnezeu, din difuzoarele din acoperiş. *Trenul circulă cu oprire în staţiile Vesta, New Rutland, Ivanhoe, Cribbage şi Thring.*

Mirosul apetisant de castane prăjite şi de fructe proaspete plutea dinspre chioşcurile comercianţilor, personalul gării sufla în fluiere şi flutura steaguri multicolore, iar un cofetar tricefal trecu pe lângă noi cu câte o tavă din mărfurile sale apetisante balansată pe fiecare dintre cele trei capete.

Şi prin toate astea, cu un ochi la Mersul Trenurilor şi cu altul la destinaţiile în permanentă schimbare care licăreau pe tabela zornăitoare de plecări, din lemn de mahon, mama ne conduse fără greşeală către platforma 237b, unde ne aştepta un tren din vagoane de marfă negre, fără ferestre, cu câteva vagoane de călători ataşate la coadă, cu uşile pictate cu un blazon reconfortant de sobru: MARELE HOTEL STARCROSS.

Am urcat, iar mama i-a plătit pe hamalii noştri ionieni, care ne-au predat bagajele în grija însoţitorului de tren: un robot strălucitor cu mecanism de ceasornic, unul dintre cele mai noi modele din fabrica lui Sir Waverley Rain, şi văr apropiat cu cele pe care ni le dăduse să ne ajute la Larklight. Se părea că eram singurii pasageri în acea după-amiază, pentru că toate compartimentele erau goale. L-am ales pe cel care ne-a plăcut cel mai mult şi ne-am acomodat pe scaunele de pluş, bine căptuşite, apoi am acceptat ceştile de ceai pe care ni le-a servit chelnerul nostru automat, şi ne-am pregătit să ne bucurăm de călătorie. Sunt aproape şaisprezece mii de kilometri între Modesty şi Starcross, dar în eterul aproape lipsit de fricţiune, trenurile sunt capabile

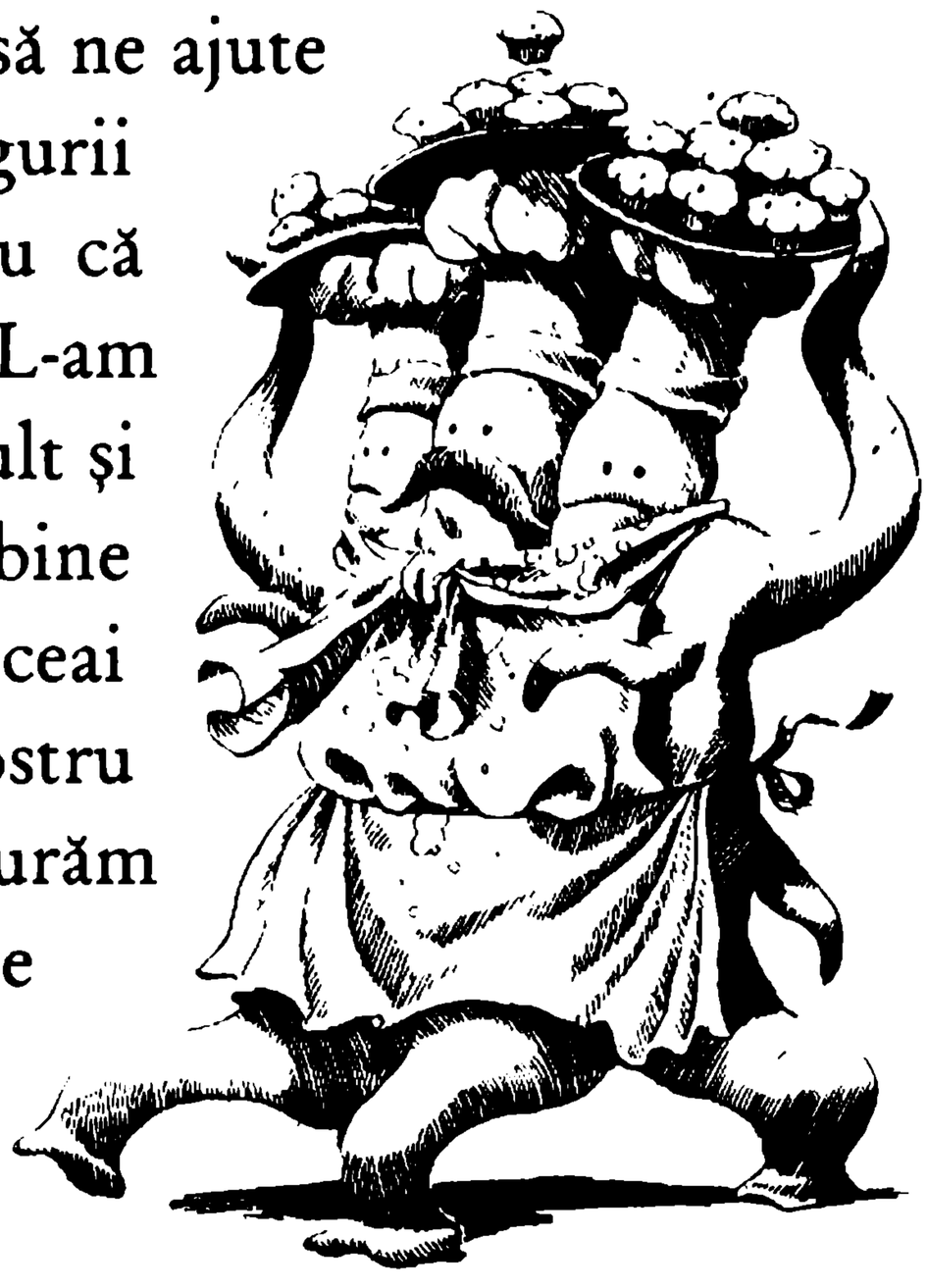

să atingă viteze uimitoare, și am bănuit că voiajul nostru va dura doar câteva ore.

M-am așezat lângă fereastră, așteptând cu nerăbdare peisajele spectaculoase ale unor lumi atât de ciudate precum Vestibul, care este goală pe dinăuntru și populată de oameni care locuiesc cu susul în jos pe suprafața ei interioară, și Sacrificiu, care e țesută din sfoară maronie de către prezbiterieni.

Dar când a pornit trenul și am început să ieșim din clădirea arcuită a gării, priveliști încântătoare deschizându-se dincolo de gara de triaj, înspre portul eteric, am văzut ceva care m-a speriat și care a aruncat un mic nor asupra călătoriei noastre. Acostată la turnul de lansare de acolo, într-un cârd de nave obișnuite, atârna una pe care aș fi recunoscut-o oriunde. Carena de lemn plină de paraziți și bompresul strâmb, țevile de eșapament lovite și aripile eterice prea mult cârpite.

– Hei, mi-a scăpat mie, e *Sophronia!* Mi-a părut rău imediat că am deschis gura, vă dați seama. Myrtle, care frunzărise fericită o revistă numită *Diverse Lucruri Orbitale pentru Tânăra Domnișoară*, a sărit lângă mine când m-a auzit menționând nava lui Jack Havock și a privit afară prin cristalul gros al ferestrei, tremurând ca un câine de vânătoare.

– Atunci *nu* înfruntă pericolul în cine știe ce colț îndepărtat de cer, spuse ea, privind la *Sophronia*, până când trenul aflat în mișcare ne-o ascunse din vedere. Este aici, pe Modesty, în inima Spațiului Britanic, și *tot* nu îmi răspunde la scrisori.

Se trânti înapoi în scaun, ca o marionetă cu toate sforile tăiate. Sincer, am crezut că va izbucni în plâns. Eu sper să nu dezvolt nici un atașament sentimental față de nimeni, pentru că se pare că nu duce decât la crize de isterie și de tristețe.

– Biata Myrtle, spuse mama, mângâind-o blând pe păr. Poate că ar trebui să îl întrebăm pe auto-conductorul de tren dacă e posibil să facem cale-ntoarsă. L-am putea găsi pe Jack la bordul navei sale, și...

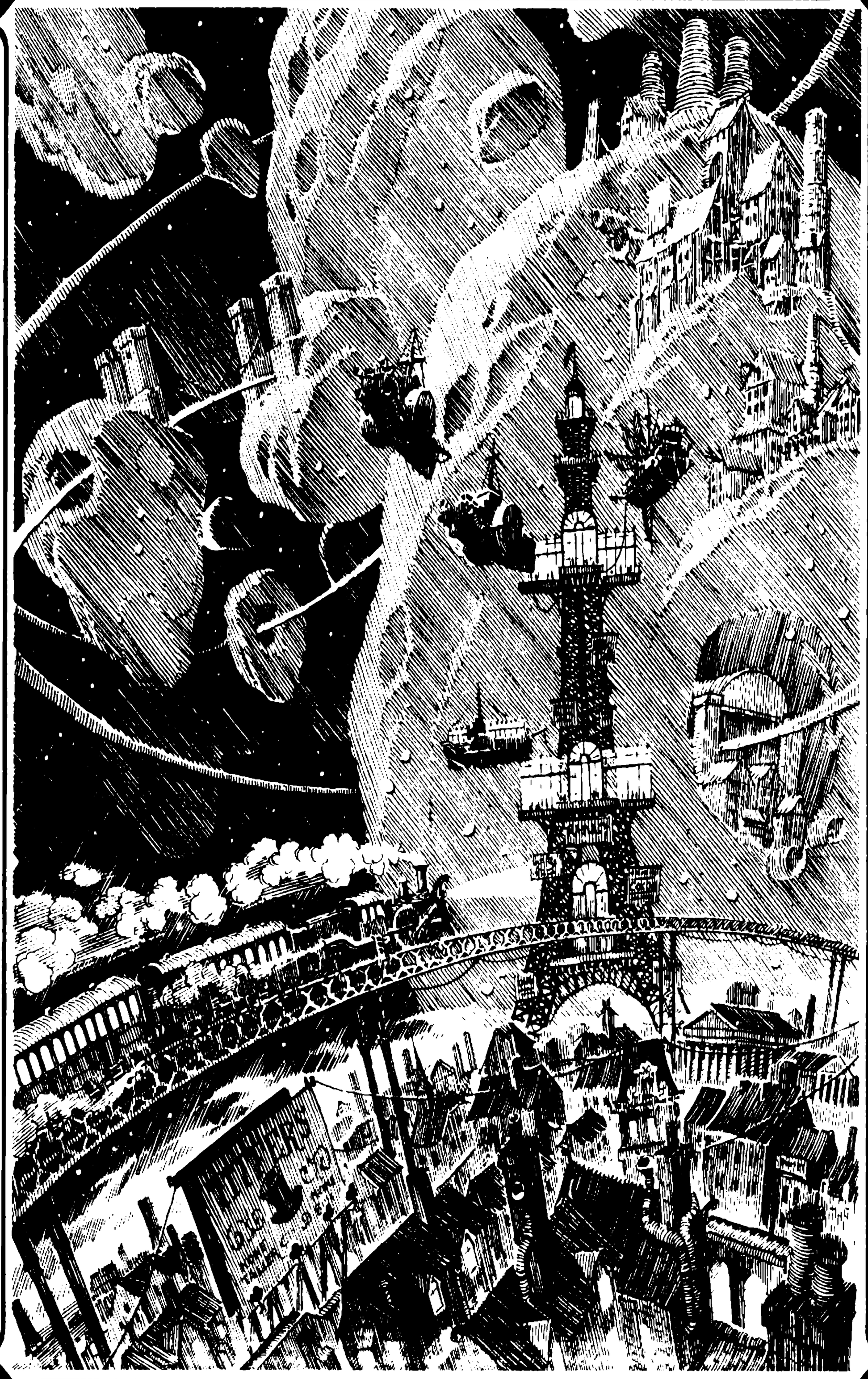

Acostată la turnul de lansare, într-un cârd de nave,
atârna una pe care aș fi recunoscut-o oriunde.

– Nu, spuse Myrtle, cu un suspin profund. Nici nu mă gândesc la așa ceva! Este limpede că nu dorește să mă vadă. Am fost jucăria lui pentru o oră nefericită, dar acum că e plecat din nou să facă lucruri bărbătești în eter, a uitat cuvintele tandre pe care ni le-am spus la Larklight. Din spatele ochelarilor i se strecură o lacrimă care îi căzu în ceai[1], iar ea își coborî capul pe o cutie comodă de pălării și rămase acolo, precum Isabella cu Ghiveciul ei de Busuioc[2], pentru următorii trei mii de kilometri.

Trebuie să recunosc faptul că și eu m-am simțit jignit de comportamentul lui Jack. Îl credeam prietenul meu, și mi s-a părut lipsit de amabilitate din partea lui să se poarte atât de rezervat. Dacă ne-ar fi scris și ne-ar fi spus că *Sophronia* acostează pe Modesty, m-am gândit eu, poate că ne-am fi întrerupt călătoria și l-am fi căutat! Și am simțit brusc o dorință puternică să îi revăd pe membrii echipajului – domnul Munkulus și domnul Grindle, curajoasa și albastra Ssilissa, Gemenii cu Tentacule și bunul meu prieten, crabul Nipper!

Și totuși, timpul ajunge să le vindece pe toate, astfel că după numai un minut sau două, am ieșit din acea stare de nostalgie și mi-am lipit nasul de fereastră, cu palmele strânse în jurul feței ca să estompez luminile compartimentului de tren și figura plină de jale a surorii mele. Afară, lumi întregi zburau pe lângă noi într-o clipă: asteroizi plini de verdeață precum coșuri suspendate, acoperite de câmpuri de lalele sau recolte aurii de grâu; lumișoare industriale pline de coșuri de fum, unde străluceau furnale printr-un nor dens de fum de fabrică. Uneori, trenul ne arunca prin interiorul unei lumi mărunte, goale pe dinăuntru; alteori alerga kilometri

---

[1] Toate vagoanele de clasa întâi ale Căii Ferate ale Centurii de Asteroizi și ale Planetelor Minore sunt echipate cu generatoare de gravitație, deși pasagerii care călătoresc la clasa a doua își petrec cea mai mare parte din timp plutind aproape de tavan împreună cu bagajele lor.

[2] Aceasta este o referință literară deșteaptă la o poezie de Keats. Nu sunt *chiar așa* de incult cum crede Myrtle.

întregi de-a lungul șinelor argintii cântătoare prin eterul liber, iar o dată a trecut pe lângă noi un alt tren, șuierând cu susul în jos pe dedesubtul aceleiași linii, ca o reflecție a noastră. Ce putea fi mai fascinant decât să gonești prin eterul deschis la bordul unui tren aflat în viteză?

Păi, câteva chestii, de fapt. Călătoria prin spațiu e foarte plăcută cât treci printr-un centru mare de asteroizi, precum aglomerarea Modesty și Decorum, unde lumile sunt adunate una lângă alta și liniile ferate trec pe lângă ele și se întretaie precum firele de spaghete. Dar după câteva ore ne aflam pe întinderile de jos, unde singurele lucruri de văzut erau pietrele scoase din mină, moarte, uscate și cenușii, și chiar și acelea erau puține și îndepărtate una de alta.

Pe undeva prin apropiere, în anul 1804, amiralul Nelson purtase o faimoasă bătălie împotriva navelor eterice rebele ale unor rebeli americani, și am privit pe fereastră, sperând să văd epava plutitoare a navei lor de război, *USSS Liberty*, care nu fusese găsită niciodată. Desigur că nu am văzut nimic atât de romantic. Din când în când, observam câte un banc de ihtiomorfi eterici, dar erau mici și departe, pentru că toate speciile mai mari au fost vânate până la dispariție sau alungate de trenuri. (Vremurile în care pasagerii îndrăzneți ai căilor ferate obișnuiau să își coboare ferestrele compartimentelor și să vâneze cu lejeritate bancuri trecătoare de meduze spațiale gigantice și lamantini eterici sunt de mult apuse, spre ghinionul meu!)

Mama, care are talentul de a dormi oriunde, a ațipit imediat. Chiar și Myrtle moțăia, murmurând din când în când numele lui Jack Havock într-un stil martiric. Dar eu nu puteam să dorm și am rămas să îmi privesc propria reflecție în cristalul tremurător al ferestrei, în timp ce simțeam cum îmi amorțește tot mai mult fundul.

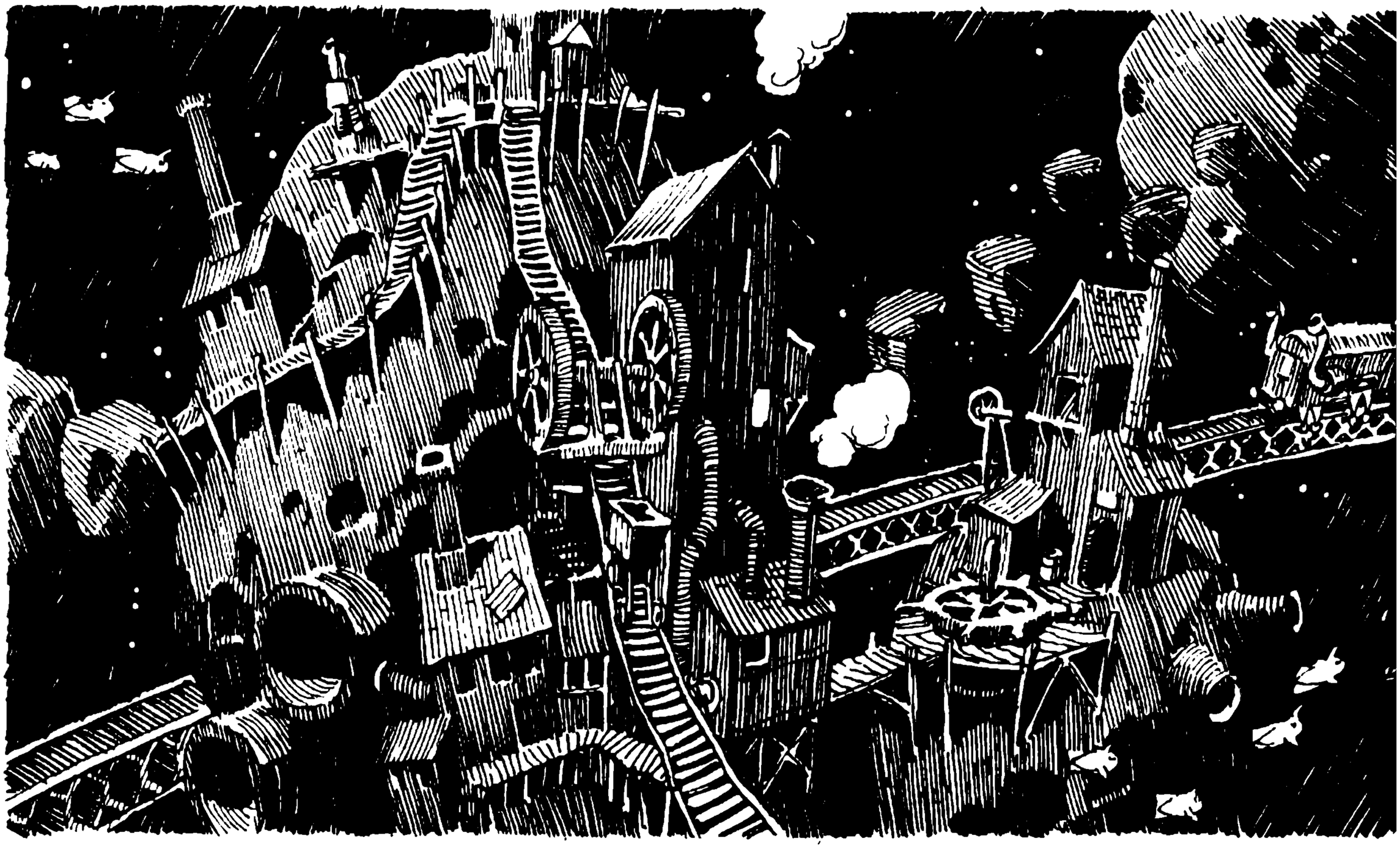

În cele din urmă, trenul a început să încetinească, iar paznicul automat a venit bocănind de-a lungul coridorului și a deschis ușa compartimentului nostru ca să ne anunțe:

– Următoarea oprire, Halta Starcross.

Am traversat un ultim tunel lung, răsunător, prin inima unui bolovan de mină pe nume Sărăcie, și mi-am privit propria reflecție în fereastră, așteptând cu ochii mari prima imagine a Starcross-ului.

– Acolo! a strigat mama, la fel de nerăbdătoare ca mine, îngenunchind la fereastră, în timp ce trenul săgeta din umbrele tunelului.

Chiar și Myrtle și-a ridicat capul puțin.

În fața noastră puteam vedea capătul de linie, o lume minusculă de munți roșietici cu deșerturi de nisip gălbui sticlind în lumina stelelor. Am simțit un val puternic de încântare și apoi, aproape imediat, un val de dezamăgire și mai mare. Vedeam acoperișul unei gări micuțe, dar aproape nimic altceva. Starcross era doar un alt asteroid minier vechi găurit de cratere urâte. Câțiva copaci eterici fusiformi se agățau de stâncile neatrăgătoare, în timp ce ici și colo câte un fragment de echipament răsucit dintr-o gură de puț se

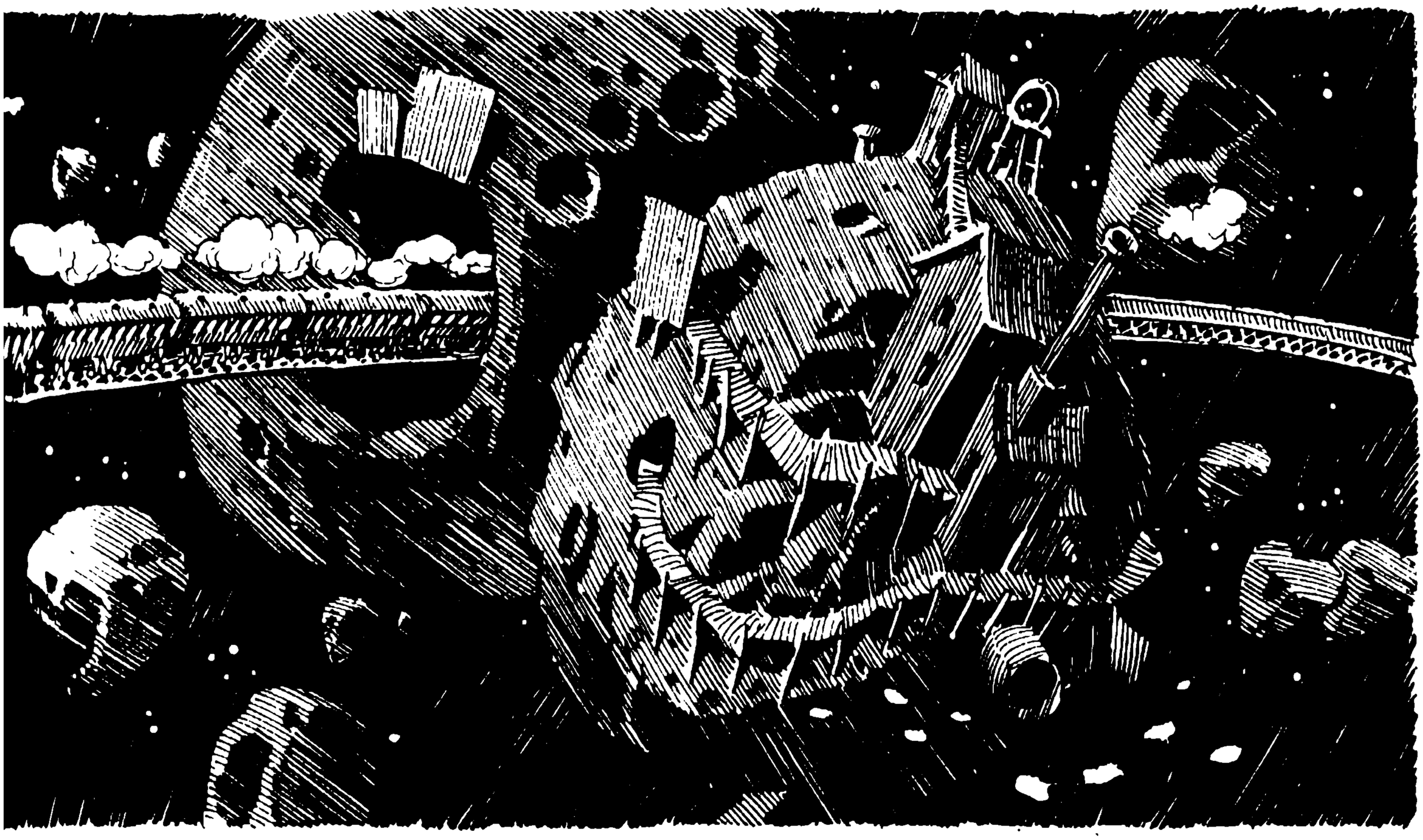

ridica precum o spânzurătoare. Unde era hotelul lui Sir Waverley? m-am întrebat. Căci singura clădire pe care o puteam vedea, în afară de cea a gării, era o ruină a unui vechi conac de proprietar de mină, care se ridica printre mormanele de zgură, alb, țeapăn și fără ferestre, ca un craniu gigant.

CAPITOLUL TREI

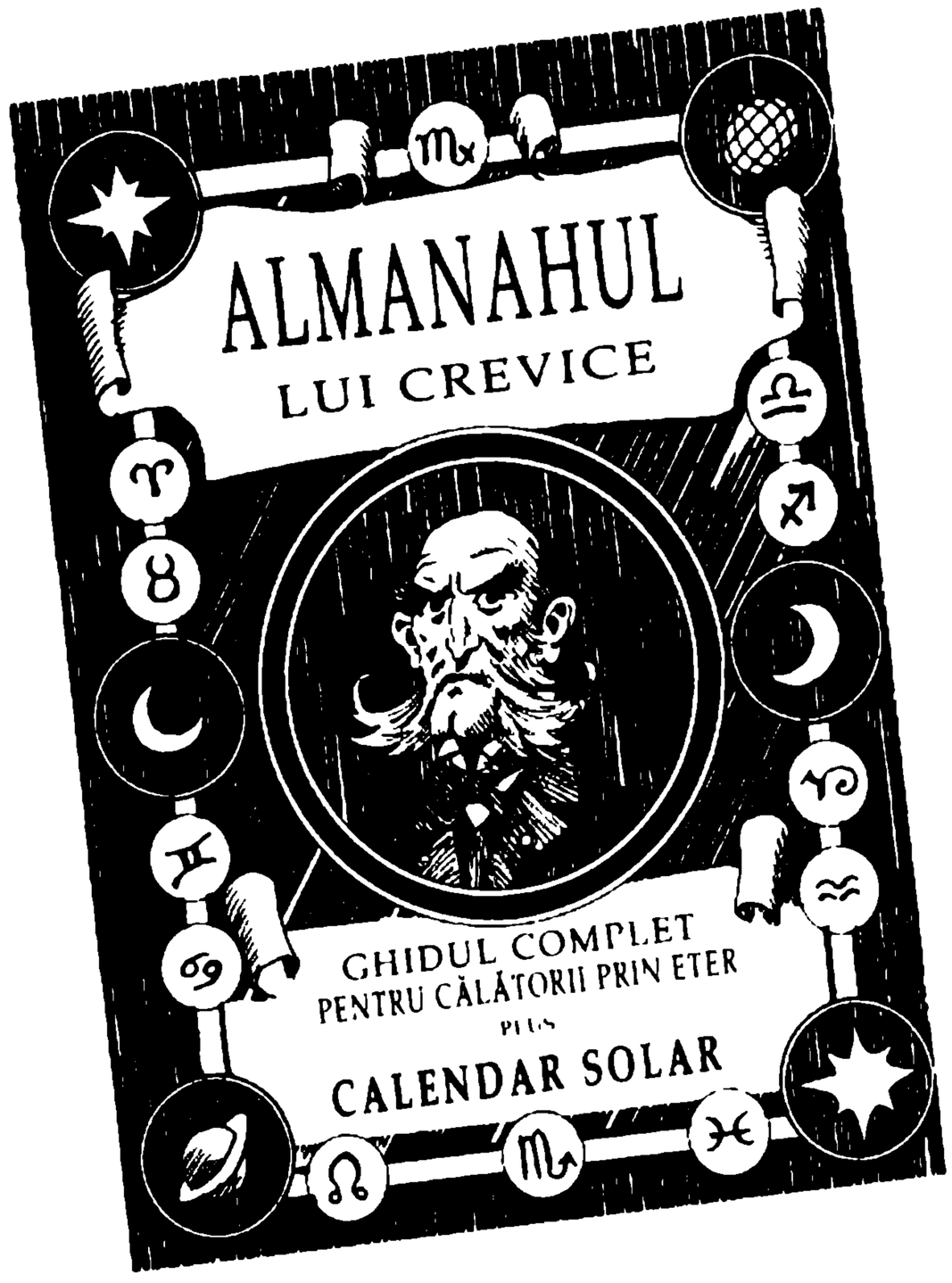

AJUNGEM LA MARELE HOTEL ȘI SUNTEM ÎNTÂMPINAȚI DE MISTERIOSUL LUI PROPRIETAR

– Vai, nu se poate! strigă Myrtle, în timp ce trenul ne cobora pe o ultimă curbă lungă către acea lume sinistră, cu ciorchinele ei singuratic de clădiri ale gării. Am fost induși în eroare! Invitația domnului Titfer nu a fost decât o farsă prostească, și am venit până aici degeaba!

Eram înclinat să îi dau dreptate. Până și mama părea deprimată. Apoi m-am uitat din nou la conacul mohorât și am văzut că mă înșelasem. Vreun truc al luminii – vreo ceață trecătoare sau o iluzie optică – îl făcuse să pară o ruină completă. Într-adevăr, încă mai părea să aibă un aspect cețos, schimbător, imaterial. Dar o secundă

mai târziu stătea drept și solid, și n-am putut înțelege cum de mă înșelasem ceva mai devreme. Nu era deloc o ruină, ci o clădire imensă, elegantă, așezată pe o ridicătură curbată a promenadei, de deasupra unuia dintre acele bazine moarte și uscate de nisip, iar turnulețele ei gotice semețe împungeau atmosfera subțire a asteroidului, atingând spațiul de dincolo de ea.

Trenul coborî o ultimă pantă și se opri lângă peronul gării cu o tendă pictată, coșuri suspendate pline de flori cântătoare și numele ei, HALTA STARCROSS, format din pietre albe într-un strat de lămâiță spațială. Am văzut câțiva roboți îmbrăcați în livrele care ne așteptau pe peron să ne ajute cu bagajele, un turn de apă cu trei picioare arătând ca o mașină din aceea de război pe care o foloseau marțienii antici, și într-o parte, în spatele lui, o drezină de mână[1], nefolosită, în a cărei prelată de sticlă se oglindea lumina asteroidului. Nu v-ați putea imagina o gară mai drăguță.

Totuși, Myrtle încă era nemulțumită.

– Domnul Titfer ne-a promis îmbăieri marine! spuse ea nervoasă, în timp ce ne îndreptam către ușă. Și totuși, nu e nici o mare.

[1] Drezină de mână – vehicul ușor, acționat cu mâna, care servește la transporturi ușoare pe o linie ferată (n.tr.)

Știam de ce e așa de supărată. Într-unul dintre cuferele mari pe care hamalul automat le cobora pe peron era noul ei costum de baie, un accesoriu foarte la modă comandat direct de la Londra, și știam că fusese nerăbdătoare să înoate grațioasă îmbrăcată cu el.

– Poate că locul este încă în construcție, spuse mama. Nu e neobișnuit ca unele hoteluri din acestea de vacanță să își facă reclamă așa cum și-ar dori proprietarii lor să fie într-o zi și nu așa cum sunt în realitate.

– Poate că domnul Titfer plănuiește să importe niște mare din alte sfere mai apoase și s-o așeze în depresiunea aceea uscată din fața promenadei! am spus eu, pentru că știam că sunt posibile tot felul de lucruri în această epocă de inginerie și invenții în care trăim.

Stăteam pe peron și priveam înspre hotel. În spatele nostru, trenul sforăi și scoase un singur șuierat ascuțit înainte să pornească înainte, să treacă de gară, către o placă rotativă, unde urma să fie întors și pregătit să se reîntoarcă la Modesty. Auto-șeful de gară, care îi făcuse semn trenului, se întoarse și păși spre noi, făcând o plecăciune când ajunse în fața noastră.

– Bine ați venit la Starcross, intonă el, și arătă către o caleașcă neagră de metal care ne aștepta în apropiere, cu o pereche de cai

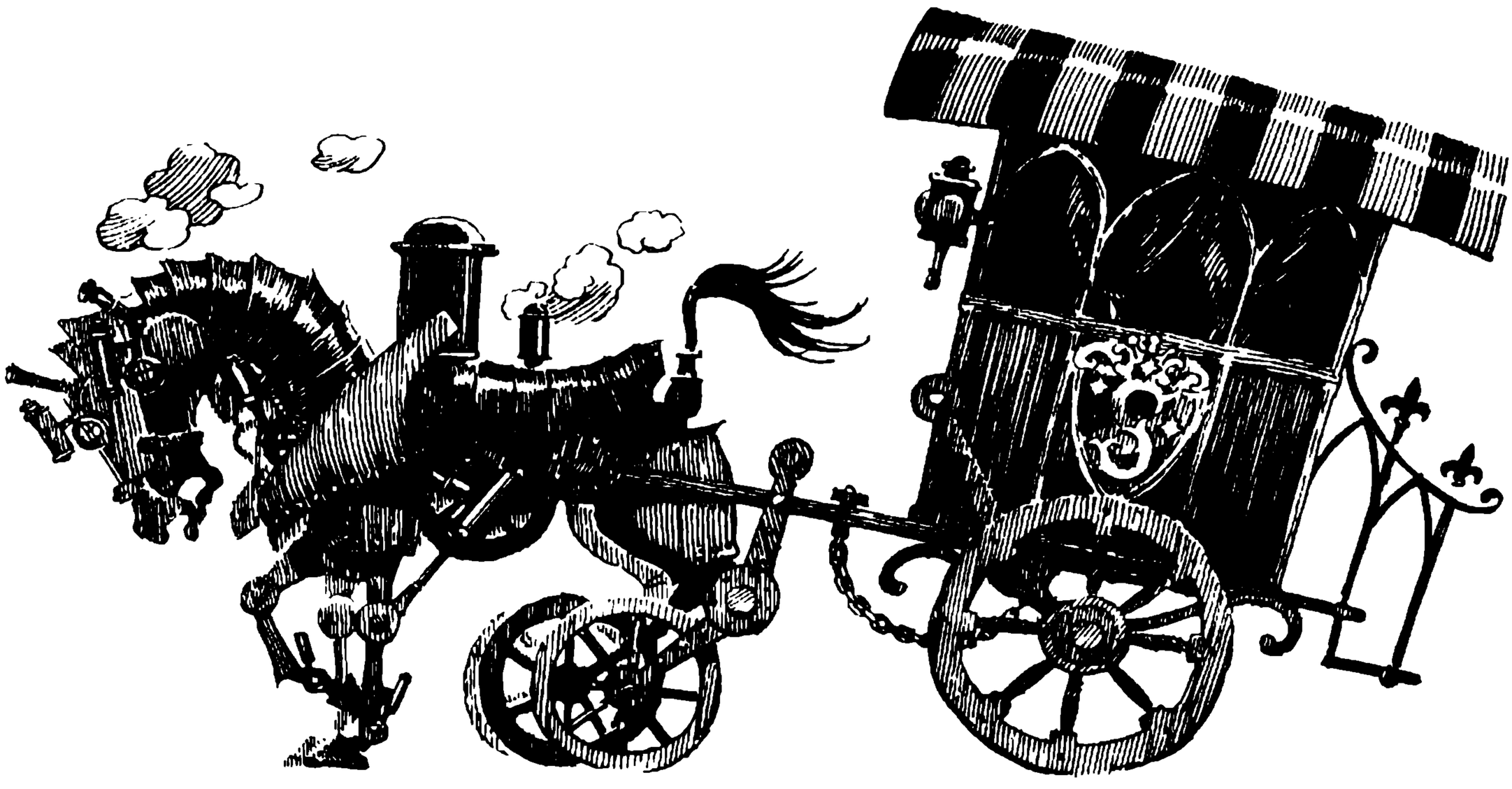

mecanici înhămați la ea. Cupeul cu aburi este gata să vă transporte la hotel sau...

– Cred că vom merge pe jos, îi răspunse mama. Suntem cu toții foarte amorțiți după călătorie, nu-i așa, copii? Sunt sigură că puțină mișcare ne va face bine.

– Dar nu vi se pare, întrebă Myrtle, după ce am părăsit gara și am luat-o pe cărarea pietruită șerpuitoare către hotel, cu hamalii ducând în urma noastră bagajele, că hotelul are un aer prea liniștit, ca și cum ar fi pustiu?

– Ei, asta e ușor de explicat, spuse mama, deschizându-și poșeta și scoțând din ea și fluturând o cărțulie groasă. Am consultat *Almanahul lui Crevice* și cred că aici, pe Starcross, e miezul nopții[1].

Sub lumina stelelor, ne-am îndreptat către țărmul marin lipsit de mare, privind peste balustrada promenadei spre locul în care mașinile de îmbăiat stăteau aliniate și pline de speranță la marginea golfului uscat ca iasca. Cam la vreo nouăzeci de metri de țărm se afla o movilă cu arbuști și copaci, iar ici și colo, pe pantele

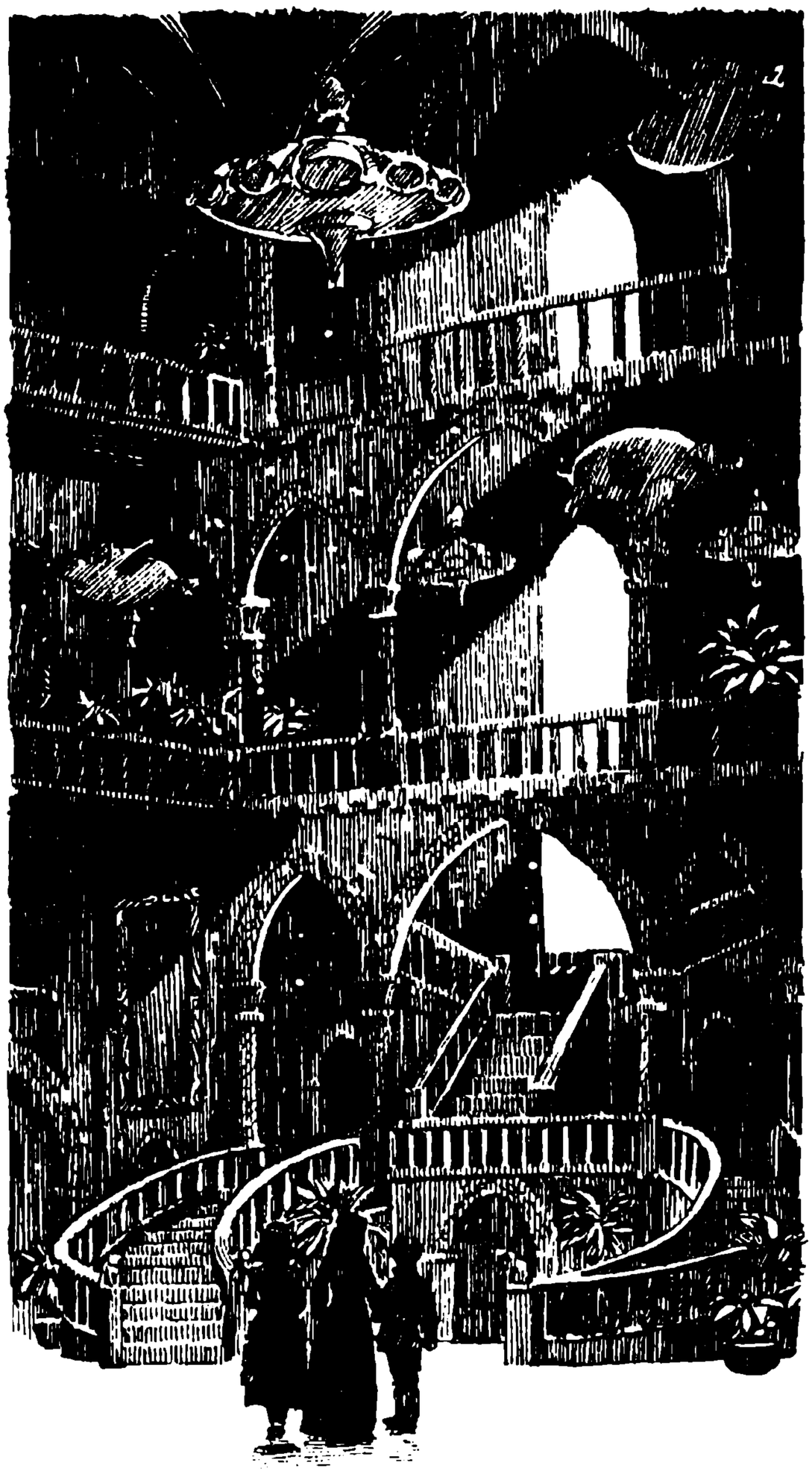

[1] Călătorii prin posesiunile noastre extraterestre au deseori motive să fie recunoscători *Almanahului lui Crevice*. La urma urmei, în același timp poate fi 1 aprilie, ora trei după-amiaza, pe Marte, 3 aprilie, ora șase dimineața pe Pământ și 45 tribuarie, ora douăzeci și cinci pe Io. Capodopera profesorului Crevice ne oferă tabele utile pentru calculul datei și al orei, oriunde în sistemul solar.

din jurul hotelului, se aflau hăţişuri de mesteceni şi plante ornamentale. În rest, domnea o dezolare uscată şi moartă. Era o privelişte melancolică, şi m-am simţit destul de uşurat când ne-am întors cu spatele la ea şi am privit o panoramă mai veselă: intrarea la Marele Hotel, unde luminile erau aprinse, aruncând o aură delicată de chihlimbar treptelor mochetate în roşu. Am urcat acele trepte, mama a deschis uşa pe care scria „Recepţie“ şi am intrat într-un tărâm de basm îmbrăcat în aur, marmură şi strălucitor cristal marţian.

Vă amintiţi poezia care începe aşa: „Kubla Khan a declarat Xanadu un dom sacru al plăcerilor“?[1] Ei bine, domnul Khan s-ar fi înverzit de invidie dacă ar fi putut vedea Starcross, pentru că vechiul lui dom al plăcerilor n-ar fi fost nici cât negru sub unghie faţă de opulenţa şi luxul de aici. Fântânile clipoceau, candelabrele străluceau, iar uluitoare lucrări de artă ale domnilor Rossetti şi Millais atârnau în rame aurite pe pereţi. O turmă de porci plutitori cu blazonul hotelului pictat pe corpurile lor impecabile adulmeca printre obiectele de lux, iar sunetul pierdut al emanaţiilor lor era acoperit de vocile delicate ale coşurilor suspendate pline de flori cântătoare.

– Ei, spuse mama. Asta e chiar măreţ!

Ne-am apropiat de recepţie, un birou de mahon marţian, lustruit ca oglinda. Robotul din spatele lui se trezi la viaţă când ne-am apropiat, şi am auzit maşinăria din el zbârnâind şi un ac căzând pe unul dintre cilindrii de ceară din capul lui. Dar înainte să poată vorbi, o voce omenească, foarte deosebită de intonaţia unui servitor automat, a strigat:

– Doamna Mumby! Şi domnişoara Myrtle şi domnul Art!

Lângă recepţie se deschise o uşă şi prin ea veni în grabă spre noi un domn rotofei cu favoriţi negri, ochelari fumurii şi o haină verde ca sticla, care se înclină în faţa noastră, apoi îi sărută mâna mamei.

---

[1] *Kubla Khan* – poezie de Samuel Taylor Coleridge (n.tr.)

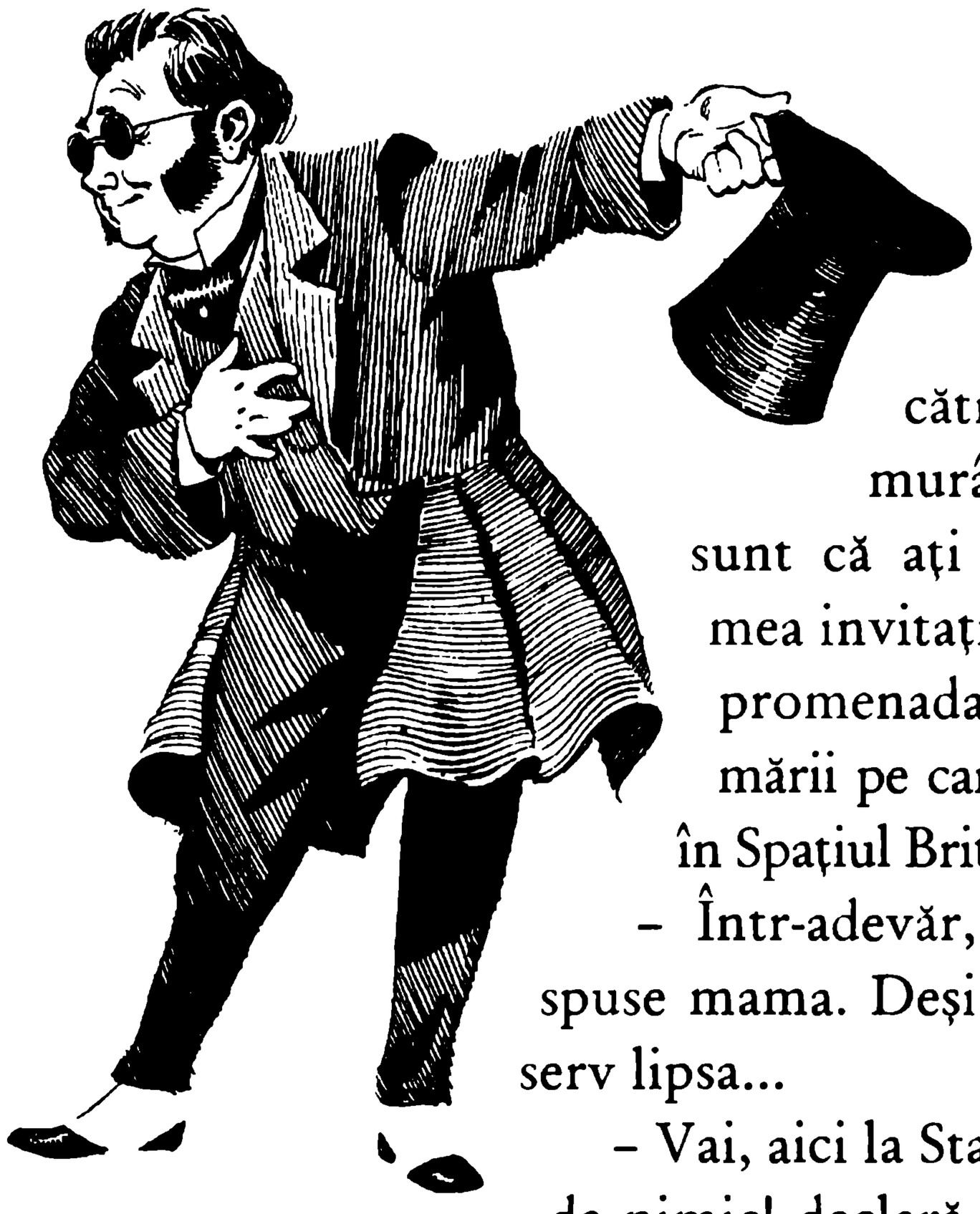

– Domnul Titfer, presupun? spuse mama.

– În persoană, draga mea doamnă, spuse domnul Titfer, îndreptându-se de spate și zâmbind către noi, cu favoriții tremurându-i. Cât de bucuros sunt că ați ales să acceptați umila mea invitație. Să înțeleg că ați văzut promenada? Cel mai frumos țărm al mării pe care l-ați putea găsi oriunde în Spațiul Britanic.

– Într-adevăr, este foarte pitorească, spuse mama. Deși nu am putut să nu observ lipsa...

– Vai, aici la Starcross nu veți duce lipsă de nimic! declară domnul Titfer. Trebuie doar să cereți! Hotelul meu are numeroși angajați, toți nerăbdători să vă servească. Nu personal uman, obraznic și care face o mulțime de greșeli, care se îndrăgostește de valeții veniți în vizită sau fură butonii ducelui de... Nu, fiecare cameristă și fiecare băiat de serviciu a fost fabricat pentru mine de către Rain & Co. Ei, chiar și managerul e automat! Îmi petrec vara aici ca să mă asigur că totul merge strună, dar odată ce mă voi întoarce la Londra, mă aștept ca hotelul să funcționeze perfect fără nici o supraveghere umană. Își verifică ceasul atârnat de un lanț și spuse grăbit: Dar nu trebuie să vă mai rețin, pentru că este foarte târziu și sunt sigur că doriți să vă odihniți după călătorie. Auto-hamalii vă vor conduce în camerele dumneavoastră, iar la micul dejun îi veți cunoaște pe ceilalți. Până atunci se va întoarce și marea.

– La ce vă referiți? întrebă mama, zâmbind dulce, de parcă se aștepta ca el să facă o glumă.

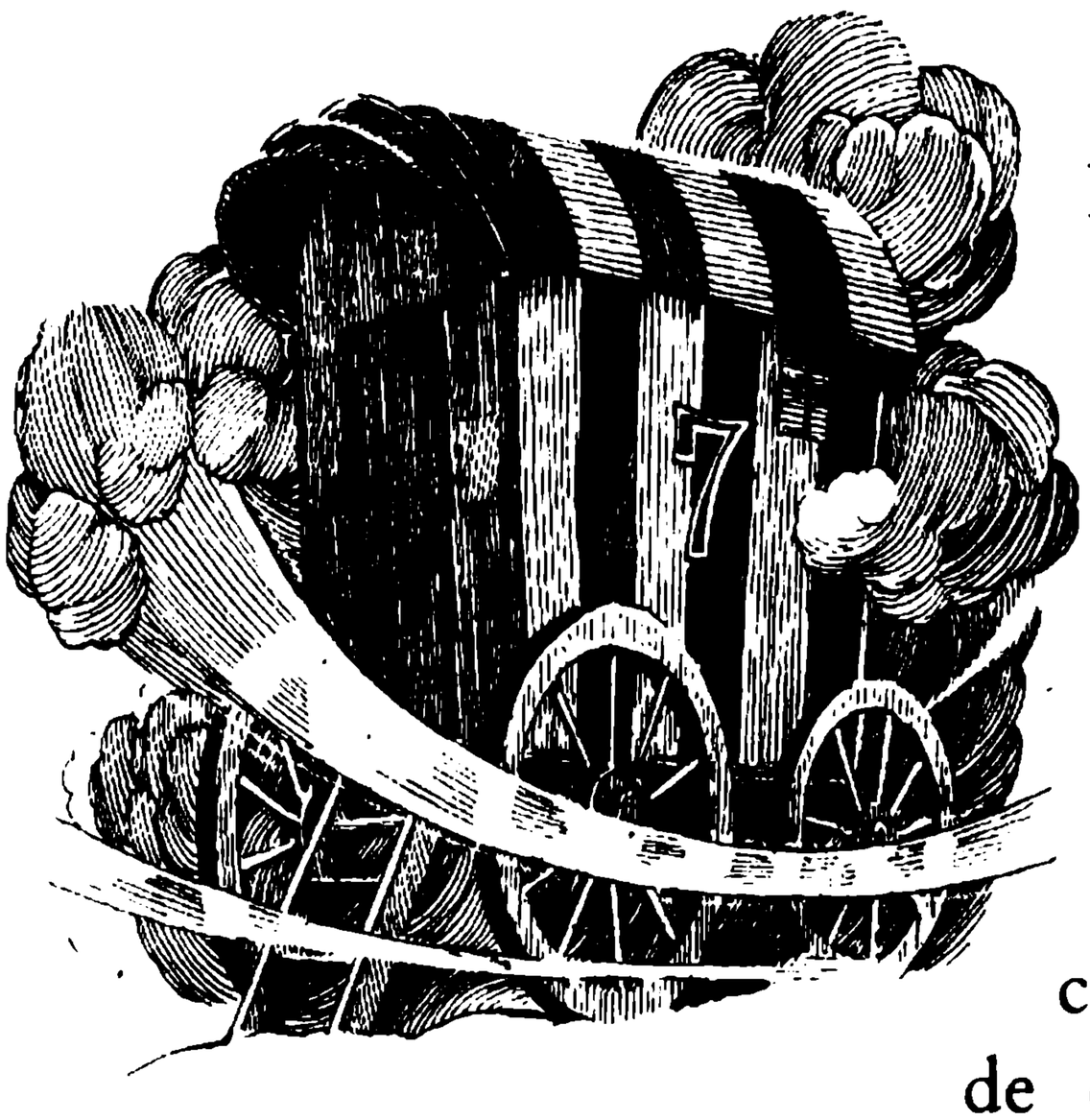

Dar domnul Titfer vorbea serios.

– Marea, draga mea doamnă Mumby. Sper că nu credeți că v-am atras aici cu promisiunea unei vacanțe la plajă doar ca să vă fac să vă uitați la acest peisaj uscat și dezolant pe toată perioada ședерii dumneavoastră aici? Nu, nu. Cuvântul meu e legământ. Starcross oferă cele mai bune condiții pentru îmbăiere în mare de oriunde din lumile cunoscute. Doar că, pur și simplu, marea este la *reflux* acum.

Încă zâmbind, mama se întoarse să se uite prin ferestrele de cristal la promenadă, și la peisajul nisipos, uscat și alb ca iasca, întinzându-se până departe spre orizontul dur. O briză ușoară sufla rotocoale de praf printre roțile mașinilor de îmbăiat, care așteptau pline de jale în lumina stelelor, la marginea deșertului. În rest, totul era la fel de uscat, de nemișcat și de silențios ca un tărâm al morții.

– Cât timp a durat mareea? întrebă ea.

– Cam o sută de milioane de ani.

– Și când revine marea?

– Cam la fiecare douăsprezece ore.

– *Extrem* de interesant! spuse mama.

CAPITOLUL PATRU

ÎN CARE AM O ÎNTÂLNIRE CIUDATĂ ŞI UN MIC DEJUN UŞOR

Apartamentul nostru se afla chiar în vârful unuia dintre turnuleţele înalte ale hotelului. Se ajungea acolo după ce urcai o spirală lungă de scări, îmbrăcată în covoare roşii ca sângele, ţinute în loc de bare aurite. Nici nu-mi venea să cred ce privelişte aveam din camera de zi! Am deschis larg ferestrele şi am păşit afară pe balconul din fier forjat, admirând uimit cerul plin de asteroizii care se rostogoleau.

– Priviţi! am strigat. Acolo e Vesta! Şi acolo sunt New Westmoreland, Winnet şi celebra Găluşcă de Fier...

Dar mama şi Myrtle căscară şi mă anunţară că au de gând să tragă un pui de somn odihnitor înainte să coborâm cu toţii la micul dejun.

Fiecare avea câte un dormitor: cea mai curată şi mai ordonată cameră pe care v-o puteţi imagina, fiecare echipată cu dulap şi lavoar şi un pat de alamă. Myrtle şi mama s-au retras în ale lor, iar eu m-am întins în patul meu, dar nu reuşeam să adorm. Aveam chef *să fac* ceva, nu să îmi pierd primele ore din vacanţă dormind aiurea! Of, am stins lumina şi am încercat să dorm, dar somnul nu voia să vină. Auzeam murmurul îndepărtat al generatoarelor de gravitaţie, undeva în hotel, şi întrezăream prin despărţitura uşii de la dormitor strălucirea asteroidului. Şi mai aveam şi sentimentul ciudat că trebuie *să deschid* acea uşă şi să privesc în camera de zi.

După o vreme, am aprins din nou lumina şi am cedat tentaţiei. Am împins uşa foarte încet, căci îmi dădeam seama după cât era de linişte că şi Myrtle, şi mama adormiseră. În camera de zi era întuneric, cu excepţia umbrelor palide aruncate de ferestrele lungi şi dreptunghiulare şi a perdelelor de dantelă care fluturau ca nişte fantome în briza delicată.

Precaut şi nerăbdător, am traversat covorul moale şi am deschis un dulap. Nu-l observasem mai devreme, şi totuşi, cumva, ştiam că era acolo şi că urma să găsesc ceva foarte bizar înăuntrul lui.

La prima vedere nu părea să fie ceva în el, cu excepţia câtorva umeraşe de lemn, pe care am avut grijă să nu le zornăi, pentru că îmi era teamă că aş putea să le trezesc pe mama şi pe Myrtle. Apoi, pe un raft deasupra mea, am observat o cutie mare de pălării. Am dat-o jos. Era făcută dintr-un carton alb gros, iar pe capac scria:

JOBENELE CU CROIALĂ DE PRIMĂ-MÂNĂ
ALE LUI TITFER

Am dus cutia în lumina care se strecura pe uşa întredeschisă a dormitorului meu şi am aşezat-o pe o măsuţă, unde i-am scos capacul. Înăuntru, cuibărit într-o grămadă de hârtie creponată, se afla cel mai înalt, cel mai negru joben pe care îl văzusem vreodată. Chiar şi căptuşeala era neagră şi fără eticheta fabricantului; dar nu avea nevoie de aşa ceva, pentru că ştiam că domnul Titfer era cel mai deosebit pălărier din sistemul solar, iar o pălărie splendidă ca aceea nu putea fi fabricată decât de el.[1] Îmi amintesc că m-am întrebat ce oaspete o uitase în acel dulap şi de ce i se păruse o idee bună să ia cu el într-o staţiune de vacanţă o pălărie aşa de elegantă.

[1] Ceea ce era ciudat, pentru că, aşa cum vă amintiţi, când eram în gara Modesty am fost destul de surprins să văd o reclamă care îi lega numele de pălării. Dar multe lucruri ciudate s-au petrecut la Starcross, aşa cum veţi vedea în scurt timp.

Apoi, firește, am simțit nevoia de a o pune pe cap. Dar în timp ce dădeam la o parte hârtia mototolită și eram pe punctul s-o ridic din cutie, o voce din spatele meu șopti blând:

– Mob!

Am ridicat capul, speriat, uitând de pălărie.

– Myrtle? am șoptit.

Dar Myrtle dormea; îi auzeam sforăiturile de domnișoară prin ușa de la dormitor și, oricum, ea nu e genul de fată care umblă în toiul nopții spunând „Mob!“

– Mob! se auzi din nou vocea, părând plângăcioasă.

„Poate că nu e o voce, mi-am spus, ci vântul care geme prin turnulețul nostru.“ M-am dus la fereastră și am descoperit că o lăsasem deschisă, de aceea fluturau perdelele atât de fantomatic. Am dat s-o închid, apoi, dintr-un impuls brusc, am deschis-o și mai larg și am pășit încă o dată pe balcon. Aerul de pe Starcross era rarefiat și mirosea a sfoară.

– Mob! șopti vocea, sau vântul, sau orice era.

În capătul cel mai îndepărtat al balconului se mișcă o umbră și aproape că am țipat de frică. Apoi, impunându-mi să nu mă las copleșit de teamă, am făcut câțiva pași spre ea. Acea parte a balconului era umbrită de iedera spațială care creștea pe zidul turnulețului. Îmi imaginam eu, sau acolo în întuneric ardeau două flăcări palide, nu mai mari decât flăcările unor bețe de chibrit, și totuși nemișcate, și așezate una lângă alta, precum doi ochi vigilenți?

„O pisică“, mi-am zis ușurat și am chemat-o:

– Vino aici, pis, pis, pis...

Deodată am simțit o senzație ciudată de clătinare și un val de amețeală care m-a făcut să mă agăț de balustradă pentru a mă sprijini. Când a trecut, balconul era scufundat în lumină. Umbra mea speriată era aruncată pe perete și încă o umbră, *o umbră făcută de un lucru pe care nu-l puteam vedea*, aluneca precum o anghilă neagră ca păcura printre barele balustradei.

M-am întors că caut acel lucru și m-am oprit, uimit. Cerul ca cerneala, plin de asteroizi împrăștiați, se transformase într-o întindere impecabilă de albastru azur. Soarele de dimineață o umplea de lumină, strălucind pe apele unui golf care se afla acolo unde, doar cu câteva secunde înainte, nu fusese nimic decât o mare de nisip fără apă. Movila era acum o insulă, iar aerul era plin de mirosul energizant de ozon. Puteam să aud oftatul foșnitor și sforăitul valurilor mici atunci când se încolăceau și se spărgeau de țărm, și am văzut cum o trupă de roboți lustruiți ies pe intrarea laterală a hotelului și încep să tragă tenda cafenelei de pe plajă, să grebleze nisipul și să dezlege mașinile de îmbăiat.

Nu știu cât timp am stat acolo, mut de uimire, holbându-mă la oceanul brusc apărut. Nu m-am mișcat până nu am auzit bătaia veselă a unui gong, care anunța că este timpul pentru micul dejun.

În sala pentru micul dejun, exact așa cum promisese domnul Titfer, ne-am întâlnit cu unii dintre colegii noștri de vacanță: o doamnă rotofeie, înzorzonată, care a zâmbit la noi foarte vesel când am intrat și i-a dat un cot soțului ei mărunțel și timid, astfel că și-a ridicat privirea din omleta lui și a zâmbit și el la noi, și un domn mai în vârstă cu un aer milităros, care stătea singur la masa de la fereastră, împărțindu-și pâinea prăjită în triunghiuri egale și ungându-le cu unt și cu marmeladă, cu mișcări rapide de cuțit.

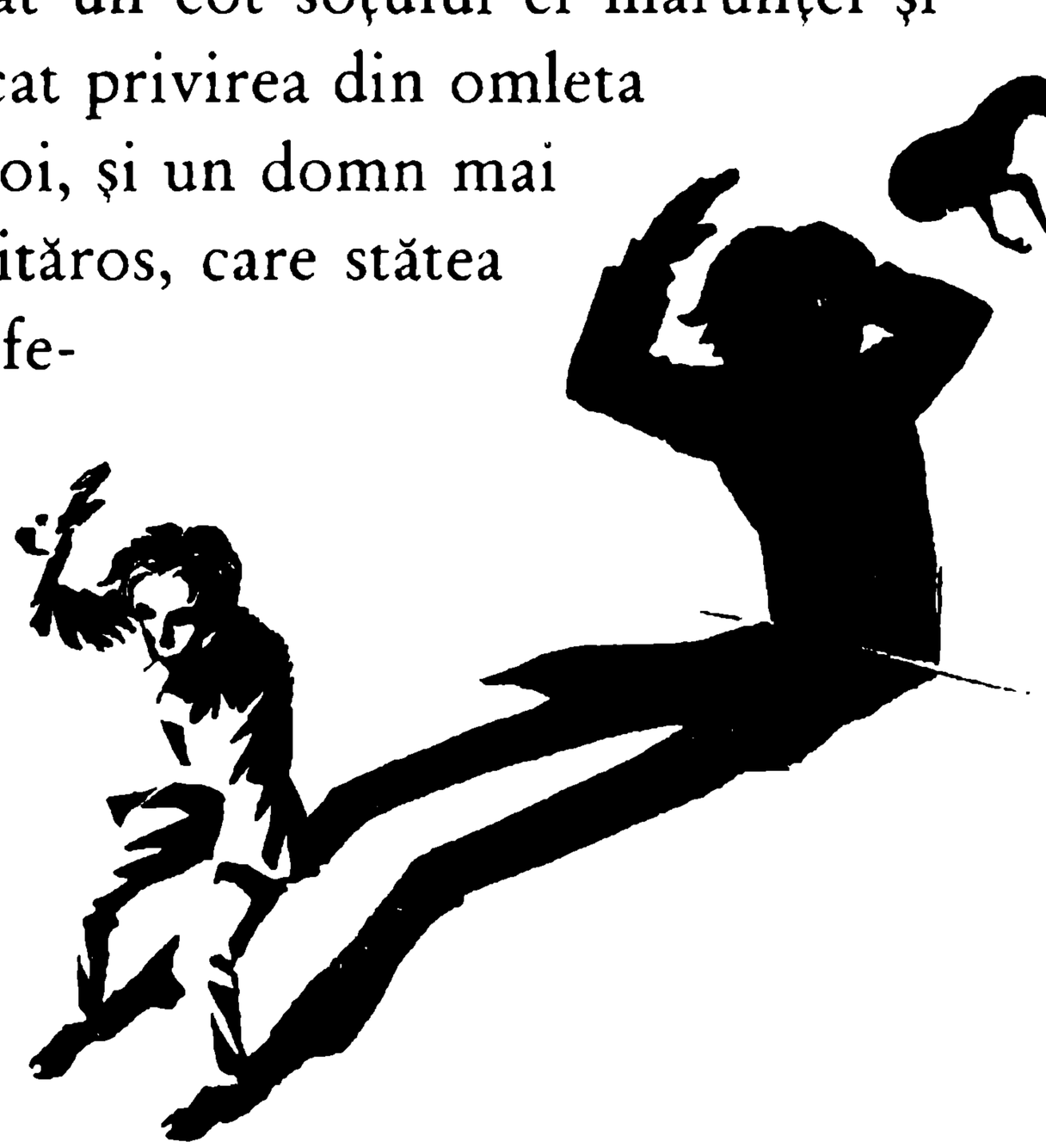

Chelnerii automați ne-au condus la masă și ne-au întrebat cu

vocile lor lipsite de inflexiune dacă dorim ceai sau cafea, pâine albă sau neagră.

– Cum aşa? Ceai, desigur! strigă Myrtle, speriată şi uşor scandalizată. Suntem englezi! Şi cine Dumnezeu ar vrea pâine neagră? Albă, cu marmeladă, vă rog.

Chelnerul făcu o plecăciune mecanică şi se îndepărtă pe rotiţele lui bine unse. După ce a plecat, mama a prins privirea domnului milităros, care părea amuzat de ieşirea lui Myrtle.

– Trebuie să îi spunem lui Titfer să încerce să îi facă pe roboţii ăia să distingă oaspeţii englezi de cei de altă naţionalitate, nu? chicoti el. Vă rog, permiteţi-mi să mă prezint. Sunt colonelul Harry Quivering din Armata Marţiană a Maiestăţii Sale (în rezervă).

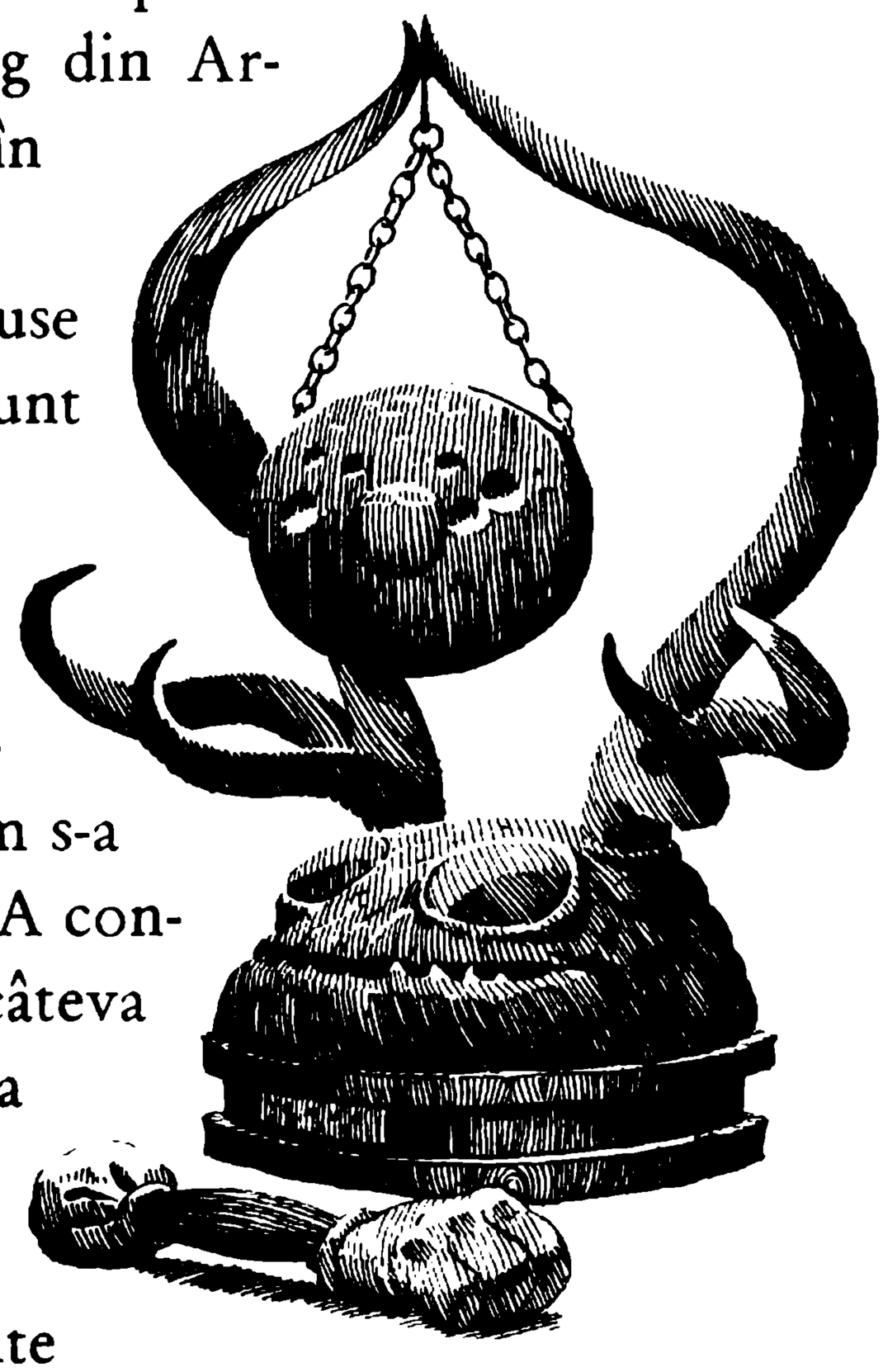

– Doamna Emily Mumby, spuse mama mea, dulce. Iar aceştia sunt copiii mei, Myrtle şi Art.

Colonelul se declară încântat să ne cunoască: după părerea lui, noi, copiii, aveam să înveselim atmosfera. (Vă imaginaţi cum s-a simţit Myrtle când a auzit asta.) A continuat să ne explice că se afla de câteva săptămâni la Starcross. Pretindea că e cel mai bine dotat cantonament în care a dormit vreodată şi că locuise la viaţa lui în multe locuri, de la Londra până în sălbăticiile lui Mercur. Titfer îşi cunoaşte meseria, cu siguranţă, concluzionă el.

– Aveţi dreptate. Trebuie să spun că sunt impresionată de imaginea mării, spuse mama, privind gânditoare spre întinderea albastră şi sclipitoare de dincolo de promenadă. Cum credeţi că reuşeşte asta?

– Mă tem că nu mă pot aventura să spun, doamnă, răspunse colonelul, înfigând furculița într-o scrumbie afumată cu lejeritatea exersată a unuia care a petrecut mulți ani tăind cu sabia cactușii din teritoriile rău famate ale lui Marte. Vreun miracol științific, îndrăznesc să spun. Știința avansează cu pași uriași în epoca noastră, astfel că e imposibil ca un soldat bătrân ca mine să țină ritmul. Niciodată nu poți ști ce mai născocește un tip din ăsta deș-tept ca Titfer!

– Parcă hotelul și terenul din jurul lui, până încolo departe, spre insulița din golf, au fost mutate instantaneu prin spațiu spre o lume caldă și plină de apă, murmură mama, privind afară pe fereastră la micile diamante de lumină care dansau pe apa mării. Dar fără un motor de Formator, nu mă pot gândi la nici o mașinărie care să poată face un asemenea lucru... Și, oricum, ce lume are asemenea oceane, în afară de Pământ, și nu suntem pe Pământ...

– Ei, nu vă mai gândiți la cum se întâmplă lucrurile aici, rățuștelor! strigă doamna rotofeie și zâmbitoare. (Se adresa colonelului, dar clar spera să ne fie prezentată. Am simțit-o pe Myrtle cum tremură de dezgust față de un asemenea comportament îndrăzneț.) Eu zic să sărim în valuri și să ne bucurăm de ele! Nimic nu e mai plăcut decât o bălăceală bună pentru ridicarea moralului, nu, colonele?

– Chiar așa, chiar așa, chicoti colonelul, aprobându-i clar buna dispoziție. Înghiți un triunghi de pâine prăjită și ne făcu cunoștință. Doamnă Mumby, copii, această doamnă extraordinară este doamna Rosie Spinnaker, acea faimoasă practicantă a muzei Terpsichore.

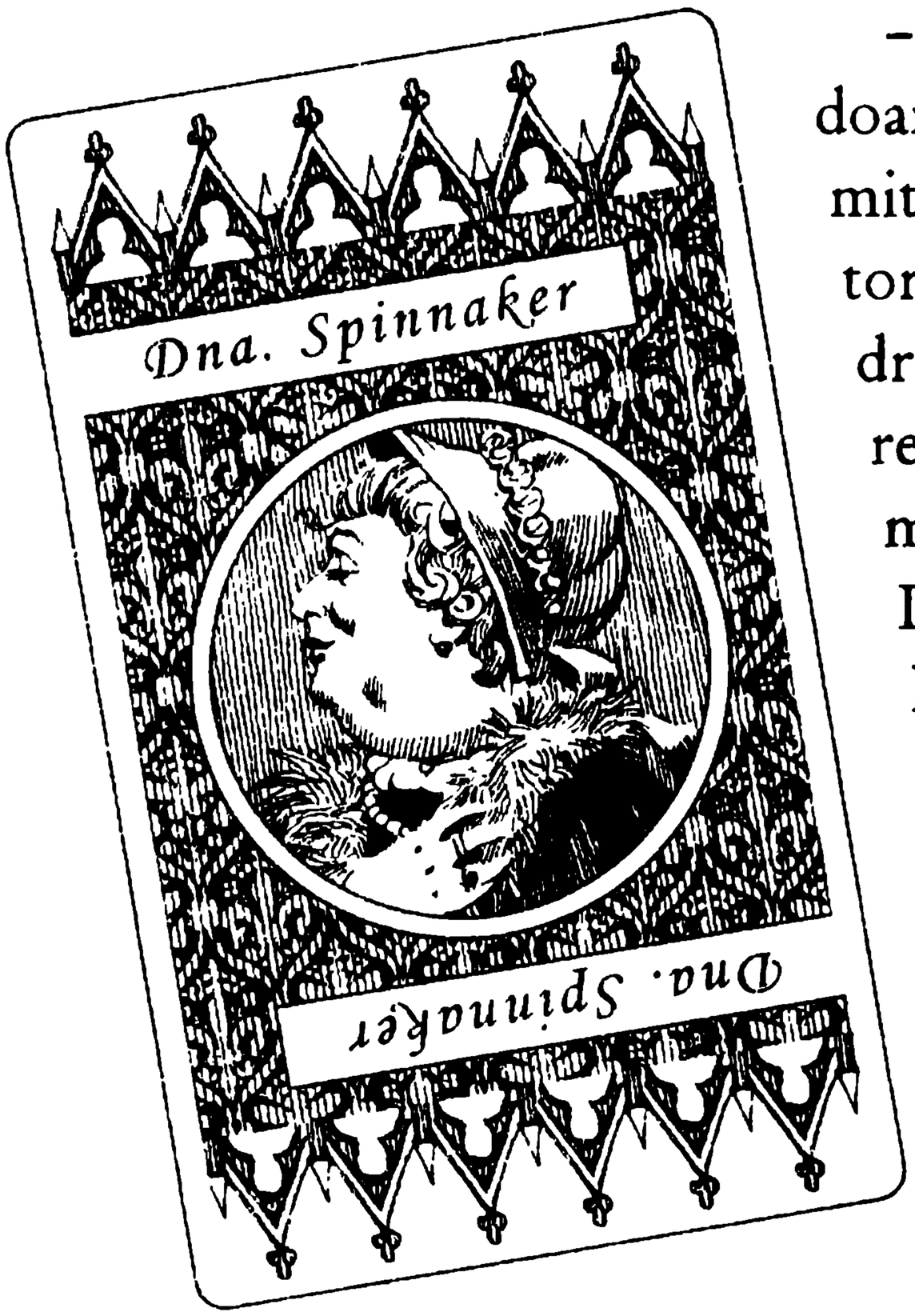

– Ooo, las-o moartă! strigă doamna Spinnaker, împrăştiind firimituri de pâine prăjită peste însoţitorul ei. Nu-i ascultaţi linguşirile, dragii mei. Sunt o simplă cântăreaţă. Privighetoarea Cockney, aşa mi se spune acasă în draga mea Londra. Poate că aţi auzit cântecelul acela al meu..., şi, bătând ritmul pe masă cu lingura de marmeladă, începu să cânte refrenul din *Pisicuţa mea turtită*.

Myrtle se albi la faţă şi poate că ar fi căzut de pe scaun dacă nu aş fi susţinut-o eu.

– Nu scăpăm niciodată de zdrăngăneala asta îngrozitoare? gemu ea.

– Ha? întrebă Privighetoarea Cockney, ducându-şi mâna plină de inele la ureche. Ce-ai zis? Vorbeşte mai tare, dragă! Sunt cam surdă, să ştii!

– Myrtle e şi ea un fel de muziciană, spuse mama, pentru a o scoate din încurcătură pe Myrtle. Învaţă să cânte la pian.

– Ooo, deci gâdili şi tu fildeşul, răţuşcă? chicoti doamna Spinnaker. Va trebui să avem un recital, nu-i aşa, 'Erbert? Soţiorul meu, 'Erbert, mă acompaniază de obicei, vedeţi voi, dar e suferind acum; şi-a luxat ambele încheieturi în timpul celui de-al treilea bis al meu la Farpoo Apollo. ('Erbert deschise gura, de parcă ar fi vrut să adauge o explicaţie, dar o închise din nou când şuvoiul de cuvinte al soţiei continuă în viteză.) De asta am venit aici, vedeţi, pentru o cură de odihnă. Dar dacă Myrtle a voastră poate să cânte la pian, 'om face o cântare minunată, nu? Cântăm toate şlagărele vechi – *Pisicuţa mea turtită, Dacă n-ar fi fost cânepa, Capul cochet al hoţului de buzunare*... Doamne, ce rapsodii 'om avea!

Myrtle îmi aruncă o căutătură urâtă, de parcă totul fusese ideea mea. Dar ceilalți turiști din sala de mese păreau încântați de propunerea doamnei Spinnaker. Colonelul Quivering își ridică ceașca de ceai în semn de toast, iar ceva ce crezusem până atunci că e o plantă mare în ghiveci își pocni brusc ramurile cu frunze și spuse într-un stil frunzos:

– Ce idee plăcută, doamnă S.!

– Aa, Ferny[1]! strigă colonelul. Vino să faci cunoștință cu doamna Mumby. Doamnă Mumby, Art, Myrtle, acesta este profesorul Ferny, Arbustul Educat.

Profesorul, pe care l-am văzut stând cu rădăcinile într-un castron de îngrășământ pentru micul dejun, și le scoase, le șterse cu atenție de un șervet și veni foșnind spre masa noastră. Făcu o plecăciune adâncă și ne întinse o frunză mare, pe care am strâns-o cu rândul, eu, mama și Myrtle.

– Încântat, vă asigur, anunță el. Cred că vă va plăcea la Starcross. Îmbăiatul în mare nu e pe gustul meu, dar poate că îmi veți face onoarea de a vizita grădinile. Domnul Titfer m-a rugat să îl ajut cu plantările acolo. Și dacă tot veni vorba, mă tem că trebuie să vă las, doamnelor și domnilor. Am niște răsaduri de Lupin Țipător care o vor lua razna dacă nu sunt puse imediat în ghiveci...

– De pe Venus, explică colonelul Quivering, după ce a plecat arbustul înțelept. Crescut dintr-o sămânță adusă de căpitanul Cook. S-a dovedit a fi neobișnuit de inteligent. Din câte știu, acum este

---

[1]joc de cuvinte: *fern* – ferigă în lb. engleză (n.tr.)

director de botanică extraterestră la Kew Gardens.

Sosiră pâinea noastră prăjită şi marmelada, împreună cu ceaiul într-un samovar strălucitor de argint pe picioare automate, care se turnă singur. Am mâncat şi am băut şi mama a spus:

– Hotelul pare plăcut de liniştit. Spuneţi-mi, suntem singurii oaspeţi?

– Într-adevăr, nu chiar, spuse colonelul Quivering. Mai e o franţuzoaică, domnişoara Delphine Beauregard...

– O tinerică atât de dulce şi de frumoasă! strigă doamna Spinnaker.

– Suferă de o indispoziţie sau de o boală, ne mărturisi colonelul.

– Este obligată să stea într-un fotoliu de răchită, spuse doamna Spinnaker. Şi nu poate merge nicăieri dacă nu este împinsă de infirmiera ei...

– Infirmiera nu este nici dulce, nici frumoasă, mă tem, oftă colonelul Quivering.

– Fără îndoială, veţi vedea cu ochii voştri în curând, promise doamna Spinnaker. Ia micul dejun devreme, apoi infirmiera o împinge de-a lungul promenadei pentru a se bucura de aerul de dimineaţă.

– Poate că tu şi domnişoara Beauregard v-aţi putea împrieteni, îi spuse mama lui Myrtle. Ar fi o ocazie pentru tine să exersezi conversaţia în franceză...

– Şi să nu-l uităm pe Onorabilul Ignatius Flint, sugeră domnul Spinnaker sfios.

– O, nu l-am uitat pe Onorabilul Ignatius Flint! strigă doamna Spinnaker. Cum l-ar putea uita cineva pe Onorabilul Ignatius Flint?

Îl păstram pur și simplu pentru la final, întrucât e cel mai exotic personaj și prin urmare cel mai interesant. Se aplecă mai aproape de masa noastră și spuse: Onorabilul Ignatius Flint este un tânăr domn care a sosit aici cu o săptămână în urmă. Un tânăr domn cu pielea cam întunecată la culoare, dar atât de chipeș! Îmi imaginez că voiajează sub un nume fals și că tatăl lui trebuie să fie unul dintre acei rajahi indieni.

Myrtle s-a mai înveselit puțin, așa cum fac des fetele dezamăgite în dragoste când aud de un prinț indian la orizont. Dar s-a pleoștit imediat ce doamna Spinnaker a adăugat:

– Între noi fie vorba, dragilor, cred că e o idilă între Onorabilul Ignatius și domnișoara Beauregard. Și el ia micul dejun devreme. Iar el i-a acordat o atenție constantă.

– Aha! spuse colonelul Quivering. Iat-o pe domnișoara Beauregard!

Bineînțeles că nu doream să ne holbăm, dar colonelul și doamna Spinnaker o descriseseră în cuvinte atât de vii și de misterioase, încât nici unul nu ne-am putut abține să nu ne întoarcem spre fereastră. Acolo, apropiindu-se de curba promenadei, am văzut un fotoliu de răchită, împins de poate cea mai grasă și mai urâtă femeie pe care am văzut-o vreodată. Doamna Spinnaker era grasă într-un mod agreabil, ca o gălușcă bine crescută, dar infirmiera domnișoarei Beauregard era chiar enormă și îmbrăcată într-o rochie largă de stofă neagră, care o acoperea până la bărbie, acolo unde panglicile negre ale bonetei ascuțite erau legate într-o fundă neagră, strânsă. Din adâncimile acestei bonete, ca un spiriduș care privește dintr-un coș cu cărbuni, o față mică, acră și zbârcită privea lumea din jurul ei cu niște ochi negri ca smoala.

Dar n-am privit-o prea mult pe căpcăuna aceasta, întrucât eram prea ocupați să îi admirăm povara. Pe pernele brodate ale fotoliului de răchită se odihnea cea mai încântătoare domnișoară pe care o văzusem vreodată în afara unui tablou de poveste. Avea pielea albă și bucle aurii și ochi de nu-mă-uita; arăta întocmai ca

o păstoriță de porțelan de pe o etajeră, aproape că ne venea greu să credem că era adevărată și vie. Și totuși o anume paloare în obraji, o anume neliniște în felul ei de a fi ne-a reamintit de ceea ce spusese colonelul Quivering despre faptul că ar suferi de o indispoziție sau de o boală, așa că admirația pentru frumusețea ei era ușor amestecată cu milă.

– Nu e chiar așa de frumoasă, spuse Myrtle, sfâșiată între perspectiva de a-și încerca franceza în conversație cu viziunea și enervarea de a descoperi că nu mai era cea mai drăguță fată de pe Starcross.

– Ei, Myrtle, i-am spus, cred că ești geloasă!

– Șșș! spuse mama.

Colonelul Quivering ne atrăgea atenția asupra capătului cel mai îndepărtat al falezei, unde se întrezărea un al doilea grup de persoane.

– Și iată-l pe prințul nostru indian și pe servitorii lui! spuse el mândru.

Prințul indian purta un costum din in alb și era urmat la mică distanță de doi servitori în haine

din postav negru, unul dintre ei era ionian, iar celălalt un fel de spiriduș de pe Jupiter. O pălărie mare îi umbrea fața, așa că nu am văzut din el decât zâmbetul, când a pășit spre domnișoara Beauregard s-o salute. Dar i-am văzut destul de bine pe servitori, așa că am rămas blocat și mi-am scăpat pâinea prăjită. Ionianul era vechiul meu prieten, domnul Munkulus, eram foarte sigur de asta... Iar spiridușul care îl acompania nu era altul decât domnul Grindle.

Aș fi atras atenția asupra ciudatei coincidențe, dar nu a fost nevoie. Onorabilul Ignatius Flint a ales acel moment să își scoată pălăria și să facă o plecăciune foarte adâncă în fața domnișoarei Beauregard, care i-a oferit mâna ei perfectă spre a fi sărutată. Iar Myrtle, care privea toate astea, a strigat cu o voce indignată:

– Păi, ăsta nu e nici un prinț indian. Ăsta e *Jack Havock!*

CAPITOLUL CINCI

COMPENDIUL LUI GOBBER
cu
SPECIILE OCEANICE COMUNE

Nr. 212
LILIACUL ACVATIC DE PE GANYMEDE

ÎN CARE NE DISTRĂM ÎN SÂNUL JUCĂUȘ AL OCEANULUI, IAR EXPLICAȚIILE LUI JACK SUNT ÎNTRERUPTE DE O DESCOPERIRE NEFERICITĂ

Acum, eu nu pretind că sunt vreo autoritate în problemele inimii, dar, după părerea mea, dacă o tânără domnișoară a dezvoltat un atașament sentimental față de un tânăr domn, iar acel tânăr domn nu numai că nu îi răspunde la scrisori, dar reiese că se află la un hotel de vacanță sub un nume fals, împrietenindu-se cu o franțuzoaică frumoasă și tânără într-un fotoliu de răchită, atunci acea tânără domnișoară se poate simți oarecum ofensată. Myrtle s-a făcut roșie la față, apoi albă ca varul, și în timp ce așteptam să văd ce alte culori interesante va mai lua, mama a luat-o de braț și a spus:

– Ne scuzaţi, Myrtle nu se simte bine. Cred că ar trebui să ne întoarcem în cameră.

Am început să protestez, pentru că aş fi preferat să alerg afară să îi salut pe vechii mei prieteni, domnul Munkulus şi domnul Grindle, şi pe Jack desigur, odată ce ar fi terminat de schimbat salutări cu drăguţa domnişoară B. Dar mama mi-a aruncat o privire poruncitoare, şi credeţi-mă, când eşti la celălalt capăt al unei priviri poruncitoare aruncate de cineva cu 4 4999 000 989 de ani mai mare decât tine, ai tendinţa să o iei în seamă.

Când ne-am întors în apartament, Myrtle s-a încuiat în camera ei cu mama, unde au urmat o serie întreagă de suspine şi consolări, în timp ce eu mă învârteam prin camera de zi, aruncând priviri melancolice soarelui de afară şi dorindu-mi să fiu pe plajă, alergând în şi din valurile înspumate, construind castele de nisip etc., etc.

În sfârşit, mama şi cu Myrtle au ieşit. Myrtle s-a prăbuşit imediat pe canapea, arătând palidă, dar neinteresantă în mod special. Probabil că plânsese, pentru că nasul îi era roşu, iar ochelarii îi erau tulburi.

Mama veni spre mine şi, punându-şi braţul în jurul umerilor mei, spuse cu blândeţe:

– Art, crezi că ai putea să mergi să îl cauţi pe Jack? Spune-i că suntem aici şi vezi dacă există vreo explicaţie nevinovată pentru comportamentul lui ciudat.

– Of, explicaţia e destul de clară, spuse Myrtle, într-un fel resemnat. O preferă pe creatura aia franceză în locul meu. Chiar nu contează. Hai să înotăm.

– Eşti sigură, Myrtle? întrebă mama.

– Ah, destul de sigură, spuse Myrtle cu un oftat. Doar pentru că toate Visele şi Speranţele Tinereţii mele s-au prefăcut în Scrum, nu înseamnă că tu şi Art nu trebuie să vă bucuraţi de vacanţă. Haideţi, să coborâm...

Îşi luă costumul ei de baie patentat, care fusese lăsat întins pe braţul canapelei în sacul lui de voiaj anti-molii, şi ne conduse jos.

Încă mă mai simţeam afectat de apariţia misterioasă a oceanului şi de întâlnirea mea de mai devreme cu acea umbră subţiratică de pe balcon. În timp ce o urmam pe Myrtle în lumina promenadei, am întrebat-o pe mama:

– Mamă, nu crezi că e ceva ciudat la domnul Titfer, cu hotelul lui?

– Desigur că nu e, mă repezi Myrtle, înainte ca mama să poată răspunde. Nu e, nu-i aşa, mamă? Art vede numai mistere şi aventuri peste tot. Şi totul din cauza romanelor de doi bani pe care le citeşte şi a tulburătoarelor întâmplări nefericite petrecute în primăvară.

Mama zâmbi, oprindu-se pe debarcader pentru a se uita cu drag la noi.

– Ei bine, dragii mei, spuse ea, chiar este ceva ciudat cu privire la Starcross, de asta putem fi siguri, iar domnul Titfer este cu siguranţă un domn foarte deosebit. Dar din câte îmi pot da seama, nu pare o bizarerie periculoasă. La urma urmei, Sistemul Solar este foarte mare, şi este loc pentru tot felul de ciudăţenii, sunt sigură. Aşa că propunerea mea este să luăm lucrurile aşa cum sunt şi să facem o baie revigorantă. Indiferent de modul în care ajunge aici, marea pare foarte ispititoare.

Eram de acord cu ea, şi totuşi o parte din mine rămase precaută. Poate că Myrtle avea dreptate de data asta, şi eram tulburat de aventurile noastre cu Cei Dintâi. Oricum, un al şaselea simţ mă tot avertiza că pericolul pândea de undeva din umbră.

Dar e cam greu să păstrezi un sentiment de pericol la pândă, când soarele strălucește și te poți bucura de nisip și de mare. Jack Havock și prietenii lui nu se vedeau pe nicăieri, și nici domnișoara Beauregard, și, când am păşit pe ponton de pe promenadă, am simțit cum mi se ridică buna dispoziție ca un balon cu aer cald. Am ocupat fiecare câte una dintre mașinile de îmbăiat care așteptau pe nisipul din fața hotelului, ca un șir de gherete pe rotile, frumos pictate. În timp ce mă dezbrăcam într-a mea și îmi atârnam costumul de marinar pe care îl purtasem în cuierele aflate la dispoziție, un motor de ceasornic zbârnâi la viață și purtă încet mașina în josul țărmului, și apoi în mare, astfel că atunci când am ieșit, strălucitor în costumul meu de baie din serj de lână cu cercuri albe-roșii, nu a trebuit decât să cobor trei trepte ca să mă cufund până la umăr în apa caldă și blândă.

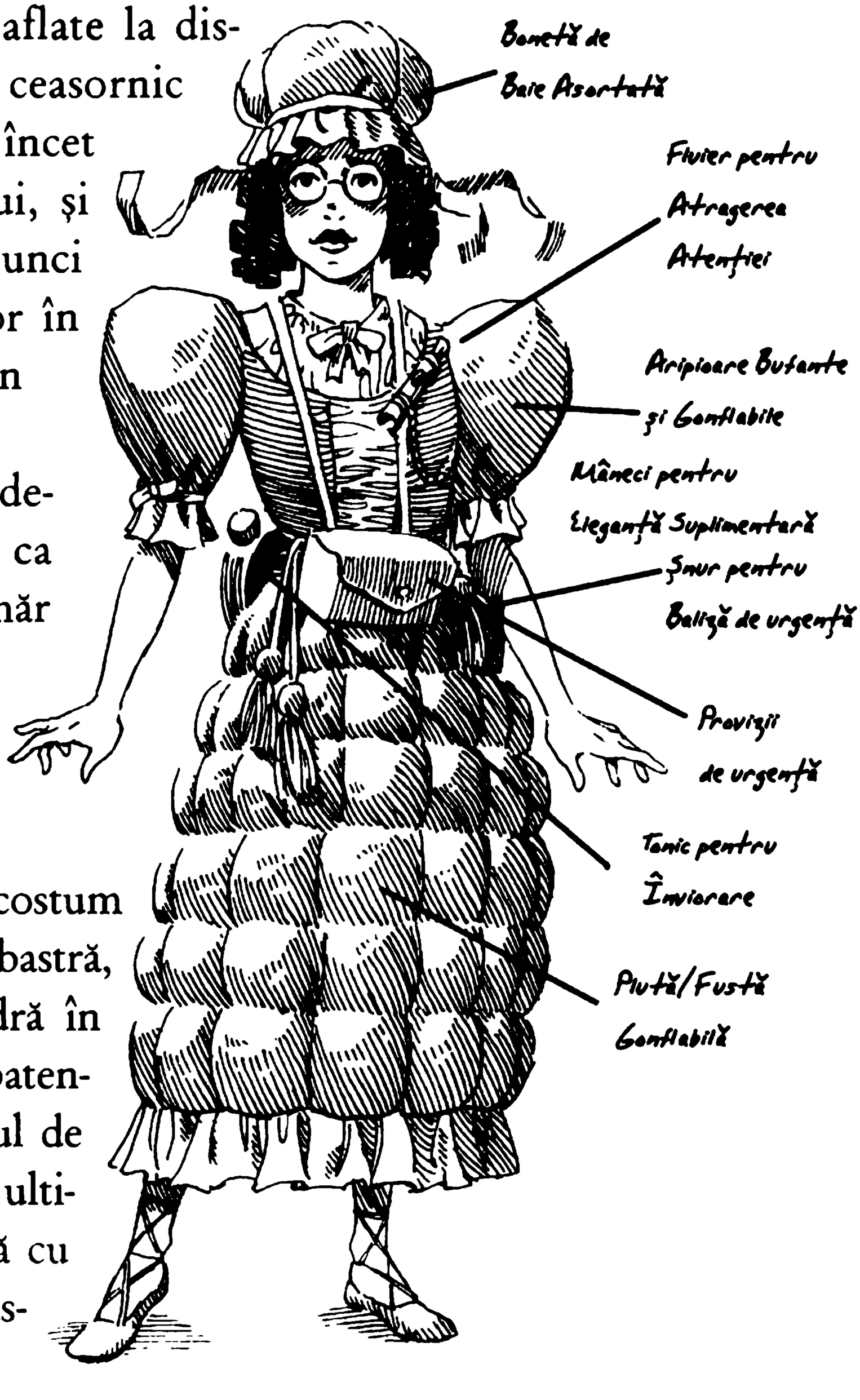

Imediat au ieșit și mama și Myrtle din mașinile vecine, să mi se alăture. Mama purta un costum de baie simplu din stofă albastră, iar Myrtle se afișa mândră în noul ei costum de baie patentat, Sirena, o ținută destul de remarcabilă care combina ultimele descoperiri în modă cu hidrodinamica (vedeți ilustrația domnului Wyatt).

Myrtle era atât de mândră de el, încât făcu o reverență scurtă pe treapta superioară a mașinii ei și strigă peste apă:

– Ce părere ai, Art?

Ei bine, eu credeam că orice sirenă care e îndeajuns de proastă încât să facă vreun sport maritim îmbrăcată cu toate zorzoanele alea se va duce direct la fund, și drum bun, cale bătută. Dar am învățat că uneori cel mai bine este să alterez un pic adevărul atunci când Myrtle îmi cere părerea (fluierele picioarelor mele sunt pline de vânătăi în urma loviturilor cizmelor ei animalice). Așa că am spus „Foarte drăguț“ sau cuvinte care să aibă efectul acesta, și într-adevăr era ceva drăguț în modul în care fustele îi pluteau în jur, în timp ce cobora treptele.

Oo, ce ne-am mai distrat în dimineața aceea, acolo în mările de pe Starcross! Chiar și Myrtle a uitat repede că avea inima sfărâmată. Am împroșcat și am zburdat și am înotat câinește, așa cum ne învățase tata în bazinul principal de apă de la Larklight, iar mama dădea ture în jurul nostru, alunecând prin apă la fel de grațioasă ca un delfin sau un liliac-de-apă de pe Ganimed (fusese ambele la viața ei, desigur).

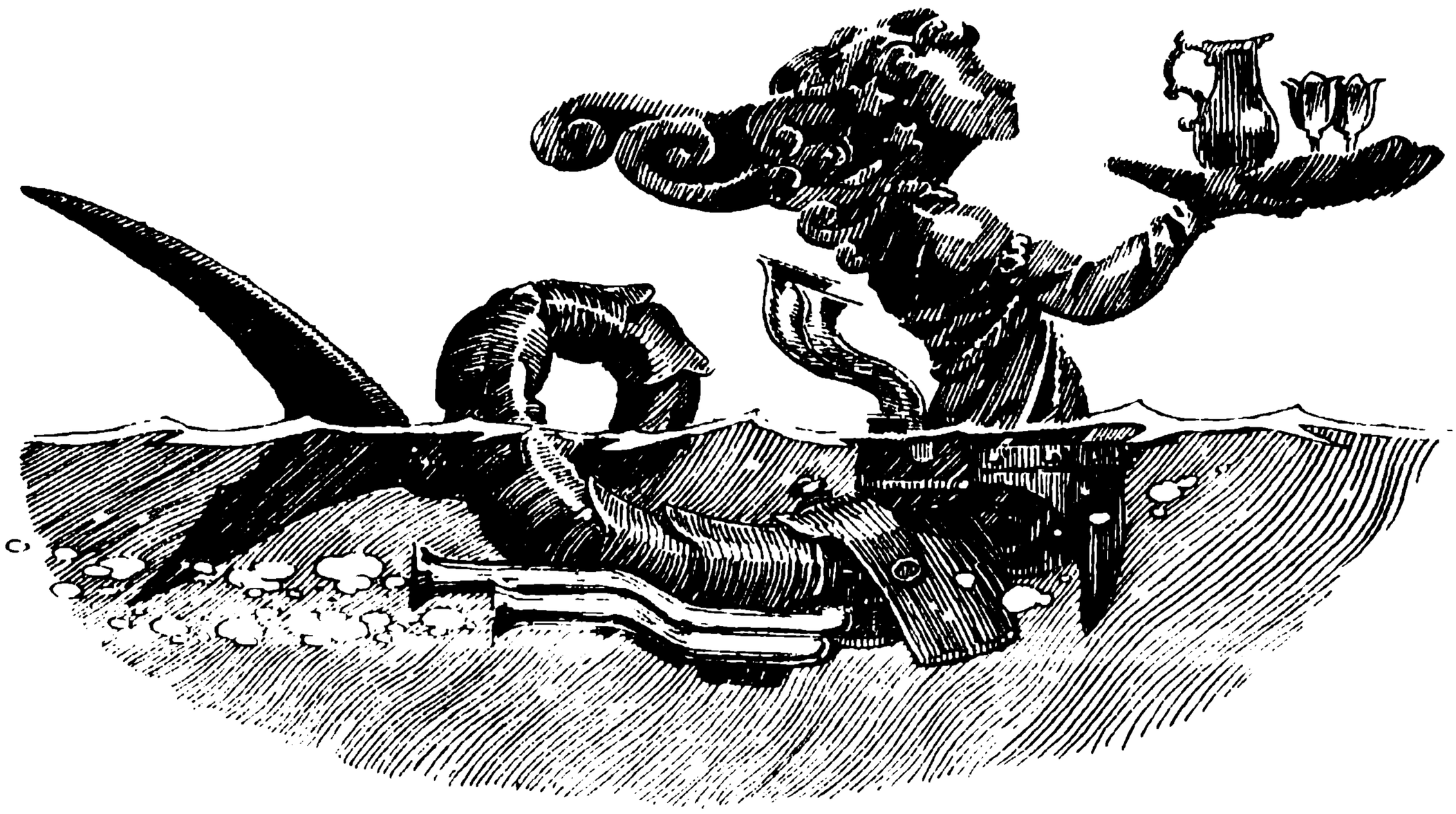

Când eu și Myrtle am obosit, am făcut o pauză pe o plută ripo-nită, unde am stat în umbra unui parasolar și am mâncat înghețate, pe care ni le-au adus sirene mecanice într-o cutie de înghețată rezis-tentă la apă. L-am aplaudat pe colonelul Quivering, care a trecut în viteză pe lângă noi cu aripile lui acvatice militărești, o aripioară dorsală ca de rechin ițindu-se veselă din spatele costumului lui de baie, varianta militărească. L-am privit pe Herbert Spinnaker urcând platforma înaltă pentru sărituri și executând o săritură grațioasă ca de rândunică. A căzut încet, ca într-un vis, întorcându-se o dată, de două ori, de trei ori! înainte să străpungă apa. Aici gravitația era blândă, departe de influența generatoarelor hotelului, și ne făcea să ne simțim ușori, parcă pluteam. Dar tot era mai puternică decât o optime sau o zecime din gravitația britanică standard la care te-ai aștepta pe un asteroid mic precum Starcross.

Am meditat asupra acestei chestiuni un pic și apoi am spus:

– Myrtle, cred că suntem pe planeta Marte.

Myrtle mi-a aruncat una dintre acele Priviri, pe deasupra oche-larilor, ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu ar fi mai bine pentru mine să mă internez în vreun azil.

– M-am gândit foarte bine la asta, i-am explicat. Starcross a făcut odată parte din Marte; mama mi-a spus asta. Cred că domnul Titfer

are vreun fel de mașinărie în hotelul lui care transportă tot locul înapoi în timp cu câteva mii de secole, într-o perioadă când aceste dealuri și aceste stânci făceau parte din Planeta Roșie.

– Dar nu sunt mări pe Marte! obiectă Myrtle. Nu e apă aproape deloc pe Marte! De aceea au trebuit să construiască atâtea canale pe ea!

– E adevărat, am fost eu de acord. Dar în preistorie Marte avea oceane învolburate exact ca acesta.

Myrtle s-a gândit la asta, apoi a început să pară alarmată.

– Mamă, strigă ea, iar când ruda noastră maternă a ieșit la suprafață, s-a plâns: Art spune că suntem pe Marte în preistorie.

– Serios? întrebă mama, ștergându-și apa din ochi și zâmbind dulce la mine. Slavă Domnului, Art! Mă întrebam când o să îți dai seama!

– Dar e imposibil! strigă Myrtle. Cum ar putea domnul Titfer să facă un asemenea lucru?

– O, mă îndoiesc că e mâna lui, răspunse mama. E nevoie de o știință mult mai avansată decât samovarele lui mecanice și alte jucării. Îmi imaginez că un fenomen natural ciudat afectează Timpul aici pe Starcross. Nu vă amintiți cât de decăzut ni s-a părut hotelul prima oară când l-am văzut? Cred că ne uitam printr-o spărtură a timpului și vedeam hotelul așa cum era cu douăzeci de ani în urmă, la scurtă vreme după ce minele de aici au fost abandonate. Îmi imaginez că la fiecare douăsprezece ore se deschide o falie sau o fisură temporală, iar hotelul și mediul din jurul lui trec prin ea în preistorie.

Myrtle părea foarte necăjită.

– Oare suntem în siguranță? Dacă sunt dinozauri și alte creaturi cu apetit insațiabil și cu foarte mulți dinți?

Mama zâmbi cu surâsul ei reconfortant.

– Evoluția pe Marte a urmat un curs oarecum diferit de cel de pe Pământ, spuse ea cu răbdare. Oceanele marțiene din această perioadă erau aproape goale de orice prădători de dimensiuni mari.

Pe țărm era, desigur, o altă situație; era epoca scoicii-de-nisip cu dinții ca săbiile și a îngrozitoarei Coroane-de-Spini, un fel de stea-de-mare de uscat care atingea cele mai impresionante dimensiuni. Dar fără îndoială că de aceea a ridicat domnul Titfer gardul acela impresionant în jurul proprietății sale.

Cred că atunci când mama a luat o formă umană, a trișat puțin și și-a dat ochi de șoim. Eu n-aș fi observat niciodată gardul dacă nu ni l-ar fi arătat ea. Era o chestie fusiformă din stâlpi de fier și cabluri de sârmă întinse, și părea să înconjoare hotelul, pornind de la țărmul vestic al golfului, sus pe dealurile prăfuite din spatele hotelului și din nou în mare prin partea estică.

– Pare un gard cam șubred și incapabil să oprească o stea-de-mare obișnuită, darămite una gigantică din preistoria marțiană, spuse Myrtle cu un aer speriat, dar apoi, amintindu-și poziția ei tragică, adăugă: Nu că m-ar deranja să fiu mâncată de vie, desigur. Chiar m-aș bucura, pentru că asta ar pune capăt suferințelor mele.

– Ei, capul sus, draga mea, spuse mama. Îmi imaginez că gardul este puternic electrificat. Nu prea ar fi în interesul domnului Titfer să își pună oaspeții în pericol.

După ce ne-am terminat înghețatele și ne-am spălat pe mâini în apa mării, iar Myrtle s-a șters pe un prosopel de mâini pe care l-a scos dintr-un compartiment impermeabil din costumul ei de baie, ea și mama s-au aruncat încă o dată în valuri, jurând să înoate până la insulița pe care copacii și arbuștii în floare ofereau o umbră plăcută. Dar eu m-am îndreptat către țărm, căci copacii și arbuștii în floare nu mă interesează foarte mult, și oricum, tocmai îl văzusem pe Jack, cu Grindle și domnul Munkulus, ieșind din hotel și îndreptându-se către cafeneaua în aer liber. Nu uitasem ce mă rugase mama, și eram hotărât să aflu dacă Jack avea o explicație pentru acțiunile lui.

Când m-a văzut venind pe promenadă, Jack a părut mai întâi speriat, apoi stingherit. Dar domnul Munkulus și domnul Grindle nu au ezitat să se arate extrem de încântați să mă vadă, sărind în sus

și alergând să mă îmbrățișeze și să îmi strângă mâna cu căldură. Și cine ieșea din cafenea cu o tavă cu sendvișuri și căni de bere, și limonadă, și boluri cu fructe congelate strânse cu grijă în cleștii lui puternici? Păi, nimeni altul decât dragul meu prieten Nipper, acel crab gigant și prietenos care era prietenul lui Jack din copilărie!

– Art, dragul meu! strigă el, punând tava pe masă și alergând să mă ridice în gheare și să îmi examineze atent chipul cu toți cei patru ochi. Vai, ce-ai mai crescut și cât mă bucur să te văd! Doamna Spinnaker ne-a spus că sunt niște Mumby aici, dar Jack era de părere că nu se poate să fiți voi; că e un nume destul de comun și, fără îndoială, sunt alți Mumby cei care au venit să stea aici.

– Nu e un nume chiar *atât de* comun, am spus, după ce Nipper m-a lăsat jos.

Nu mă puteam abține să nu mă gândesc că Jack sperase că suntem alți Mumby, după felul în care se purtase cu domnișoara Beauregard.

M-am întors spre el și ne-am strâns mâinile, iar el a spus stânjenit:

– Mă bucur să te văd, Art. Dar te rog să nu-mi spui Jack. Cât suntem aici, sunt Onorabilul Ignatius Flint.

– Dar de ce? am întrebat. Jack Havock e un nume mult mai bun... În clipa aceea mi-a picat fisa. M-am uitat împrejur ca să mă asigur că nimeni nu mă auzise spunându-i Jack. Ești aici sub acoperire! am spus încântat. În serviciul Maiestății Sale! Știam eu că e ceva ciudat cu domnul Titfer! Fără îndoială că e un criminal cu sânge rece, iar hotelul e doar o fațadă pentru activitățile lui criminale, și tu ai venit să-l aduci în fața justiției!

– Domnul Titfer? întrebă Jack, părând chiar uimit. Ei, nu; el e un tip de treabă și face cele mai grozave pălării. Dar ai dreptate că e ceva putred aici. Se așează și îmi făcu semn să fac la fel, apoi rugă un robot aflat în trecere să mai aducă un pahar, pe care îl umplu cu limonadă pentru mine. Apoi, aplecându-se mai aproape, îmi mărturisi: Sir Richard Burton și Ulla credeau că e ceva ciudat în locul acesta, și au venit să arunce o privire. Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni. De atunci, nu s-a mai auzit nimic de ei și nu au mai fost văzuți. Așa că am lăsat *Sophronia* pe docurile din Modesty cu Ssilissa și cu Gemenii-cu-Tentacule să aibă grijă de ea, și am venit aici să caut indicii.

– Și de asta te împrieteneai cu domnișoara franțuzoaică din scaunul cu rotile? l-am întrebat eu. Myrtle e foarte afectată de asta.

– Aa, Myrtle... Preț de o clipă, Jack păru mult mai tânăr și cumva alarmat. Luptase în bătălii spațiale împotriva navelor guvernamentale și împotriva păianjenilor uriași, dar chiar și el tremura la gândul lui Myrtle într-o dispoziție proastă.

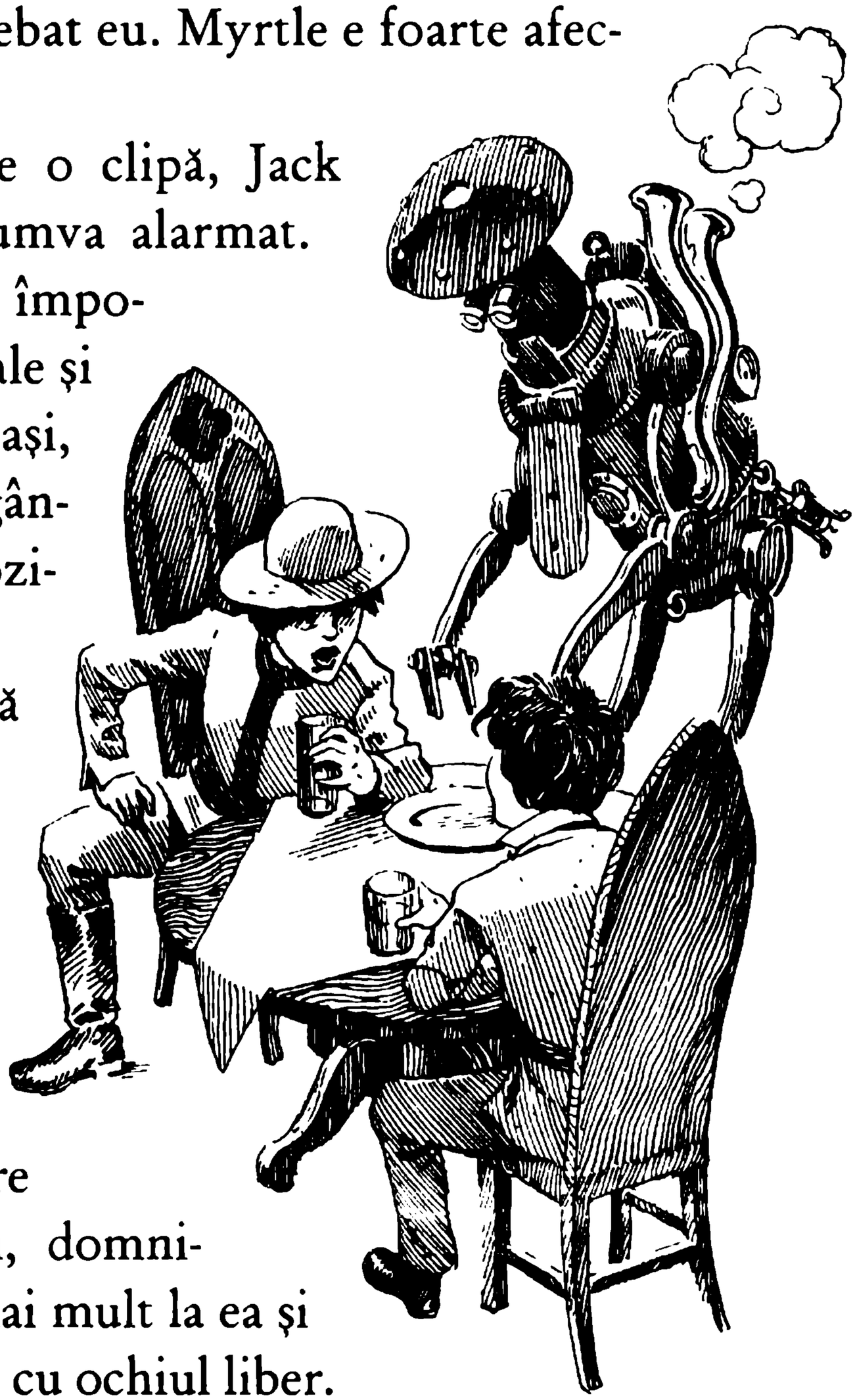

– Cred că i-ar fi plăcut să îi răspunzi la scrisori, i-am spus.

– Da, acelea... Cu siguranță că am intenționat... Jack scutură din cap, lăsând la o parte problema Myrtle pentru moment. Cât despre Delphine – vreau să spun, domnișoara Beauregard – e ceva mai mult la ea și la infirmiera ei decât se vede cu ochiul liber.

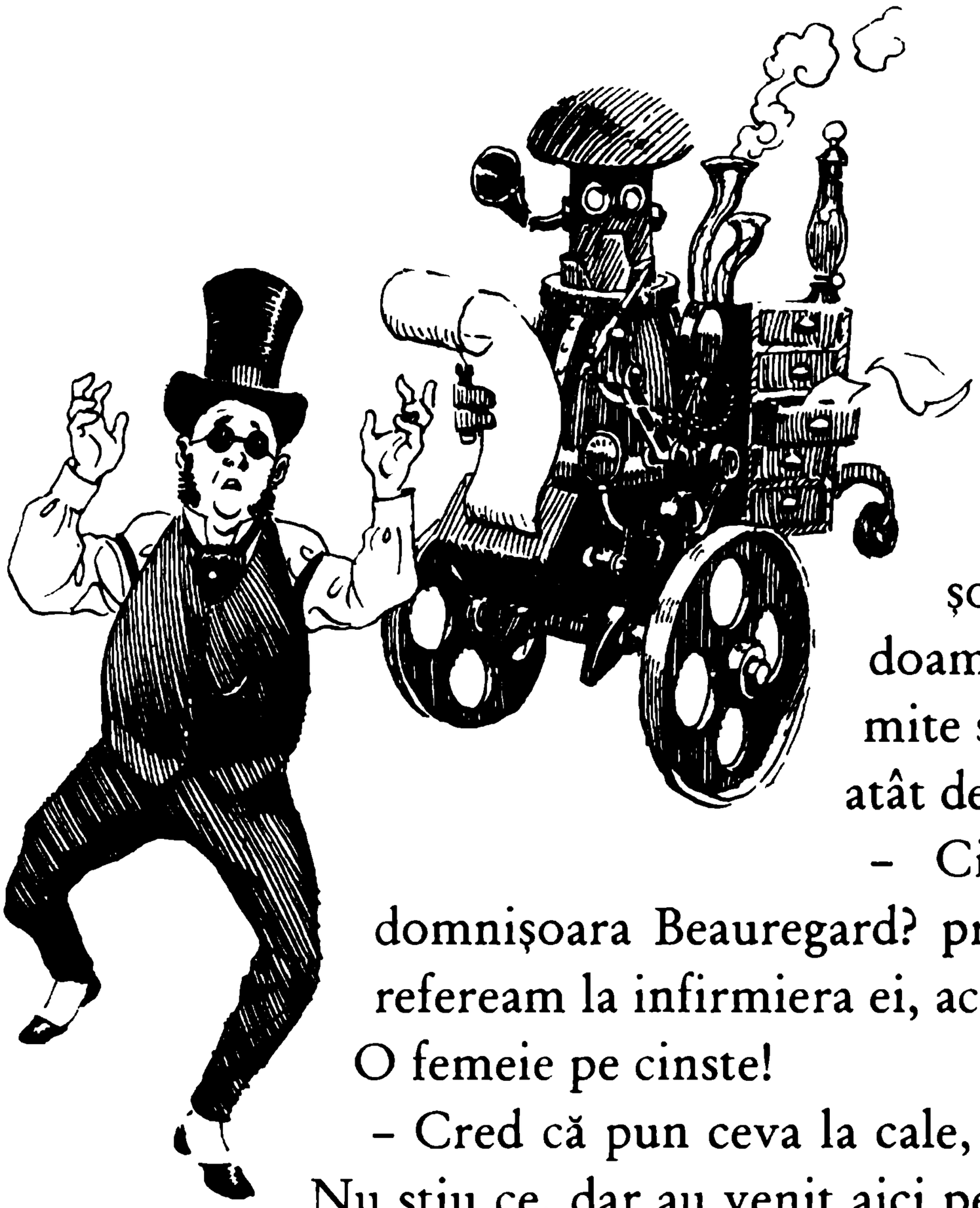

– Deşi ce se vede cu ochiul liber e foarte plăcut, spuse domnul Grindle, rânjind.

– Te rog, Grindle, bubui domnul Munkulus. Domnişoara Beauregard e o doamnă şi nu-ţi voi permite să vorbeşti despre ea atât de nepoliticos.

– Cine vorbea despre domnişoara Beauregard? protestă Grindle. Mă refeream la infirmiera ei, acea doamnă Grinder. O femeie pe cinste!

– Cred că pun ceva la cale, spuse Jack sumbru. Nu ştiu ce, dar au venit aici pentru ceva mai mult decât aer salin. O pune mereu pe doamna Grinder s-o ducă în plimbări printre pietre şi tufişuri, şi, când credea că n-o vede nimeni, am observat-o măsurând aerul sau temperatura sau ceva de genul ăsta, cu tot felul de instrumente ciudate. De aceea m-am împrietenit cu ea; în speranţa că poate descopăr de ce a venit aici şi ce speră să realizeze, şi dacă are vreo legătură cu dispariţia Ullei şi a lui Sir Richard. Dacă Myrtle alege s-o ia personal, atunci e problema ei.

– Sunt sigur că Myrtle va înţelege odată ce Art o să-i explice cum stau lucrurile, spuse Nipper, crustaceul acela mereu optimist. Myrtle nu e genul care să facă o scenă.

Dar imediat ce i-au ieşit cuvintele pe cochilie, am auzit cu toţii vocea surorii mele, ridicată într-un ţipăt ascuţit şi tulburător. Am privit împrejur – Jack sări în picioare şi-şi duse mâna la şold, acolo

unde, în zilele lui de pirat, atârnase pistolul lui – și înspre insula din mijlocul mării, unde le-am văzut pe Myrtle și pe mama. În timp ce priveam, amândouă săriră în apă și se îndreptară către plajă.

Am alergat spre nisip, unde ni s-au alăturat familia Spinnaker, profesorul Ferny și colonelul Quivering, și chiar și domnul Titfer, care veni în grabă dinspre hotel, în cămașă, cu un secretar automat alergând în spatele lui și luând notițe după tot ce spunea.

– Ce Dumnezeu se întâmplă aici? întrebă el.

Mama ieși din valuri, arătând ca Afrodita[1], doar că mai bine îmbrăcată, cu Myrtle tușind și scuipând în spatele ei.

– Myrtle? strigă Jack, alergând spre ea.

– Nu am nimic de discutat cu tine, replică Myrtle, încrucișându-și brațele pe piept și întorcându-și fața de la el, cu bărbia ridicată într-un unghi ascuțit.

– Ce-a fost țipătul acela înfiorător? întrebă doamna Spinnaker, arătând foarte tulburată și legându-și, cu nervozitate, noduri în panglicile bonetei.

Myrtle uită de mânia ei față de Jack și-și aminti ce îi provocase spaima.

– Vai, copacii aceia! strigă ea.

– Ce copaci? întrebă domnul Titfer.

– Pe insulă, explică mama, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Pe insula aceea, printre arbuștii înfloriți, cresc doi copaci...

– Da, i-am observat de câteva ori, spuse colonelul Quivering, privind în zare, spre valurile aprinse de soare. Arată mai degrabă ca doi oameni.

– Domnule colonel, spuse mama, acolo *chiar sunt* doi oameni. Sunt sigură că aceia sunt Copaci Vrăjitori Venusieni și că, până de curând, au fost ființe umane.

---

[1] Sau oricare altă zeiță greacă despre care se presupune că s-a născut din mare, nu-mi amintesc niciodată cu exactitate care e.

CAPITOLUL ȘASE

ÎN CARE UNUL DINTRE NOI DESCOPERĂ O MÂNĂ MIȘELEASCĂ ÎN ACȚIUNE ȘI ESTE LOVIT DE EA!

Toată lumea din jurul meu a început să icnească alarmată şi cred că şi eu am scos un ţipăt. Dacă mi-aţi urmărit aventurile, vă veţi aminti de înspăimântătorii Copaci Vrăjitori Venusieni, ai căror spori invizibili au nimicit coloniile de pe Venus, transformându-i pe coloniști în și mai mulţi Copaci Vrăjitori. Cuvintele mamei mi-au reamintit de întâlnirea mea cu familia lui Jack Havock: stăteau acolo, într-o mică dumbravă pe un deal, cu vântul maritim oftând printre frunzele lor, iar când m-am uitat la Jack, am văzut că groaza i se întipărise pe faţă. Gândul că sporii Vrăjitori ar putea pluti chiar acum

în aerul înmiresmat de pe Starcross şi că mama, Myrtle şi toţi ceilalţi vom fi în curând copaci era aproape indescriptibil de groaznic!

– Copaci Vrăjitori? strigă profesorul Ferny, agitându-şi frunzele de nervozitate. Imposibil!

– Eşti sigur, Ferny? întrebă domnul Titfer. Ochii îi erau larg căscaţi în spatele ochelarilor fumurii pe care îi purta. Ai importat multe specii de plante venusiene. Este posibil ca odată cu ele să fi fost adus şi un spor Vrăjitor?

– Dar asta nu-i singura problemă, spuse mama. Sunt copaci tineri, şi în jurul unei ramuri am descoperit asta.

Ridică pentru inspecţia noastră o plăcuţă mică de bronz, de care atârnau cele două capete ale unui lanţ rupt, care părea că ar fi atârnat odată la gâtul cuiva.

– Ei, strigă colonelul Quivering, luând-o şi întorcând-o pe faţă şi pe dos în mâini, asta a fost a lui Sir Richard! O piesă marţiană antică! Mi-a spus că i-a dat-o soţia şi că o poartă mereu, pe sub cămaşă!

– Sir Richard? exclamă Myrtle. Sir Richard Burton a fost la Starcross?

– Sir Richard a stat aici acum câteva săptămâni, spuse domnul Titfer.

– Un domn foarte bun şi foarte chipeş, spuse doamna Spinnaker. A fost aici cu soţia lui...

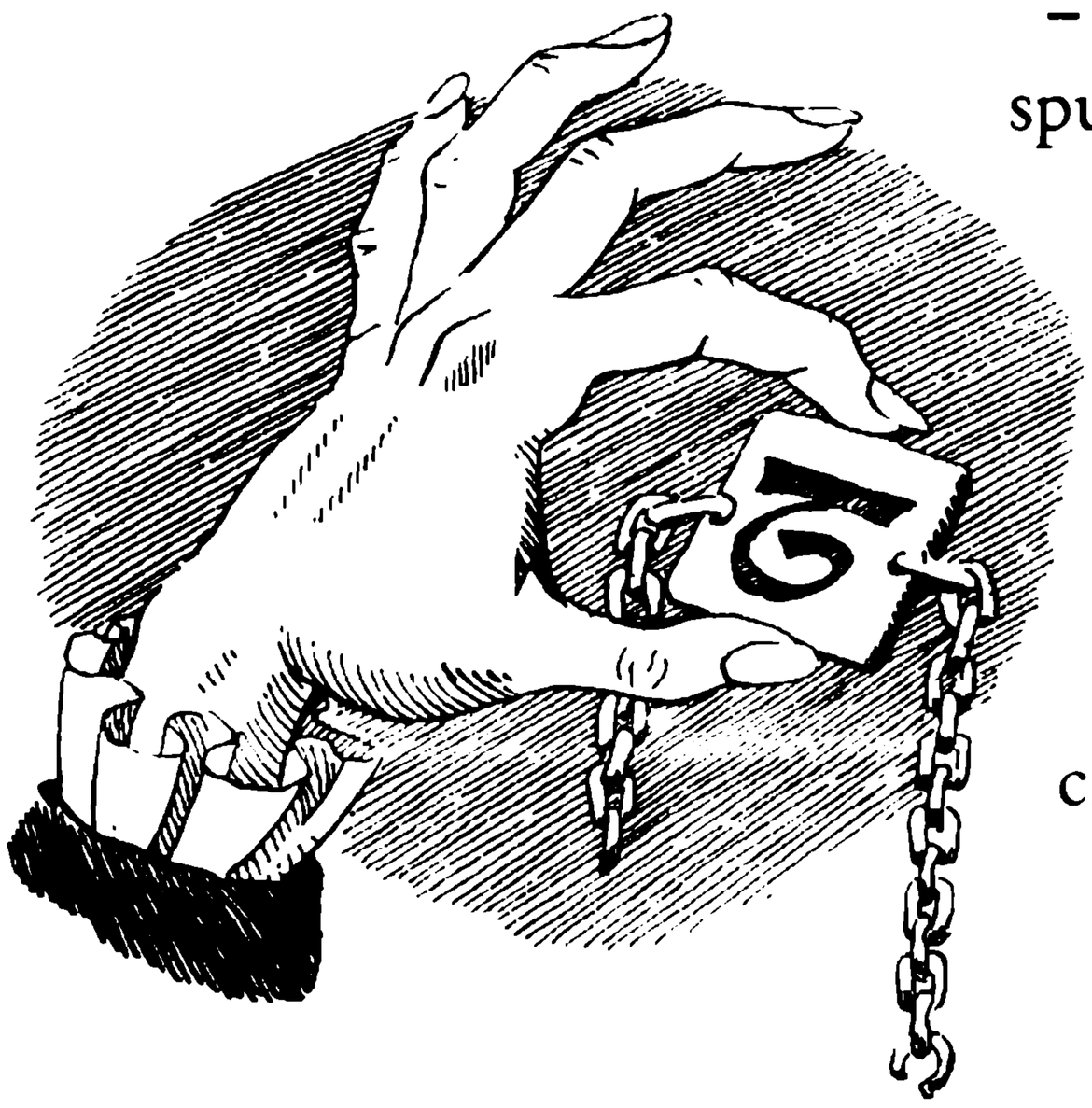

– O tânără a naibii de bine, spuse colonelul Quivering. Mi-a amintit de o fătucă pe care am cunoscut-o când eram staţionat pe Canalul Ecuatorial în 1926... Păru melancolic un moment, apoi se adună şi continuă: Mi s-a părut mie ceva ciudat la felul în care soţii

Burton ne-au părăsit atât de brusc, în miez de noapte, fără să își ia la revedere.

– Doamna Burton și-a luat la revedere de la mine, insistă domnul Titfer. Mi-a spus mie că ea și Sir Richard au fost rechemați la Londra. Îmi amintesc foarte bine.

– Am auzit focuri de armă în seara aceea! strigă doamna Spinnaker, și, în timp ce soțul ei încerca s-o calmeze, adăugă: Nu, nu, 'Erbert, lasă-mă să spun! Le-am auzit foarte clar! Șase focuri de armă!

– Și totuși n-ați spus nimic până acum? întrebă mama.

– I-am spus lui 'Erbert, spuse Privighetoarea Cockney, uitându-se urât la soțul ei. Și domnului Titfer, și amândoi au spus că probabil am visat, iar eu ca o proastă am bănuit că au dreptate. Dar *chiar* am auzit focuri de armă! Iar acum Sir Richard a fost transformat într-un copac, și fermecătoarea lui soție la fel!

– Nimeni nu a fost transformat într-un copac! strigă bietul profesor Ferny, depășindu-și modestia naturală și strigând cu putere ca să se facă auzit peste flecăreala îngrijorată a celorlalți oaspeți. Este aproape imposibil ca un Copac Vrăjitor să crească aici. Sunt sigur că doamna Mumby se înșală!

– Atunci hai să mergem să vedem, spuse domnul Titfer, pornind către țărm, acolo unde era ancorată o barcă cu vâsle.

– Nu, domnule! avertiză colonelul Quivering, prinzându-l de braț. Dacă există un Copac Vrăjitor acolo, nu trebuie să riscați să îi inhalați sporii.

– Nici unul dintre copaci nu este în floare, spuse mama, așa că nu e nici un pericol.

– Și totuși, dragă doamnă Mumby, nu strică mai multă prudență. Spune-mi, Titfer, nu avem nici o mască din aceea respiratoare pe aici? Dispozitivele acelea cu nas de elefant care se folosesc când se vizitează lunile de gaz?

Domnul Titfer scutură din cap.

– Nu există așa ceva la Starcross. Nu e nevoie de ele.

Profesorul Ferny făcu un pas în față.

– Doamnelor și domnilor, permiteți-mi mie să investighez. Fac deja parte din regnul vegetal, așa că mie nu-mi pot face rău Copacii Vrăjitori. Așteptați-mă pe terasă, iar când voi ajunge la miezul acestei probleme, voi veni și vă voi împărtăși concluziile mele.

Acestea fiind spuse, nobilul arbust foșni spre barcă, se cățără în ea și, înfășurându-și câte o rădăcină în jurul mânerelor fiecărei vâsle, mână barca printre valuri către insulă.

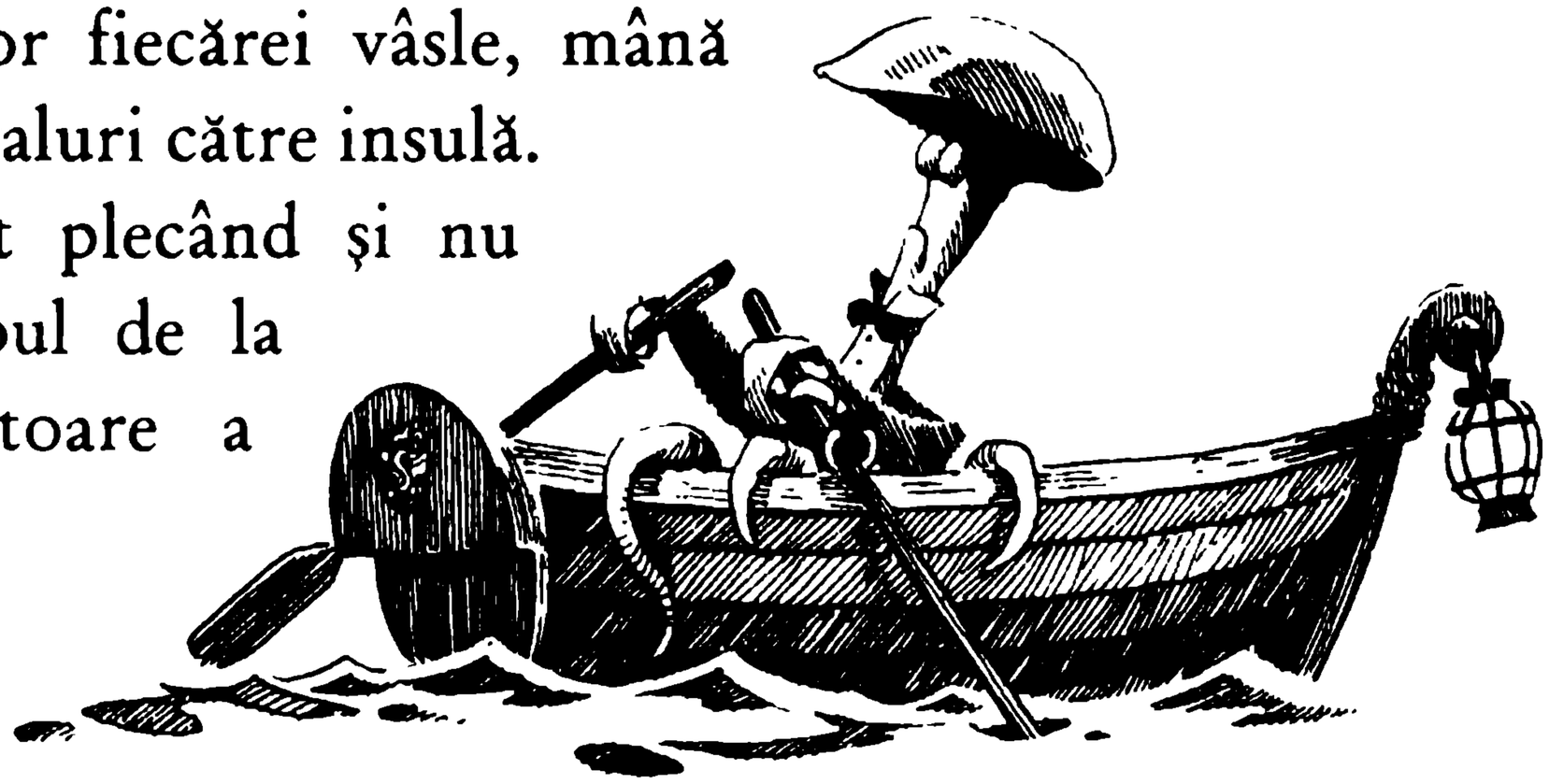

L-am privit plecând și nu am întors capul de la silueta legănătoare a bărcii lui până când scârțâitul unor roți în mișcare nu ne avertiză de sosirea domnișoarei Beauregard, care se apropia de-a lungul promenadei. Se ferea de soare sub o umbrelă mare și albă, iar roțile scaunului și poalele rochiei negre de stofă a infirmierei erau acoperite de un praf roșiatic. Mi-am amintit ce spusese Jack despre cele două, că făceau plimbări misterioase pe faleza interioară neatrăgătoare. Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă domnișoara Beauregard, în ciuda drăgălășeniei și a inocenței afișate, nu era autoarea nenorocirii care îi lovise pe Sir Richard Burton și pe soția lui, și dacă arborii aceia îngrozitori fuseseră plantați de mâna ei pe insulă.

Dar, deși eu m-am ferit din calea ei, iar Myrtle s-a uitat urât la ea, tânăra în fotoliul de răchită nu păru să observe reacțiile noastre. Zâmbi încântător la noi și spuse:

– Voi trebuie să fiți familia Mumby, draga doamnă Spinnaker mi-a povestit despre voi. Vai, dar de ce sunteți cu toții atât de palizi? Ignatius, dragule, te rog, spune-mi! Ce s-a întâmplat?

Ne-am întors în maşinile noastre de îmbăiat, care se rostogoliseră înapoi pe plajă în absenţa noastră.

– Încercaţi să nu vă îngrijoraţi, copii, spuse mama, în timp ce urca treptele către maşina ei, iar zâmbetul îi era atât de blând şi de reconfortant, încât aproape am fost pe punctul s-o ascult.

Imediat ce ne-am îmbrăcat, ne-am grăbit către sala de mese, să ne alăturăm celorlalţi. Acolo, mama şi Myrtle i-au salutat pe Grindle şi pe domnul M., deşi Myrtle încă refuza să vorbească cu Jack.

– Ar trebui să vorbeşti cu domnişoara Beauregard, i-a spus ea înţepată. Sunt sigură că conversaţia ei e mult mai rafinată decât a mea.

Între timp, domnişoara Beauregard, care fusese informată de ceea ce se descoperise pe insulă, era ocupată să le spună tuturor despre întâmplările nefericite care avuseseră loc pe Starcross.

– Asteroidul este bântuit! ne asigură ea, cu melodiosul ei accent franţuzesc.

– Serios, *Mademoiselle*[1]*?* Mă uimeşti! spuse mama, care era aşezată lângă ea. Pur şi simplu ador poveştile cu fantome şi găsesc că întotdeauna există un sâmbure de adevăr la baza lor. Te rog, spune-mi, de ce se presupune că e bântuit Starcross?

Domnişoara Beauregard se cutremură, de parcă se făcuse brusc curent în cameră, iar infirmiera se aplecă şi îi strânse păturile în carouri în jurul ei.

– E pur şi simplu *bântuit*, spuse ea. Am făcut un studiu asupra lui înainte să vin aici. Se pare că a fost odată o tabără de mineri aici, deţinută de o familie bogată de englezi pe nume Sprigg. Ei au construit calea ferată şi au adus mineri din Cornwall ca să extragă cupru şi holmiu[2], dar a fost mereu un loc nefericit. Minerii sufereau de vise ciudate sau se trezeau brusc în alte părţi ale asteroidului fără să

---

[1] *Mademoiselle* – domnişoară (în lb. franceză în orig.)

[2] Holmiu (sau newtoniu, denumit după Sir Isaac Newton) este un element metalic alb-argintiu, moale şi maleabil, extrem de rar, întâlnit în minereuri în combinaţie cu alte metale. (n.tr.)

aibă idee cum au ajuns acolo. Unii au dispărut cu totul, și nu s-a mai găsit nimic din ei, decât hainele lor goale.

– Ce groaznic! exclamă mama. Dar probabil că era un loc foarte singuratic. Nu crezi că minerii și-ar fi putut imagina acele întâmplări?

– Nu cred, spuse domnișoara Beauregard sumbră. Ceva e în neregulă aici. Felul în care vine și pleacă marea. Nu e natural.

– Sprigg ai spus? întrebă Jack. Păru că se gândește la ceva, și știam la ce. Sir Launcelot Sprigg era numele fostului director al Institutului Regal pentru Studierea Extratereștrilor, omul care plănuia să îi disece pe Jack și pe prietenii lui.

– E adevărat, interveni domnul Titfer, ascultând ce vorbeam. Eu... ăăă... am cumpărat acest loc de la Sir Launcelot acum câțiva ani. Nu era foarte profitabil ca mină. Nu putea să îi convingă pe mineri să rămână aici. Niște sălbatici superstițioși din Cornwall.

– Și totuși dumneavoastră v-ați gândit că vilegiaturiștii bogați ar putea fi convinși, murmură mama. Ce interesant...

Chiar atunci s-a auzit un murmur în rândul oaspeților de lângă ușă și l-am văzut pe profesorul Ferny intrând. Chelnerii automați, care se învârtiseră printre noi cu pahare și carafe de limonadă și

vin, le puseră jos și aduseră un bol cu supă nutritivă pentru arbustul intelectual, care păși în el foarte grațios și rămase tăcut pentru un moment, de parcă savura aroma. Desigur, unii dintre noi am început să îl sâcâim cerându-i părerea cu privire la Copacii Vrăjitori descoperiți de mama, dar el ridică o ramură, să se facă liniște, și toți am tăcut.

– Doamnelor și domnilor, spuse el. Nu cred că suntem în vreun pericol imediat.

S-a auzit un suspin de ușurare, dar unul scurt, pentru că ne dădeam seama din tonul lui sumbru că mai avea și alte vești să ne împărtășească și că acestea nu erau deloc bune.

– Acei copaci pe care i-au văzut doamna Mumby și fiica ei chiar sunt Copaci Vrăjitori, anunță el. Și totuși nu sunt ca aceia de pe Venus. Bănuiesc că sunt vreun soi de hibrid. Va trebui să fac și alte studii și voi avea nevoie de un microscop și de biblioteca domnului Titfer.

– Hibrizi? exclamă colonelul Quivering. Dar cum au ajuns aici?

Profesorul Ferny își foșni ramurile cu tristețe.

– Când spun „hibrid“, nu mă refer la un hibrid *natural*. Cred că o persoană vicleană, foarte versată în știința botanicii, a descoperit un spor Vrăjitor cu acțiune rapidă și l-a îndreptat asupra lui Sir Richard și a soției lui cu intenții criminale.

– Vrei să spui că a fost omorât! icni Myrtle.

– Vai, bietul Sir Richard! strigă doamna Spinnaker, şi leşină cu promptitudine în braţele soţului ei care, incapabil să îi susţină greutatea, trebui să îl cheme pe colonelul Quivering în ajutor.

– Atunci s-ar putea să avem cu toţii aceeaşi soartă, se jeli Myrtle.

– Dar ce ticălos ar face o asemenea mârşăvie? se întrebă colonelul, oarecum fără suflare, în timp ce o manevra pe leşinata Privighetoare Cockney către un fotoliu.

– Vă rog, vă rog! strigă profesorul Ferny, acoperind zarva vocilor neliniştite. Nu e totul pierdut. Unde mai există viaţă, mai există speranţă, şi deşi Sir Richard şi doamna Burton sunt fără îndoială copaci, încă mai *sunt* în viaţă. Dacă o minte muritoare a inventat sporul care a dus la transformarea lor, atunci o altă minte muritoare poate să refacă lucrarea aceasta ticăloasă. Odată ce voi afla natura sporului care a efectuat schimbarea, voi face tot posibilul să creez un altul care să o inverseze.

– Asta-i bună, toată lumea ştie că Boala Copacilor nu poate fi vindecată! strigă domnul Spinnaker.

Profesorul Ferny nu răspunse. Într-adevăr, păru deodată incapabil să mai rostească ceva. Ramurile lui făcură câteva mişcări neajutorate fâlfâitoare, înţepeniră scurt, apoi se ofiliră. O nuanţă maronie puse stăpânire pe el, înlocuind verdele sănătos al frunzelor. Coroana creierului se încovoie peste tulpina groasă şi scoase zgomote înfundate, neinteligibile.

– Supa, strigă mama brusc. Scoateţi-l din ea! E otrăvită!

Domnul Titfer şi colonelul săriră imediat şi îl traseră pe profesorul ofilit din bol. Rădăcinile îi erau moi şi înnegrite, iar din ele se ridicară vapori verzui, umplând sala de mese cu un miros de şosete umede.

– O, Doamne! A dat colţul? întrebă doamna Spinnaker, care îşi revenise din leşin, dar părea gata să cadă din nou în orice clipă.

– Nu, e în viaţă... spuse colonelul cu îndoială, gata parcă să adauge „*dar pentru cât timp?*“

– Trebuie să ne rugăm cu toţii pentru el! spuse Myrtle cu sinceritate.

– O cadă plină cu îngrăşământ pentru flori ar fi mai potrivită, sugeră mama.

– Ce idee înţeleaptă! fu de acord colonelul Quivering. Am avut câţiva tovarăşi din ăştia arbuşti pe post de cercetaşi în regimentul meu în timpul Războiului din Mlaştina Calistană din '39. Sunt duri ca cizmele vechi. Nişte îngrăşământ bogat şi bun şi o hrană regulată îl vor readuce la viaţă, cu voia lui Dumnezeu.

– Pepiniera din spatele serei, strigă domnul Spinnaker. Vom găsi acolo tot ce are nevoie!

Aşa că îl aşezară pe bietul arbust pe o masă şi îl duseră de acolo, lăsându-ne pe toţi ceilalţi să ne întrebăm ce rău se dezlănţuise în locul acesta plăcut şi care dintre noi avea să fie următoarea victimă!

CAPITOLUL ȘAPTE

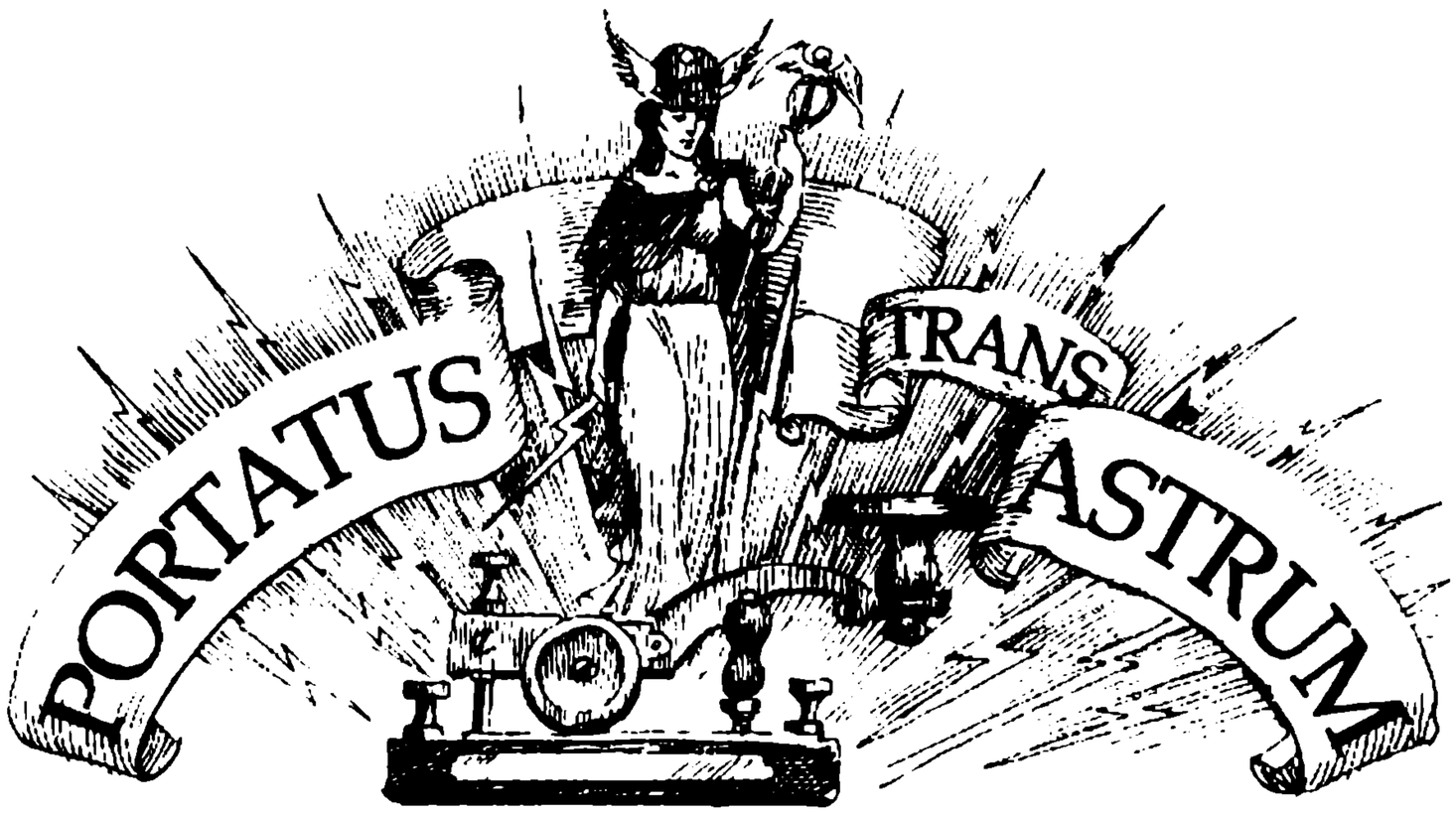

OFICIUL DE ETEROGRAME DIN MODESTY

ÎN CARE MISTERUL SE ADÂNCEȘTE ȘI MAI MULT!

Cum vă puteți imagina, nimeni nu a mâncat bine în seara aceea. Domnul Titfer ne-a asigurat că va trimite o eterogramă către Șeful Poliției din Modesty și Decorum imediat ce hotelul va reveni în secolul al XIX-lea. Iar până când avea să se întâmple acest eveniment fericit (la aproximativ șase și jumătate dimineața, conform previziunilor lui) eram cu toții bine-veniți să ne urcăm în tren și să plecăm către asteroizi mai siguri, dacă asta doream.

Dar șase și jumătate dimineața părea la o distanță foarte lungă, iar Starcross păru că devine brusc un loc singuratic și periculos, foarte îndepărtat de șefi de poliție, de căi ferate și de toate celelalte comodități ale erei noastre. „Cine l-a otrăvit pe profesorul Ferny?“ ne întrebam toți, în timp ce adulmecam cu suspiciune supa pe care chelnerii automați ne-o puseseră dinainte. „Cine i-a transformat pe Sir Richard și pe Ulla în copaci?“

– Nu-mi vine să cred că a fost vreunul dintre noi, spuse domnișoara Beauregard la un moment dat, când înghițeam cu noduri peștele. Pentru mine, nimeni de aici nu arată ca un criminal.

– Unde e domnul Titfer? întrebă mama, privind spre locul gol din capul lungii mese. Nu li se alătură oaspeților la cină?

– De obicei, nu, spuse colonelul Quivering. E ocupat în biroul lui. Sau în camera boilerelor...

Se încruntă când spuse ultima parte, de parcă venise singur cu ideea asta și era sur prins să vadă ce gândise.

– Camera boilerelor? întrebă mama.

– Da, da, se află sub hotel; există o ușă către ea din coridorul de lângă bucătării. Cred că adăpostește generatoarele de gravitație... Desigur, nu am fost niciodată acolo.

– Desigur, spuse mama. Nu-mi pot imagina ce ar căuta un domn într-o cameră cu boilere. De asta mă surprinde că domnul Titfer își petrece timpul acolo. Doar are roboți care să se îngrijească de generatoarele de gravitație și de alte asemenea chestii inginerești uleioase și plicticoase!? Îndepărtă câteva oase din somonul ei și le așează cu grijă pe o farfurioară. Știe cineva cum a intrat domnul Titfer în posesia banilor necesari pentru construcția acestui minunat hotel? întrebă ea cu inocență. Nu am auzit niciodată numele Titfer. Pentru mine, Titfer înseamnă doar „pălărie“ în limbaj colocvial.

– Aha! strigă colonelul Quivering, de parcă acest cuvânt „pălărie“ ar fi deschis vreo poartă în mintea lui. Ei, cum așa, Mortimer Titfer este creatorul celor mai excelente pălării!

– Așa a dat de bani, îndrăznesc să spun, se aventură domnul Spinnaker.

– Cele mai grozave jobenuri din Spațiul Cunoscut, spuse Jack Havock, în mod surprinzător, căci fusese tăcut până acum și, oricum, nu m-aș fi gândit la el ca la genul de om care se preocupă prea mult de pălării.

– Am și eu una dintre pălăriile lui! spuse domnul Spinnaker.

– Și eu! strigă colonelul Quivering.

– Fiecare domn din sistemul solar ar trebui să aibă unul dintre jobenurile lui Titfer! declară doamna Spinnaker.

– Da, spuse mama, pe același ton neutru, dar gânditoare. Îmi amintesc că am văzut un panou publicitar imens care făcea reclamă calităților lor deosebite. Și totuși, nu sunt sigură că îmi amintesc să fi auzit vreodată de pălăriile domnului Titfer înainte să venim aici. Ce bizar!

Jack o privi ciudat.

– Curios, spuse el. Am avut un vis referitor la asta noaptea trecută... Oare *chiar* a fost un vis? adăugă, și își trecu mâna prin păr, cu o expresie foarte gânditoare.

Colonelul Quivering spuse:

– Fără îndoială că se poate ține o dezbatere fascinantă despre moda pălăriilor masculine, dragă doamnă Mumby, dar eu aș prefera să descopăr cine dintre noi l-a atacat pe bietul Ferny și i-a transformat pe soții Burton în copaci. Pentru că, în ciuda a ceea ce crede

domnișoara Beauregard, eu sunt de părere că trebuie să fi fost unul dintre noi.

– Doar dacă nu e vorba despre roboții ăia! șopti doamna Spinnaker. Poate că s-a defectat vreunul, exact ca spălătoreasa din cântecul meu! A înnebunit, poate! E gata să ne măcelărească pe toți!

– Serios, doamnă Spinnaker, vă rog, calmați-vă, o asigură mama. Roboții sunt foarte siguri. Nu există loc în capetele lor mecanice pentru nici un gând, darămite unul nebunesc.

Dar doamna Spinnaker era departe de a fi calmă.

Și cum deasupra noastră plana un nor negru fără margini argintii, și cel puțin dispoziția tulbure a doamnei Spinnaker însemna că eram scutiți de seara ei muzicală și de cântatul groaznic la pian al lui Myrtle.

După cină, eu, mama și Myrtle am făcut o plimbare lungă pe promenadă de dragul digestiei noastre. Totul părea foarte drăguț în lumina serii, cu stâncile ca niște siluete tăiate din carton negru și lipite pe un cer liliachiu, iar stelele tocmai începuseră să răsară. Dar cafeneaua de pe plajă cu obloanele trase avea un aer sinistru, iar mașinile de îmbăiat liniștite și cabinele cu spectacole Punch & Judy care se aflau pe acolo îmi creau acum imaginea unor sicrie și nu a unor gherete. Ne-am oprit în dreptul unei cabine care prezicea viitorul, unde un robot imitând o țigancă cu un singur ochi se holba într-un glob de cristal marțian tulbure. Lui Myrtle i se păru vulgar și se îndepărtă călcând apăsat spre balustrada promenadei unde luă o poză melancolică, dar mama puse un bănuț în deschizătura automatului, iar țiganca clănțăni la viață și intonă:

– Prevăd o călătorie lungă. Veți întâlni un străin înalt și întunecat...

Asta îmi reaminti oarecum de întâlnirea mea de pe balcon de noaptea trecută. Lucrul acela ca o umbră nu era înalt, dar era cu siguranță întunecat și străin.

– Mamă, am spus eu, ce e mic și negru ca cerneala și face „mob“?

– Nu știu, Art, îmi răspunse, crezând că încercam să înveselesc atmosfera cu o ghicitoare amuzantă. *Ce e* mic și negru ca cerneala și face „mob“?

– Nu e o ghicitoare, mamă. O chestie de-asta era pe balconul nostru aseară.

I-am povestit totul despre vizitatorul nostru nocturn, iar ea mă ascultă cu atenție. Când am terminat, îmi spuse:

– Ei bine, Art, nu știu ce să cred despre asta, dar nu există nimic în comportamentul acestei creaturi care să sugereze că ne vrea răul. Starcross ne-a aventurat pe oceanele timpului și îndrăznesc să spun că în el înoată la fel de mulți pești ciudați ca în oceanele spațiului. Sunt mai degrabă îngrijorată cu privire la mișelia care i-a lovit pe profesorul Ferny și pe dragul de Sir Richard. Cred că cel mai bine ar fi să ne strângem toți laolaltă și să părăsim Starcross cât de repede.

Am privit cu îndoială către gară și la curba ascendentă a șinelor care se vedeau pornind, ridicându-se pe stâlpii ornați, către cer, unde se termina brusc, despărțită de restul căii ferate de o sută de milioane de ani. Era ca o amintire turnată în oțel a cât de departe de ajutor eram.

Tocmai ne pregăteam să ne întoarcem la hotel, când am auzit zgomot de paşi în spatele nostru şi ne-am întors. Erau domnul Munkulus, împreună cu Nipper şi Grindle, grăbiţi să ni se alăture. M-am bucurat enorm să îi revăd, mai ales că nu putuseră să ia cina cu noi. Păstrându-şi rolurile de servitori ai Onorabilului Ignatius Flint, trebuiau să mănânce în camerele servitorilor, şi erau văzuţi foarte rar în acele aripi ale hotelului unde se adunau oaspeţii.

– Ei bine, doamnă Mumby, spuse domnul Munkulus, după ce ne-am salutat reciproc. Ciudată treabă!

– Într-adevăr, domnule Munkulus. Ce părere aveţi de asta?

Domnul Munkulus se ruşină, arătând evident mândru că cineva de vârsta şi înţelepciunea milenară a mamei ar dori să îi afle părerea.

– Doamnă Mumby, spuse el în cele din urmă, e ceva putred aici. Jack e convins că Delphine asta e vinovată de toate, dar eu nu sunt atât de sigur.

– E ceva care nu-mi place la domnul Titfer, mărturisi Nipper. Ştiu că face nişte pălării foarte elegante, dar chiar şi aşa...

– Deci şi voi admiraţi jobenurile lui Titfer? întrebă mama.

– O, da, răspunseră ei în cor – deşi nu-mi puteam imagina pe nici una dintre cele trei fiinţe purtând joben!

– Mi-aş dori să ne întoarcem în epoca noastră, murmură Grindle, i-aş trimite vorbă lui Ssil să aducă *Sophronia* şi să ne ia pe toţi de aici. M-am săturat de spionajul ăsta; atâta furişat şi prefăcătorie. Dă-mi eterul deschis şi o luptă bună şi curată oricând.

Mama îl mângâie pe cap.

– Nu fiţi supărat, domnule Grindle, spuse ea. Mâine pe vremea asta, ori vom fi cu toţii înapoi la Modesty, ori ticălosul a cărui mână abia o percepem acum îsi va da arama pe faţă...

– Sau *ticăloasa*, spuse Myrtle.

–... şi vom avea şansa să îl înfruntăm...

– Sau s-*o* înfruntăm.

–... şi orice se va întâmpla, mă bucur să vă am pe dumneavoastră, pe domnul Munkulus şi pe Nipper de partea mea. Dacă suntem uniţi, nu cred că ni se poate întâmpla ceva rău, nu?

În timp ce vorbeam, continuaserăm să mergem, astfel că acum ajunseserăm la intrarea în hotel şi a trebuit să ne separăm – noi am intrat şi am luat-o pe scări către apartamentul nostru, iar prietenii noştri au trebuit să înconjoare acea aripă a clădirii către camerele servitorilor, unde îşi aveau paturile.

Mama era de părere că să dormim puţin era cel mai bun lucru pe care îl puteam face, aşa că ne-am potrivit ceasurile deşteptătoare şi ne-am băgat în pat. Dar, după aproximativ o oră, m-am trezit şi mi-am dat seama că sunt din nou cuprins de impulsul acela ciudat de a deschide dulapul din camera de zi. Cu toată agitaţia zilei anterioare, uitasem cumva de cutia de pălării de pe raftul de sus, dar acum o vedeam limpede cu ochii minţii. Îmi puteam imagina jobenul elegant şi negru care se cuibărea în interiorul ei şi mi se părea că mă roagă: „Pune-mă pe cap, Art! Pune-mă pe cap!“

M-am ridicat din pat ca un somnambul şi am aprins lumina. M-am dus în camera de zi, am deschis dulapul şi am luat cutia în camera mea. Am aşezat-o pe pat şi acolo am scos capacul, apoi am dat la o parte straturile de hârtie creponată care o protejau. Dar când m-am întins după pălărie, mi s-a părut că a tresărit. Mişcarea a fost foarte rapidă şi poate că n-aş fi remarcat-o, dar deschizătura rotundă din interiorul borului negru a părut că se îngustează uşor.

Am avut atunci ciudata senzaţie că pălăria tocmai se linsese pe buze.

Am făcut un pas înapoi, spunându-mi să nu fiu aşa de prost. Şi totuşi nu m-am putut abţine. Deodată, mi s-a făcut foarte frică.

M-am apropiat şi am privit în interiorul pălăriei. Şi, din adâncimile ei, doi ochi mici şi albi se uitară înapoi la mine! Deodată, pălăria sări din cutie şi se aruncă spre capul meu, de parcă m-aş fi holbat prea mult la ea şi aş fi călcat-o pe nervi! M-am ferit, şi ea zbură peste mine şi se lovi de perete, aplatizându-se ca una dintre pălăriile acelea de operă pliante, înainte să sară din nou la mine.

Eram gata să ţip, dar nu voiam să le sperii pe mama şi pe sora mea, care m-ar fi auzit, cu siguranţă. Aşa că am strigat foarte delicat „Aaaaa!“, reamintindu-mi că englezii nu vor fi niciodată, niciodată, niciodată sclavi sau victime ale unor pălării canibale, şi m-am întrebat ce ar face Jack Havock în locul meu.

În timp ce creatura ţâşni prin cameră către mine, am decis că am nevoie de o armă. M-am aruncat într-o parte, acolo unde se afla un mic birou, şi am înhăţat un cuţit pentru hârtie, cu mânerul decorat cu blazonul de la Starcross. În timp ce se pregătea pentru un alt atac, am azvârlit cuţitul, străpungând cu el fundul pălăriei!

A scos un oftat scurt, dezamăgit, şi a căzut la podea, unde s-a zvârcolit un pic, apoi a rămas nemişcată. Moartă, nu arăta deloc ca o pălărie. Era o chestie ciudată,

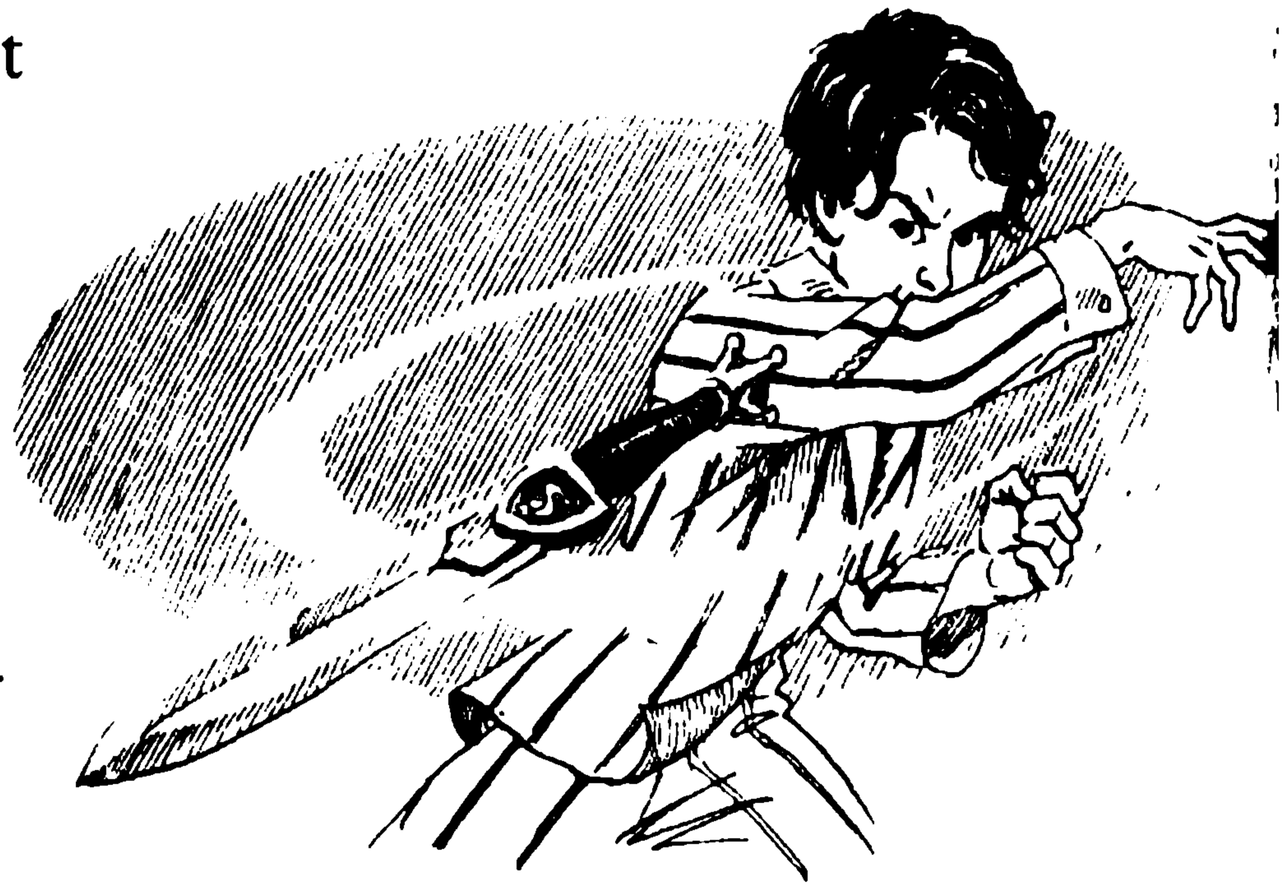

ca de piele, care mi-a reamintit un pic de acele ouă ale rechinilor câini-de-mare pe care le aduce apa pe ţărmurile englezeşti, cunoscute drept Poşetele Sirenelor. Doar că o Poşetă a Sirenei are câte un corn care iese din fiecare colţ, în timp ce chestia de pe covorul meu avea doar două coarne şi fiecare se termina cu o mână mică şi neagră...

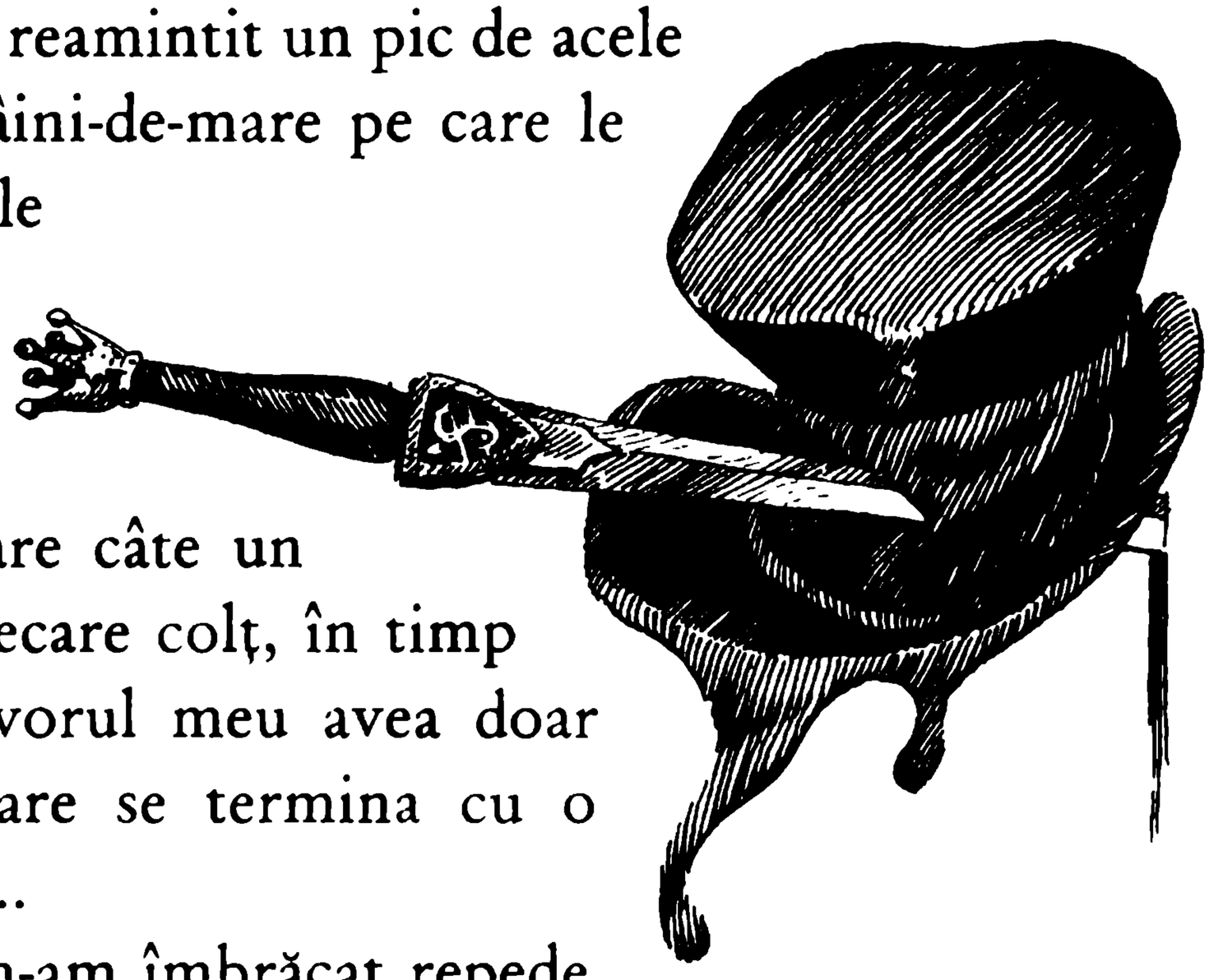

M-am calmat şi m-am îmbrăcat repede şi m-am dus să o trezesc pe mama. Dar în timp ce stăteam lângă uşa dormitorului ei, pregătindu-mă să ciocăn, am auzit nişte voci ciudate. Câţiva bărbaţi urcau scările!

– Ar trebui să mai aşteptăm, spuse unul.

– Am aşteptat destul, spuse altul. Ea nu a venit seara trecută; nu a venit nici în seara asta. Este imună la influenţa noastră şi trebuie să folosim mijloace mai directe, altfel va sări la bordul trenului de marfă mâine dimineaţă şi o vom pierde.

M-am holbat la uşă. Am auzit clicul delicat al unei chei în încuietoare şi am văzut cum clanţa începe să se apese.

Iute ca fulgerul, m-am ascuns în spatele perdelelor de la fereastra balconului.

Din ascunzătoarea mea, am văzut cum se deschide uşa. A intrat mai întâi domnul Titfer, în ţinută de seară, cu o pălărie înaltă şi neagră pe cap. Apoi încă o persoană, şi apoi alta, şi mi-am dat seama speriat că îi ştiam pe toţi aceşti oameni! Colonelul Quivering şi domnul Spinnaker, şi Grindle, şi domnul Munkulus, arătând foarte ciudat în fracuri şi cu jobenuri. Şi ultimul care a intrat, neavând o formă corespunzătoare pentru a purta frac şi vestă, dar cu un joben cocoţat bine pe vârful cochiliei lui, era dragul meu Nipper!

M-a cuprins aşa o uşurare, încât am ieşit din ascunzătoare şi am spus:

– Vai, sunt atât de încântat să te văd, eu...

Fără să aştepte continuarea, Nipper mă izbi cu o lovitură de cleşte, care mă trimise învârtindu-mă pe spate. M-am lovit de o măsuţă în cădere, dar cred că am fost mai mult surprins decât rănit. În timp ce mă chinuiam să mă ridic, ducând mâna la nas ca să opresc sângele care îmi curgea şuvoi din nas, am văzut că acesta nu era Nipper cel pe care îl cunoşteam. Ochii lui erau ochii tulburi ai unui somnambul!

Mama a auzit bufnitura când am căzut. Uşa dormitorului ei se deschise. Rămase acolo, în cămaşa de noapte şi strigă:

– Cerule Mare, domnilor! Ce înseamnă toate astea?

– Apucaţi-o! spuse domnul Titfer, şi era clar că el le comanda celorlalţi. Precum o echipă de rugby bine îmbrăcată, se năpustiră toţi asupra ei. Mama îşi dăduse mult mai repede decât mine seama că prietenii noştri nu erau în toate minţile. Îi doborî pe colonelul Quivering şi pe domnul Grindle cu lovituri bine ţintite, dar ceilalţi se dovediră prea mulţi pentru ea. M-am împiedicat înainte să încerc s-o ajut, dar cineva mă înşfăcă, şi n-am putut decât să privesc cum domnul Munkulus o imobiliza pe mama cu cele patru braţe puternice ale sale, în timp ce domnul Spinnaker îi apăsa o cârpă peste

nas și peste gură. Se luptă violent pentru o clipă, apoi viața păru să se scurgă din ea; își dădu ochii peste cap, iar capul ei frumos căzu într-o parte. O purtară către ușă.

„Doamne sfinte! îmi amintesc că am gândit. Cloroform!“

O secundă mai târziu am simțit și eu pe față aceeași cârpă din material subțire și aspru. O duhoare oribilă îmi umplu nările. Printre ochii în lacrimi, am zărit o fâșie de lumină lărgindu-se prin ușa deschisă a lui Myrtle și am auzit-o scoțând un țipăt ascuțit și trântind ușa la loc.

– Myrtle, îmi amintesc că am strigat, sau am încercat să strig, cu gura astupată de cârpă și pe punctul de a leșina.

M-am luptat din toate puterile să rămân lucid – dar nu a fost suficient.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost cum mama era cărată pe scări în jos. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost cum Grindle punea umărul să dărâme ușa de la camera lui Myrtle. Apoi m-am afundat tot mai mult într-o noapte cumplită...

Și aici trebuie să închei partea mea de poveste, căci nu știu mai multe. Așa că voi preda această relatare unui alt narator, și trebuie să ne rugăm cu toții să nu petreacă prea mult timp bătând câmpii despre rochii – A.M.

CAPITOLUL OPT

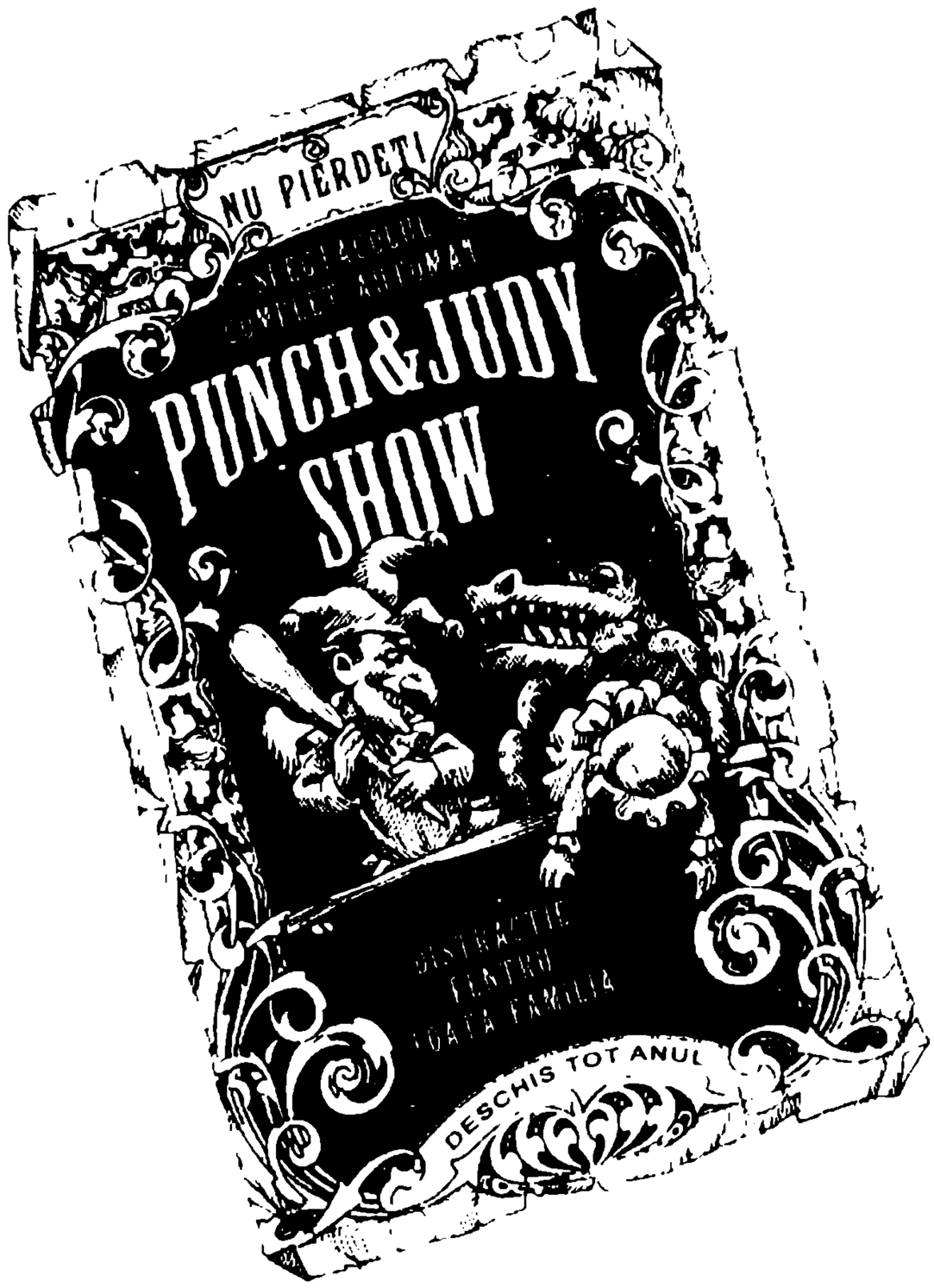

ÎN CARE NARAȚIUNEA ESTE CONTINUATĂ DE O ALTĂ MÂNĂ

Numele meu este Myrtle Evangeline Mumby. Fratele meu, Arthur, m-a rugat să contribui cu relatarea aventurilor de pe Starcross pentru publicarea în ultimul lui volum de memorii. La început am ezitat să fac asta, pentru că este nedemn să ai aventuri, și chiar mai rău să scrii despre ele după aceea, astfel încât oamenii de rând să le citească în autobuz sau mai știu eu unde. Și totuși, mi-a trecut prin minte că dacă nu fac ceea ce îmi cere Art, pur și simplu va fura paginile relevante din jurnalul meu și le va publica, așa cum a făcut-o data trecută, mica brută. Deci ce urmează este o istorisire a tot ce mi s-a întâmplat mie din momentul în care Art și

mama au fost răpiți atât de nepoliticos. O prezint aici cu STRICTA CONDIȚIE ca domnul Wyatt să NU o ilustreze cu o fotografie cu mine în cămașa de noapte.

Am fost trezită în noaptea cu pricina de o bătaie slabă sau de un ciocănit. Mi-a luat ceva să mă trezesc, pentru că eram pierdută în lumea minunată și inocentă a viselor mele feminine. Într-adevăr, visam că Jack Havock, care până atunci fusese destinatarul nedemn al afecțiunilor mele de față, stătea pe balconul meu în lumina stelelor și bătea la geam.

Într-un final, insistența zgomotului m-a trezit și am sărit din pat, am tras perdeaua și am văzut că Jack Havock *chiar stătea* pe balconul meu și bătea la fereastra mea!

Bineînțeles că nu sunt de acord ca tinerii domni să facă vizite nocturne pe balconul tinerelor domnișoare. Mai ales dacă tânărul domn în cauză a evitat în permanență să răspundă la scrisorile tinerei domnișoare și a întreținut conversații cu străine atrăgătoare în locuri publice. I-am făcut semn să plece și am tras perdelele.

După o scurtă pauză, bătaia delicată și insistentă s-a reluat. M-am întors în pat și mi-am tras una dintre perne peste cap, dar tot mai puteam să o aud. Era stresant de-a dreptul. Oare Jack credea că îmi poate recâștiga afecțiunea dacă mă urmărește într-o manieră atât de scandaloasă? Într-un final, aproape înnebunită, m-am ridicat și am tras din nou perdeaua.

De data asta, Jack lipise de geam o bucățică mototolită de hârtie pe care scrisese un singur cuvânt:

PERICOL

Am deschis fereastra și am șoptit furioasă:

– Jack Havock, scrisul tău este o rușine totală și, oricum, ce vrei să spui prin „pericol“?

Myrtle în cămașă de noapte

Fără să dea vreo importanţă bunelor maniere, Jack intră cu forţa în camera mea şi spuse:

– I-am văzut urcând scările. Munk şi Nipper, şi Grindle erau cu ei, toţi cu pălăriile alea nenorocite! Vor fi aici într-un minut!

– Cine va fi aici? am şuierat eu, făcându-i semn să vorbească mai încet, de teamă că mama ar putea auzi că se află cineva în camera mea. Dar, înainte să poată răspunde, s-a auzit gălăgie dincolo de uşă. L-am auzit pe Art strigând, apoi o izbitură, de parcă s-ar fi răsturnat un scaun sau o masă. Apoi zgomot de paşi, alte voci, şi pe mama strigând:

– Cerule Mare, domnilor! Ce înseamnă toate astea?

Am alergat la uşă şi am deschis-o, văzând o scenă extrem de alarmantă. Sufrageria apartamentului nostru părea plină de bărbaţi în costume de seară, dintre care doi o ţineau pe mama, în timp ce altul se lupta cu Art. Am scos un ţipăt puternic, şi totuşi feciorelnic, iar în momentul următor Jack a trântit uşa şi a încuiat-o.

– Dar domnul Munkulus e acolo! am strigat eu. Şi domnul Spinnaker! Ce fac?

– Nu sunt în toate minţile, explică Jack. Pălăriile alea nenorocite îi controlează cumva.

– Vai, Doamne! Atunci trebuie să îi ajutăm pe Art şi pe mama!

– E prea târziu! strigă el. Myrtle, trebuie să vii cu mine!

Am recunoscut înţelepciunea acestei sugestii, întrucât cineva începuse să izbească în uşa dormitorului meu într-un mod foarte necumpătat. Aşa că l-am urmat pe Jack spre fereastră şi apoi afară pe balcon. Mă bucur să spun că nu m-am pierdut complet cu firea, astfel că atunci când am trecut pe lângă şifonier am căutat în el şi am înhăţat una dintre husele de pânză rezistente la molii în care îmi ţin rochiile, ca să am ceva decent în care să mă schimb imediat ce s-ar ivi ocazia.

Din fericire, o scară de incendiu îngustă cobora de pe balconul meu spre aleea pietruită din spatele hotelului, aşa că nu s-a pus problema să ne căţărăm pe burlane sau pe frânghii înnodate. Desculţă

cum eram, picioarele mele nu au făcut nici un zgomot pe scările acelea de fier, deşi Jack, care era încălţat cu o pereche de cizme spaţiale vechi şi urâte, făcea o zdrăngăneală înfiorătoare. Totuşi, am ajuns pe pământ fără alte probleme. Am alergat de-a lungul unei fâşii de promenadă deschisă şi luminată de stele şi ne-am oprit în umbra cafenelei de pe plajă. Ferestrele aveau obloanele trase. Prelata unei cabine Punch & Judy flutura uşor în vânt, dar în rest era o linişte ca de mormânt.

– Ce se întâmplă? am întrebat eu.

– Asta aş vrea şi eu să ştiu, spuse Jack. Mama ta mi-a dat de bănuit, vorbind despre pălării la cină. Mi-a reamintit de un vis pe care l-am tot avut, ceva ciudat despre o pălărie... Aşa că imediat după cină am căutat prin cameră, iar în dulap am găsit o cutie de pălării: Jobenurile cu croială de primă mână ale lui Titfer.

– Ce e aşa de ciudat la asta? l-am întrebat. Toată lumea ştie că jobenurile lui Titfer sunt cele mai elegante din tot Spaţiul Cunoscut.

– Tocmai asta e, spuse Jack. Că nu sunt! Gândeşte-te, Myrtle – poţi să spui sincer că ai auzit vreodată de jobenurile cu croială de primă mână ale lui Titfer înainte să vii la Starcross?

– Ei bine...

– M-am gândit eu că e ceva ciudat la pălăria aia din cutie. Aşa că nu m-am culcat în seara asta, am stat şi am urmărit-o. Şi în urmă cu vreo jumătate de oră, am început să am senzaţia asta ciudată, ca şi cum pălăria mă ruga s-o pun pe cap.

– Ei, hai, Jack, o pălărie vorbitoare?

– N-a folosit cuvinte. A fost doar un sentiment, o mâncărime în capul meu... Îmi doresc să îi fi adus pe Ssil sau pe Gemeni aici – ei ar fi putut explica fenomenul. *Eu* nu pot. Tot ce ştiu este că pălăria voia s-o pun pe cap, iar eu voiam acelaşi lucru. Dar m-am abţinut şi am pus un scaun peste cutia de pălării ca s-o împiedic să se strecoare afară, şi am alergat jos. Pentru că, vezi tu, mi-am dat seama că poate Munkulus şi Grindle aveau şi ei chestiile acelea ascunse în camerele lor şi voiam să îi avertizez... Dar am ajuns prea târziu.

I-am văzut urcând pe scări și o singură privire mi-a fost de ajuns să îmi dau seama că pălăriile puseseră stăpânire pe ei. Odată ce pui chestiile alea pe cap, ești dus; nu ești decât un corp, nimic mai mult decât un robot, gata să execuți orice ordin al lui Titfer!

– Ce groaznic!

– Chiar că e groaznic. Mi-am dat seama că n-am cum să mă lupt cu ei, nu fără ca cineva să fie rănit. Apoi am ghicit încotro se îndreaptă și mi-am zis că ar fi mai bine să ajung eu primul acolo și să îi salvez pe Art și pe mama ta. Ei bine, am ajuns prea târziu să îi împiedic să îi ia pe Art și pe doamna Mumby, dar măcar te-am salvat pe tine...

Apoi îmi zâmbi, zâmbetul acela cald, amețitor, timid, dar și îndrăzneț, care m-a făcut odată să mă simt atât de... ei, n-o să vă spun cum m-a făcut să mă simt. Pentru o clipă, am fost gata să îl iert, până mi-am amintit în ce fel a greșit față de mine. Atunci mi-am ridicat bărbia cât de semeață am putut, m-am întors și am spus cu răceală:

– Și ce propui să facem acum?

– Nu știu, recunoscu Jack. Am simțit miros de cloroform acolo sus, deci măcar i-au luat în viață. Bănuiesc că i-au dus pe toți în camera boilerelor.

– Poate că dacă așteptăm până dimineață, te-ai putea strecura acolo neobservat să îi salvezi? l-am întrebat.

Jack scutură din cap.

– E periculos. Titfer i-a aranjat pe Ulla și pe Sir Richard, după cum văd eu lucrurile. Nu ne putem pune cu el.

Am fost ușurată să îl aud spunând asta. Sunt de departe prea slabă și prea feminină ca să iau parte la misiuni de salvare îndrăznețe.

– Trebuie să aducem ajutor! am declarat eu. Cred că trebuie să ajungă un tren mâine dimineață. Poate că dacă ne ascundem într-un vagon, ne putem întoarce la Modesty și putem alerta autoritățile. Îmi dau seama că asta ar însemna să călătorim fără bilet, dar sunt sigură că în aceste circumstanțe dezastruoase...

Jack rânji, de parcă ar fi fost nemaipomenit de amuzat de ceea ce spusesem.

– Să ne strecurăm într-un tren, ha? Gândeşti ca un pirat, Myrtle!

– Cu siguranţă sper că nu! am replicat eu.

– Şşşşş! spuse Jack. Ce-a fost asta?

Am ascultat, dar nu am auzit nimic, cu excepţia foşnetului prelatei de pânză a cabinei Punch & Judy. Părea mai aproape decât fusese mai înainte.

Jack se uită împrejur.

– Myrtle, strigă el. Fugi!

– O doamnă nu fuge *niciodată!*

– Atunci mergi al dracului de repede! Cred că prăvălia aia e una dintre santinelele lui Titfer, programată să ne captureze sau să ne distrugă!

Şi chiar în timp ce vorbea, prelata din vârful cabinei se deschise; o marionetă-crocodil oribilă ne fixă cu ochii ei de sticlă şi două braţe lungi, de metal, cu multe încheieturi se întinseră să ne prindă cu mâini clănţănitoare, ca nişte foarfece!

Mă tem că am alergat atunci şi poate că am şi ţipat puţin. În ciuda răcelii mele faţă de Jack, eram bucuroasă că era alături de mine în timp ce ne grăbeam de-a lungul aleilor pietruite către Gara Starcross. Dar nu am ajuns prea departe când ceva s-a mişcat în faţa noastră şi am văzut încă o cabină din aceea vulgară învârtindu-şi roţile către noi, pregătindu-se să ne taie calea!

Ne-am întors către hotel, şi acolo se afla o a treia, de data asta nu un spectacol Punch & Judy, ci maşina ghicitoare pe care Art şi mama o consultaseră mai devreme, a cărei deschizătură frontală era ocupată de manechinul unei ţigănci sinistre cu un singur ochi atotvăzător. În timp ce cabina ei scârţâia către noi pe roţile ei fusiforme, ea se legăna înainte şi înapoi şi o voce cloncănitoare care ieşea din ea spunea:

– Prezic pericol!

– Pe aici! strigă Jack, schimbând iar direcţia, dar acolo, în spatele unui aranjament cu cactuşi ornamentali, se ridică o a patra maşinărie înspăimântătoare. Era o maşină mecanizată care îţi spunea greutatea, rostogolindu-se spre noi pe platforma ei zornăitoare. Am încercat să scap de ea, dar m-am împiedicat de rochia din husa protectoare şi, înainte să o pot evita, a lansat spre mine un braţ argintiu şi m-a târât pe cântar.

– *Cincizeci de kilograme şi opt sute cincizeci de grame,* anunţă ea.

Jack o lovi în mijlocul afişajului şi mă trase din mâinile ei, în timp ce aceasta căzu pe spate.

– Ce minciună sfruntată! am strigat eu. Nu am cântărit niciodată peste patruzeci şi patru de kilograme şi şase sute de grame.

– Poate că sacul ăla imens pe care îl cari după tine a indus-o în eroare, spuse Jack, trăgându-mă dincolo de maşinăria căzută, sus pe un deal pietros şi nisipos din spatele hotelului. De ce nu îi dai drumul?

– Cu siguranţă că nu! am spus. Poate că nu ai observat, dar sunt dezbrăcată. Va trebui să am nişte haine decente dacă vom călători la Modesty şi vom da alarma! Dacă dau buzna în biroul guvernatorului în cămaşă de noapte, plângându-mă că am fost atacată de maşinării de amuzament pe plajă, va crede că sunt nebună!

Dar oare mai aveam speranţe să prindem trenul acum? Urmăritorii noştri mecanizaţi păreau decişi să ne îndepărteze de

hotel şi de gară! De fiecare dată când încercam să cotim în direcţia corectă, cabinele acelea mişcătoare aproape ne ajungeau din urmă.

Pe deasupra capului meu ceva trecu şuierând, şi o piatră explodă într-un nor de fragmente zburătoare.

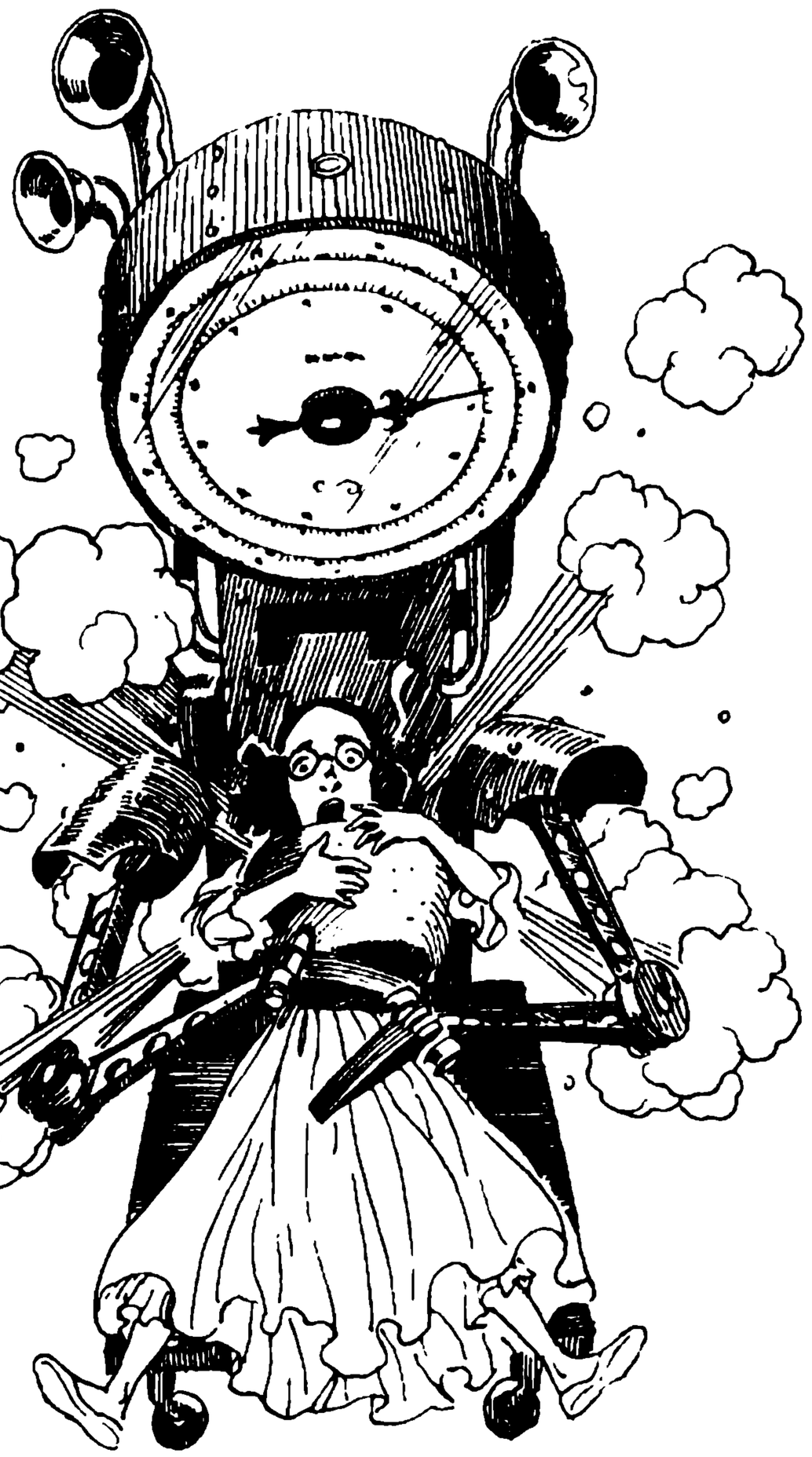

– O puşcă cu aer comprimat! spuse Jack şi mă conduse şi mai departe în deşert.

– Tu nu ai nici o armă? l-am întrebat, simţindu-mă oarecum dezamăgită, căci prima oară când îl văzusem era plin de săbii şi de arme de foc.

– Am cuţitul, mormăi el, dar nu-mi va fi de prea mare ajutor împotriva automatelor...

Totuşi, cuvintele mele au acţionat ca o provocare sau ca un îndemn asupra naturii lui bărbăteşti, iar după câţiva paşi se opri şi adună câteva pietre de o mărime decentă, pe care le aruncă spre cabinele care se apropiau. Am văzut cum prima piatră a lovit o marionetă a domnului Punch, care dispăru din vedere într-o clipită. Cabina se înclină într-o parte şi se prăbuşi, iar o secundă mai târziu o flacără aprinse noaptea marţiană când o substanţă inflamabilă din ea explodă.

– O victorie! am strigat eu, bătând din palme. O victorie palpabilă! Dar bucuria mi s-a destrămat curând, căci maşinăria în flăcări îşi folosi pur şi simplu braţele lungi ca să se ridice din nou în picioare şi înaintă la fel de implacabilă ca înainte, complet nepăsătoare la flăcările care o înghiţeau. Într-adevăr, opoziţia

curajoasă a lui Jack ne-a făcut situaţia să pară mai rea, şi nu mai bună, căci pânza care acoperise maşinăria căzuse în zdrenţe şi cârpe arzânde, astfel încât nu mai eram urmăriţi de o cabină veselă în dungi albe şi roşii, ci de o masă monstruoasă de metal pârjolit pe roţi, din care, din când în când, se iţea o marionetă înnegrită şi pe jumătate topită, care striga cu o voce ascuţită, scârţâitoare:

– *Unde e domnul Punch? Ei? Unde e domnul Punch?*

Am ajuns pe vârful unui deal, iar acolo, în faţa noastră, chiar la poalele dealului, se afla gardul acela, partea dinspre mare pe care ne-o arătase mama cu o zi în urmă, când făceam baie în mare – of, părea să fi trecut o mie de ani de atunci! Aproape am căzut în şirurile groase de sârmă, dar Jack mă trase înapoi.

– Ai grijă! strigă el. E electrificat.

În timp ce vorbea, primul dintre urmăritorii noştri ajunse în vârful dealului, la numai câţiva paşi de noi! Am ţipat (dar într-o manieră rafinată). Jack spuse ceva foarte nemanierat, şi mă trânti la pământ, în timp ce puşca cu aer comprimat ascunsă între fierătaniile acelea înnegrite trase încă un glonte înspre noi. Mi-a căzut husa cu rochia din mână şi, când m-am întors să o apuc, am văzut cu groază că umeraşul se prinsese în scheletul de metal descoperit al maşinăriei, care era acum aproape de noi! Am smucit de husă ca să o eliberez, dar nu am reuşit decât să trag maşinăria şi mai aproape de mine...

Şi totuşi, în asemenea ghinioane aparente se poate afla Salvarea, iar uneori chiar şi un lucru atât de mic precum un umeraş de haine poate fi instrumentul lui DUMNEZEU cel Atotputernic! Pentru că atunci când s-a întors, maşinăria şi-a lovit o roată de o piatră şi şi-a pierdut echilibrul. Am văzut-o clătinându-se, apoi căzând peste mine înspre sârmele gardului, prin care curentul electric curgea cu un bâzâit sonor. M-am imaginat cu groază stând în gara din Modesty îmbrăcată în nimic altceva decât cămaşa mea de noapte zdrenţuită şi cu un efort supraomenesc am eliberat umeraşul şi mi-am tras preţioasa rochie în siguranţă, în timp ce cabina, dând neajutorată din braţe ca o moară de vânt, se lovi de gard.

– *Aşa se face!* strigă ea.

S-au auzit atunci asemenea trosnituri şi scânteieri, şi şuierături, şi tremurături, cum nu mai auzisem niciodată şi sper să nici nu mai aud vreodată! O lumină orbitoare mă făcu să îmi acopăr ochii, iar după ce aceasta se stinse am putut vedea că maşinăria era într-adevăr o ruină, o masă simplă de resturi pe jumătate topite. Sârmele care o prinseseră şi o prăjiseră erau şi ele înnegrite, iar câteva se despărţiseră, arse de forţa acelui infern.

– Ura! am strigat, semănând un pic cu Art în clipa aceea scurtă de victorie. Apoi mi-am amintit de celelalte două maşinării. Bineînţeles că tocmai treceau dealul şi avansau cu precauţie, de parcă ar fi observat soarta colegei lor. Din cabina ţigăncii ieşiră braţe echipate cu lame ascuţite, zbârnâitoare, iar din gura marionetei-crocodil din al doilea spectacol Punch & Judy apăru ţeava neagră şi strălucitoare a unui pistol.

– Hai! strigă Jack.

Nu-mi puteam imagina unde voia să mai fugim, cu maşinăriile în spatele nostru şi cu gardul în faţă. Eu una începusem să mă întreb dacă o rugăciune sau un alt act mărunt de devotament creştin nu ar fi cea mai bună scăpare a noastră. Dar Jack îmi arătă ceva şi am văzut că acolo unde sârmele de jos ale gardului electrificat arseseră

era un spaţiu prin care noi am fi putut trece, dar urmăritorii noştri ameninţători, nu!

Repede, dar fără să îmi sacrific în vreun fel demnitatea feminină, m-am târât prin gaură, având grijă să nu ating sârmele de deasupra mea. Jack a venit după mine. Gloanţe trase de puşca cu aer comprimat făcură nisipul să sară în sus în jurul nostru, dar maşinăria nu ţintea prea bine, astfel că am putut să ne ascundem într-o groapă şi să stăm acolo, ascultând zdrăngănitul şi scârţâitul roţilor în timp ce se plimba dintr-o parte în alta, de-a lungul gardului, căutând în zadar un mod de a ajunge la noi.

Zorile cu degete trandafirii colorau cerul la răsărit în nuanţe delicate de roz şi de roşu. Jack îşi scoase ceasul şi se uită la el.

– Ora cinci.

– Jack, am spus eu, amintindu-mi ceva ce menţionase mama, cred că în afara gardului bântuie o faună marţiană monstruoasă. scoici-de-nisip şi... of, sigur mai era ceva.

Jack păru hotărât şi plin de curaj, exact aşa cum ar trebui să arate însoţitorul unei doamne, atunci când ea se află într-un pericol de moarte într-o sferă nepământeană.

– Nu te teme, spuse el cu blândeţe. Imediat ce maşinăriile alea renunţă, ne întoarcem prin gard. Am de gând să mă urc în trenul ăla.

Avea o pată de funingine sau cenușă pe nas, ceea ce îl făcea să arate ca un școlar năzdrăvan, dar adorabil. Tânjeam să mă întind și să îl șterg și am început să mă întreb dacă nu aș putea totuși să îl iert pentru că mă neglijase și pentru că flirtase cu *mademoiselle* Beauregard.[1] Dar ceva referitor la apropierea noastră mi-a reamintit că încă mai purtam cămașa de noapte, așa că am spus hotărâtă:

– Întoarce-te cu spatele, te rog, domnule Havock, iar el înțelese ce-aveam de gând și făcu întocmai.

Vedeți voi, chiar are niște instincte de domn (spre deosebire de alte persoane, pe care nu le menționez).

Dar, vai! Ce șoc am resimțit când am desfăcut nasturii husei mele rezistente la molii! Și cum m-am mai revoltat în interior din cauza nebuniei și a neatenției mele! Căci în graba de a evada din apartamentul de hotel nu luasem din dulap una dintre rochiile mele de zi, ci *costumul de baie!*

– Jack, i-am spus, trebuie să ne întoarcem *imediat* la hotel!

– Șșș, șuieră el, încordându-și auzul.

Am ascultat și eu cu el. Nu auzeam nimic, dar am realizat repede care era lucrul care îl intrigase. Sunetul mașinăriilor care ne așteptau dispăruse!

– Au plecat? am întrebat.

– Nu știu. S-ar putea să fie o șmecherie.

Îmi făcu semn să rămân ascunsă și se ridică. Am privit cum se schimbă la față în timp ce scana dealul de dincolo de gard.

– Au plecat? am întrebat din nou.

– Ce? A, da.

– Excelent! m-am bucurat eu. Dar Jack, este foarte important să ne oprim la hotel în drumul nostru spre gară. Am luat cu mine o ținută complet necorespunzătoare.

---

[1] Art m-a asigurat că nu flirta cu adevărat, și că Jack se purta frumos cu acea tânără frumoasă doar din datoria de agent secret față de Coroana Britanică. Dar există datorii și datorii, și încă mai simt că lui Jack i-a plăcut prea mult această sarcină.

– Nu se poate, spuse el. Uite!

M-am ridicat. Maşinăriile dispăruseră, aşa cum spusese. Dar la fel şi gardul. Acolo unde se întinseseră stâlpii lui de metal nu se mai afla nimic altceva în afară de pietre deşertice şi câteva pâlcuri şerpuitoare de troscot marţian.

Am urcat dealul împreună şi am privit peste creasta lui, către întunecimea mării de dimineaţă. Gardul, cu tot ce fusese în interiorul lui, dispăruse. Locul unde se aflase Starcross era gol. De-a lungul curbei golfului, acolo unde şerpuise atât de elegant promenada hotelului şi unde fluturaseră în vânt toate steagurile naţiunilor, se rostogoleau acum valurile în gol, făcând dantele delicate de spumă pe nisipul neatins de pe plaja antică.

Hotelul se întorsese fără noi în secolul al XIX-lea, iar eu eram izolată cu Jack Havock în era preistorică a lui Marte!

CAPITOLUL NOUĂ

CREATURI DISPĂRUTE
DIN
PERIOADA PREADAMITĂ
A PLANETEI ROŞII

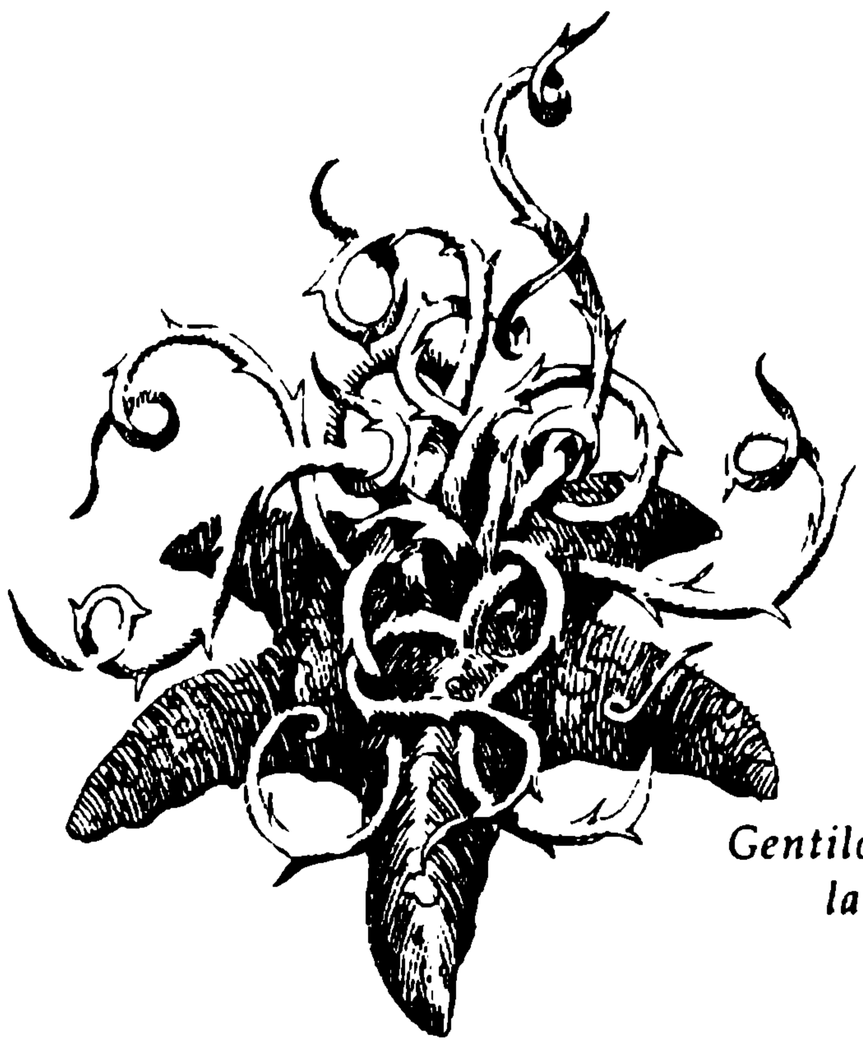

Gentilom desenat la scară

Nr. 67
COROANA CU SPINI
(ASTRALIS MULTO POINTIUS)

ÎN CARE DIVERSE ORORI O ATACĂ PE MYRTLE ÎN ADÂNCIMILE TIMPULUI, DAR CINE LE-AR PUTEA ÎNVINOVĂȚI?

Nobile cititor, îți poți imagina suferința mea! Și chiar dacă nu ești nobil, ci doar o slujnică sau un muncitor, și ai împrumutat acest volum de la biblioteca publică (în care caz, te rog, încearcă să nu verși BERE peste el), sper că poți să înțelegi măcar puțin disperarea care amenința să mă copleșească. Mama și fratele meu fuseseră răpiți, eu și Jack Havock eram izolați pe planeta Marte în anul 100 000 000 î.Hr., nu aveam însoțitor, iar eu nu aveam nimic de purtat decât costumul meu de baie patentat, Sirena!

Încercând să mă descurc cât mai bine în necazul în care ne aflam, m-am schimbat imediat, căci am judecat eu că până și un costum de baie este mai bun decât o cămașă de noapte sfâșiată și murdară de funingine – singurul obiect de îmbrăcăminte pe care îl adusesem cu mine în era aceea îndepărtată. Și am avut o singură scânteie de noroc, căci pe fundul husei rezistente la molii se aflau papucii mei de baie, astfel că măcar nu eram nevoită să merg pe jos desculță prin nisipurile de pe Marte.

– Ce rochie drăguță, spuse Jack galant după ce m-am schimbat și i-am dat voie să se uite.

– Nu este nevoie să fii amabil, am răspuns eu. Am învățat să nu aștept amabilitate din partea ta.

El păru surprins, după care spuse:

– Ah, te referi la scrisorile acelea pe care le-ai trimis și la care eu nu ți-am răspuns niciodată. Îmi pare rău pentru chestia asta. Nu prea sunt eu omul cu scrisorile, știi, și... Dar oricum, *este* o rochie tare drăguță.

– Este un costum de baie, am răspuns eu, refuzând să fiu înveselită.

– Ești sigură? Are turnură.

– Aceea este o caracteristică pentru siguranță. Cred că se despachetează într-o mică plută dacă tragi de cordonul acesta.

– Dumnezeule mare!

– Te rog să nu hulești, Jack. Om fi noi în anul 100 000 000 î.Hr. dar Cel-Care-Veghează-Peste-Noi-Toți ascultă fără îndoială și va fi șocat de felul necugetat în care Îi iei numele în deșert. Cine știe, în orice clipă poate să ne atace o scoică turbată de nisip sau una dintre brutele acelea despre care vorbea mama și va trebui să-i cerem Lui ajutorul. Și crezi că El ne-ar băga în seamă rugămințile dacă tu Îi spui numele doar fiindcă ai văzut o turnură gonflabilă?

Jack ridică din umeri.

– Și nu ridica din umeri! am adăugat eu țâfnoasă. (Mă tem că aventurile mă fac mereu foarte nervoasă.)

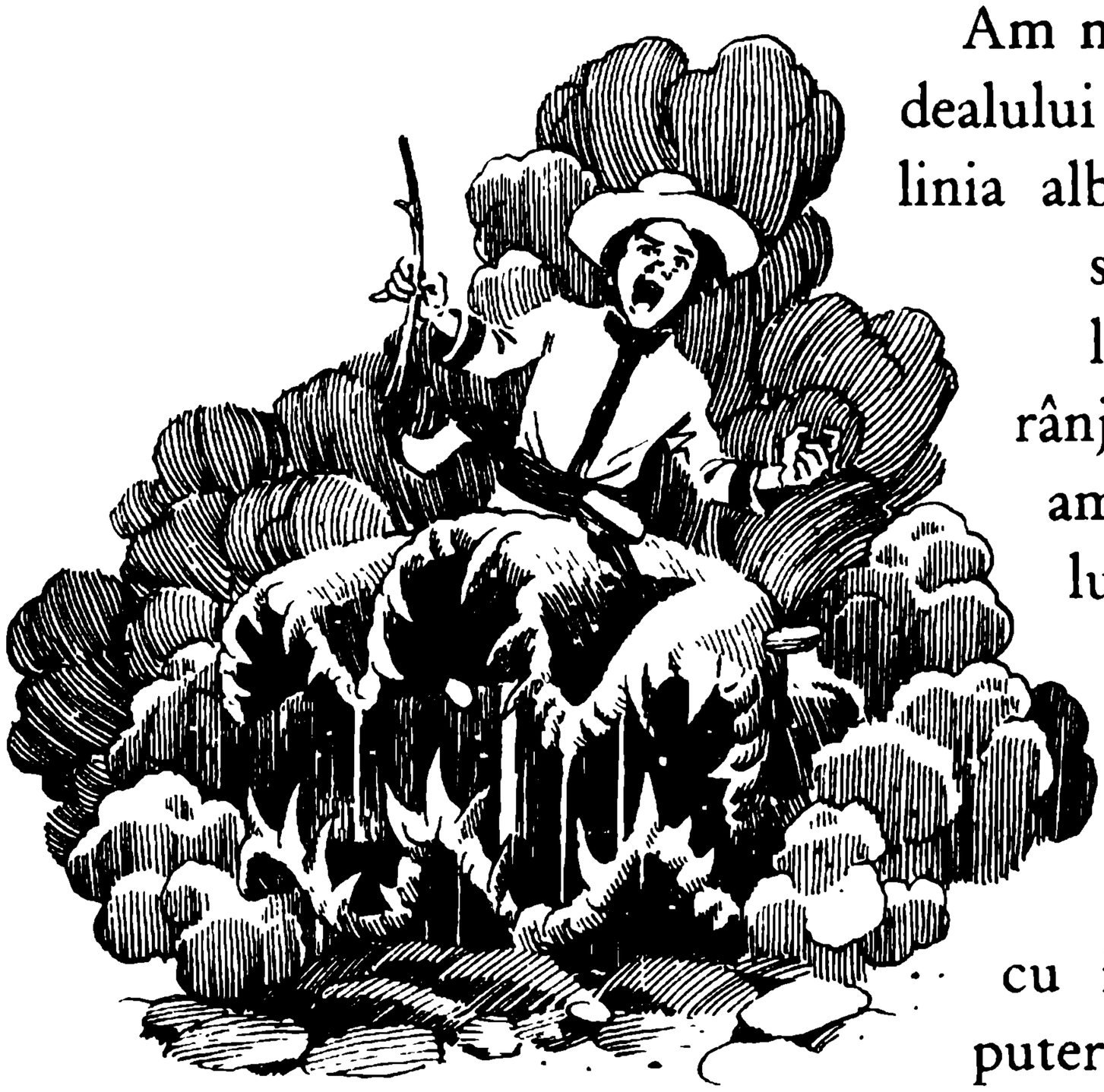

Am mers împreună în josul dealului către mal, acolo unde linia albă a valurilor care se spărgeau strălucea în lumina difuză ca un rânjet disprețuitor. Când am ajuns la poalele dealului, Jack observă ceva în nisipul din apropiere și îmi făcu semn să mă opresc. Am făcut cum mi-a zis și am așteptat, cu inima bătându-mi cu putere pe sub corsaj. Jack trase un băț uscat dintr-un șir de troscot marțian din apropiere și împunse cu el în locul care îi atrăsese atenția. Aproape în aceeași clipă, pământul se umflă și ceva de genul unei trape cu dinți se deschise căscând. Dinți albi și subțiri și șiruri de salivă străluceau în amurg și din ea veni o duhoare oribilă de putreziciune, asemănătoare mirosului care atacă pe oricine e îndeajuns de curajos să deschidă sertarul cu șosete al lui Art.

– Presupun că trebuie să fie o scoică-de-nisip, spuse Jack, când chestia aceea se închise încet înapoi în nisip. Nu cred că o să ne dea prea mare bătaie de cap. Doar să ai grijă la micile fisuri acolo unde carapacele lor ating suprafața și să te ferești de ele.

– Mulțumesc, Jack, am răspuns eu, aproape regretând că fusesem ursuză ceva mai devreme.

Îmi zâmbi foarte amabil.

– Tot cred că este o rochie tare drăguță, spuse el. Și celălalt cordon ce face?

– Cred că scoate o flacără de semnalizare ca să fii salvat dacă ești luat de valuri, i-am răspuns eu și m-am uitat în jos roșind, pentru că *m-am simțit* brusc purtată pe o mare de emoții derutante.

Şi după o clipă am simţit o atingere uşoară pe mână şi am bănuit că Jack ghicise ce simt şi că se apropiase de mine. Îi simţeam respiraţia pe gâtul meu şi trebuie să mărturisesc că m-a făcut să tremur.

– Oh, Jack, am spus eu suav, de ce nu mi-ai răspuns la scrisori?

– Ce-i aia? strigă Jack, iar eu am ridicat privirea şi am văzut că îşi continuase drumul fără mine şi că era deja departe pe plajă, spre mare.

Deci a cui respiraţie o simţisem eu pe gât?

Mi s-a făcut frig, în ciuda gabardinei sănătoase de lână a costumului meu. Ale cui degete trasau modele la întâmplare pe palma mea? Am început să tremur şi mai tare. Cu un efort imens de voinţă, am reuşit să mă conving să mă întorc şi să mă uit.

Mai mulţi metri în jurul meu, suprafaţa deşertului părea să se unduiască şi să se prăbuşească, şi să se deschidă, iar de dedesubtul lui se ridica un corp gras, ca o pungă, de unde ieşeau o mulţime de membre şerpuitoare şi fără articulaţii, dintre care una bâjbâi prin aer şi-mi găsi mâna. Aceste membre, care erau mai multe decât puteam eu număra, aveau pe toată suprafaţa lor nişte ţepi înfricoşători, iar eu am rămas acolo, holbându-mă îngrozită, venindu-mi în minte numele pe care-l menţionase mama când discutaserăm despre prădătorii de pe străvechea planetă Marte.

– Jack! am ţipat eu. „Coroana-de-Spini"! O stea-de-mare gigantică este pe urmele noastre!

Şi ca reacţie la ţipătul meu, monstruozitatea aruncă o trompă mare şi cilindrică spre mine şi un vânt puternic păru să mă cuprindă, fluturându-mi fustele costumului de baie. Am fost trasă, încă ţipând jalnic, spre deschiderea înspăimântătoare. Oribila creatură avea de gând să mă savureze aşa cum un porc plutitor ar savura o firimitură de brioşă purtată în derivă! O furtună de nisip se porni în jurul meu şi pietricele mici şi frunze de troscot treceau cu viteză pe lângă mine şi se învolburau prin trompă spre punga aceea udă, palidă şi translucidă ce reprezenta corpul creaturii şi înăuntrul căreia se

distingeau formele altor creaturi nefericite ca mine, agitându-se și învârtindu-se în acidul stomacului ei!

Dintr-odată, Jack se afla lângă mine, ajutându-mă să lupt împotriva vântului. În timp ce eram trași mai aproape de tubul de hrănire, Jack îl lovi o dată, de două ori, de trei ori cu cuțitul lui. Țâșni din el un lichid cleios, iar trompa renunță și se retrase, scufundându-se înapoi în corpul creaturii ca tentaculul cu ochi al unui melc.

Membrele spinoase se zvârcoleau deasupra noastră, negre pe fundalul cerului palid, în momentul în care Soarele răsări deasupra mării. Unul dintre membre se încolăci în jurul brațului lui Jack. Acesta îl răni cu cuțitul, după care mă ajută și pe mine. Un tentacul îmi găsi umărul, dar, la atingerea lui spinoasă, una dintre mânecile bufante pentru menținerea în viață pocni, iar șuieratul aerului expulzat îl făcu să tresară înapoi, dându-mi timp să scap.

Am alergat către malul mării, sperând ca această Coroană-de-Spini să se miște prea încet pentru a putea ține pasul cu noi. Și pentru câteva momente se părea că speranțele noastre aveau să se împlinească, pentru că bestia se târa greoi pe panta plajei, iar tentaculele și trompa de hrănire se agitau haotic, dându-mi de înțeles că vietatea era oarbă și că nu avea cum să ne prindă decât dacă făceam zgomote pe care să le poată urma.

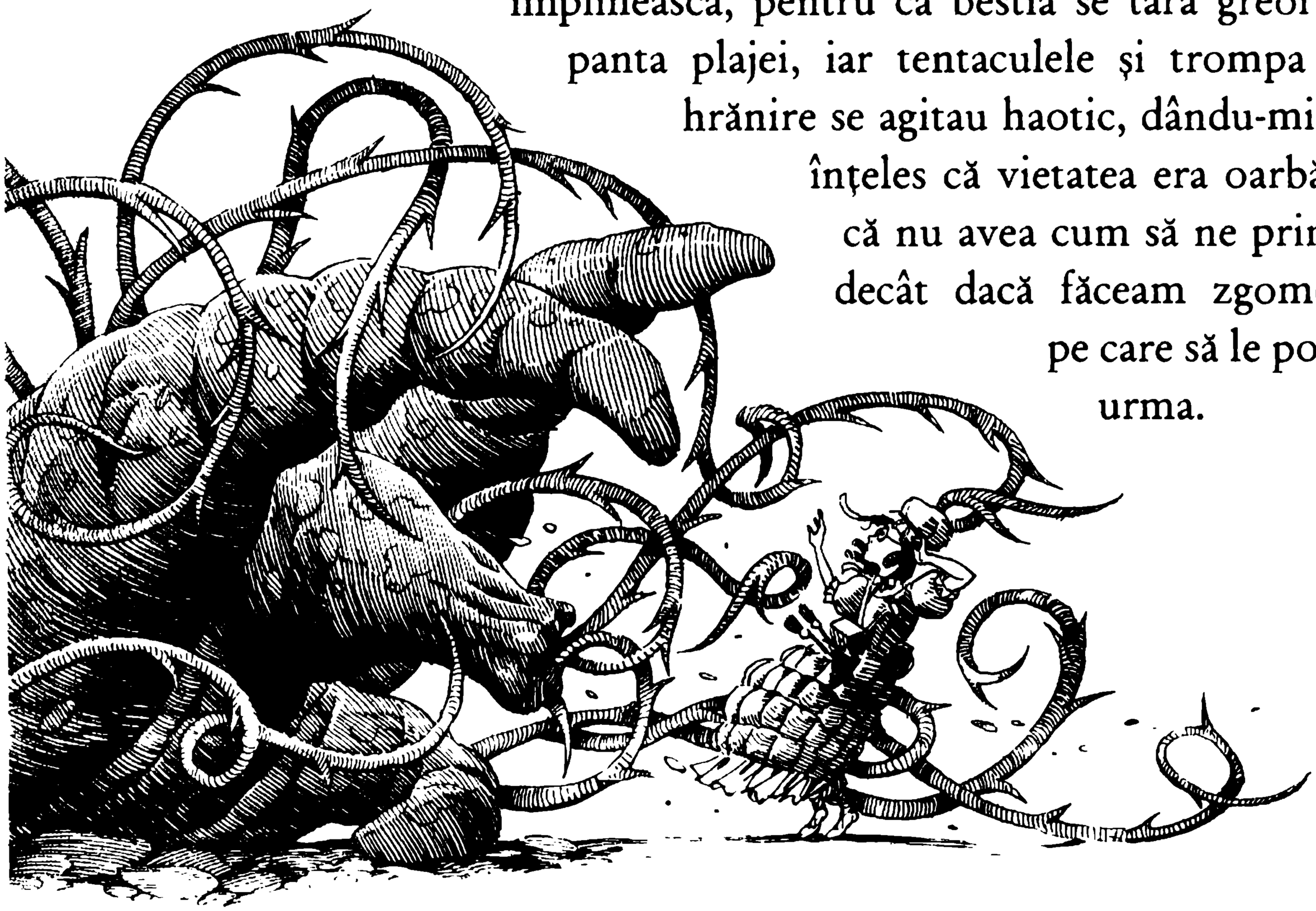

Apoi, în timp ce goneam pe nisipul ud și strălucitor unde valuri mici se spărgeau, dezastrul se năpusti asupra noastră. Jack se afundă brusc, aproape trăgându-mă după el. Am crezut că a alunecat și m-am aplecat să-l ajut, dar el scoase un țipăt îngrozitor și mi-am dat seama că Jack tocmai căzuse în gura deschisă a unei scoici-de-nisip! Am încercat plângând să trag de el ca să-l eliberez, dar buzele cu colți ale deschizăturii erau strânse în jurul piciorului lui stâng, chiar sub genunchi.

Bietul Jack, încerca să fie curajos, dar durerea era teribilă. Strigă din nou, iar Coroana-de-Spini îl auzi și veni salivând zgomotos și târându-se spre noi iar tubul acela oribil de absorbție se balansă în jos pentru a mă înghiți.

– Oh, Jack! îmi amintesc că am strigat în timp ce eram trasă în spate.

Mă prinse bine de mâini și mă trase spre el. Tubului de hrănire al stelei-de-mare își crescu absorbția și mi-am simțit picioarele ridicându-se în aer. Jucam rolul frânghiei într-un joc de tragere a frânghiei între Jack și monstru, și era un rol extrem de incomod și nedemn!

– Myrtle! strigă Jack. Bietul Jack părea chinuit de durere, iar cracul stâng al pantalonilor lui era plin de sânge! Myrtle! strigă el. Doar un pic mai aproape dacă mai poți...

Se trăgea spre mine, mai aproape, mai aproape, iar eu am închis ochii și mi-am ridicat fața spre a lui, în așteptarea unui ultim sărut. Mărturisesc, am fost cumva dezamăgită când mi-a dat drumul la mână și s-a întins să tragă de unul dintre cordoanele costumului meu de baie.

– Jack! am spus eu indignată – și o clipă mai târziu mi-a dat drumul și la cealaltă mână, iar eu mă învârteam prin aer într-o manieră scandaloasă, absorbită cu capul în jos în gura udă a tubului hidos.

Dar planul lui Jack, pe care îl înțelesesem cu greu, a funcționat. Chiar când zburam, pluta gonflabilă ascunsă în turnura mea se

extinse, aşa că, până să ajung la steaua-de-mare, devenisem o îmbucătură mult prea mare ca să mă poată înghiţi ea. Am rămas blocată în tubul de hrănire ca un dop de plută într-o sticlă, cu capul înăuntru şi cu picioarele afară în aerul deschis, lovind frenetic şi inutil, din moment ce nu aveau ce să lovească. Mi s-a părut că am stat acolo groaznic de mult timp, scuturată în sus şi în jos de răsucirile tubului şi pe jumătate asfixiată de aburul scârbos care se ridica din stomacul monstrului. „Bietul Jack, mi-am spus. S-a chinuit atât de tare să mă salveze, dar a eşuat şi, odată ce voi muri eu,

bestia îl va absorbi şi pe el, în cazul în care nu-l mănâncă mai întâi scoica-de-nisip!“

Şi mi s-a părut atât de îngrozitor ca Jack să fie mâncat de o stea-de-mare *şi* de o scoică, încât am avut o sclipire de inspiraţie, care de obicei nu mă caracterizează. „Celălalt cordon!“ m-am gândit eu deodată şi bâjbâind pe corsetul meu l-am găsit şi am tras cu putere de el.

Cu un jet de fum şi scântei, flacăra de pericol fu eliberată din ascunzătoare. Tubul care mă ţinea prizonieră se umplu de un fum înecăcios şi înţepător atunci când flacăra se ridică prin el chiar în burta bestiei, explodând acolo în culorile recunoscute internaţional ale pericolului maritim.

Steaua-de-mare tremură convulsiv şi se prăbuşi. Tubul în care eram blocată căzu în nisipul ud. Tremurături şi spasme încă mai scuturau cadavrul imens, dar chiar era un cadavru! Îl distrusesem!

Acum câteva luni, fratele meu Art a izbutit să facă un calamar monstruos să explodeze în atmosferele superioare ale planetei Jupiter şi de atunci îi tot plictiseşte de moarte pe oameni cu povestea aceasta, rememorând adesea sentimentul de triumf pe care l-a resimţit precum şi asemănarea lui cu Sfântul Gheorghe şi cu alţi eroi etc., etc. Cu toate acestea, eu nu am simţit nici o bucurie când am contemplat explozia şi decesul Coroanei-de-Spini. Poate din cauză că sunt femeie şi, prin urmare, mult deasupra unor sentimente atât de primitive sau poate pentru că eram încă blocată în tubul ei de hrănire murdar şi duhnitor.

Am găsit într-un final supapa de evacuare din pluta mea de salvare şi am reuşit să o dezumflu. Murdară şi tremurând, m-am târât afară şi am privit copleşită şi uimită carcasa bestiei imense pe care Providenţa îmi acordase puterea s-o înfrâng. Pe toată plaja se aflau împrăştiate bucăţi din stomacul său, iar altele mai mici încă mai cădeau din cer, aterizând cu zgomote ude şi lipicioase pe nisipul din jurul meu. La început nu l-am văzut pe Jack şi m-am gândit că fusese mâncat în întregime de scoica-de-nisip. Apoi mi-am dat seama că zăcea chiar în spatele carcasei, ascuns vederii de mormanul acela de tentacule bolborosind rupte şi convulsionate. Tot

încercase să folosească briceagul pentru a se elibera de scoică, dar eforturile lui fuseseră zadarnice, așa că se prăbușise epuizat pe nisip cu piciorul încă prins între fălcile creaturii, sângele lui răspândindu-se ca un râu pe nisip și pătând valurile în roz.

Oroarea întâmplării noastre aproape că mă copleșea.

– Ajutor! Ajutor! am strigat eu de-a lungul plajei pustii, iar strigătele mele răsunară tânguitor printre stânci.

Dar știam că și chiar dacă ar fi răsunat tocmai până pe Pământ, tot nu m-ar fi ajutat cu nimic, pentru că în era îndepărtată în care ne aflam captivi nu era nimeni care să mă audă. Cât de jalnic de singură mă simțeam! Și cât mă temeam că urma să fiu și mai singură, pentru că nu vedeam cum ar fi putut Jack să mai supraviețuiască mult!

Și apoi, în mod miraculos (am crezut eu), strigătele mele au primit răspuns! Total neașteptat și imposibil, se auzi o voce strigând:

– Domnișoară Mumby?

M-am uitat în jurul meu și am văzut, ridicându-se din fumul gros care încă mai ieșea de-a lungul plajei din carcasa stelei-de-mare moarte, un fotoliu de răchită cu rotile.

CAPITOLUL ZECE

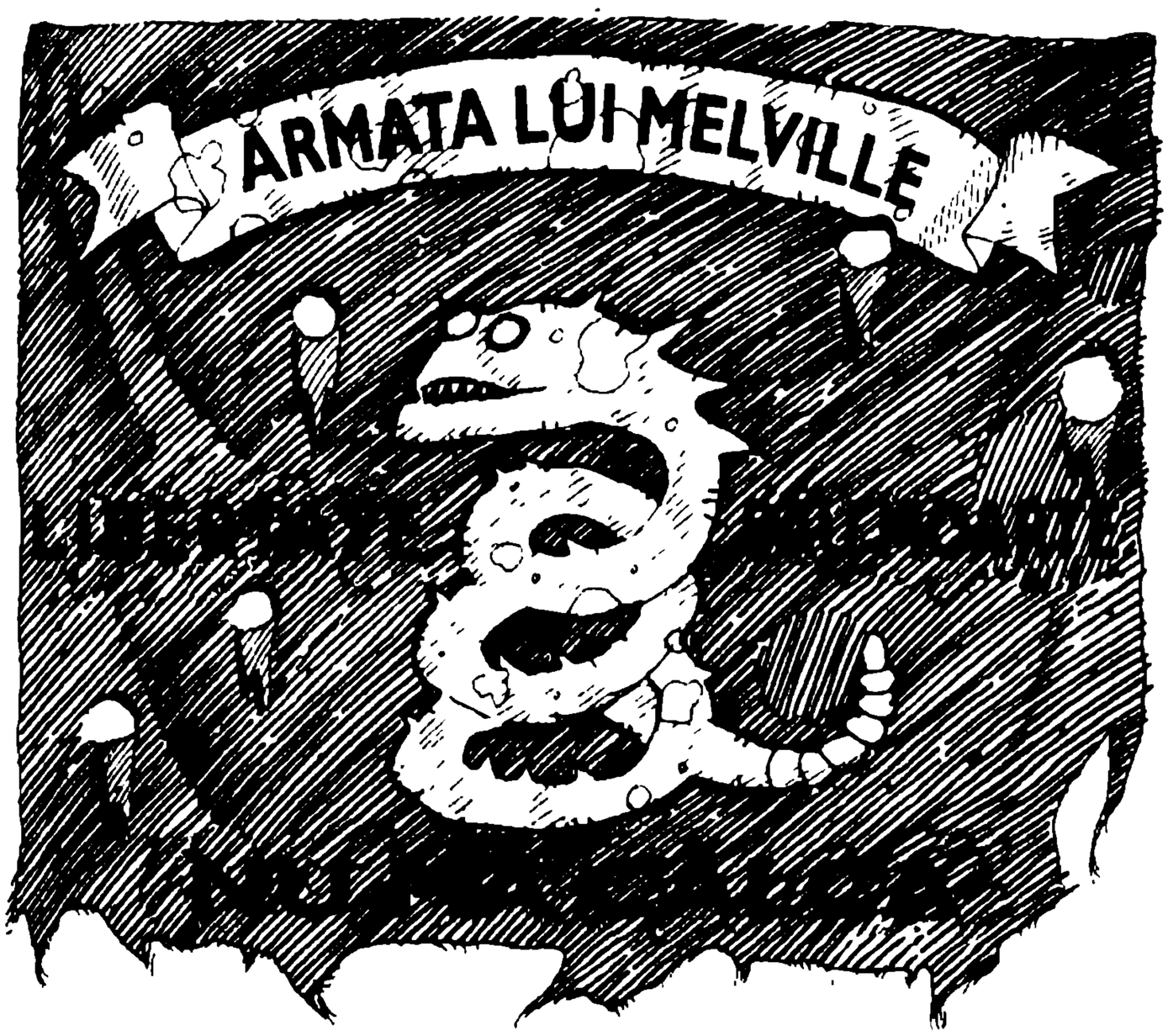

Relatările lui Myrtle continuă: au loc întâlniri ciudate pe un țărm străvechi, motivele domnișoarei Beauregard sunt scoase la iveală, iar doamna Grinder se dovedește a fi o femeie făcută nu doar dintr-o bucată.

După cum vă puteți imagina, am stat o clipă nedumerită și pierdută, pentru că ultimele persoane pe care m-aș fi așteptat să le întâlnesc pe plaja aceea interminabilă erau gentila domnișoară Beauregard și stângacea ei companie. Și totuși erau acolo, domnișoara Beauregard făcându-mi grațioasă cu mâna, în timp ce doamna Grinder împingea căruciorul cu rotile spre mine, prin nisipul strălucitor. Osiile sale scârțâiau, iar roțile lăsau trei șanțuri adânci în nisip, care se umpleau de apă și se estompau imediat ce trecea.

– Oh, domnișoară Beauregard! am strigat eu când s-au apropiat. Vă rog, nu vă apropiați! Este mult sânge pe aici; nu e priveliște pentru o domnișoară și ar putea să vă provoace un leșin... (Îmi venea și mie mai mult decât puțin să leșin ori de câte ori mă uitam la balta roșie făcută de sângele lui Jack care se vărsa șiroaie în valuri. Dar eram hotărâtă să nu dau nici un semn de slăbiciune în fața domnișoarei Beauregard care, în ciuda bunei ei creșteri, era totuși o străină. Am tras adânc aer în piept și mi-am spus că trebuie să-i arăt aceste fiice a Franței cât de curajoasă poate fi o fată britanică și am reușit cumva să rămân în picioare.)

– Vai! strigă domnișoara Beauregard, când se apropie îndeajuns cât să vadă cu ochii ei necazul lui Jack. O scoică-de-nisip! Și-l mănâncă pe Onorabilul Ignatius Flint!

Și, cu o mișcare grațioasă, sări din scaunul ei, scoase un revolver mic și argintiu pe care-l ascundea în sân și trase șase focuri de armă în gura creaturii. Aceasta scuipă afară o cantitate considerabilă de spumă mov care duhnea oribil, iar fălcile i se slăbiră, permițându-i lui Jack să se elibereze.

– Oh, domnișoară Beauregard! am strigat eu holbându-mă la ea prin vălul subțire făcut de fumul pistolului. Puteți să mergeți! Nu știam că aerul de mare are atâta efect în îmbunătățirea stării dumneavoastră de sănătate!

Domnișoara Beauregard nu-mi răspunse, ci se aplecă și rupse o bucată de pânză de bumbac din jupoanele ei și o folosi pentru a face un soi de bandaj pe care-l legă strâns în jurul piciorului lui Jack. Aruncându-mi o privire în timp ce lucra, îmi spuse răstit:

– Apă! Rana trebuie spălată în cazul în care colții creaturii erau veninoși.

Am ezitat o clipă, gândindu-mă că era de fapt treaba doamnei Grinder, care era servitoare, să aducă apă. Dar doamna Grinder stătea indiferentă în spatele scaunului cu rotile, privindu-ne din profunzimea bonetei ei negre, dar fără să schițeze vreun gest. M-am uitat la Jack, care, deși palid de durere și de șoc, tot mai reușea să-i zâmbească grațios frumoasei Delphine în timp ce aceasta îi îngrijea rănile. Nu sunt sigur de ce, dar atenția ei mă scotea din sărite. În ciuda celor întâmplate între noi, am simțit că eu trebuia să fiu cea care să-i îngrijească rănile lui Jack. Așa că am desfăcut legăturile bonetei mele de baie rezistente la apă și m-am dus direct la malul mării, unde am umplut-o cu apă curată și m-am întors să o ajut pe Delphine să spele bietul picior schilodit al lui Jack.

În ciuda sângelui, nu fusese atât de grav măcelărit cum mă temusem eu și ne anunță în scurt timp că putea să se ridice. Dar Delphine nici nu vru să audă de una ca asta.

– Trebuie să iei scaunul meu, spuse ea. Eu nu am nevoie de el.

– Tu mergi destul de bine, din câte văd, spuse Jack mormăind de durere când l-am ajutat să se așeze în scaun. Și știi și să tragi cu pistolul. Mă gândeam eu că ești ceva mai mult decât pari.

– Ca și tine, de altfel, *Ignatius Flint*, spuse Delphine accentuând numele într-un fel care arăta că știa că era fals. Mi se pare că ești nimeni altul decât Jack Havock, un agent al Serviciului Secret Britanic. Ce faci aici?

– Am putea să-ţi adresăm aceeaşi întrebare, spuse Jack. Şi nu-mi spune că erai pur şi simplu la plimbare când s-a evaporat hotelul. Nu eşti o simplă invalidă drăguţă, nu? Şi nu ai venit la Starcross să faci baie în mare. Cine eşti, de fapt?

Delphine râse uşor, ca şi cum ea şi Jack erau invitaţii unei ceremonii de societate, iar el făcuse o glumă politicoasă.

– Ar trebui să fie secret, spuse ea, dar de vreme ce suntem atât de departe de timpul nostru, iar tu şi domnişoara Mumby vă aflaţi *cu totul* la mila mea, presupun că pot să îţi spun. Sunt agent al Guvernului Francez.

În mod clar, dragă cititorule, am fost îngrozită de aşa o ştire. Francezii sunt o rasă extrem de nervoasă, iscând întotdeauna revoluţii şi retezându-şi capetele unii altora. Când nu sunt ocupaţi cu asta, îşi petrec timpul uitându-se lacomi spre cer, destul de verzi de invidie că Marea Britanie are un imperiu splendid care se întinde pe bolţile spaţiului, iar ei nu au. Vestea că ne aflam în compania unuia dintre spionii lor era una cu adevărat şocantă!

Dar şi mai şocantă fu reacţia lui Jack, pentru că nu numai că nu păru îngrozit, ba chiar râse şi continuă să rânjească la domnişoara Beauregard într-o manieră extrem de prostească şi de familiară. Mi-a trecut prin cap că poate farmecele ei personale considerabile îi răpiseră raţiunea, aşa că m-am simţit brusc complexată că nu sunt îmbrăcată într-o rochie cu o croială atât de modernă ca a lui Delphine, ci într-un costum de baie soios, pătat de nisip şi de salivă de stea-de-mare şi o pereche de papuci de plajă care scârţâiau comic la fiecare pas.

Deodată, această aventură începuse să mă îngrijoreze şi mă tem că obişnuitul meu simţ al umorului mă părăsise de-a binelea. Am rămas în urma celorlalţi când doamna Grinder a început să împingă scaunul lui Jack de-a lungul plajei, către un loc unde stâncile se ridicau abrupte şi ascuţite, bântuit de creaturi mici şi transparente cu trup gras şi tentacule care atârnau aiurea, cunoscute cred sub numele de Meduze Fantomatice Marţiene. Delphine mergea

lângă el, vorbind. Am lăsat capul în jos și am privit urmele lungi lăsate de roți care se iveau de sub cele trei cauciucuri ale scaunului și urmele adânci ale pașilor doamnei Grinder care ieșeau de sub fustele ei ale căror poale măturau nisipul. Nu am putut să nu observ din urmele pe care le lăsa că doamna Grinder părea să aibă cel puțin șase picioare și m-am întrebat dacă ar trebui să-i aduc la cunoștință lui Jack acest fapt ciudat.

Dar Jack era ocupat să asculte ce îi spunea Delphine. Voi relata ce i-a povestit ea aici ca să vedeți și voi ce ticăloasă, enervantă și prefăcută era această persoană tânără și străină.

⇝⇜

– Bunicul meu, spuse Delphine, a fost domnul William Melville din Charlestown, Virginia. American și alchimist. În ciuda faptului că îi era dragă libertatea și se opunea în totalitate imperiului britanic, a urmat toți anii de pregătire obligatorii la Colegiul Regal de Alchimiști. A mințit cu privire la propriile credințe pentru a trece testele și verificările, și capcanele inventate de colegiu pentru a păstra combustibilul spațial un secret cunoscut doar de gentlemenii britanici. A studiat timp de zece ani sub cerurile ploioase și triste ale Angliei! Dar când a învățat fiecare parte din proces a fugit în Virginia și acolo, cu ajutorul câtorva patrioți, a construit prima navă eterică a Statelor Unite: *Liberty*[1]. Bunicul meu a sperat că ar putea captura un vas de război sau două pentru a pune bazele unei așezări americane libere pe una dintre planetele din exterior, de

---

[1] În 1776, un grup de bărbați americani care erau prea zgârciți să-și plătească taxele au decis să evadeze din vechea Anglie și să declare independente cele treisprezece colonii, numindu-le „Statele Unite“. Mi se pare că au ținut o petrecere cu ceai pentru a sărbători. Regele George l-a trimis pe lordul Cornwallis cu un detașament pentru a le da o lecție și așa s-a terminat povestea. Dar din când în când, în anii următori, au mai fost momente în care flăcăi ciudați și entuziaști au mai încercat să renască planurile acelor vechi revoluționari. Sălbaticul Will Melville a fost unul dintre ei. Nava sa eterică a cauzat o panică extremă când a făcut primul zbor în 1801, jefuind navele britanice în cursele Pământ-Marte. – A.M.

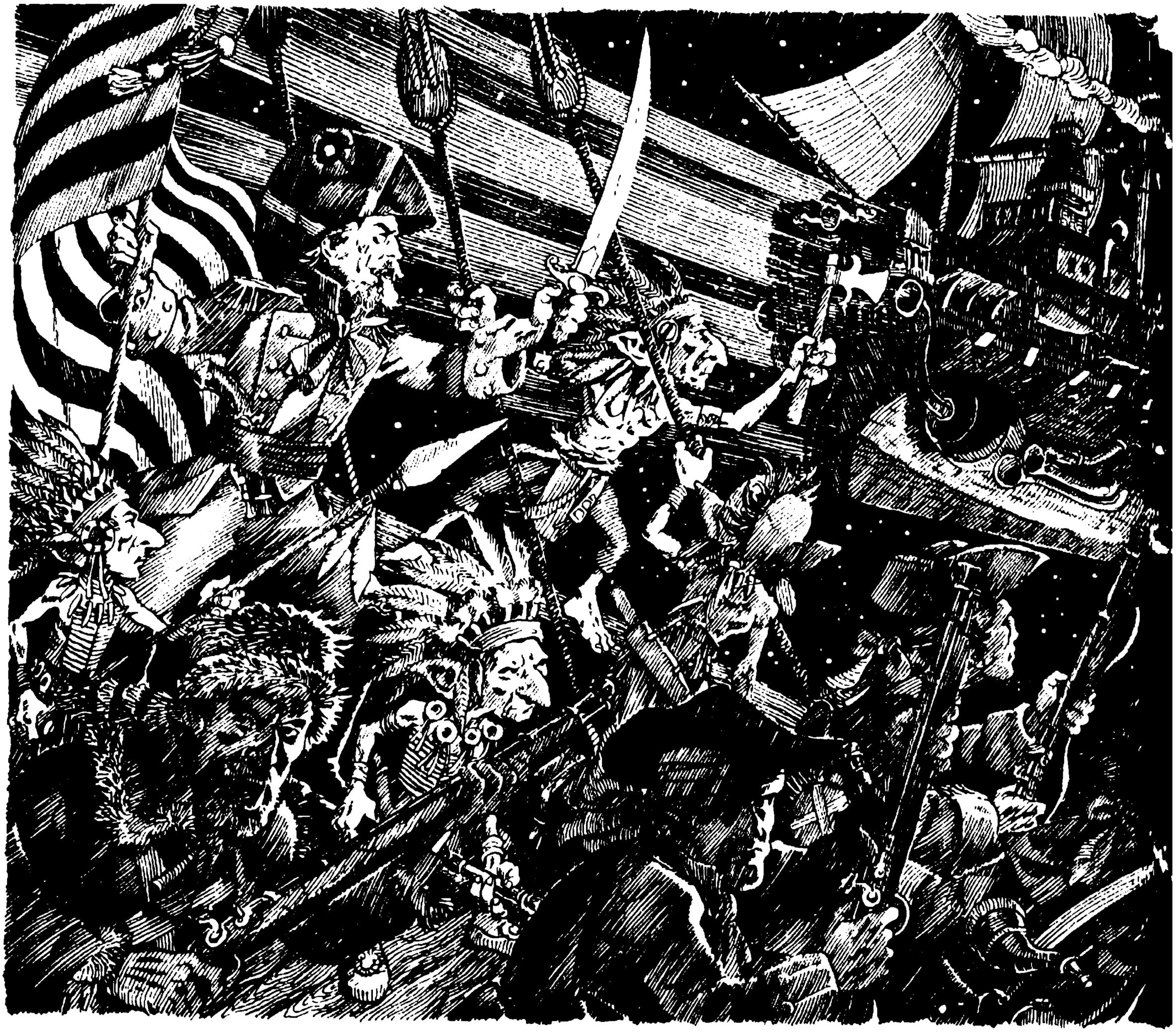

unde să poată răspândi știința combustibilului spațial printre toți bărbații. A visat să fondeze o Alianță Rebelă care să atace imperiul vostru dintr-o bază ascunsă...

– Și totuși, nu s-a întâmplat, nu-i așa? presupuse Jack Havock. Britanicii au fost mai buni decât bunicul tău. Mai buni alchimiști, mai buni eteronauți și mai buni luptători. Amiralul lor Nelson l-a învins fără probleme.

Ochii lui Delphine străluciră de furie când fata spuse:

– Epava lui *Liberty* nu a fost găsită niciodată.

– Bineînțeles că nu, se bucură Jack. A fost ruptă în mii de bucăți.

Delphine râse.

– Asta au crezut britanicii. Asta a *vrut* bunicul meu ca ei să creadă. Vasul lui a fost grav avariat, dar cumva a reușit să-și continue

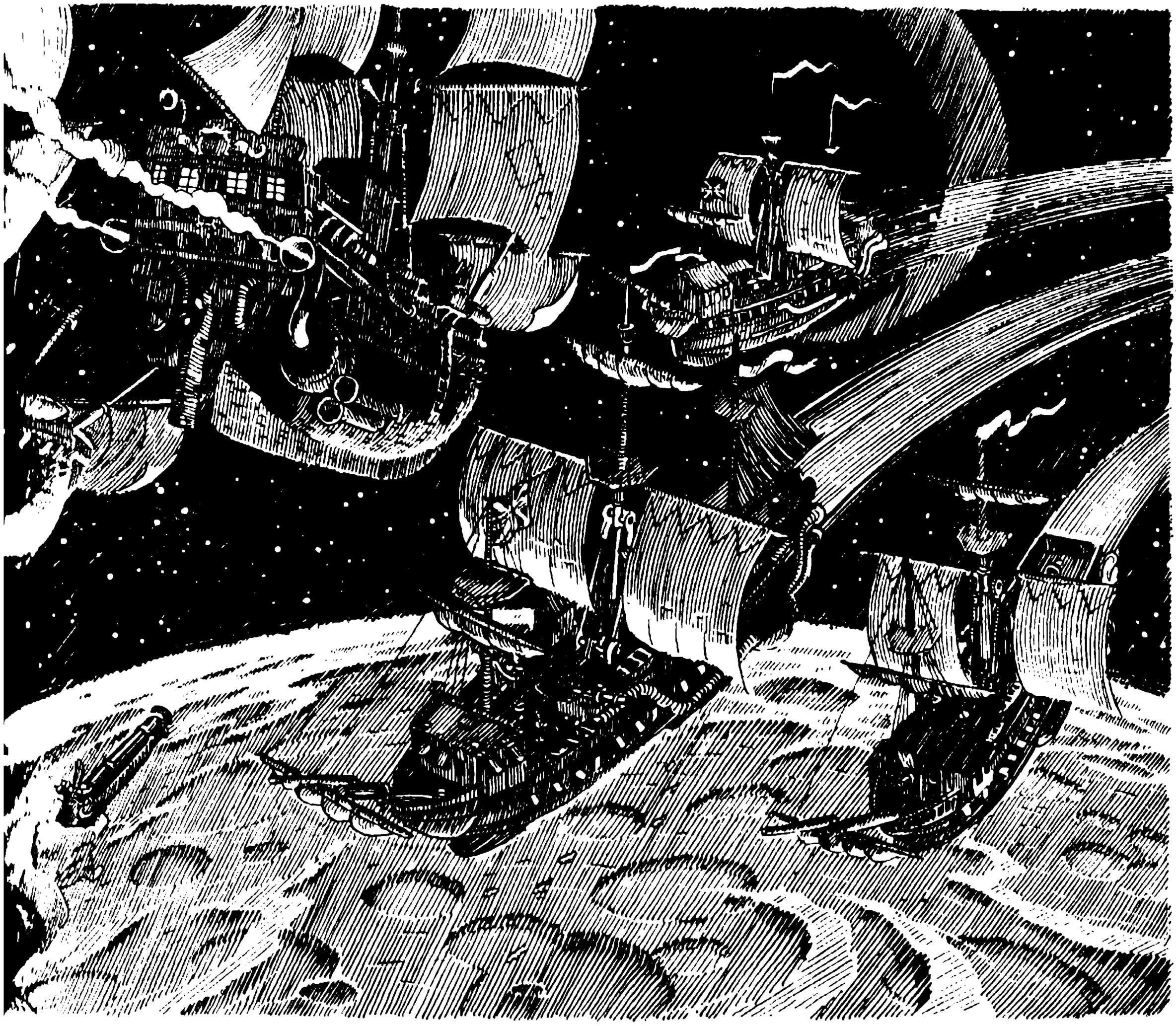

drumul printre stâncile dintre asteroizi, unde nimeni nu îndrăznea să-l urmeze.

Jack scutură din cap.

– Asta ai vrea tu să crezi, domnişoară. Nu ai cum să dovedeşti ce zici.

Delphine îi aruncă o privire arogantă şi-şi continuă povestirea.

– După ce bunicul meu a dispărut, spuse ea, soţia lui şi fiica ei mică, adică mama mea, au fost obligate să plece în Franţa şi să caute protecţia Guvernului Revoluţionar de acolo. Mama mea s-a căsătorit cu un francez şi s-a mulţumit să ducă o viaţă respectabilă în apropiere de Paris. Duceam un trai îndestulător, pentru că Guvernul Franţei ne-a acordat o pensie în onoarea faptelor de vitejie ale bunicului. Le-ar fi plăcut cu dragă inimă să aibă o navă

eterică a lor și s-au gândit că *Liberty* a bunicului li s-ar potrivi de minune. Au trimis de-a lungul anilor mulți agenți secreți printre asteroizi în căutarea locului unde naufragiase *Liberty*. Dar nu au găsit nimic. Apoi, acum câteva luni, au auzit de noua aventură a domnului Titfer și de felul în care hotelul lui părea capabil să călătorească în trecut. Mi-au spus și mie despre lucrul acesta și am înțeles pe dată. Nava bunicului meu se află pe Starcross, dar este ascunsă acolo unde să nu o vadă niciodată vreun ochi britanic prădător! Probabil că a profitat de aceste fisuri temporale ciudate ale asteroidului pentru a conduce *Liberty* în adâncimile preistoriei și pesemne că i s-a întâmplat vreo nenorocire, pentru că altfel sunt sigură că ar fi reapărut să lumineze flacăra libertății[24] prin Ceruri... Ei bine, le-am relatat teoria mea prietenilor mei din Guvern și aceștia mi-au făcut rost de doamna Grinder și de biletul de călătorie spre centura de asteroizi. Imediat ce am ajuns la Starcross am început să caut o cale pentru a ajunge în trecut. Scaunul acela cu rotile care îmi servește drept deghizare conține de asemenea un număr de instrumente ascunse cu ajutorul cărora am reușit să forțez gardul electric al domnului Titfer, iar doamna Grinder are un simț al mirosului foarte puternic, care speram că ne va conduce la locul unde zace ancorată *Liberty*. Tocmai o căutam când v-am văzut flacăra de pericol și am auzit țipetele patetice ale domnișoarei Mumby. Evident că ne-am grăbit să investigăm.

– Foarte frumos din partea ta, spuse Jack. Dar stai așa; și cum rămâne cu întâmplările de la Starcross? Tu i-ai răpit pe doamna Mumby și pe tânărul Art? Și l-ai otrăvit pe Ferny? Și i-ai transformat pe Sir Richard și pe Ulla în copaci?

Delphine se încruntă.

– Evident că nu. Se întâmplă ceva ciudat în hotelul acela, dar eu nu am nimic de a face cu asta.

---

[24] Joc de cuvinte: *Liberty* (numele navei spațiale) – libertate (în lb. engleză în orig.)

Pe parcursul acestei ultime părți de conversație am fost distrasă în mod repetat de doamna Grinder, care începuse să adulmece zgomotos la fiecare câteva secunde. Se opri dintr-odată și arătă spre o fisură întunecată în stâncile care se ridicau în spatele plajei.

– Aici! spuse ea cu o voce aspră și ciudat de pronunțată. Mirosul este puternic aici!

– Am găsit-o! strigă Delphine. Ascunzătoarea lui *Liberty!*

Și începu să alerge peste dunele de nisip uscat și pufos, în timp ce doamna Grinder împingea scaunului lui Jack în spatele ei, iar eu mă chinuiam să țin pasul cu ei în papucii mei scârțâitori.

I-am ajuns la gura canionului, unde răsăritul cald de soare ceda locul umbrelor răcoroase și întunecoase. Tot ce vedeam eu acolo erau câteva dintre meduzele acelea plutitoare, dar Delphine și doamna Grinder se holbară în întuneric, și chiar și Jack s-a ridicat ca să se poată uita cu ele. M-am împiedicat și eu până la scaunul cu rotile abandonat și m-am sprijinit de mânerul lui ca să-mi trag răsuflarea, întrebându-mă ce îi ținea atât de încremeniți. Și apoi m-am uitat pe lângă ei și am văzut și eu.

În josul canionului se afla o navă eterică mai veche chiar și mai murdară decât *Sophronia* lui Jack, și de catarg era atârnat un steag rupt și găurit cu dungi roșii și albe, cu un pătrat albastru într-un colț și un inel de stele.

– *Liberty!* strigă Daphne entuziasmată. O să navigăm de aici și ne vom întoarce în secolul al XIX-lea și acolo ea va deveni vasul amiral al unei noi armate, care va distruge marinele britanice din Ceruri!

În timp ce rostea aceste cuvinte ticăloase, am observat o strălucire argintie printre păturile mototolite ale scaunului gol. În graba ei, Delphine lăsase la o parte revolverul! Îndemnată de patriotism și de dorința de a-i arăta lui Jack că sunt la fel de curajoasă și de ingenioasă ca această tânără franțuzoaică, l-am înșfăcat și l-am îndreptat spre ea, în speranța că nu va observa cum îmi tremurau mâinile.

În josul canionului se afla o navă eterică chiar mai veche și mai murdară decât Sophronia *lui Jack.*

– Mâinile sus, domnişoară Beauregard! am strigat eu. Nu vei face una ca asta! Te vei întoarce cu mine şi cu Jack în anul 1852 şi te vom preda autorităţilor!

Sperasem că Delphine va accepta justeţea propunerii mele şi că va ridica pur şi simplu mâinile şi va spune ceva de genul „Vin imediat!“

În schimb, ea ridică din umeri şi îşi scutură capul ca şi cum ar fi spus „Ce naiba a mai apucat-o şi pe fata asta Mumby?“ Apoi îi aruncă o privire doamnei Grinder şi ridică o sprânceană perfectă în ce am înţeles eu că era un semnal secret, pentru că doamna Grinder mă surprinse foarte mult prin faptul că explodă.

Presupun că nu a explodat cu adevărat. Nu s-a dezmembrat în bucăţi ca steaua-de-mare şi nu aruncat cât colo părţi răzleţe din intestinele ei, lucru pentru care ar trebui să fim recunoscători. Dar efectul a fost oarecum similar. Rochia ei atotcuprinzătoare se umflă şi se întinse, şi se rupse în bucăţi într-un nor de pânză neagră sfâşiată, în timp ce de sub ea se iviră mai multe fiinţe foarte mici asemănătoare unor spiriduşi, care probabil că stătuseră îngrămădite unul peste umerii celeilalte ca un grup de acrobaţi la circ. Şi fiecare ţinea strâns o carabină minusculă, şi fiecare avea haine şi pălării de un albastru marin şi pantaloni stacojii: uniformele Armatei Franceze!

Bineînțeles că am țipat și am scăpat pistolul lui Delphine. Spiridușii îngrozitori rânjiră și chicotiră, înconjurându-ne pe Jack și pe mine cu carabinele ridicate și înghiontindu-ne cu țevile lor. Spre disconfortul meu, Delphine nu făcu altceva decât să râdă.

– Of, domnișoară Mumby, spuse ea, chipul tău este o pictură perfectă! Chiar credeai că Serviciul Francez de Informații m-ar trimite aici fără mijloace de apărare sau să preiau Starcross cu forța dacă părea necesar? Te rog frumos să ai grijă să ții mâinile ridicate și să nu faci mișcări bruște. Ești prizoniera Legiunii de Dincolo de Spațiu.

CAPITOLUL UNSPREZECE

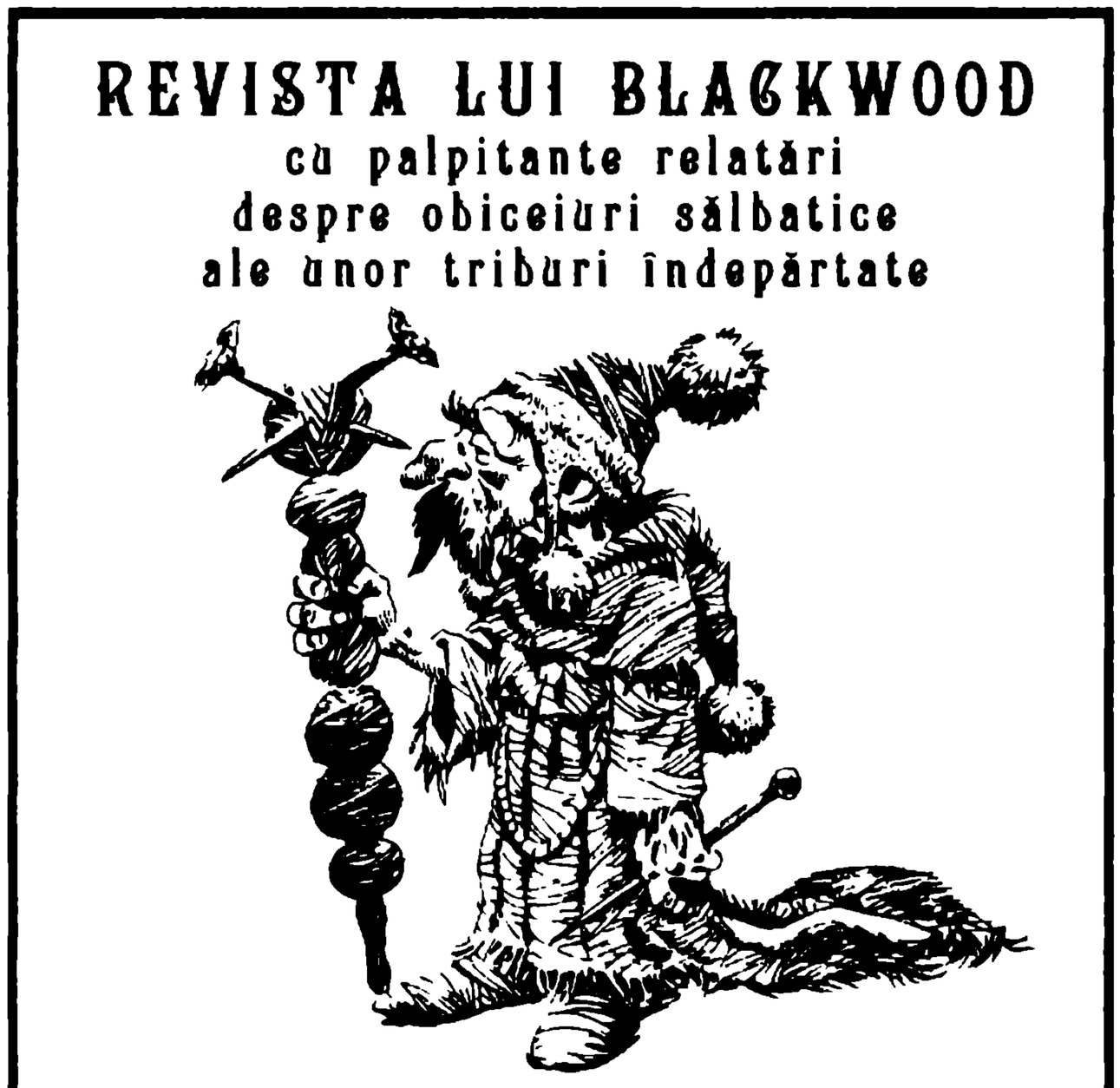

ÎN CARE MYRTLE EXPLOREAZĂ O EPAVĂ DE MULT PIERDUTĂ ȘI NU ESTE FOARTE ÎNCURAJATĂ DE CEEA CE GĂSEȘTE ACOLO

Aici îl voi ruga pe domnul Wyatt să vă ofere o schiță sau vreo gravură de vreun fel, pentru că nu pot exprima în cuvinte fețele urâte și trupurile turtite și stângace ale capturatorilor noștri, și nici firele de lână multicoloră care le ieșeau, din cine știe ce motiv, din fiecare clapă sau buzunar din ranițele lor!

M-am gândit eu de la început că doamna Grinder părea o persoană cam ciudată și am considerat-o și mai ciudată când am văzut câte urme de pași lăsa pe nisip, dar nu aveam de unde să îmi dau seama că era făcută din *atât* de mulți legionari pitici. Ce bestii mici și impertinente erau; presupun că se plictisiseră să stea închiși

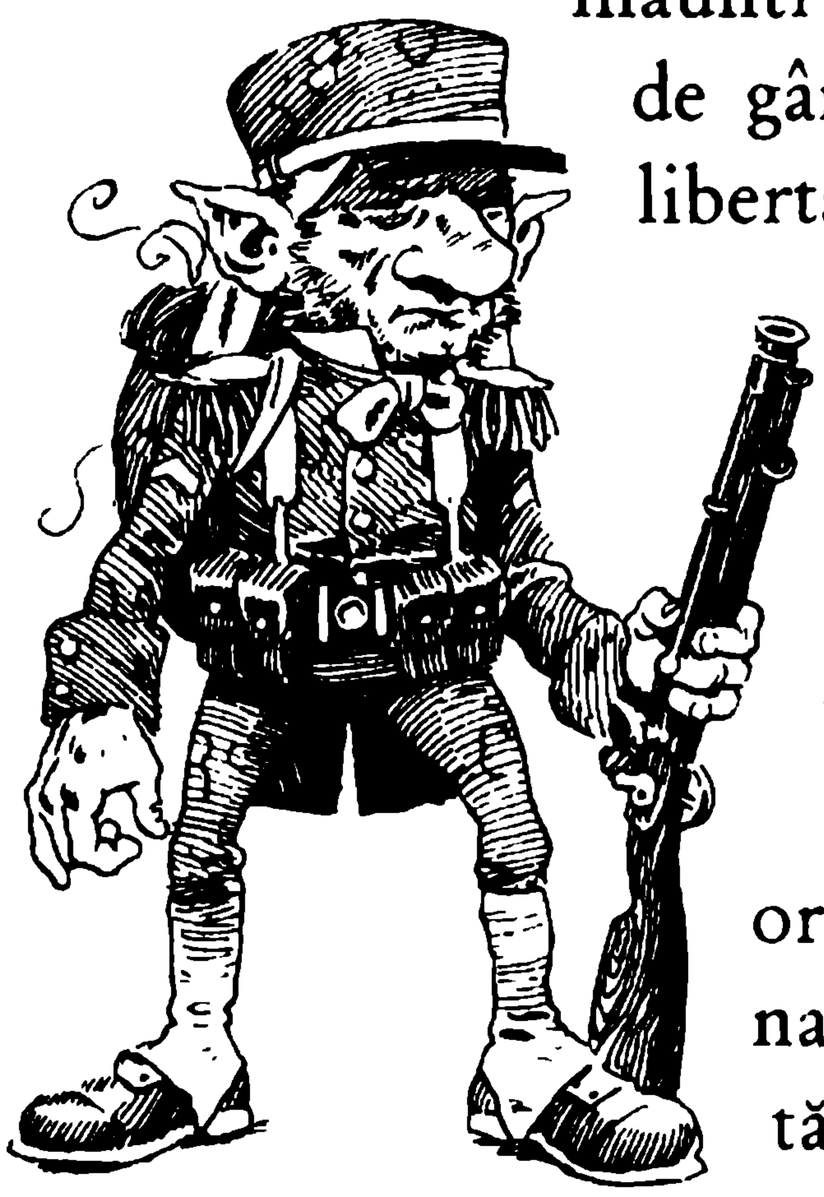

înăuntrul rochiei negre de pânză şi acum aveau de gând să profite la maximum de noua lor libertate şi să îşi bată joc de costumele de baie ale oamenilor şi să înţepe părţile gonflabile cu baionetele în speranţa că vor pocni. Din fericite, Sirena s-a dovedit mai mult decât un adversar pentru oţelul francez![1]

Într-un târziu, duplicitara Delphine le ordonă să se înarmeze şi ne atrase atenţia la nava străveche, care zăcea acolo în canion, tăcută şi părăginită ca un castel ruinat, cu meduze plutind intrând şi ieşind în voie

[1] Dacă Myrtle ar fi acordat atenţie *Gazetei Băieţilor*, revistei *Blackwood* şi altora de genul ăsta, ar fi ştiut că aceste creaturi se numeau urzitori şi veneau dintr-o lume numită Ţărâmul Urzitorilor, aflat pe partea îndepărtată a centurii de asteroizi. Ţărâmul Urzitorilor este un loc trist si răcoros, iar istoria urzitorilor consemnează numai neobositele lor încercări de a împleti o cuvertură frumoasă de lână pentru a acoperi tărâmul. Această lucrare imensă pe care ei o numesc Lumea Comodă va fi, dacă va fi terminată, cea mai mare împletitură din spaţiul cunoscut. Cu toate acestea, au întâmpinat probleme în continuarea lucrărilor şi au încetinit activitatea, pentru că până la sosirea navelor comerciale britanice, în 1829, singurul fir pe care aceştia îl aveau era o chestie scurtă pe care o torceau din lână pe care o recoltau de la păroşii peşti călugari spaţiali, ale caror bancuri treceau pe lângă asteroidul lor în fiecare primăvara şi uneori lăsau ghemotoace din lâna lor săracă pe crengile pădurilor lor de măceşe. Într-adevăr, după aproape şase secole de împletit continuu, Lumea Comodă acoperă doar mai putin de o optime din suprafaţa Ţărâmului Urzitorilor! Era normal ca urzitorii să fie copleşiti şi încântati de varietăţile de lână pe care eteronauţii nostri le aduceau cu ei,
iar guvernul a obţinut drepturile de minerit pe întregul asteroid în schimbul a câtorva nave pline cu şosete vechi şi jerseuri pe jumătate destrămate. Aceste drepturi au fost arendate unei companii franceze numită Marea Companie pentru Extragerea Mineralelor Extra-mondiale. După părerea mea, aceasta a fost o GREŞEALĂ. Marea Companie trebuie să fi fost în tot acest timp o simplă faţadă a Serviciilor Secrete Franceze, iar franţuzii aceia au ademenit fără îndoială acei urzitori paşnici promiţându-le metri întregi de lână şi i-au transformat nu în mineri, ci în soldaţi! – A.M.

din găurile și tambuchiurile sale și cu iederă marțiană crescută în mănunchiuri dense pe carena și pe suprastructura sa.

– *Liberty* a Serviciilor Secrete ale Statelor Unite! spuse Delphine privind atât de fermecată la ea, că păru destul de transfigurată, ca o sfântă într-o icoană. Cu siguranță avea valoare sentimentală pentru ea, fiindcă îi aparținuse bunicului ei. Îmi amintesc cât de sensibil fusese Jack cu privire la propria navă eterică veche și părăginită, așa că m-am abținut de la a face comentarii în privința condiției lui *Liberty* și i-am urmat supusă pe Delphine și pe soldații ei drăcușori, care alergau prin nisipul adânc până la genunchi, către tambuchiul său.

Chiar dacă ar fi fost încuiată, nu am fi avut probleme să pătrundem înăuntru, pentru că în bordajul de lemn al vasului vechi erau zeci de găuri mărginite de așchii, unde flancurile se loviseră de ea în timpul Bătăliei Asteroizilor. Și totuși, soldații lui Delphine ezitară înainte să urcăm la bord.

– Pare bântuită, spuse unul.

– Sigur este, aprobă un altul.

– Fantome și drăcușori și tebbiți, mormăi un al treilea.

Delphine păru ofensată, ca orice tânără care s-ar fi aflat în situația ca servitorii ei să fie atât de sceptici înaintea îndeplinirii unei treburi simple. Își puse mâinile în șolduri, se uită urât la ei și spuse:

– Nu există fantome, iar drăcușori sunteți și voi, așa că nu văd cum ar putea *ei* să vă sperie. Și ce Dumnezeu este un tebbit?

– Ooo, mormăiră soldaţii în cor. Ooo, o chestie înfiorătoare, domnişoară...

– Un bântuitor de peşteri!

– Un cangur de noapte!

– Mare cât un fotoliu!

– Miroase a catifea umedă!

– Îţi retează capul ca şi cum ţi-ar arunca o privire!

– Şi mănâncă lână! O şterpeleşte şi o molfăie! O desface şi-o descoase!

Delphine ţipă enervată.

– Aha! Deci *asta* vă frământă de fapt, nu? Ei bine, dacă se ascunde într-adevăr un tebbit pe vasul acesta (ceea ce nu cred că se poate), atunci vă voi recompensa cu vârf şi îndesat pentru toată lâna pe care o va molfăi. Ba chiar îi voi mai oferi încă cincizeci de metri de lână primului dintre voi care mă va urma la bord!

La auzul acestor cuvinte, drăcuşorii ovaţionară zgomotos şi începură să se lupte între ei, fiecare dorind să fie primul care va intra prin tambuchi după ea.

În graba lor uitară de Jack şi mi-a rămas mie sarcina de a-l ajuta să urce după ei. Bănuiesc că aţi putea spune că ar fi trebuit să profităm de ocazie să scăpăm, dar nici unul dintre noi nu se gândi să facă asta. Cred că ne-am simţit amândoi atraşi de vasul acela, vechi şi jegos, şi dărăpănat cum era; în toate planetele Soarelui, acesta era singurul obiect construit de mâna omului; era la fel de străin în era aceea ca şi noi şi simţeam că locul nostru era la bordul ei.

– Dar sper că Sălbaticul Will Melville și echipajul lui nu așteaptă să se năpustească asupra noastră, am spus eu când urcam înăuntru.

– Mă gândesc că sunt morți de multă vreme, spuse Jack.

– Oh, Doamne! am exclamat eu. Atunci sper că nu vom găsi schelete! Sunt întotdeauna excesiv de alarmată de schelete!

– Oasele moarte nu au cum să ne facă rău, Myrtle, spuse Jack îndrăzneț, șchiopătând în fața mea în cabina imensă care răsuna de vocile legionarilor lui Delphine.

Lumina care se strecura prin găurile făcute de împușcături în carcasă umpleau locul cu niște umbre extrem de derutante. Drăcușorii lui Delphine controlau locul, întorcând coșuri și deschizând dulapuri căutând, cred eu, comori. Unul dintre ei găsi jerseul unui bătrân astronaut și-l ridică scoțând un vuiet de triumf, adăugând:

– Pe onoarea mêa și-a acelor iuți ale lui Grodqol cel Sfânt![1]

Un altul, după ce deschise un cufăr în care nu găsi nimic altceva decât niște fire destrămate de lână murdară și o grămadă de hârtii pline de nimfe de molii, bătu din picior și spuse înjurături îngrozitoare, strigând:

– E ca-n Molfăială aici![2]

Delphine le ignoră indisciplina și trecu senină pe lângă ei, cercetând nava bunicului său, iar eu și Jack am urmat-o pe un șir de scări care se deschise pe puntea principală de atac.

Aceasta era pustie. O găleată cu fundul în sus se rostogoli pe scânduri, tunuri spațiale fixe se aflau la fiecare deschizătură pentru armă și îndesătoarele stăteau lângă ele ca niște răsaduri în stative pe timp de iarnă... dar nici urmă de morții de care mă temeam.

---

[1] Un erou popular urzitor.

[2] Profeții urzitori vorbesc de rău despre un timp din viitor numit Furtuna Moliilor, sau Marea Molfăială, atunci când se tem că un nor de molii de haine gigantice interstelare vor coborî pe Tărâmul Urzitorilor și vor desface în câteva clipe munca atâtor generații. – A.M.

– A fost o adevărată minune spațială să o poată aduce atâta drum într-o stare atât de precară, spuse Jack pe un ton șoptit și reverențios. Trebuie să fi fost un căpitan bun și un echipaj de nota zece.

– Dar ei unde sunt? m-am întrebat eu. Ce s-a ales de ei?

Am înaintat pe coridoare strâmte, aruncând câte un ochi în cabine. În câteva am văzut haine bărbătești întinse pe paturi și pe hamace, ca și cum ar fi fost gata să-și tragă hainele pe ei când se ridicau din somnul lor – dar oamenii propriu-ziși nu erau de găsit nicăieri.

M-am uitat pe balcon, unde un cazan de friptură se uscase și se solidificase.

– Ei bine, măcar nu au murit de foame, spuse Jack împungând cu pistolul o grămadă de lămâi zbârcite într-un bol, niște carapace maro ca niște nuci supradimensionate. Și indiferent unde au plecat, aș spune că au plecat în grabă.

Ceva se mișcă speriindu-mă și făcând-o pe Delphine să se întoarcă cu pistolul ridicat, dar se dovedi a fi doar o umbră care alunecă de-a lungul peretelui despărțitor. Am fost încântată să aflu că nu eram singura speriată și de umbra mea!

– Moooob, oftă vântul care se ridică, mormăind prin crăpăturile dintre scânduri și agitând frânghiile unui hamac vechi putrezit.

Ne-am strecurat mai departe, vorbind în șoaptă, ca vizitatorii într-o catedrală, până când am ajuns într-un final în cabina căpitanului de la pupă. Peretele cu fereastra, care cândva probabil că dădea spre capătul lui *Liberty*, dispăruse, iar gaura colțuroasă unde fusese un geam era peticită cu scânduri și bucăți întinse de pânză de cort. Pe pat se afla un morman de haine. O ladă de ceai întoarsă cu susul în jos servea drept masă. Pe ea se afla așezat un muc de lumânare care arsese cu mult timp în urmă, nelăsând altceva decât fâșii și băltoace de ceară. Pe o farfurie de cositor de lângă lumânare se afla o bucată de pâine mâncată pe jumătate și un pahar cu vreun milimetru de praf roșu pe fund, care cândva trebuie să fi fost vin. O carte groasă zăcea deschisă pe podea, lângă un scaun răsturnat.

O călimară căzută lăsase o pată de cerneală de-a lungul punții spălăcite.

– Oh, ce s-a întâmplat aici? am șoptit eu, și mi-e rușine să spun că vocea îmi suna extrem de stridentă și de sperioasă.

Delphine dădu roată cabinei deschizând uși care duceau în alte cabine, dar nu găsi nimic acolo.

– Will Melville își lua cina și scria în jurnalul de bord, intui Jack, studiind tabloul prăfuit din fața noastră. Și s-a întâmplat ceva care l-a făcut să sară în sus. A dărâmat scaunul. Jurnalul a căzut, dând jos și călimara... A fugit din cabină...

– Și nu s-a mai întors, am completat eu.

Am ridicat cartea. Pagină după pagină de relatări simple, scrise de mână cu o caligrafie de modă veche. Apoi ceva scris mai în grabă, subliniat cu o pată de cerneală... Dar nu reușeam să văd ce scria, pentru că toată pagina era plină de ceva ce păreau a fi amprente micuțe și negricioase.

– *Sacre bleu!* spuse Delphine deodată (lucru care cred că este ceva destul de injurios în franceză). Se uita la mormanul de haine care era aruncat de-a lungul patului. Erau la fel ca hainele din celelalte cabine. Uitați-vă!

Am bănuit eu că era ceva ciudat cu mormanele acelea de haine pe care le-am văzut prin tot vasul. Acum îmi dădeam seama ce era. Dacă Sălbaticul Will Melville tocmai își aruncase hainele înainte de a se schimba în cămașa de noapte, de ce s-ar fi deranjat să își pună cămașa în interiorul tunicii sau să-și lege o eșarfă în jurul gulerului cămășii? De ce i s-ar afla șosetele încă în vârful ghetelor? De ce mănușile lui ar fi înfășurate în felul acela în jurul mânerului sabiei sale, care se afla în umbrele de sub pat?

– S-a evaporat dinăuntrul hainelor sale! am strigat eu. La fel s-a întâmplat cu toți! Au dispărut și nu a mai rămas nimic din ei decât hainele în care au fost îmbrăcați!

– Nu se poate așa ceva, spuse Jack. Ce ar putea cauza așa un lucru?

M-am uitat în carte, la modelul ciudat făcut din amprente minuscule. Am frecat una cu vârful degetului și am văzut că se ia. Am frecat mai tare, folosind dosul palmei și manșeta costumului de baie, și am făcut în scurt timp o gaură prin care puteam deslușI cuvintele scrijelite pe pagină: ultima relatare din jurnalul de bord al lui *Liberty*, pe care amprentele acelea micuțe și ciudate nu reușiseră să le ascundă.

Sunt la bord!
Sunt la ușă!
MOBII! VIN MOBII PESTE NOI!

Cerule, nu este aproape de nesuportat de palpitant? Și totuși cred că Myrtle poate deveni destul de enervantă după câteva pagini, așa că mă voi întoarce pentru o vreme la propria poveste și ne vom preocupa de ea mai târziu – A.M.

CAPITOLUL DOISPREZECE

ÎN CARE EU ŞI MAMA, NEŞTIIND NIMIC DESPRE PERICOLELE PE CARE LE ÎNFRUNTĂ BIATA MYRTLE ÎN PREISTORIE, VIZITĂM CAMERA BOILERELOR, UNDE ÎL ÎNTÂLNIM PE AUTORUL NECAZURILOR NOASTRE!

M-am trezit destul de plăcut, cu capul în poala mamei, în timp ce ea îmi cânta unul dintre cântecele ei marţiene de leagăn, care suna ca o briză melodioasă oftând de-a lungul unei dune de nisip neobişnuit de muzicale. Mi se pare că am zăcut foarte mult timp în acea stare delicioasă de somnolenţă, fără să visez cu adevărat şi totuşi fără să fiu cu adevărat treaz. Apoi am început să îmi dau seama că senzaţia ciudată pe care o simţeam în încheieturi şi în glezne era durere provocată de sforile care îmi ţineau mâinile şi picioarele legate şi că mirosul ciudat, decadent pe care-l simţeam era acela de cloroform medicinal, moment în care toate amintirile despre răpirea noastră se năpustiră asupra mea.

M-am străduit din greu să mă ridic, iar mama spuse:

– Te rog, nu te speria, Art.

Era și ea legată ca mine și stătea pe o podea de piatră roșiatică, cu spatele lipit de un perete făcut din același material neprimitor.

– Unde suntem? am întrebat eu cu gura uscată și plină de gustul de cloroform.

– Nici eu nu sunt trează de mult timp, spuse mama, dar bănuiesc că suntem în camera boilerelor de sub hotel.

– Și Myrtle?

– Nu știu.

– Nu a fost adormită și ea cu noi, cu cloroform?

– Sper din suflet că nu; i s-ar fi părut fără îndoială total nedemn pentru o domnișoară. Nu am văzut-o de când mi-am recăpătat cunoștința, deci poate a reușit să scape cu bine.

– Dar de ce ne-au adus aici?

– Îmi închipui că au de gând să-mi ceară ajutorul cu boilerul lor, spuse mama. Arată cumva cunoscut, nu ți se pare?

Până în acea clipă mă uitasem la chipul ei și nu reușisem să văd din încăpere altceva decât cărămizi roșii, acolo unde doi pereți se uneau și formau un colț. Îndemnat de vorbele ei, m-am răsucit ca să observ ce fel de loc era acela în care fuseserăm târâți.

Era mare și umbros, părând mai degrabă o peșteră decât un subsol. Mi-am amintit că la Starcross fuseseră deschise în trecut multe mine și mi-am închipuit că hotelul se ridicase peste una dintre ele. Într-un loc, un șir de scări abrupte de metal urcau spre o ușă, care presupun că ducea chiar în hotel. În alt loc, se deschidea o peșteră mai mică, izolată de cea în care ne aflam noi de niște uși groase de sticlă. Acolo se aflau mese obișnuite, dar și mese de lucru, pline cu multe microscoape de alamă și alte instrumente, precum și multe retorte și flacoane astupate în care păreau că se află răsaduri puse la crescut. Și în centrul peșterii se afla un veritabil munte de mașinărie. Ochii mei au analizat-o bine, chinuindu-mă să înțeleg ce ar putea să facă. Am văzut roți și centuri, țevi și conducte și cabluri,

piramide misterioase întoarse cu susul în jos și sfere atârnate ciudat... Și încetul cu încetul, pe măsură ce asimilam totul, mi-am dat seama de ce îmi *era* familiară.

– Dumnezeule mare! am exclamat eu. E generatorul nostru vechi de gravitație de la Larklight![1]

– Da, așa este, spuse mama. Ticălosul de Sir Waverley! M-a asigurat că l-a distrus, dar se pare că nu a făcut decât să-l aducă în secret la Starcross și să-l reconstruiască. Sau *să încerce* să-l reconstruiască. L-am făcut varză. În mod clar domnul Titfer a găsit o cale să-l facă să ne transporte în timp.

– Deci oamenii tăi cunoșteau secretul călătoriei în a patra dimensiune? am întrebat eu. Larklight era o mașinărie a timpului?

– Păi, nu chiar, spuse mama. Nu cred că Formatorii au încercat propriu-zis să călătorească în timp. E o treabă destul de complicată și poate fi destul de periculoasă. Dar, vezi tu, gravitația, spațiul și timpul sunt toate conectate. Presupun că bietul motor vechi încă vrea să se miște și de când i-am scos din funcțiune părțile care-l fac să se miște prin spațiu, se mișcă prin timp. Aceasta trebuie să fie cauza efectelor temporale ciudate: apariția bruscă a bucăților preistorice de mare, bântuielile și altele.

---

[1] Bineînțeles că ceea ce numeam noi generatorul de gravitație de la Larklight nu era doar un generator de gravitație. Era o mașinărie a Formatorilor, capabilă să transfere Larklight de-a dreptul prin Univers pentru a o duce pe mama în vremurile timpurii ale Sistemului Solar și să formateze cu jeturi de aer și raze de forță gravitațională norii plutitori de gaz și orice găsea când ajungea acolo.

– Dar acestea s-au întâmplat cu mult timp înainte ca această mașinărie să fie pusă în funcțiune aici!

– Da, Art, dar tot mașinăria era cauza. Când a fost pornită, valul de energie a zguduit timpul, ca o țepușă trecută printr-o oglindă. Acum există tot felul de rupturi și culoare alunecând în partea aceasta de spațiu, care duc în tot felul de ere. Fără îndoială că majoritatea sunt minuscule și probabil că nu stau deschise mai mult de o secundă sau așa ceva, dar altele, ca aceea care a transportat acest hotel în trecutul marțian, sunt și stabile, și voluminoase...

De prin coridoarele și camerele pustii ale vechiului hotel răsunară zgomote de pași, iar capturatorii noștri apărură.

– Ticăloșii ăștia! am strigat eu nervos.

– Ei bine, cel puțin sunt îmbrăcați adecvat, spuse mama.

– Dar Grindle și Nipper, și domnul Munkulus! Credeam că sunt prietenii noștri!

– Nu te simți prea trădat, Art, spuse mama. Nu se pot controla. Cred că se întâmplă ceva ciudat cu pălăriile acelea.

– Da! am icnit eu amintindu-mi. Era una și la mine în dulap. A încercat să sară pe mine!

Mama păru îngrijorată.

– Oh, Art! Trebuie să-ți fi fost groaznic de frică!

– Deloc, am spus eu curajos. Am și uitat că s-a întâmplat, de când am fost adormiți cu cloroform, răpiți și toate astea.

Ajunseseră aproape de noi, și doamna Spinnaker era cu ei acum, purtând și ea unul dintre acele jobenuri și părând la fel de inexpresivă și de înghețată ca și ceilalți. Era clar că ceea ce spusese mama era adevărat; nu aveau controlul gândurilor și al faptelor lor.

Singura pălărie care părea să fie făcută de un pălărier pământean cumsecade era cea de pe capul lui Mortimer Titfer. El mergea în fruntea celorlalți cu un fel de rânjet triumfător afișat pe fața lui grasă și roșie și, când ceilalți s-au oprit, el făcu un pas înainte, își dădu jos jobenul și schiță o plecăciune sarcastică.

– Doamnă Mumby! spuse el pe un ton încărcat de falsă prietenie, mustăcioara neagră şi perciunii strălucindu-i de mulţumire de sine. Şi stăpâne Art!

– Domnule Titfer! spuse mama pe un ton mai vechi şi mai rece decât însuşi spaţiul. Unde este fiica mea, sire?

– Myrtle a scăpat cumva, împreună cu ticălosul acela care-şi spune Ignatius Flint, spuse Titfer. Dar le vom da de urmă cu maşinăriile mele. Îşi aruncă pălăria într-o parte şi-şi agăţă degetele mari în buzunarele hainei. Bineînţeles, continuă el într-un stil familiar, Titfer nu este numele meu real. A trebuit să mă deghizez pentru a putea pune bazele acestui loc şi pentru a distribui pălăriile mele hipnotice în rândul celor pe care doream să-i influenţez. Ca să vezi, până şi perciunii fac parte din deghizarea mea vicleană. Ia uitaţi-vă!

Şi spunând acestea, îşi jupui perciunii negri pentru a dezvălui alţii mai mici şi mai roşcaţi pe dedesubt. Eu şi mama ne-am uitat inexpresivi la el. Avea în mod clar impresia că tocmai făcuse o transformare incredibilă, dar nici unul dintre noi nu avea nici cea mai mică idee cine era el de fapt.

– Poftim! strigă el. Nu mă cunoaşteţi? Ei bine, poate că nu. Nu mi-a apărut poza în *Times* sau în oricare alt ziar în ultimii ani, mulţumită prietenului vostru Havock. Numele meu este Sprigg. Sir Launcelot Sprigg, fostul şef al Institutului Regal pentru Studierea Extratereştrilor!

– Ticălosul care voia să-i disece pe Jack, pe Ssil şi pe Gemenii-cu-Tentacule! am exclamat eu.[1]

– În carne şi oase, spuse Sir Launcelot. Şi de câte necazuri am fi fost scutiţi dacă aş fi fost lăsat în pace să-mi duc sarcina la bun

---

[1] M-am întrebat la vremea aceea cum de nu-l recunoscuseră Jack şi Nipper pe vechiul lor opresor, dar mi-au spus mai târziu că avuseseră foarte puţin de-a face cu Sir Launcelot personal în timpul pe care l-au petrecut la IRPSE şi s-au întâmplat atât de multe lucruri de atunci, încât nici unul nu-l ţinea bine minte, aşa că perciunii lui negri şi ochelarii coloraţi fuseseră o deghizare numai bună.

sfârşit. Dar să lăsăm asta. În scurt timp voi fi cel mai puternic om din Imperiu şi *abia atunci* o să ne distrăm cu adevărat, nu? Atunci proştii aceia din guvern vor tremura şi vor regreta că m-au înlăturat din funcţie şi că au lăsat corcitura aceea de pirat al spaţiului, Havock, să-şi bată joc de mine!

– Aţi descoperit aceste pălării vii misterioase în timpul petrecut la Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor? întrebă mama suav.

– Oh, IRPSE habar nu are de *ele*, chicoti Sir Launcelot. Am descoperit o colonie mică aici, la Starcross, acum câţiva ani, când familia mea închidea minele. Am reuşit să trec asta sub tăcere. M-am gândit că o să-mi fie de folos şi chiar aşa a fost. Se deghizează în pălării, aşa că pot să stea pe capetele animalelor mai înalte şi să se hrănească din impulsurile electrice generate de undele creierelor lor. Se pare că nu fac vreun rău de durată gazdelor, dar, în timp ce pălăria hipnotică se hrăneşte, victimele se află în transă şi sunt incredibil de influenţabile. Priviţi!

Se întoarse către bietul domn Spinnaker, care stătea în apropiere arătând destul de amorţit şi de lipsit de raţiune sub pălăria lui hipnotică.

– Herbert! lătră el. Eşti murdar tot de supă!

Haina domnului Spinnaker era albă ca zăpada proaspătă, dar el se uită în jos şi scoase un ţipăt scurt de indignare, după care începu să se chinuiască să şteargă murdăria imaginară cu batista de buzunar.

– Aţi văzut? chicoti Sir Launcelot. Niciodată nu încetează să mă amuze. În timpul zilei, când are pălăria dată jos de pe cap, nu-şi aminteşte nimic. Dar odată ce vine noaptea, în timp ce doarme, pălăria începe să-l strige, după care devine creatura mea. El şi toţi ceilalţi. Ei cred că dorm în paturile lor, când nu fac altceva decât să-mi urmeze poruncile.

Mama nu părea amuzată. Spuse:

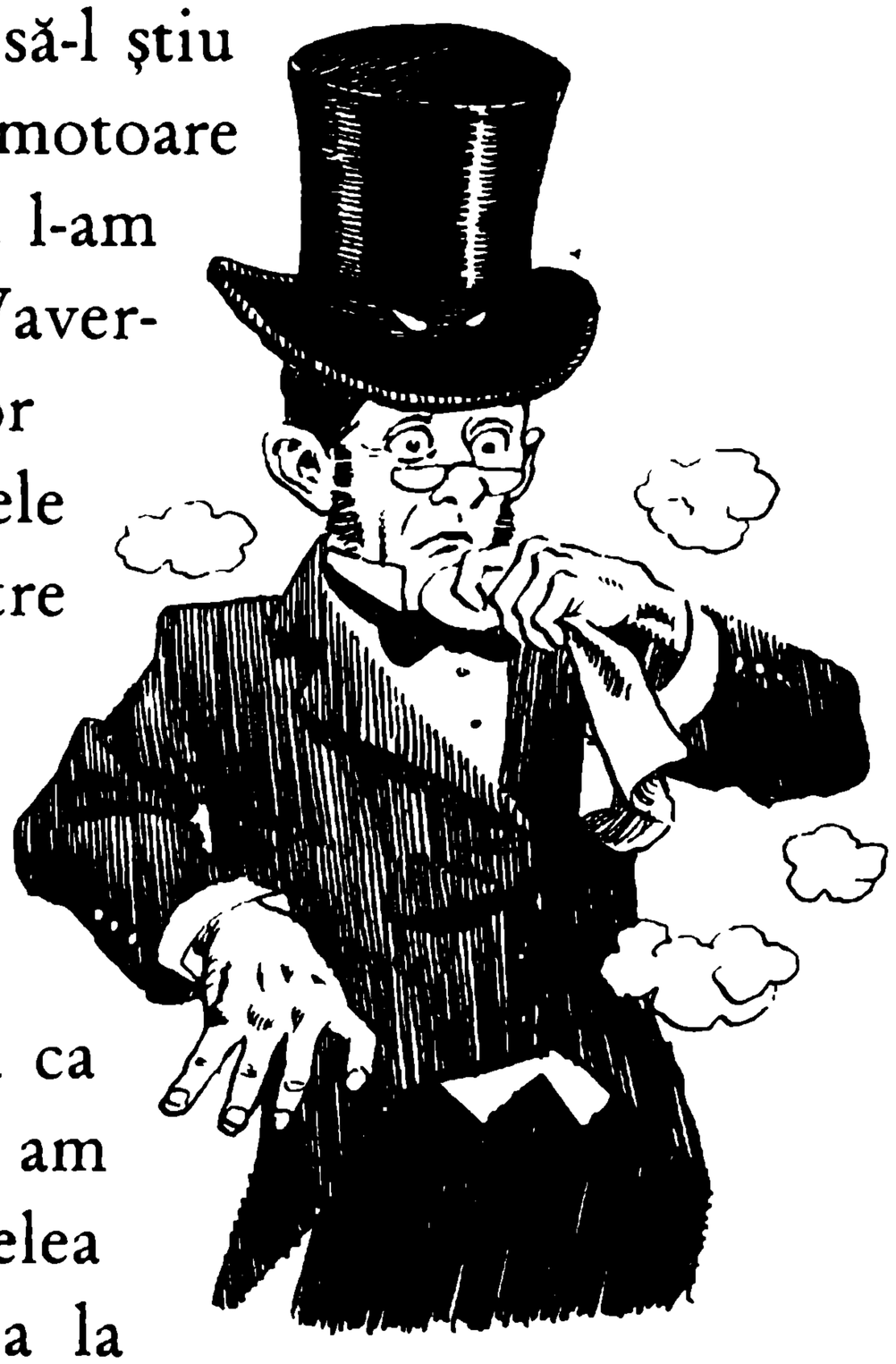

– Celălalt lucru pe care aş vrea să-l ştiu este cum ai ajuns în posesia vechilor motoare de gravitaţie de la Larklight? Când l-am demontat şi i-am înmânat lui Sir Waverley Rain bucăţile, m-a asigurat că vor fi toate topite într-una dintre uzinele lui de oţel. Poartă şi el una dintre aceste pălării ciudate de-ale tale?

– Sir Waverley Rain? râse fără reţinere Sir Launcelot. Dar Rain este aşa un prostănac încât nu am avut nevoie de o pălărie hipnotică ca să-l supun voinţei mele! Imediat ce am aflat că ducea toate maşinăriile acelea ciudate şi vechi ale tale în Anglia la bordul unuia dintre vasele sale, m-am grăbit să-l găsesc.

„Topeşti miracole ale ingineriei de prin alte lumi, Rain? l-am abordat eu. Mai sunt unii care ar considera această distrugere nechibzuită. Nepatriotică, poate."

„Dar doamna Mumby este prietena mea, s-a plâns el, şi i-am dat cuvântul meu de onoare." „Cine ştie *ce* este doamna Mumby? i-am întors-o eu. Nu mă îndoiesc că este vreo monstruozitate supranaturală, cu o casă care poate să zboare mai repede decât orice alt vas eteric şi cine spune cât valorează cuvântul sau prietenia ei? Poate să se enerveze şi să ne mănânce pe toţi şi apoi ai să fii un neghiob adevărat pentru că atunci când ai avut ocazia nu ai dat mai departe secretele maşinăriilor ei acelora care ştiu ce să facă cu ele."

– Vai! oftă mama, destul de şocată. Nu am mâncat niciodată pe nimeni! Cel puţin nu de când am fost un dragon calistanez, iar asta a fost cu *multe secole* în urmă...

– Ca să n-o mai lungim, continuă gazda noastră fără să ţină cont de intervenţia ei, ideea este că Sir Waverley Rain a fost convins să-şi piloteze nava aici, unde am preluat eu toate şmecheriile tale misterioase.

Rain a făcut tot posibilul să le pună la loc în funcțiune, iar eu m-am apucat să le folosesc pentru a-mi urma propriile scopuri. Hotelul reprezintă o deghizare utilă și oaspeții atrași de hotel au fost forța mea de muncă. Ca să vezi, până și Sir Richard Burton a lucrat o vreme pentru mine, deși el credea că era aici să mă spioneze! Dar până la urmă s-a prins ce se întâmpla – el sau fetișcana aceea marțiană a lui – și a trebuit să mă descotorosesc de ei.

– Deci dumneavoastră ați fost cel care i-a transformat pe Sir Richard și pe soția lui în...

– Copaci Vrăjitori! râse Sir Launcelot. Profesorul Ferny a creat pentru mine sporii hibrizi, lucrând sub influența pălăriei hipnotice într-un laborator pe care l-am construit aici în acest scop.

– Deci sporii pe care i-a descoperit ieri erau chiar invenția lui? Și, bineînțeles, a trebuit să vă descotorosiți și de el, în cazul în care reușea să descopere reversibilitatea efectelor lor... Mama se uită furioasă la Sir Launcelot și înțelese profunzimea ticăloșeniei lui. Și cu mine, Art și Myrtle ce aveți? Presupun că ne-ați adus aici cu vreun scop anume. Ce rol jucăm în planurile dumneavoastră?

Sir Launcelot râse pe înfundate. Era unul dintre acei răufăcători mereu veseli si extraordinar de amuzați de glumele și de planurile lor proaste. Ba chiar își frecă și mâinile ca un unchi viclean dintr-o melodramă când spuse următoarele:

– Copiii nu-s buni decât pentru a vă convinge să mă ajutați.

– Dar de ce trebuie să fiu convinsă? răspunse mama. Nu trebuie decât să-mi pui una dintre acele pălării și voi fi în totalitate la picioarele tale.

– Ha! exclamă Sir Launcelot amar. A fost una ascunsă într-o cutie în apartamentul dumneavoastră. Timp de două nopți v-a tot strigat să o puneți pe cap...

– Nu am auzit-o deloc, spuse mama.

(– Am auzit-o eu! am sărit, dar nu mă băgă nimeni în seamă.)[1]

– Fără îndoială că nu a fost capabilă să vă influențeze creierul ciudat și supranatural, doamnă.

– Protestez, domnule! replică mama. Nu este absolut nimic ciudat la creierul meu!

– Prostii! lătră Sir Launcelot, pierzându-și brusc simțul umorului. Se întoarse și rămase să se uite la vârful mașinăriei pe care prostănacul de Sir Waverley i-o dăduse. Bătea impacientat din picior. Spuse: Înțeleg că *această* chestie dus Larklight din Eterul Translunar tocmai la Londra într-o clipă. Am pornit-o, nu face decât să huruie.

– Dar nu face doar asta, nu? spuse mama. Cred că are tot felul de alte efecte. Altfel cum s-ar explica faptul că acest asteroid continuă să cadă prin timp tocmai până pe planeta Marte preistorică?

Sir Launcelot ridică din umeri.

– Starcross a fost mereu prada modificărilor de timp. E o ciudățenie a naturii. De asta au fugit minerii, indivizi superstițioși ce erau. Nu are nici o legătură cu mașinăria.

---

[1] M-am întrebat adesea de ce Myrtle nu fusese afectată de cântecul de sirenă al pălăriei din dulapul sufrageriei noastre. Eu am auzit-o, așa cum ați putut vedea, iar în ceea ce o privește pe mama, creierul ei vechi este atât de mare, că nu poate fi influențat cu atâta ușurință de așa o brută. Dar Myrtle abia dacă are creier și aș crede că o pălărie hipnotică ar fi găsit-o pe ea o pradă ușoară. Singura explicație pe care am reușit să o găsesc este că fiind atât de preocupată de aspectul ei fizic, chiar și în somn, i se pare complet inacceptabilă ideea de a purta o pălărie de gentleman.

– Și nu doar pe planeta Marte preistorică, am dreptate? spuse mama. Aceea este cea mai puternică modificare; cea care se întâmplă cu cea mai mare regularitate. Dar au mai fost și altele. Eu, Art și Myrtle am trecut prin una minoră atunci când am ajuns aici. Și apoi mai sunt și pălăriile acestea îngrozitoare... pe care vă pot asigura că nu le-am mai întâlnit niciodată în toți anii mei, și exist de o grămadă surprinzătoare de timp. Nu este posibil ca vreo creatură atât de ciudată să fi evoluat fără ca eu să o observ. Bănuiesc că au venit din viitor și au căzut în era noastră printr-una dintre fisurile deschise din cauză că v-ați amestecat dumneavoastră. Știți, materialul din care este făcut timpul este la fel ca oricare alt material; poate fi boțit și sfâșiat și devine destul de nepurtabil dacă nu îi acorzi grija cuvenită.

– Ia mai taci din gură, femeie! urlă Sir Launcelot și se aplecă în față, astfel încât fața lui grasă și roșiatică era aproape de cea palidă și minunată a mamei mele. Pe obrajii lui se vedeau petice de adeziv uscat, de care încă atârnau fâșii din perciunii lui falși. Fă-o să meargă, doamnă Mumby! comandă el. Fă mașinăria asta să se miște și învață-mă apoi cum s-o controlez...

– Simt că mai urmează un „sau“, spuse mama. Spuneți-mi vă rog, *toți* bărbații de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor sunt niște grandomani nebuni sau doar dumneavoastră și doctorul Ptarmigan?

Sir Launcelot o pocni cu dosul palmei.

– Sau mucosul tău prețios va prinde rădăcini la Starcross, urlă el, la fel ca Dick Burton și fata lui marțiană!

Se întoarse și lătră un nou ordin. Imediat, Grindle și domnul Munkulus înaintară și mă traseră în picioare, în timp ce ceilalți merseră într-un colț îndepărtat și se întoarseră purtând o urnă enormă de ceramică. Am încercat să nu-l las pe Sir Launcelot să vadă cât de speriat eram când am înțeles ce plănuia să facă cu mine.

– Noii spori vrăjitori ai lui Ferny, spuse el. Acționează mai repede decât cei naturali și-și pierd puterea imediat ce munca lor a

fost făcută. Imaginaţi-vă ce armă va constitui asta imediat ce o voi pune în producţie! Şi când o vom combina cu aceste cuirase de fier pe care intenţionez să le construiesc, conduse de motoare ca acesta de aici, voi fi de neoprit! Apoi vor vedea cei din guvern ce proşti au fost că m-au dat la o parte! Voi fi numit prim-ministru şi general suprem peste toate forţele Imperiului nostru! Odată ce voi fi eu la putere nu o să se mai întâmple nimic pe la spatele meu! Voi aduce la picioarele Marii Britanii fiecare naţiune a Pământului şi fiecare lume a Soarelui. Voi înălţa steagul nostru peste tot, începând de la luna de cositor a planetei Mercur, la munţii de pe planetele acelea fără nume dincolo de Georgium Sidus!

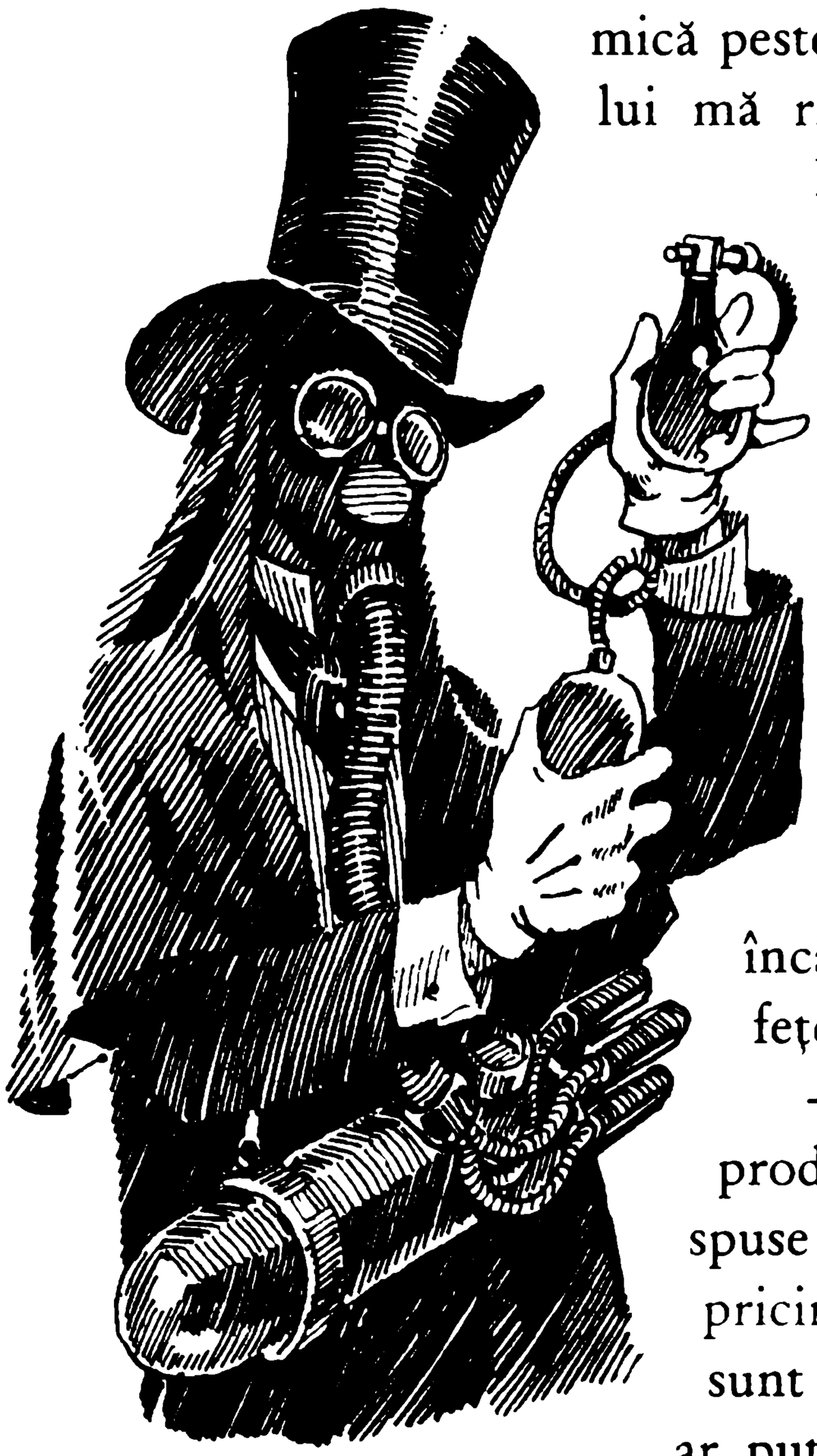

Domnul Spinnaker împinse o scară mică peste urnă, în timp ce camaradul lui mă ridică să mă aşeze înăuntru. Domnul Grindle aduse o cutie de măşti de gaze şi amândoi îşi puseră câte una peste faţă, încheind cureaua groasă de piele la ceafă. Doamna Spinnaker făcu acelaşi lucru pentru mama mea. Apoi Sir Launcelot scoase din jacheta sa un pulverizator de parfum şi se urcă pe scară astfel încât să o poată ţine la nivelul feţei mele.

– Din nefericire, nu am produs decât câţiva până acum, spuse el cu voce ca din butoi din pricina măştii de gaze. Dar sporii sunt destul de eficienţi, după cum ar putea mărturisi Dick Burton şi

mireasa lui marţiană, dacă nu ar fi atât de ocupaţi să se legene uşor în briză. Deci, care este răspunsul tău, doamnă Mumby?

Mâna lui atinse bulbul de cauciuc care atârna de la spray.

– Îmi vei oferi dominaţia Spaţiului de bună voie, fără trucuri şi încercări nebuneşti de a mă depăşi? întrebă el dramatic. Sau vei privi cum băiatul acesta al tău devine un Copac Vrăjitor?

CAPITOLUL TREISPREZECE

CUTII LA COMANDĂ
PENTRU JOBENURI

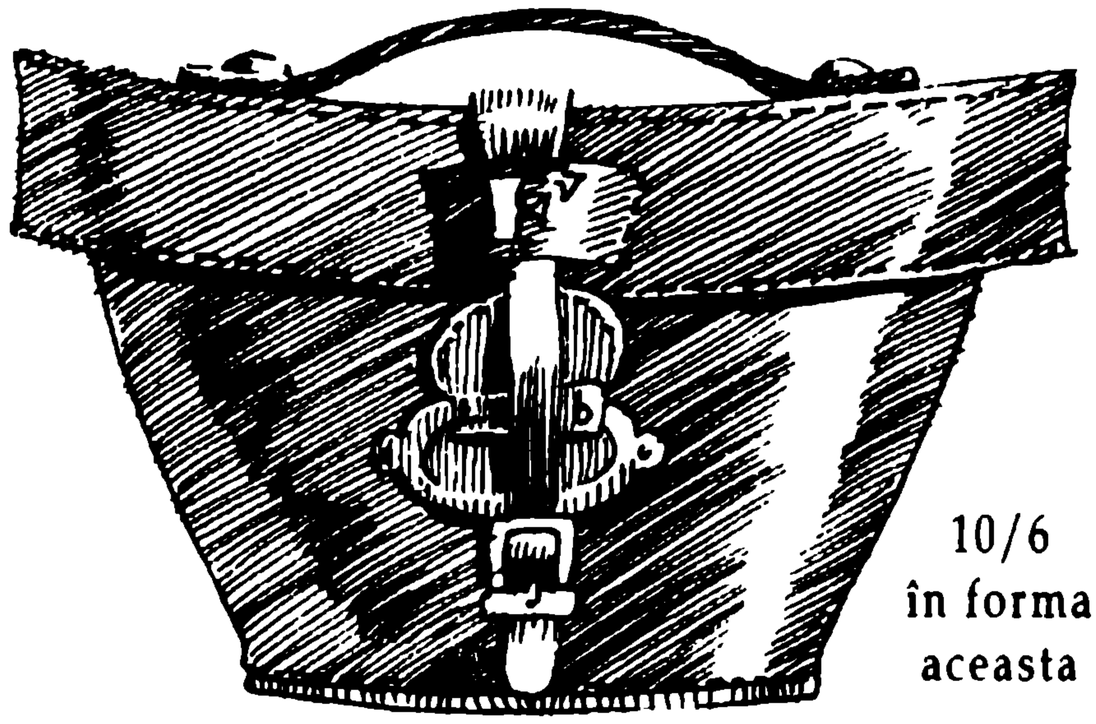

10/6
în forma
aceasta

Recomandate de
TITFER, PRODUCĂTORUL DE JOBENURI DE PRIMĂ MÂNĂ

ÎN CARE MAMA IA O HOTĂRÂRE

Mama își înclină capul, meditând la ultimatumul lui Sir Launcelot. Era un gest de fetiță pe care-l făcea des, dar care acum, așa cu masca de gaze hidoasă pe care o avea pe față, arăta cumplit de grotesc.

Este groaznic de plictisitor să fii ținut ostatic de niște genii nebune și să tot fii amenințat, asta pentru ca mama ta să fie convinsă să le asculte poruncile diabolice. Câteodată mi se pare că nu trece nici o săptămână fără ca vreun nemernic sau altul să nu îndrepte spre mine un pistol sau să nu răspândească în preajma mea vreun spor schimbător insistând ca mama să-i mărturisească cine știe ce secret străvechi. Astfel de lucruri îl pot face pe un băiat să se întrebe „Ce sunt eu, băiat sau un simplu obiect de șantaj?“ Și apoi mai există mereu grija că într-o zi, când i se va cere să aleagă între siguranța lui Art al ei și viitorul Sistemului Solar, ar putea opta categoric pentru Sistemul Solar...

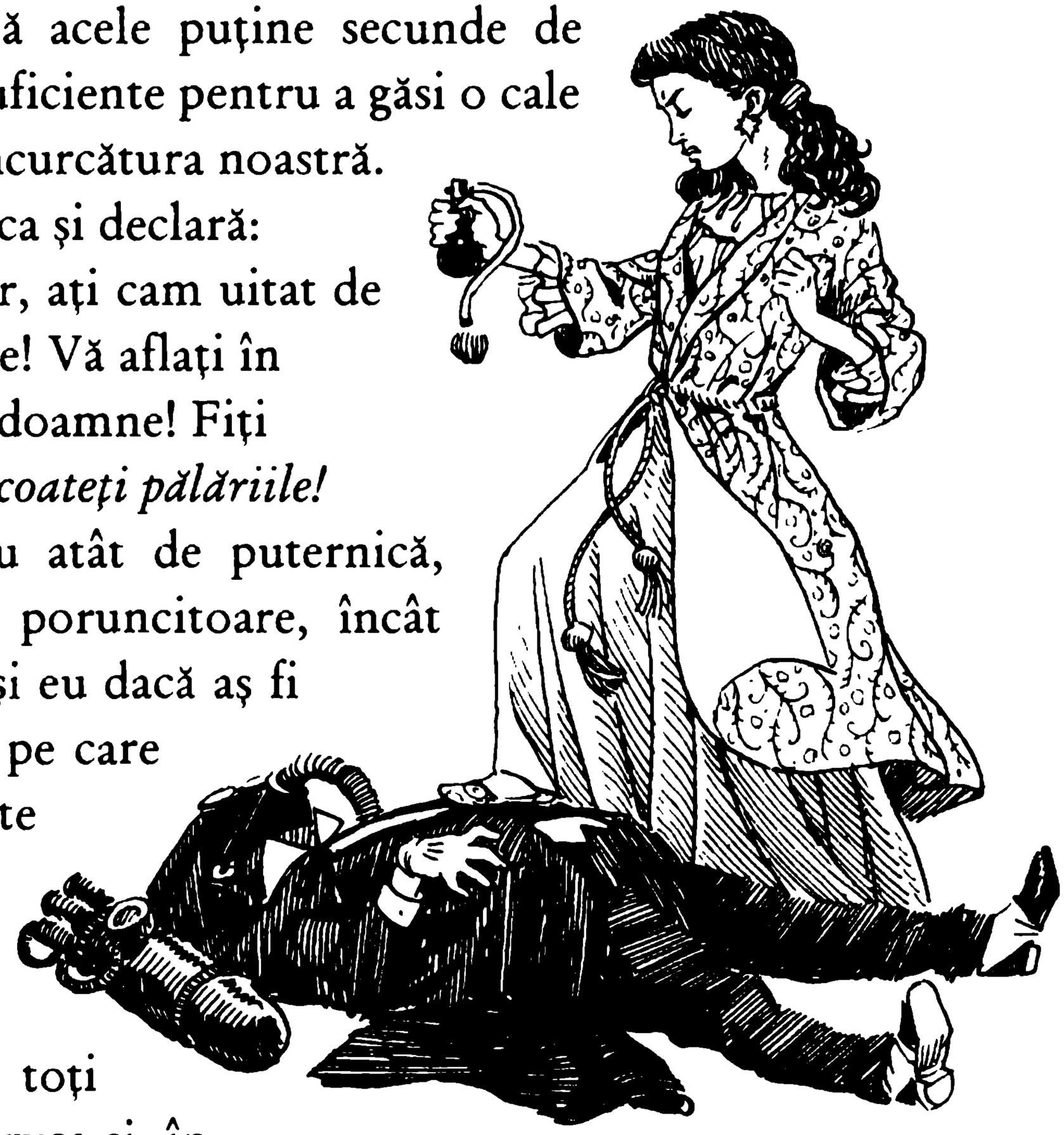

Dar de data aceasta nu alese nici una, nici alta, pentru că acele puţine secunde de gândire fură suficiente pentru a găsi o cale de ieşire din încurcătura noastră. Îşi smulse masca şi declară:

– Domnilor, aţi cam uitat de bunele maniere! Vă aflaţi în prezenţa unei doamne! Fiţi amabili *să vă scoateţi pălăriile!*

Vocea îi fu atât de puternică, neaşteptată şi poruncitoare, încât m-aş fi supus şi eu dacă aş fi avut o pălărie pe care să o pot scoate şi dacă nu aş fi avut mâinile legate. Oaspeţii se grăbiră toţi să facă ce le ceruse şi, în timp ce Sir Launcelot o măsură cu privirea surprins, ea sări la el. Reuşise cumva să-şi desfacă sforile cu care o legase! O mână îi ţâşni afară să-l pocnească în bărbie – mama asta a mea are un uppercut vrednic de laudă – în timp ce cealaltă mână smulse sporii îngrozitori de la el.

Sir Launcelot se prăbuşi la pământ şi rămase lat acolo, gemând ameţit. Mama îi puse un picior pe piept pentru a-l împiedica să se ridice şi se întinse să smulgă pălăria de pe capul doamnei Spinnaker.

Toţi domnii se uitau nelămuriţi în jur şi apoi la pălăriile ciudate din mâinile lor şi clipeau des, întrebându-se cum Dumnezeu ajunseseră acolo, în loc să se afle în siguranţă în paturile lor. Se pare că şi pălăriile simţiseră că fuseseră deconspirate; se smuciră din mâinile foştilor proprietari şi fâlfâiră în jos pentru a se aduna într-un ungher înalt al camerei ca nişte lilieci numeroşi.

– Sfinte Sisoe! strigă colonelul Quivering, primul care-şi reveni. Ce s-a întâmplat, doamnă Mumby? Unde suntem? Ce sunt bestiile acelea? Şi cine este domnul acela pe al cărui piept staţi cu piciorul?

– El este autorul necazurilor noastre, spuse mama. Cel puţin aşa crede *el* că este.

– Este domnul Titfer! strigă doamna Spinnaker.

– Dar ce s-a întâmplat cu perciunii lui? întrebă soţul ei.

– Nu e nici un Titfer! Este *Sir Launcelot Sprigg!* icni Nipper, arătând mai degrabă derutat, decât ruşinat că îl lăsase pe vechiul lui duşman să-l inducă atât de bine în eroare.

– În carne şi oase, spuse mama. Acum o să vă rog să mă ajutaţi să-l leg, pentru că am să-l întreb ceva destul de important.

Sir Launcelot se zbătea indignat în timp ce toţi se năpustiră spre el, dar în scurt timp reuşiră să-l lege.

– E strigător la cer! strigă el furios.

– Nu, nu este, spuse mama răbdătoare. Singurul lucru care este strigător la cer este modul în care plănuiţi să vă răspândiţi pălăriile prin tot Sistemul Solar.

– Prostii! Nu am aşa un plan.

– Oh, cum puteţi să negaţi? ţipă mama. Am văzut cu ochii mei reclama imensă din Gara Modesty!

– Nu am cunoştinţă de aşa o reclamă! Nu *eu* am făcut-o!

– Şi de când am ajuns aici, continuă mama, m-am gândit atât de mult la jobenurile lui Titfer şi la negrul lor strălucitor, încât am hotărât să cumpăr una pentru Edward şi pentru toţi cunoscuţii mei.

– Păi, *sunt* pur şi simplu nişte pălării *splendide,* spuse colonelul Quivering.

– Sunt sigură că suntem toţi de aceeaşi părere, aprobă Grindle.

– Exact. Şi cu toate acestea vă garantez că nici unul dintre noi nici măcar nu a *auzit* de Jobenurile lui Titfer înainte să vină aici. Există o singură explicaţie. L-aţi pus pe profesorul Ferny să conceapă un spor al reclamei care să convingă oamenii să cumpere pălăriile dumneavoastră hipnotice oribile. Nici nu mă îndoiesc că

v-aţi dori să vedeţi că le poartă jumătate din Spaţiul Britanic şi, prin urmare, să umble toţi în transă, ascultându-vă fiecare poruncă.

– Nu! strigă Sir Launcelot destul de plângăcios. Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap aşa ceva! Nu există decât douăsprezece pălării. Au fost fabricate pentru a-i convinge pe naivii aceştia să-mi asculte poruncile, dar nu aş putea să hipnotizez un Imperiu întreg!

Mama se încruntă şi păru că se gândeşte.

– Nu... nu, bineînţeles. Şi totuşi *cineva* speră să-i convingă pe oameni să investească în pălăriile domnului Titfer.

– Ce încercaţi doamnă să spuneţi? întrebă colonelul Quivering.

– Nu sunt sigură, răspunse mama. Dar mi se pare că se întâmplă ceva aici, de departe mai grav decât încercările lui Sir Launcelot de a se face atotputernic. Într-adevăr, întreaga lui abordare pare destul de ciudată. De ce ai aduce motorul Larklight aici pentru a-l monta la un asteroid cunoscut pentru călătoriile în timp şi alte fenomene paranormale?

– Ei bine, este destul de simplu, declară Sir Launcelot. Eu... Eu... Eu...

– Şi de ce v-aţi ostenit atât să construiţi un hotel?

– Ah, am un motiv pentru asta, un motiv foarte bun şi viclean... Dar am uitat care este...

– Cu siguranţă, continuă mama, aţi vrea să ţineţi vizitatorii departe de scena infracţiunilor dumneavoastră în loc să-i încurajaţi? Nu are nici o logică.

– Ba are, protestă Sir Launcelot, dar părea să nu reuşească să spună exact *cum*.

Mama se întoarse către noi.

– Dragii mei, acest om naiv nu este decât o piesă dintr-o schemă mult mai complicată născocită de... Ei bine, de către cine? Cine ar avea de câştigat din jucatul cu timpul, din deschiderea unui hotel aici şi din momirea a tot felul de oaspeţi care să se întoarcă acasă purtând una dintre aceste pălării ciudate?

Ne-am uitat toţi unii la alţii întrebându-ne şi apoi am ridicat ochii spre tavanul camerei, unde pălăriile înfrânte nu se mai oboseau să mai arate ca nişte pălării, ci se topiseră în nişte forme sinuoase, fumurii, exact ca aceea pe care o zărisem pe balcon în prima noastră noapte la Starcross; mormoloci din fum negru cu steluţe albe pe post de ochi.

– Sir Launcelot, spuse mama meditativă, fără să-şi dezlipească ochii de la creaturile acelea, *dumneavoastră* aveţi un joben?

– Poftim? Credeţi că m-aş lăsa hipnotizat ca fraierii aceştia fără minte? Sir Launcelot râse stropind-o pe mama în faţă cu scuipat. Chiar am un joben, doamnă. Uitaţi-l acolo, pe masă. Examinaţi-l dacă doriţi. O să descoperiţi că a fost făcut pentru mine, la fel ca şi celelalte pălării ale mele, de firma Lock & Co.

– Un plan excelent, spuse mama, absolut mai presus de orice îndoială. Şi totuşi, dacă nu e *pălăria* cea care vă controlează, atunci ce e?

Se opri o clipă să se gândească după care, iluminându-se brusc, se întinse şi smulse cravata neagră de satin de la gâtul lui Sir Launcelot. Se auzi un zgomot de sfâşiat când agrafa care fixase cravata îi rupse cămaşa de pânză, urmat de un alt zgomot – un şuierat îngrozitor de animal. Cravata se zvârcoli ca un şarpe în mână la mama. Ea se strădui să-l ţină, dar creatura alunecă din strânsoarea ei şi,

schimbându-şi forma, fâlfâi în jos pentru a se alătura celorlalte care atârnau foşnind în ungherul lor înalt.

– Dumnezeule Mare! urlă Sir Launcelot, ducându-şi amândouă mâinile la gât, acolo unde creatura îşi avusese cuibul. Ce-i asta?

– Este una dintre creaturile-pălărie sub o altă formă, spuse mama. Chiar dacă era înfăşurată la gât, era în mod cert suficient de aproape de creierul dumneavoastră pentru a vă influenţa gândurile şi faptele. Mă întreb de cât timp vă controlează.

– Nu mă controla pe mine! insistă Sir Launcelot. Eu controlez pălăriile! Le folosesc să-i fac pe ceilalţi fraieri să îmi asculte poruncile!

– Da, da, spuse mama. Creaturile-pălării v-au făcut să credeţi că sunteţi o minte genială criminală în timp ce nu eraţi decât un bufon. E adevărat că bietul profesor Ferny a fost adus aici să creeze sporii, dar nu doar pentru dumneavoastră; acum ştim de ce a avut timp să creeze doar câţiva dintre sporii dumneavoastră vrăjitori. Adevărata lui muncă fusese să creeze sporii reclamei care ne infectează minţile naive cu dorinţa de a purta un Joben Titfer De Primă Mână!

– Dar doamnă Mumby, protestă colonelul Quivering, ce înseamnă toate astea?

Mama se uită la el, palidă și frumoasă, arătând mai îngrijorată decât o văzusem vreodată.

– E elementar, dragul meu colonel, spuse ea. Când toate explicațiile logice au fost desființate, nu mai rămâne decât adevărul, oricât de prostesc ar părea. Și adevărul este că Imperiul Britanic este pe cale să fie invadat de către niște pălării incredibil de inteligente din viitor!

CAPITOLUL PAISPREZECE

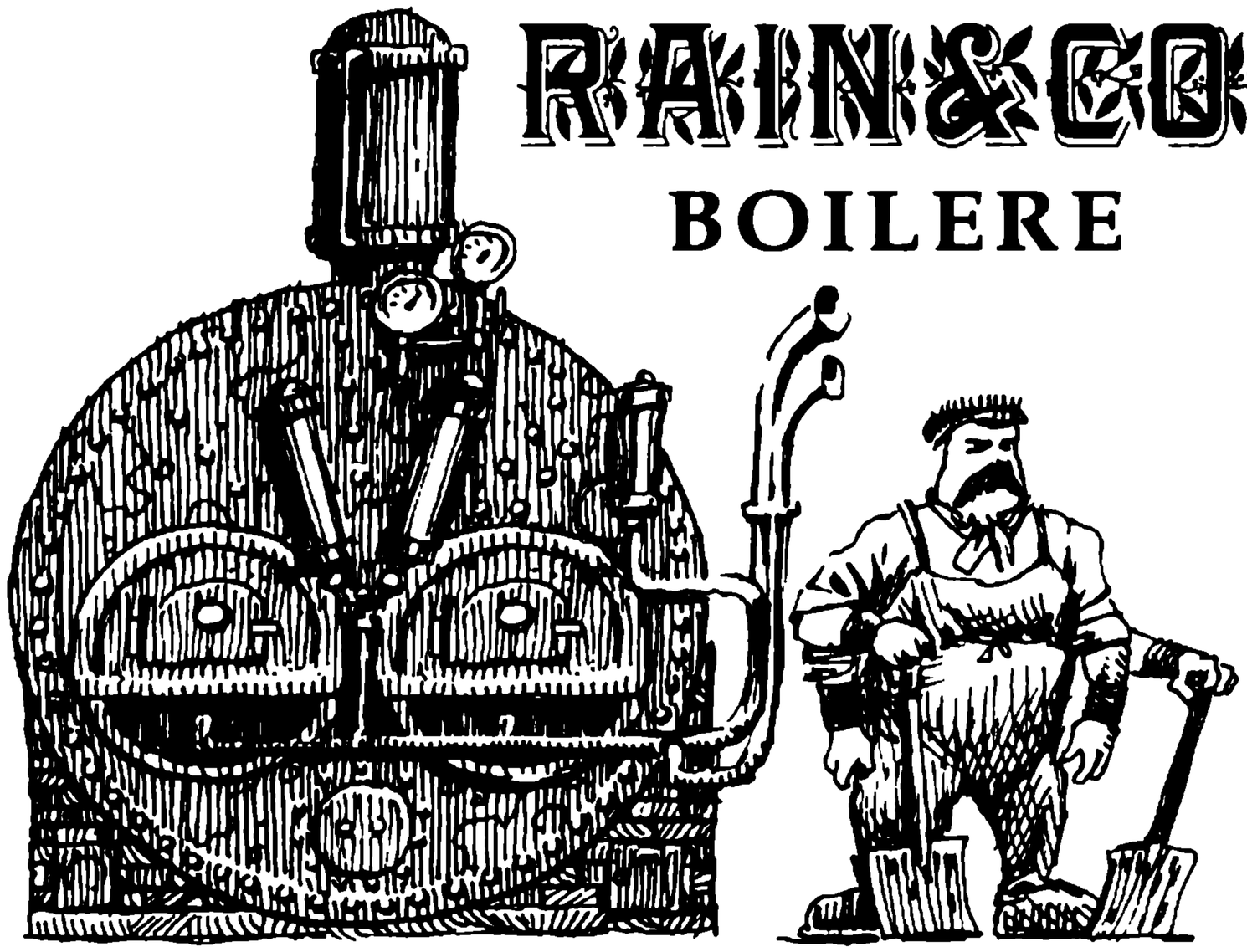

De neîntrecut în ceea ce priveşte
CĂLDURA, SIGURANȚA, COMBUSTIA,
DESIGNUL VESEL

BĂTĂLIA DIN CAMERA BOILERELOR

Bineînţeles că nu erau chiar pălării. Când te uitai la ele, aşa adunate în colţul lor înalt, era uşor de văzut lucrul acestea. Erau negre ca cerneala, aveau ochii palizi şi-şi schimbau forma ca nişte picături de ulei, întinzând nişte mâini mici şi negre pentru a se agăţa de tavanul camerei, alunecând ca şopârlele printre culoarele dintre stalactite.

– Mob, moooob, moooob, îi auzeam şoptind.

Era destul de tulburător să ne uităm la ei, având în vedere faptul că erau cincizeci la sută şanse să se schimbe la loc în pălării şi să se aşeze la noi pe cap.

– Supravegheaţi-i! ordonă colonelul Quivering. Mă duc să-mi aduc puşca!

– Ei, colonele, dragă, spuse mama, s-ar putea ca violența să nu fie singura soluție!

– Păi, atunci, sper că ne puteți spune alta, spuse Sir Launcelot Sprigg cam nepoliticos din colțul în care domnul Munkulus și domnul Spinnaker îl țineau captiv.

Mama nu-i acordă nici o atenție și se întoarse spre mine.

– Art, spuse ea, acum, că vedem creaturile în forma lor reală, poți spune că sunt la fel cu cea pe care ai întâlnit-o tu în prima noastră seară aici?

– Sunt la fel, am jurat eu.

– Și totuși, aceea nu și-a arătat dorința de a-ți face vreun rău? Nu a încercat să sară la tine pe cap?

– Nu, am spus eu încruntându-mă, încercând să-mi amintesc exact cum se petrecuseră lucrurile.

– Poate *chiar* a sărit pe capul tău! sublinie doamna Spinnaker. Poate că te-a hipnotizat *să crezi* că nu a sărit.

– Sunt sigur că nu, i-am promis eu mamei. De fapt, m-a salvat de la a fi hipnotizat, pentru că era o pălărie în dulapul din sufrageria noastră și aș fi pus-o pe cap dacă acea creatură nu ar fi spus „mob“ chiar atunci.

– *Mob*, medită mama. Ce-ar putea să însemne?

– Poate că e numele lor, am speculat eu. Poate că se numesc mobi.

Mobii (dacă asta erau) se adunară împreună ca niște picături de mercur negru combinându-se pentru a forma o băltoacă mai mare. Mama stătea sub ei, încruntându-se în direcția lor.

– Una dintre creaturile acelea l-a controlat pe Sir Launcelot o bună bucată de vreme, spuse ea. L-a făcut să aducă aici vechiul meu motor. Dar pentru ce scop? Ce speră să obțină? Cred că intenționează să folosească mașinăria pentru a deschide o cale spre timpul lor... O cale stabilă, prin care să roiască armata invadatoare de mobi!

Balta neagră din mobi de pe tavanul camerei tremură, ca și cum ar fi auzit și ar fi înțeles ce spusese mama.

Se ridică în picioare, învesmântată în mobi.

– Dar nu puteţi să puneţi maşinăria să facă ce vreţi voi, nu-i aşa, bieţi mobi? continuă ea. Aşa că aţi făcut în aşa fel să mă aduceţi aici ca să mă obligaţi pe mine să fac ce voi nu aţi putut. Dar să ştiţi că eu nu o să vă ajut. Îmi plac toate lumile mele aşa cum sunt ele. Cred că diferitele rase de pe Soare nu ar fi nici pe jumătate la fel de interesante dacă ar purta toate jobenuri şi ar face ce li s-ar spune.

Din întunecimea bălţii de mobi, o duzină de perechi de ochi străluciră în direcţia ei. Trecu un val de-a lungul ei şi, dintr-odată, se dezlipi de tavanul camerei şi căzu. Mama îşi aruncă braţele în sus pentru a-şi proteja capul, dar mobii se năpustiră asupra ei ca o ploaie de ulei, iar ea căzu pe podea înghiţită de negreala alunecoasă.

– Mamă! am strigat năpustindu-mă înspre ea.

Însă colonelul Quivering mă reţinu.

– Stai aici, Art! Mama ta e mai mult decât un adversar puternic pentru urzitorii aceia. Mai ţii minte ce a zis Sir Launcelot? Nu au nici un efect asupra ei. Cred că are o voinţă prea puternică pentru a ceda puterilor lor hipnotice...

Dar se înşelase. Un singur mob nu fusese suficient să o supună pe mama, dar acum se afla la mâna a doisprezece mobi şi, în scurt timp, zbaterile ei încetară. Se ridică în picioare, învеşmântată în mobi. Avea mobi pe mâini ca nişte mănuşi lungi şi negre, un mob îi stătea la gât ca un colier negru, o rochie de mobi îi acoperea cămaşa de noapte, un mob se întindea pe capul ei ca o pălărie. Douăsprezece perechi de ochi de mobi străluceau ca nişte perle în mijlocul întunecimii. Când se uită la mine, pentru o clipă am văzut o umbră din vechea mamă în spatele ochilor. Apoi dispăru; arăta la fel de lipsită de viaţă ca şi copia ei în ceară.

– Mob! murmură ea.

– Mamă! am urlat eu apropiindu-mă de ea, dar ea mă izbi într-o parte şi la fel făcu şi cu domnul colonel când acesta îmi sări în ajutor.

Se îndreptă cu paşi mari către vechiul motor, iar mâna ei cu mănuşi negre căută butoanele de control.

– S-o oprească cineva! strigă domnul Munkulus.

Dar mama mea, înveşmântată în mobi, avea ochi la spate în adevăratul sens al cuvântului; când domnul Spinnaker şi colonelul alergară să o ia cu forţa de la butoanele de control, îi izbi la podea fără ca măcar să-şi ia ochii de la treaba ei. Mâini mici, negre şi triumfătoare se întinseră din negreala care o încătuşa, pişcându-l şi ciupindu-l pe domnul Grindle până când acesta urlă pentru îndurare.

Camera se umplu de o muzică ciudată când motorul străvechi începu să meargă. Am văzut sferele, piramidele şi alte forme ciudate fără nume care îl compun începând să se răsucească şi să tremure şi să facă alte lucruri bizare pe care le fac atunci când motorul este pus în funcţiune. Valuri de vârtejuri se răspândiră în cameră, iar Sir Launcelot îşi încleştă mâinile peste urechi şi căzu gemând pe podea cu fundul în sus. Mi-aş fi dorit să fi avut ocazia să-i fi dat şutul pe care-l merita din plin, dar în acel moment atenţia mi-a fost distrasă de o imagine total dezagreabilă.

În aerul de deasupra maşinăriei, fără să scoată măcar un nor de fum sau un zgomot sau să atragă atenţia cumva, apăru un mob. Atârna acolo tremurând ca şi cum ar fi fost surprins, după care, iute ca vântul, plonjă în jos pe capul colonelului Quivering, care era cel mai aproape de punctul în care luase fiinţă. În locul lui apăru un altul, şi încă unul şi, dintr-odată, un izvor negru făcut din creaturi părea să năpădească încăperea, învolburându-se pe acolo ca nişte frunze negre pe timp de furtună.

Am văzut cum unul i-a sărit doamnei Spinnaker în spate şi s-a căţărat pe capul ei, transformându-se în joben în timp ce urca. Domnul Spinnaker se întinse după el, dar soţia lui îl prinse de mâini şi-l ţinu strâns până când colonelul Quivering veni din spate şi-i puse pe cap o pălărie înfometată. Cei doi se întoarseră spre Sir Launcelot, care-l ţintea pe colonel cu un revolver, strigând:

– Păstrează distanţa, diavole, m-auzi?

– Oh, nu trebuie să-l împuşti pe colonel! strigă domnul Munkulus azvârlind revolverul din mâna lui Sir Launcelot şi, o clipă mai târziu, câte un mob puse stăpânire pe amândoi; se zbătură un

moment, după care se întoarseră cu ochii lipsiţi de expresie, către cei care nu fuseseră încă posedaţi.

Domnul Grindle înşfăcă revolverul care căzuse şi-l folosi să tragă un glonţ direct prin mijlocul pălăriei hipnotice a colonelului Quivering.

– Dumnezeule mare! spuse bătrânul soldat în timp ce mobul pe moarte căzu moale de pe capul lui. Nenorociţii obraznici! Iar m-au posedat! Sper că nu am făcut nimic regretabil cât am fost sub influenţa lor.

Pistolul pocni din nou şi din nou şi pentru o clipă păru că am putea câştiga, pentru că bătrânul Grindle era un ţintaş excelent şi pălăriile cădeau de pe capul prietenilor noştri hipnotizaţi ca ţintele într-o sală de tras cu arma. Dar mobii erau prea mulţi şi, unul câte unul, fiecare dintre prietenii noştri era prins din nou şi privirea de somnambuli se întorcea pe chipurile lor când cădeau din nou sub influenţa acelor pălării vii înspăimântătoare şi, într-un final, bietul Grindle fu şi el încătuşat, sau mai bine zis împălărit.

În mijlocul luptei se afla mama, cu faţa albă ca varul şi înveşmântată în mobi, arătând ca o vrăjitoare vicleană dintr-un basm. Când se întinse spre mine am văzut ochii mobilor strălucind în palmele ei şi am luat-o la goană pe lângă ea, plonjând printre umbrele de sub maşinărie.

Aproape că mă simțeam ca acasă aici. Dacă reușeam să ignor zgomotele amortizate ale bătăliei din încăpere, mai că mă puteam imagina la Larklight în vremurile bune. Cu toate astea, știam că nu era decât o chestiune de timp până când mă va găsi un mob.

O formă neagră zărită pe jumătate pe podea mă făcu să urlu de frică, dar era doar pălăria lui Sir Launcelot Sprigg, care fusese dată jos de pe masă în timpul luptei și care se rostogolise sub mașinărie. O pălărie respectabilă perfect normală, făcută în bătrâna și iubita mea Londra...

Mă cuprinse o speranță neașteptată. Mi-am pus pălăria pe cap și m-am strecurat din nou în încăpere.

– Uite-l pe băiatul Mumby, spuse doamna Spinnaker, dar nu cu vocea ei veselă obișnuită, ci cu un fel de oftat fantomatic; o voce din viitorul inimaginabil al mobilor.

– Are toată lumea pălării? întrebă mama mea, și era groaznic, groaznic să o aud rostind gânduri de mobi cu voce plată de mobi.

– Nu toată lumea, spuse colonelul Quivering plat. Fata, Myrtle, franțuzoaica și însoțitoarea ei, și Onorabilul Ignatius Flint sunt încă în libertate.

– Vor fi găsiți și controlați.

– Trebuie să începem următoarea etapă a planului nostru, anunță domnul Munkulus.

– Starcross s-a întors în 1851. Trenul va fi gata. Prima serie trebuie trimisă imediat în Modesty.

Stăteam în mijlocul acestui consiliu cu pălăria mult prea mare a lui Sir Launcelot pe cap, sperând ca ceilalți să nu se prindă că nu era un mob, rugându-mă să nu observe cum tremuram și dârdâiam și cum făceam tot posibilul să îmi păstrez o privire plictisită și indiferentă. Și când au început să se miște, când au început să mărșăluiască pe scările de metal în căutarea lui Myrtle, a lui Jack și a domnișoarei Beauregard pentru a-i supune la aceeași transformare ciudată, nu am putut să fac altceva decât să merg cu ei.

Mama nu-mi aruncă nici măcar o privire; era concentrată pe mașinărie și deșuruba deja buloanele care fixau tablourile de control. Am trecut pe lângă ea și am urcat scările împreună cu toți ceilalți.

Oh, cât de mult mi-aș fi dorit să mă uit înapoi la ea când am ajuns în capul scărilor! Dar am știut că un mob nu ar privi înapoi și, dacă eu aș făcut-o, și ea s-ar fi nimerit să privească în sus, ar fi văzut lacrimile care-mi curgeau șiroaie pe obraji!

Așa că am intrat pe ușă și am lăsat-o acolo, fără să știu dacă aveam s-o mai văd vreodată. Ceilalți s-au împărțit prin hotel, strigând cu vocile lor de mobi:

– Myrtle! Myrtle! Domnișoară Beauregard! Domnule Flint!

Până și porcii plutitori purtau acum jobenuri și abandonaseră munca lor de culegere a firimiturilor pentru a aluneca de colo-colo grohăind „mob, mob!“ și trăgând cu ochiul prin colțuri în căutarea fugarilor. Pentru o clipă am sperat ca Jack să răsară de undeva și să ne salveze pe toți. Dar speram în van; nici mobii nu primiră vreun răspuns la chemările lor și nici Jack nu apăru de undeva. Așa că am ieșit prin ușa din față pe punte și am fugit.

Pentru că, vedeți voi, nu credeam că aveam vreo șansă să o salvez pe Myrtle de acei mobi. Nu puteam decât să sper că se ascundea

undeva unde să nu o găsească și că, dacă o vor găsi, nu o vor obliga să facă ceva nedemn de o domnișoară, lucru care o va umple de rușine mai târziu, când avea să afle ce se întâmplase.

În ceea ce mă privește, singurul lucru pe care-l puteam face era să reușesc să ajung în Modesty și să am încredere că voi putea să alertez autoritățile de acolo de furtuna care se apropia.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

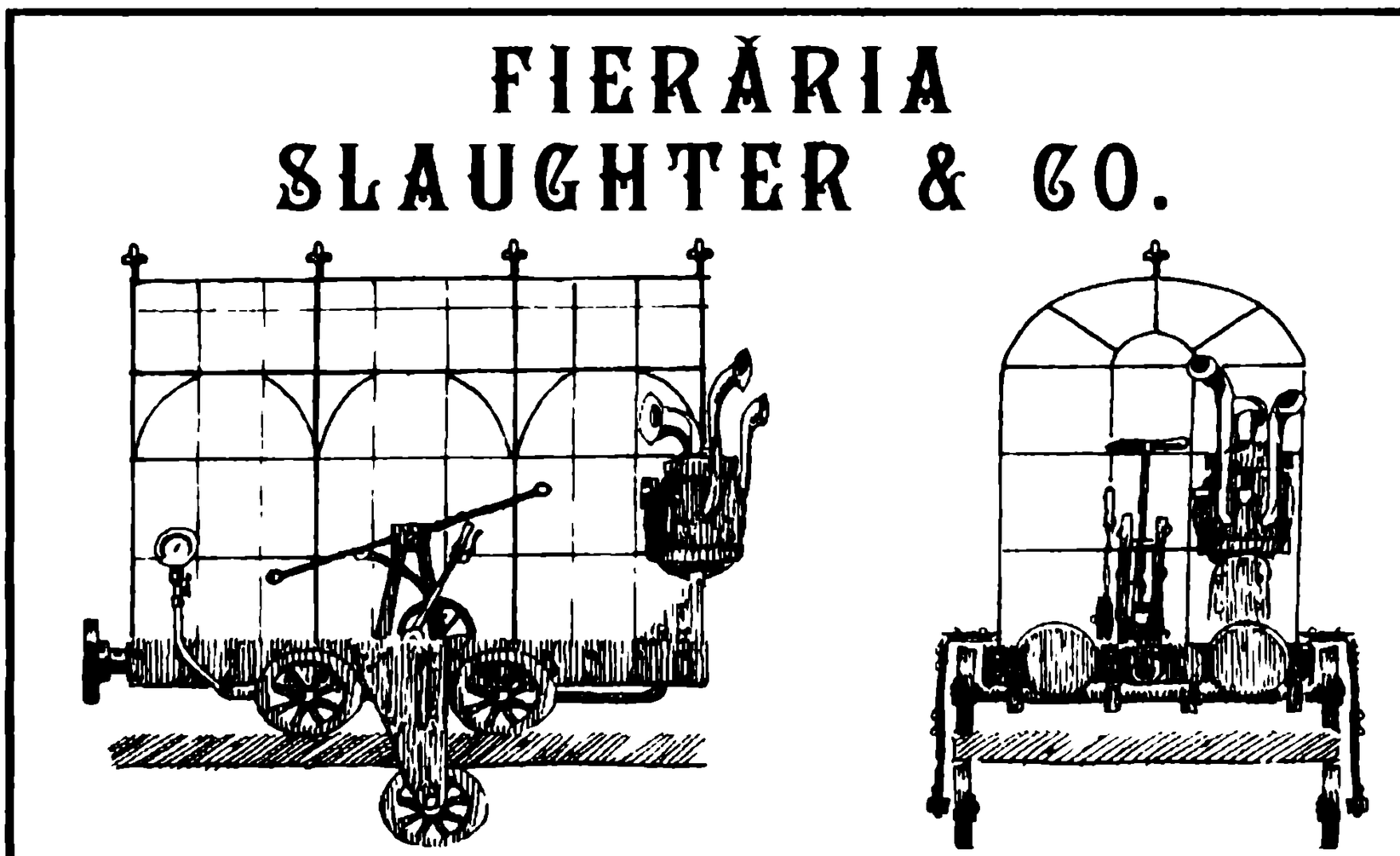

ÎN CARE REUȘESC SĂ EVADEZ ȘI DOBÂNDESC UN ALIAT NEAȘTEPTAT, DOAR CA SĂ MĂ TREZESC URMĂRIT DE-A LUNGUL GOLFULUI SPAȚIAL

Am alergat prin noapte, temându-mă foarte tare că Starcross ar putea să se întoarcă în orice clipă în vremurile străvechi ale planetei Marte şi eu să nu mai am nici o cale de scăpare. Dar nu se întâmplă asta; cerul rămase cel din 1851, negru ca abanosul şi punctat cu asteroizi, iar eu am reuşit să ajung la gară fără probleme. Trenul din Modesty fusese tras la linie şi deja descărcat, şi realimentat, şi întors, gata pentru drumul lung de întoarcere. Roboţii gării care făcuseră toată treaba nu erau de găsit nicăieri, fiind probabil duşi să se realimenteze şi ei. Am traversat liniile din faţa locomotivei în repaus şi am văzut în faţa mea, pe o linie secundară, o drezină de mână pe care o observasem în seara în care am ajuns.

Mă întreb dacă ați văzut vreodată o drezină de mână. Sunt folosite de către muncitorii feroviari care trebuie să se ducă să verifice linia sau să caute trenuri pierdute. Seamănă de obicei cu un vagon de tren plat, având un fel de mecanism de balans în mijloc cu câte un mâner la fiecare capăt în loc de scaune. Pot sta doi oameni de o parte și de alta a mașinăriei și, dacă se trage de ea în sus și în jos, propulsează vehiculul pe linia ferată la o viteză considerabilă. Evident, fiind adaptată pentru a fi folosită în eterul liber, drezina pe care mă pregăteam să o fur avea o cabină de sticlă cu alimentare proprie cu aer și un generator mic de gravitație, dar în rest arăta ca una de pe Pământ.

Am făcut un pas înapoi pentru a trage de mânerul care schimba macazul astfel încât drezina să iasă de pe linia secundară. Reușisem să o mișc în momentul în care niște sunete din spatele meu m-au făcut să mă uit împrejur și m-am ascuns într-un bazin de umbre sub extinctor.

Începuseră să se vadă lumini pe drumul care ducea la hotel și, în clipa următoare, o trăsură mecanizată sosi în gară. Bieții mei prieteni împăliărițI cu mobi se îngrămădiră jos din trăsură, gata să îndeplinească vreo poruncă nouă din partea stăpânilor lor. Mi-am blestemat norocul potrivnic pentru că dacă ar fi ajuns cu cinci minute mai târziu, eu aș fi fost cu siguranță plecat, dar așa cum stăteau lucrurile nu aveam altă soluție decât să stau

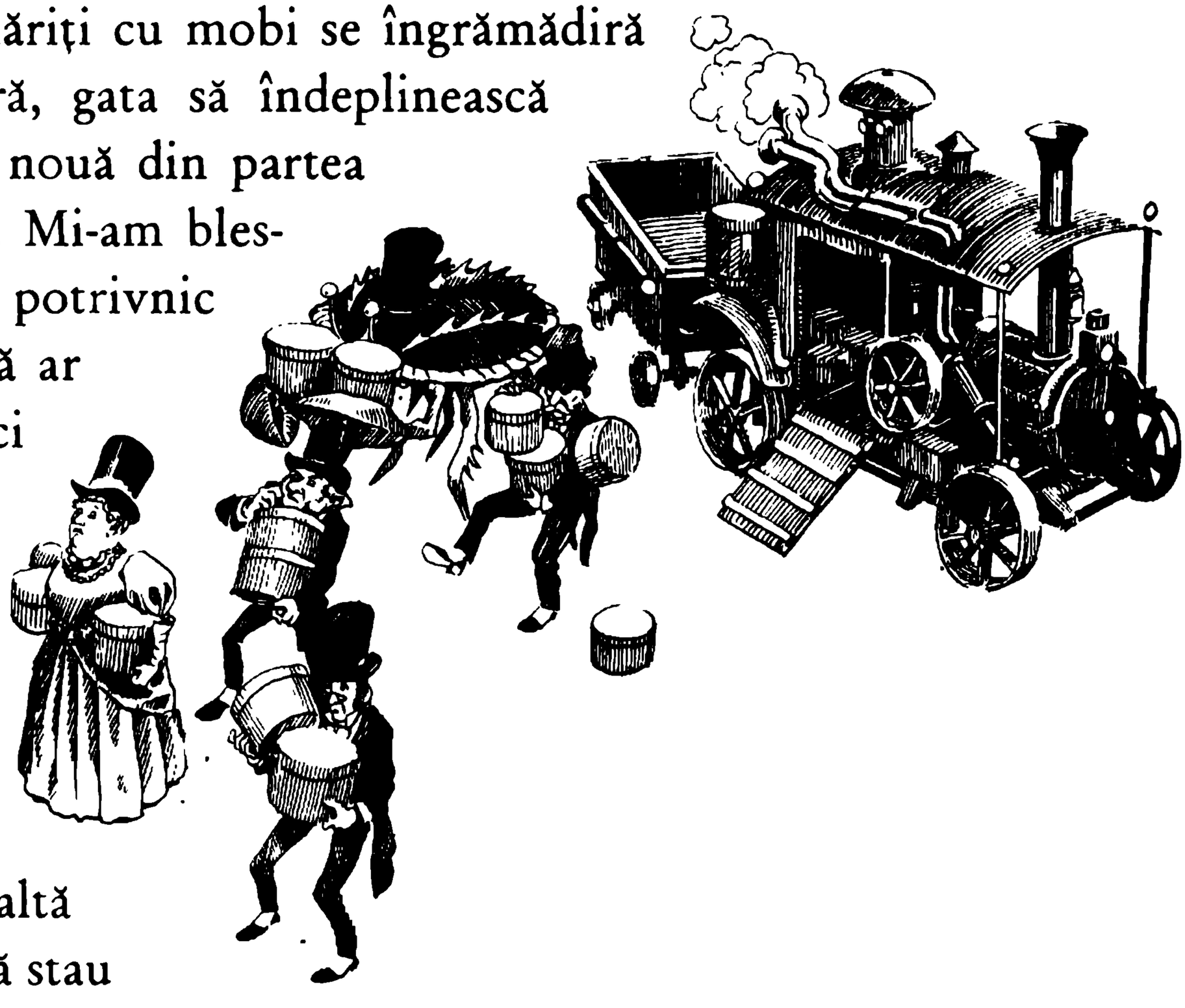

acolo ghemuit și să mă uit cum descărcau grămezi de obiecte albe și rotunde din vagon și le cărau în teancuri bălăngănite spre trenul care aștepta.

La început nu am reușit să îmi dau seama ce erau chestiile acelea albe. Pastile gigantice? Rotițe de cașcaval? Nu! Mă trecu un fior de teroare pură. Erau cutii de pălării! Și, fără îndoială, fiecare dintre ele conținea un mob gata să sară pe capul vreunei persoane nevinovate din Modesty și Decorum și să o supună voinței mobilor!

Dacă nu aș fi fost atât de alarmat, ar fi fost destul de amuzant să-i spionez pe prietenii mei împiedicându-se încoace și-ncolo cu mormanele acelea de cutii. Se pare că hipnoza îi făcuse neîndemânatici, pentru că scăpau cutiile întruna, lucru care provoca țipetele indignate ale mobilor de dinăuntru.

Nipper, chiar mai stângaci decât ceilalți, se împiedică la un moment dat în propriile picioare și căzu cât era de lat pe peronul gării. Iar pălăria i se rostogoli de pe cap și căzu cu un țipăt enervat pe liniile ferate de sub tren.[1] Lumina greoaie a hipnozei se evaporă din ochii lui; aceștia se ridicară din vârful tentaculelor și priviră în jur profund înfricoșați și derutați. Apoi, când înțelese într-un târziu, Nipper sări în picioare și începu să alerge țipând:

– Ajutor! Ajutor! Mobii! Mobii au pus stăpânire pe noi!

A fost oribil să văd felul în care prietenii bietului crab și ceilalți oaspeți s-au dus la el și, scoțând un mob din una dintre cutii, l-au obligat să intre înapoi în carapace și l-au făcut din nou supus și obedient. Și ce era și mai oribil din punctul meu de vedere era că urmărirea lui Nipper îi adusese și mai aproape de locul în care mă ascundeam eu. Am încercat să nu respir și să nu mă mișc pe măsură ce sclavii mobilor își reluară îndatoririle. Dar trebuie să fi făcut vreun zgomot mic – sau mobii pot detecta gândurile prăzii lor – pentru că mobul care stătea pe capul doamnei Spinnaker, care

---

[1] Se pare că mobii întâmpinau ceva dificultăți în a-i controla membrele bietului Nipper, fie din cauză că erau atât de multe, fie pentru că grosimea carapacei lui îngreuna munca mobilor de a-i pune stăpânire pe gânduri.

era ultima din şir, se întoarse ca un tun cu bătaie lungă pe acele vase de război eterice nou îmbrăcate în fier, şi am ştiut că mă simţise.

Doamna Spinnaker se întoarse şi merse spre extinctor, din ce în ce mai aproape de umbrele unde stăteam eu. Am pipăit pe jos pe lângă mine după vreo armă pe care aş fi putut să o folosesc pentru a mă apăra, dar nu am găsit nimic. Apoi am văzut bălăngănindu-se lanţul care manevra extinctorul. Când doamna Spinnaker mă văzu şi se întoarse să-i cheme pe ceilalţi, am sărit în sus şi am tras de el. Furtunul extinctorului se balansă ca trompa unui elefant de fier de foarte mare ajutor şi un val de apă rece şi albă se năpusti asupra doamnei Spinnaker şi a mea, aproape orbindu-ne pe amândoi pentru o clipă şi lovindu-ne la pământ. Aşa cum am sperat, pălăria-mob de pe capul doamnei Spinnaker se sperie şi căzu de pe cap, pierzându-şi forma de pălărie, tuşind şi ţâşnind, şi înecându-se, şi fluturând-şi mâinile micuţe.

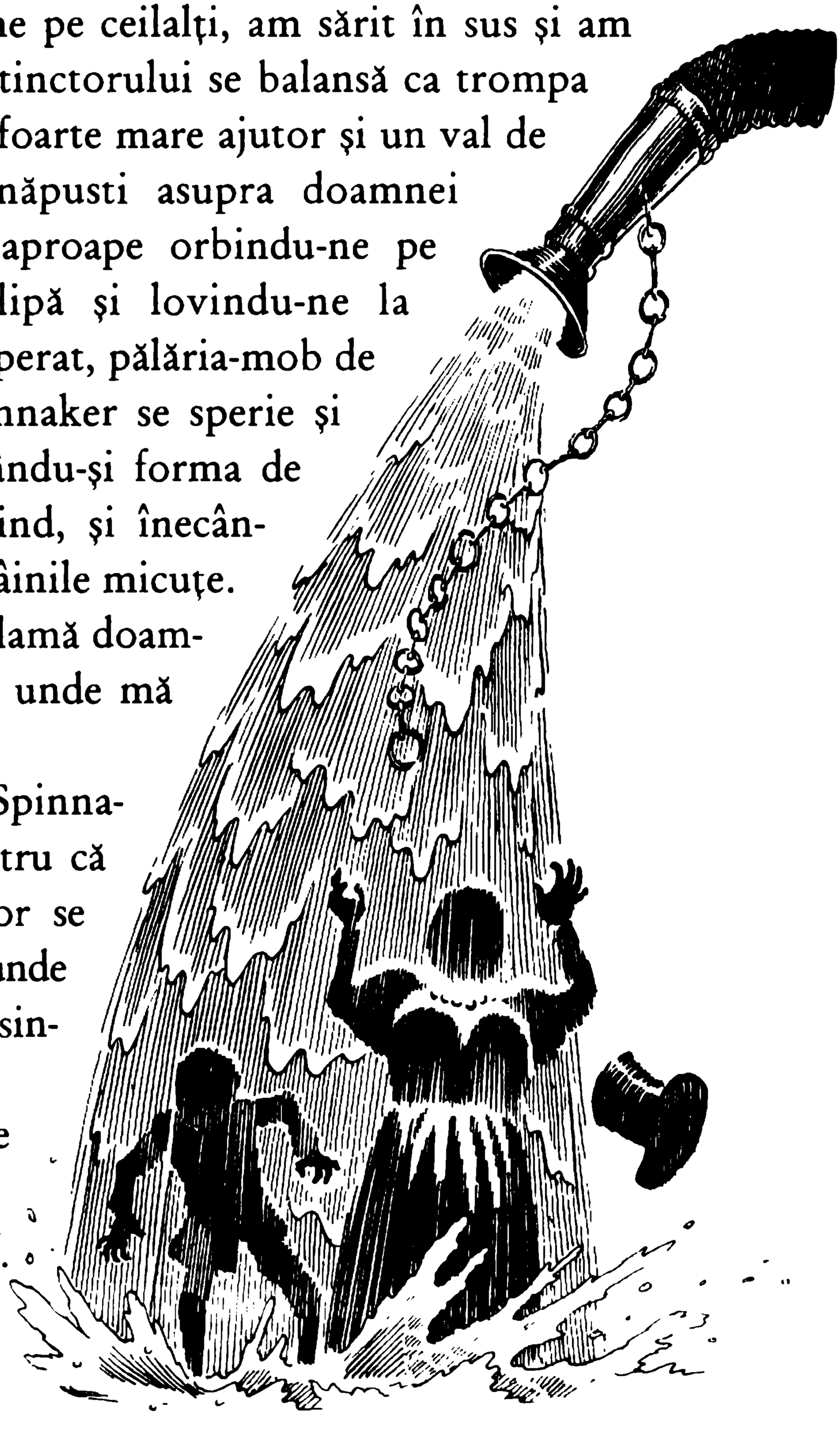

– Oh, Doamne! exclamă doamna Spinnaker. Şi *acum* unde mă aflu?

– Fugiţi, doamnă Spinnaker! am strigat eu, pentru că ceilalţi sclavi ai mobilor se grăbeau deja spre locul unde ne aflam. Drezina este singura noastră speranţă!

O doamnă atât de corpolentă ca doamna Spinnaker nu se ridică aşa uşor, mai ales când are hainele ude leoarcă, iar colonelul Quivering

și Nipper aproape că ne ajunseseră când am reușit să o ridic în picioare. Dar ea îl trânti pe Nipper la pământ cu un pumn ferm în carapace, tehnică pe care o dobândise probabil în cârciumile din East End unde își începuse cariera și, luându-mă de mână, mă lăsă să o conduc de-a lungul încâlcelii de linii ferate luminate de stele și traverse de beton până la vagonul care aștepta.

Mulțumesc lui Dumnezeu, era descuiat! Am sărit la bord – am apucat un mâner și doamna Spinnaker altul – și am început împreună să tragem de ele spre a ne salva viețile. Chinuitor de încetă la început, dar căpătând ușor viteză, drezina începu să se miște. Merse șerpuind prin punctele pe care le setasem și o luă pe panta lungă a podului, care nu fu atât de greu de urcat cum m-aș fi așteptat, pentru că gravitația de pe Starcross începu în curând să nu ne mai influențeze și ne aflam în spațiu, unde nu exista nici sus nici jos și prea puțină fricțiune, așa că, odată pus în funcțiune, un obiect poate merge aproape la nesfârșit. Am continuat totuși să manevrăm mânerele vagonului până când șuieră pe șine la o viteză de câteva sute de kilometri la oră.

Apoi, nemai-având suflare, ne-am oprit din muncă și, evitând mânerele, care au continuat să pompeze de jos în sus singure, am privit afară prin sticla din spate a vagonului.

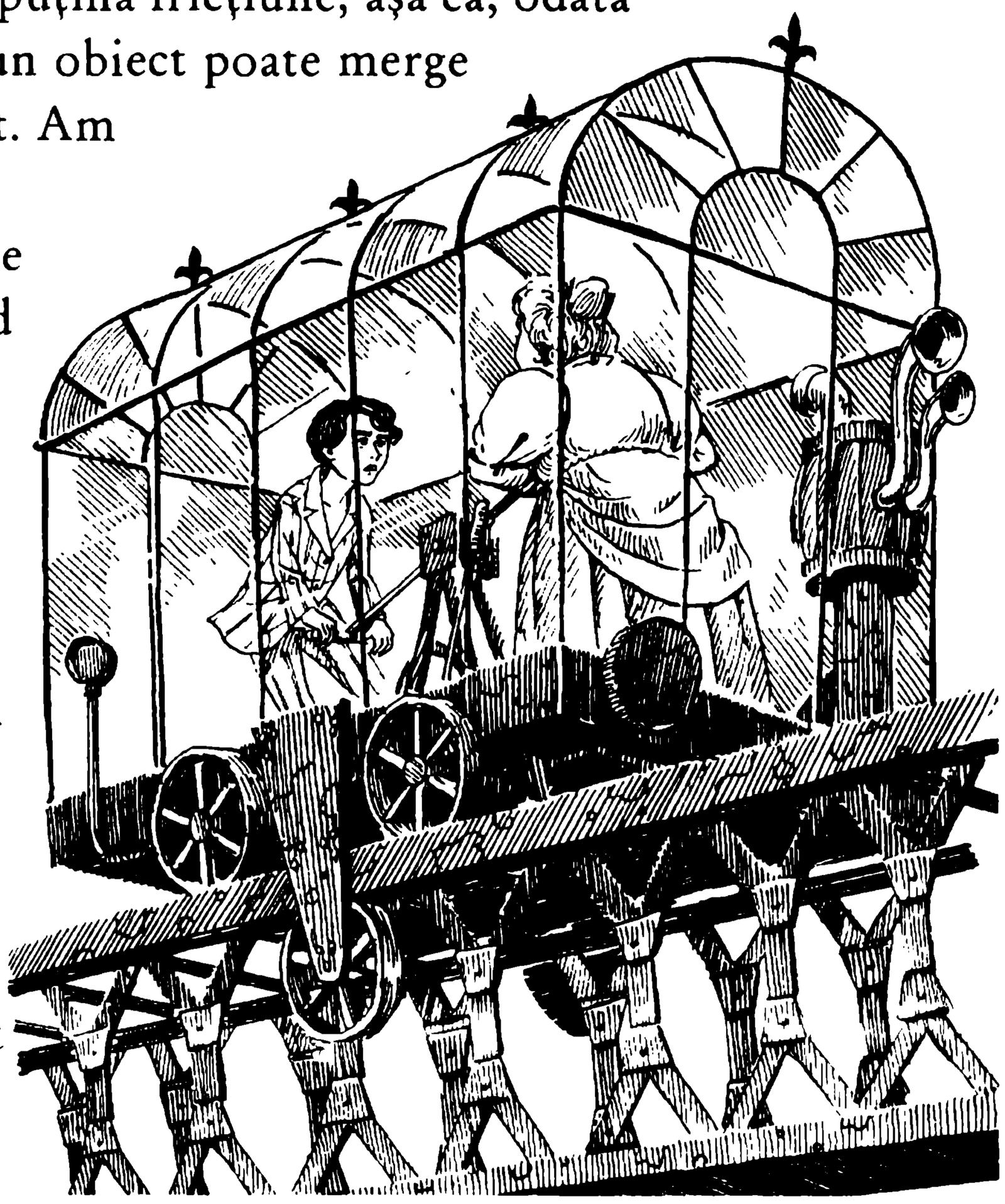

Starcross era o pată minusculă, micşorându-se şi mai tare în cerul pistruiat de asteroizi.

– Bietul meu 'Erbert! oftă doamna Spinnaker, frângându-şi poalele ude ale fustelor ei. Nu a avut el prea mult creier niciodată şi acum ce-a avut i-a fost furat.

– Nu vă faceţi griji, doamnă Spinnaker, am spus eu curajos – pentru că este de datoria unui băiat britanic să ridice moralul celor din jurul lui în asemenea situaţii – ne vom întoarce şi-l vom salva. Ajungem în Modesty şi Decorum şi vom alerta autorităţile de acolo despre ceea ce se întâmplă.

– Va trebui să ne grăbim atunci, spuse doamna Spinnaker. Uite!

Arătă prin sticlă. Departe în spatele nostru, acolo unde şinele luminate se îngustau spre îndepărtatul Starcross ca o diagramă de perspectivă la ora de desen, am văzut ceva alb în formă de conopidă înflorind în întuneric.

– Abur! am strigat eu.

– Trenul! spuse doamna Spinnaker. Vin după noi!

– S-a terminat cu noi! am spus eu deznădăjduit. Acum nu o să o mai salvez niciodată pe mama şi nici n-o să aflu ce s-a ales de biata Myrtle...

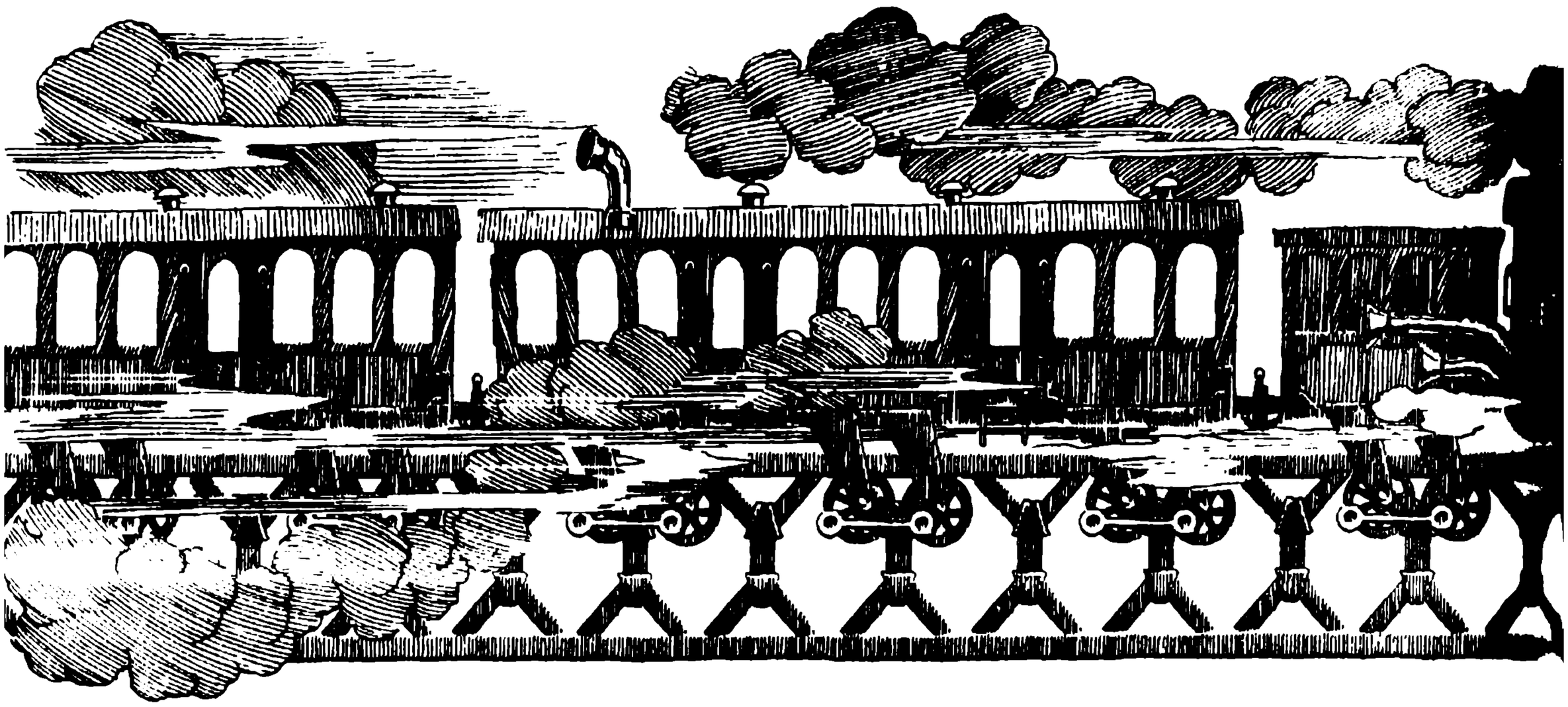

Acum fu rândul doamnei Spinnaker să mă consoleze *pe mine*, şi făcu asta conducându-mă înapoi la mâner.

– Cât de repede putem să facem să meargă maşinăria asta? se întrebă ea. Destul de repede presupun. Mai repede decât trenul acela? Ei bine, poate. Şi hai să cântăm un cântecel să se înveselească pe drum; Mobii aceia n-or să cânte şi poate asta e cea mai bună metodă să fim mai buni decât ei, ce zici, Art?

Aşa că am cântat. Am cântat *Pisicuţa mea turtită* şi *Capul cochet al hoţului de buzunare*. Am cântat *Tom O'Bedlam* şi *Carnavalul din Ganimed*. Cântam şi pompam, pompam şi cântam, iar hainele noastre ude scoteau aburi, umplând cabina de un miros de serj rânced, în timp ce asteroizii şi recifurile spaţiale deveneau doar siluete în spatele ferestrelor noastre.

Ce mai cursă era! Drezina nu avea vitezometru, aşa că nu pot fi sigur, dar eram dispus să pariez că se mişca mai repede decât s-a mişcat şi se va mişca vreodată orice altă drezină din întreaga istorie a Tărâmului Solar!

Dar cu toate cântecele şi străduinţele noastre, trenul mobilor tot se mişca mai repede. Doamna Spinnaker era cu spatele la el, dar eu, când mă uitam pe lângă ea prin geamul drezinei de mână, vedeam că se apropia din ce în ce mai mult. La început fu doar un

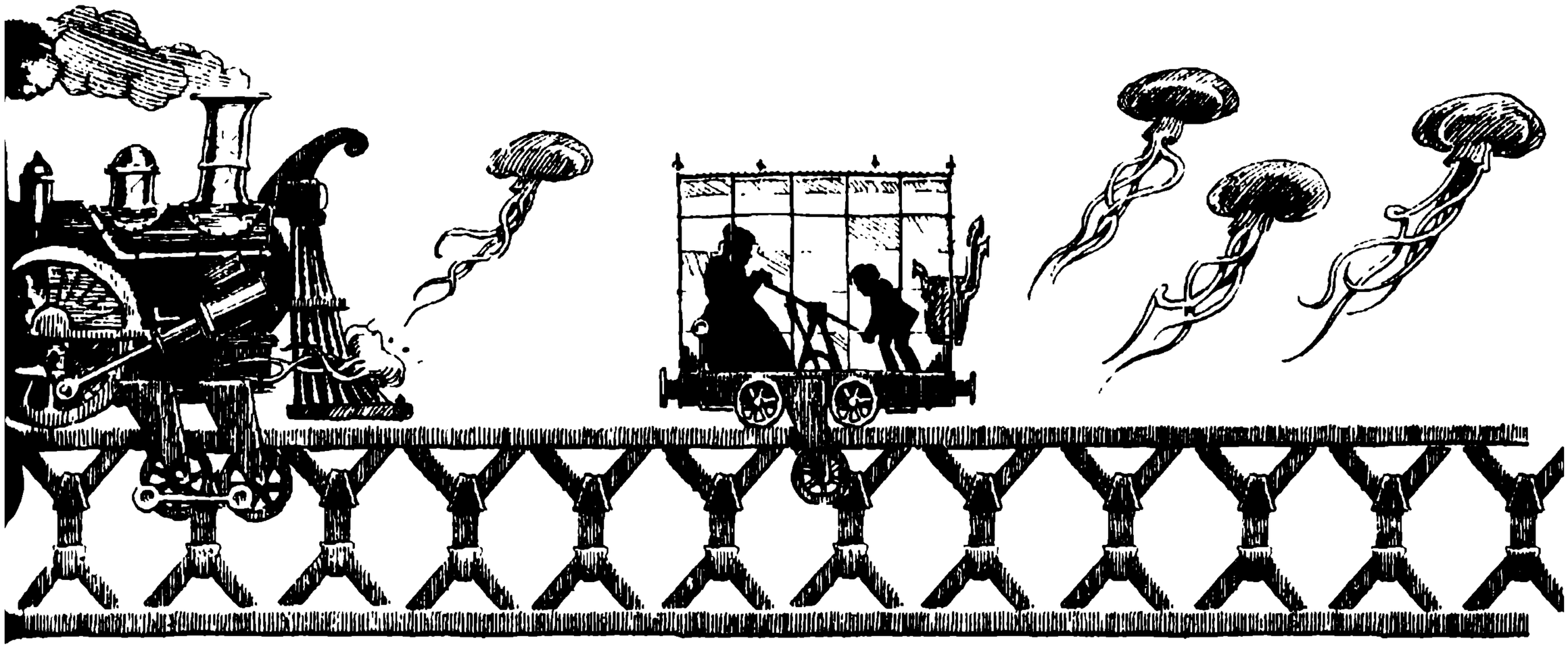

nor de abur, după care abur şi lumini. O vreme, la o cotitură lungă, trebuie să fi încetinit pentru că rămase în urmă şi am fost sigur că noi câştigam. Dar apoi au început să ne ajungă puternic din urmă, până când am putut vedea mânerul de alamă strălucind în faţa boilerului lui şi locomotiva cu grătarul pe care le folosea să îndepărteze din calea ei vegetaţia eterică ghinionistă.

– Doamnă Spinnaker? am îndrăznit eu.

– Ce este, dragule? Chipul bunei femei strălucea destul de tare de la eforturile pe care le depunea. Cântă mai departe! mă sfătui ea.

Am cântat vesel în cor cu ea *Dragă Margaret, eşti daneză şi câinele tău nu se simte foarte bine* (varieteul acela favorit), dar nu ne era deloc de folos; trenul care se contura ameninţător în spatele ei era o distragere prea mare. Şi când începu următorul vers, locomotiva se învolbură într-un nor de abur şi de cenuşă şi înghionti drezina noastră cu vârful locomotivei sale eterice. Am fost aruncaţi prin cabina noastră de sticlă şi atunci până şi doamna Spinnaker fu prea distrasă ca să mai cânte.

– Nu-i chiar atât de rău! spuse ea senină când trenul se izbi de noi. Nu fac decât să ne împingă în faţa lor. Nu văd cum ar putea să ne ajungă şi să ne oblige să ne punem iar pălăriile alea oribile. S-ar arde de boilerele acelea aburinde dacă ar încerca!

Nu am răspuns. În primul rând, nu credeam că mobii ar suferi prea tare dacă prietenii noştri ar arde de vii pentru a ne recaptura. În al doilea rând, tocmai observasem ceva ciudat în afara sticlei noastre.

La început fu greu de văzut din cauza aburului şi a luminiţelor care ţâşneau prin jur, a imaginilor noastre reflectate în sticlă şi a mecanismului frenetic de balans al vagonului, care umpleau fiecare ochi de geam. Dar după câteva secunde, lampa de gaz din tavanul drezinei de mână cedă, lucru care întrerupse oarecum reflectările şi, lângă luminile roşii strălucitoare ale locomotivei şi scânteile de un albastru ca de fulger care săreau în sus din când în când din roţile care se învârteau cu viteză, am văzut destul de clar noile fenomene. Un ihtiomorf eteric ţinea pasul cu drezina noastră,

foarte îndeaproape. Şi afară, în întuneric, în spatele lui înota încă unul şi încă unul – un banc întreg, cu cozile plesnind frenetic într-o parte şi într-alta în timp ce înaintau prin eter cu aceeaşi viteză ca locomotiva mobilor. Erau zbârnâitori roşii obişnuiţi (Pseudomullus vulgaris) de care văzusem des înotând în sau pe lângă hornuri la Larklight – dar nu-i văzusem niciodată zbârnâind atât de repede ca acesta de acum. Şi când m-am uitat mai de aproape mi-am dat repede seama de ce erau interesaţi de noi şi de drezina noastră... Pentru că fiecare dintre peştii aceia avea afişat un zâmbet sinistru, iar pe cap câte *un joben negru!*

– Oh, doamnă Spinnaker! am ţipat eu, dar nu am avut timp să-i explic şi ei acest nou pericol pentru că, fix în acea clipă, ihtiomorful conducător se scufundă brusc şi-şi izbi căpăţâna osoasă de cabina noastră. Am observat, în timp ce se lovea de sticlă, că mobul de pe capul lui îl îmbrăţişase din cauza şocului, întinzându-şi mâinile mici şi încleştându-le una de alta sub bărbia peştelui, pentru ca impactul să nu-l dea jos. Sticla era groasă, aşa că peştele se îndepărtă înotând ameţit fără să fi făcut vreo stricăciune. Totuşi, mai erau mulţi alţii, iar capetele lor începură să bată în cabină ca loviturile unor ciocane mici. Nu dură mult până când unul dintre ochiurile de geam se crăpă, urmat de un altul, până când urechile ni se umplură de şuieratul ameninţător al aerului care ieşea din cabină.

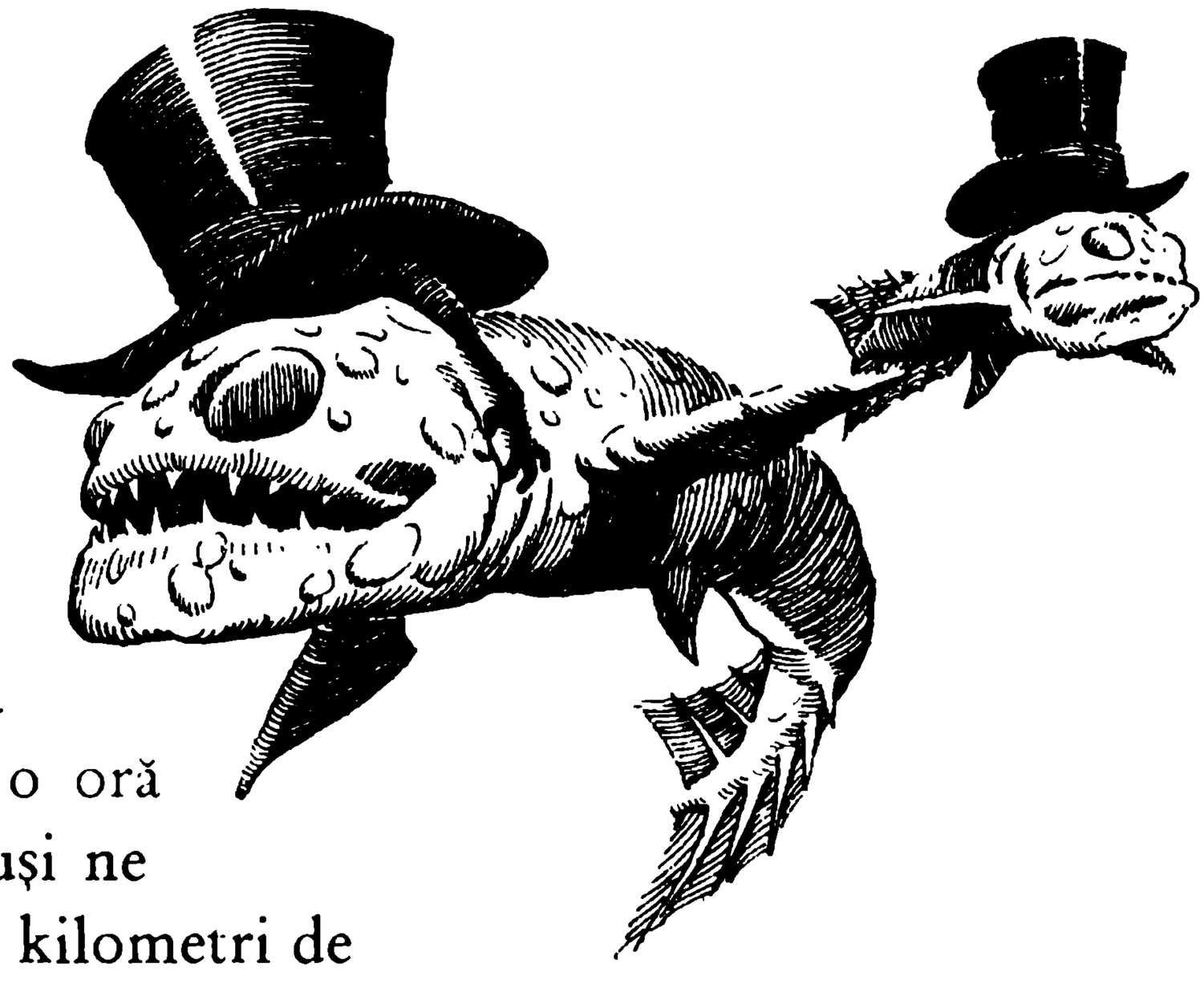

O fiinţă umană poate să respire eter pur o perioadă, ca şi peştii aceia şi ca alte creaturi, dar nu pentru mult timp. Cel mult o oră sau două, cred. Şi totuşi ne despărţeau nenumăraţi kilometri de

destinația noastră! Dacă tot aerul nostru ieșea, aveam să murim cu mult timp înainte să ajungem acolo!

Trenul care ne însoțea începuse să încetinească și, de o parte și de alta a locomotivei, îmbrăcați cu haine de marinar și mănuși rezistente la foc pe care trebuie să le fi găsit în vagonul paznicului, colonelul Quivering și domnul Grindle ieșiră în grabă, fiecare cu pălăria la locul ei și cu un mob de rezervă atârnat la brâu, gata să se instaleze pe capul meu și al doamnei Spinnaker!

Dar nu ne-au prins! Pentru că mecanismul drezinei, care pompase și se balansase cu atâta putere în tot acest timp, alese să se strice chiar atunci. Undeva sub podea, un arc cedă scoțând un zgomot înfiorător, o osie se rupse, iar drezina o luă la goană înainte și zbură de-a dreptul de pe șină, învârtindu-se de mai multe ori prin eterul gol, lăsând o dâră de cuie, șuruburi, roți și cioburi de sticlă, în timp ce eu și doamna Spinnaker ne-am ghemuit neajutorați înăuntru ca două boabe de mazăre uscate într-o păstaie.

Și departe, în spatele nostru, de-a lungul firului de un argintiu strălucitor care era Centura de Asteroizi și Calea Ferată a Planetelor Minore, trenul cu încărcătura lui de pălării păgâne își continuă fulgerător drumul spre Modesty, Decorum și Imperiul mai extins.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

ÎN CARE POVESTIREA NOASTRĂ SE ÎNTOARCE PE PLANETA MARTE ÎN TIMPURI STRĂVECHI ȘI AFLĂM DESPRE LUCRURILE SURPRINZĂTOARE CARE I S-AU ÎNTÂMPLAT LUI MYRTLE ÎNTRE TIMP

Dacă vasul îmi păruse înainte înfiorător și sinistru, odată ce am citit cuvintele acelea înspăimântătoare în jurnalul de bord al căpitanului Melville, mi se păru de zece ori mai înfiorător și mai sinistru. *Mobii! Vin mobii peste noi!*

– Ce este un mob? l-am întrebat eu pe Jack tremurând puțin, iar paginile vechi și uscate ale jurnalului din mâinile mele foșniră ca niște frunze moarte, adăugând încă un element la atmosfera generală de spaimă gotică.

– Nu știu, spuse Jack. Nu am auzit niciodată de așa o chestie...

– Eu am auzit, spuse Delphine, ridicând mâna ca să-și atingă părul într-o manieră ezitantă și derutată. Am avut un vis, cred, despre un mob, în prima noastră noapte la Starcross... Sau să fi fost o pălărie? Oh, nu reușesc să-mi fixez în minte imaginea!

Jack lovi cu vârful ghetei prin mormanul trist de haine ale căpitanului Melville și o cantitate mică de pudră de culoarea pânzei de păianjen se ridică pe punte.

– Orice ar fi, spuse el, se pare că i-au consumat pe bietul tău bunic și pe oamenii lui și i-au mâncat direct din haine, cu oase cu tot. Și există șanse să mai zăbovească încă prin locurile acestea. Deci, dacă ai vreun plan să faci să zboare nava aceasta de aici fără un alchimist care să pornească motorul sau fără să ai o țintă anume, ai face bine să începi. Pentru că n-am de gând să zăbovesc pe aici până când se vor întoarce acești mobi.

Delphine dădu din cap. Era o femeie de acțiune, așa cum se presupunea că ar trebui să fie cineva care își câștiga existența din meseria de maestră a intrigilor. Se duse pe dată și strigă la spiridușii ei să lase visatul cu ochii deschiși și să înceapă să păzească nava. Îmi smulse jurnalul din mâini și răsfoi curioasă paginile îngălbenite. Apoi se duse la biblioteca de deasupra patului căpitanului Melville și scoase prima carte și apoi pe următoarea.

– *Geografie spațială pentru eteronauți*, am auzit-o eu mormăind când se uita peste titluri. *Poemele lui Dryden... Despre Jupiter și numeroasele lui luni*... Nu e aici!

– Dacă nu vă supărați, domnișoară Beauregard, ce anume căutați? am întrebat eu politicoasă.

– Alchimie! îmi răspunse tânăra domnișoară. Bunicul meu jurase că va publica secretele artei sale pentru ca toată lumea să le poată învăța. M-am gândit că aș putea să-i găsesc pe aici notițele și să le folosesc pentru a învăța cum să pilotez această navă. Dar nu găsesc nici un caiet de notițe aici, numai poeme și atlase... Oare toate cunoștințele acestea au murit odată cu el?

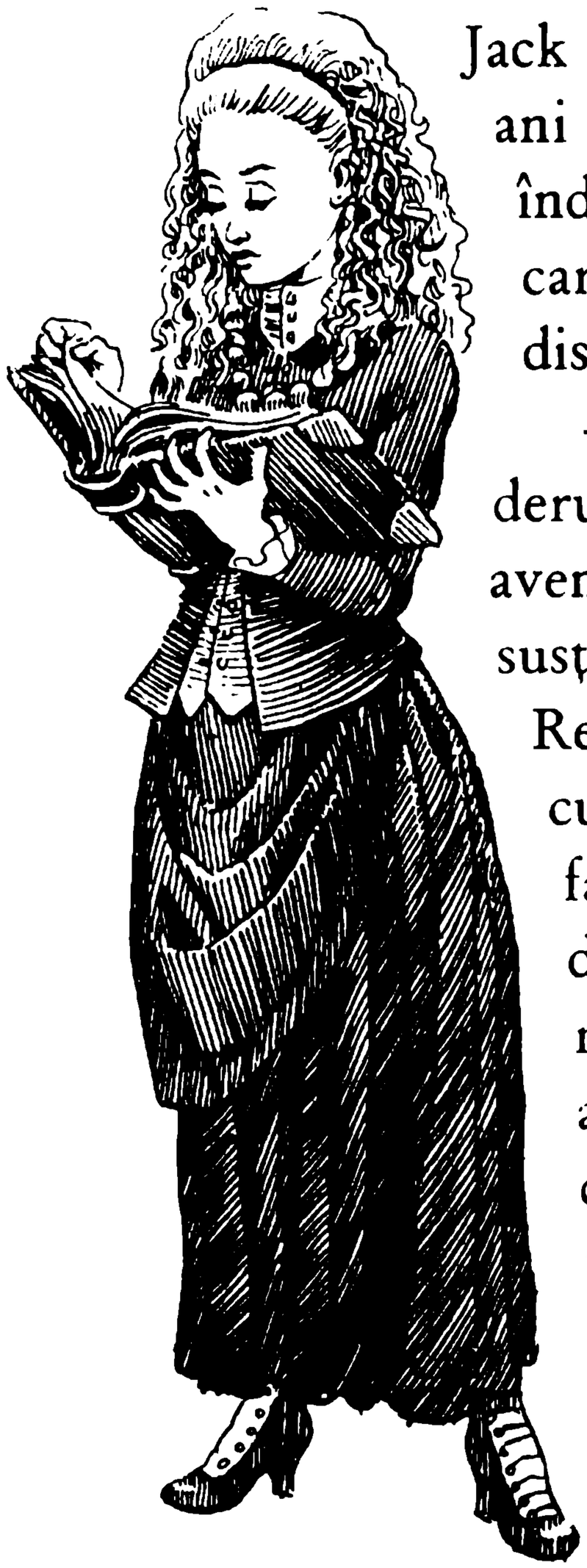

– Slabe şanse chiar şi dacă ar fi aici, îşi dădu Jack cu părerea. Domnii studiază de ani şi ani să stăpânească artele Alchimiei. Mă îndoiesc că tu ai putea să o deprinzi dintr-o carte în puţinul timp pe care-l avem la dispoziţie.

– Adevărat, spuse Delphine arătând derutată, aşa cum era mereu când cineva se aventura să o contrazică. Dar bunicul meu susţinea că asta e destul de inutil. Colegiul Regal ridică tot felul de piedici în legătură cu secretele combustibilului spaţial şi-i face pe studenţi să treacă prin ani de zile de examinări groaznice şi să înveţe maldăre de cuvinte în latină şi semne alchimice, dar adevărul este că acest combustibil spaţial poate fi pus în funcţiune de oricine are talent la aşa ceva. Nu este nici mai greu, nici mai uşor decât cântatul.

– Dumnezeule Mare! am protestat eu. Ce noţiune oribilă şi democratică! Păi, dacă ar fi adevărat, atunci *oricine* ar fi în stare să facă Alchimie – străini de tot felul ar putea să devină alchimişti!

– Adevărat, domnişoară Mumby, răspunse Delphine, întorcându-se spre mine cu o privire triumfătoare ca şi cum tocmai demonstrasem exact punctul ei de vedere. N-aţi călătorit voi prin Ceruri cu ajutorul Alchimiei produse de creatura Ssilissa, care nu era nici măcar fiinţă umană, ci doar o specie necunoscută de şopârlă?

Brusc, expresia feţei i se schimbă. Ochii îi rămaseră fixaţi asupra mea, dar Delphine avea acum o privire vicleană, calculată, care mă făcu să mă simt destul de incomod.

– Și nu chiar mama ta, domnișoară Mumby, a cârmuit o casă întreagă prin Ceruri, în ciuda faptului că nu avea acreditarea Colegiului Regal de Alchimiști sau a oricărei alte comisii de educație? O, da, stăpânii mei din Paris au fost foarte interesați de știrea aceasta. Nu știm cu exactitate *ce este* doamna Mumby, dar are un talent evident pentru Alchimie. Și nu este posibil ca dumneavoastră, în calitate de fiică a ei, să-i fi moștenit talentul?

– Cu siguranță că nu! am țipat eu. Tinerele domnișoare nu fac Alchimie![1]

Dar Delphine nu era genul de persoană pe care o puteai face să se răzgândească. Deschise o ușă din peretele de control și mă împinse pe o spirală strâmtă de scări din spatele lui. Studiase fără îndoială planurile și modelele vasului *Liberty*, și astfel știa că aceste scări întunecate duceau către încăperea combustibilului spațial al navei, dar nu știam ce anume se afla sub mine și l-am rugat cât am putut de jalnic pe Jack să mă salveze.

– Dă-i drumul! l-am auzit spunând galant.

– Tacă-ți gura, Havock, răspunse Delphine, afișând acea încercare șocantă de delicatețe feminină care era atât de tipică pentru ea. Încă mai am cu mine pistolul și dacă încerci ceva eroic îți zbor și celălalt picior.

Cu toate acestea, Jack merse jos după noi, lucru care m-a bucurat, pentru că la capătul scărilor m-am trezit într-o cameră foarte ciudată cu niște conducte și țevi. Șiruri lungi de sticle străluceau palid în grătare de-a lungul pereților. În mijlocul camerei se afla un cuptor alchimic sau un alambic, arătând pentru restul lumii ca o sobă mare în formă de porc.

[1] Myrtle se înșală ca de obicei. S-a descoperit că alchimistul vasului eteric al Majestății Sale *Minerva* era o doamnă deghizată, o persoană pe nume domnișoara Dunkery care, în secolul trecut, luase toate examenele Colegiului Regal cu brio și devenise alchimistul vasului pe o navă comercială; dar, de vreme ce purta haine bărbătești și fuma trabucuri, poate nu se încadrează în categoria unei doamne adevărate – A.M.

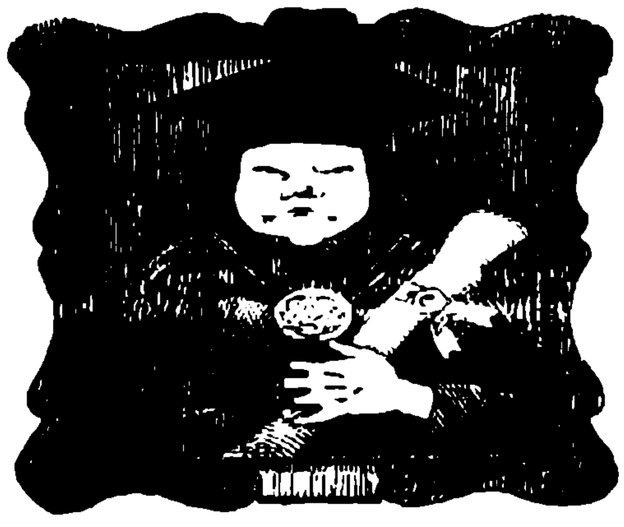

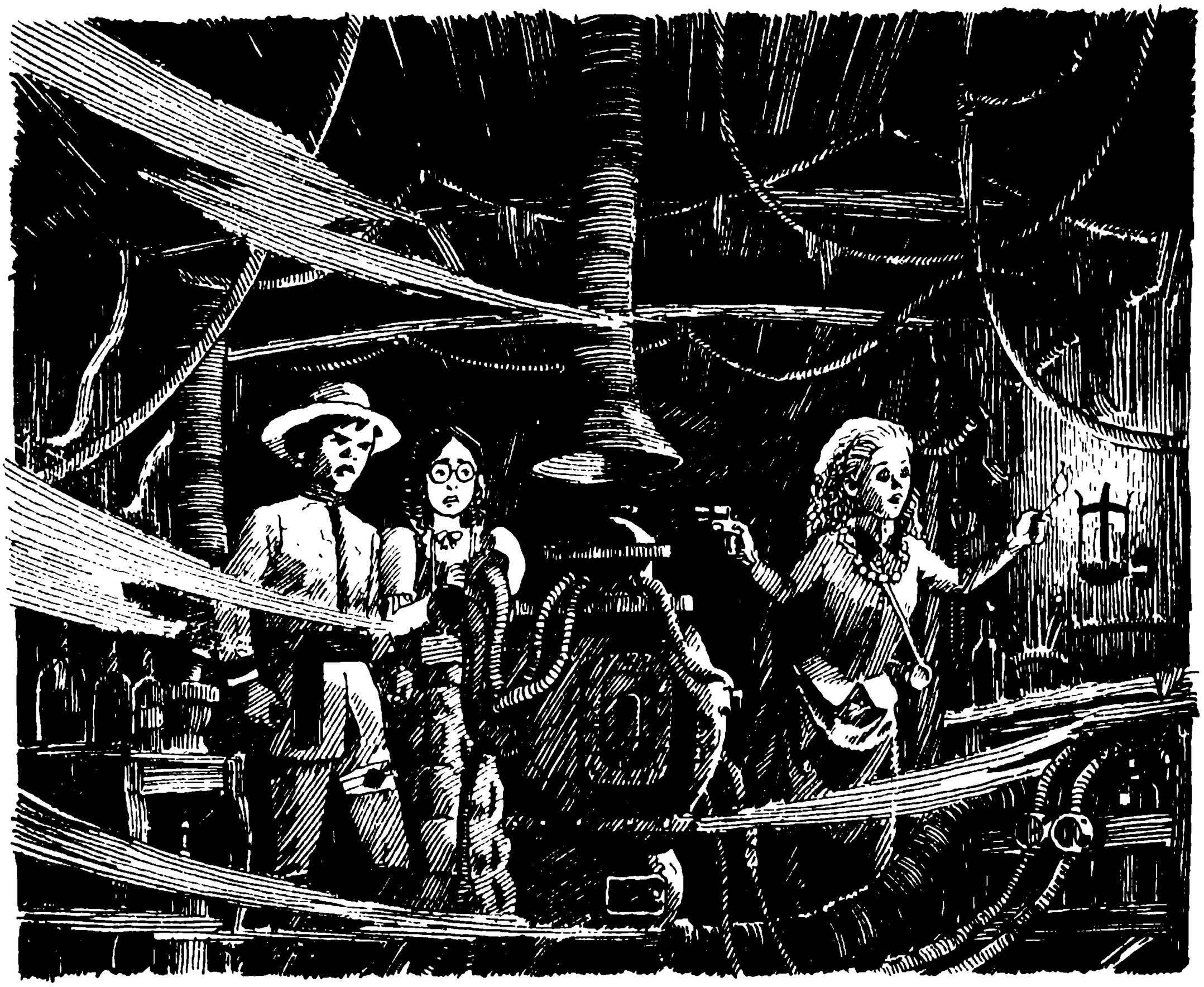

Cu pistolul aţintit asupra noastră, Delphine bâjbâi pe acolo să aprindă lumânările ce erau prinse de perete în suporturi. Lumina pe care o făceau provocă reflecţii pale printre pojghiţele de praf de pe toate acele sticle şi ne dezvălui culorile substanţelor dinăuntru: mercur roşu, antimoniu verde, holmiu alb-argintiu şi alte zeci de substanţele ale căror nume nu le cunoşteam. Apoi, aprinzând un fitil de la ultima lumânare, Delphine se aplecă şi aprinse un foc sub alambic (era unul demodat, bineînţeles, nu unul dintre modelele cu gaz). Se aplecă spre spiriduşii ei şi le ceru să înceapă să alimenteze cu cărbuni. În scurt timp, un şir veritabil de spiriduşi dădeau din mână în mână combustibil dintr-o magazie de sub punte şi alimentau părţile inferioare ale alambicului, care începu să strălucească într-un roşu-vişiniu profund şi să emane o căldură uscată care m-ar fi făcut să transpir dacă nu aş fi fost atât de bine educată.

– Acum, spune Delphine (respirând bineînțeles în voie și ferindu-și o buclă de păr ud din ochi), la muncă, domnișoară Mumby. Ce elemente trebuie să combinăm ca să aducem la viață vechiul vas?

– Nu știu! am strigat eu aproape lăcrimând, pentru că nu-mi puteam imagina cum se aștepta ea să fac chestia asta de neînțeles.

– Atunci *gândește-te*, dacă ești drăguță, spuse ea, înainte ca mobii să dea peste noi și să ne transforme pe toți în grămezi de haine și pe tine într-un simplu costum de baie!

M-am dus împiedicându-mă până la grătarul cu sticle și am scos una, după care o alta, încercând să descifrez scrisul mărunt și semnele alchimice misterioase de pe etichete. Nu reușeam; cuvintele nu aveau nici un sens pentru mine și lacrimile îmi începețoșau vederea. Am înșfăcat o cârpă înnegrită atârnată de un cuier de lângă alambic și m-am șters la ochi, după care am folosit-o ca să-mi leg părul la spate, care arăta destul de neîngrijit de la toată alergătura aceea.

– Repede, domnișoară Mumby! insistă asupritoarea mea și, când m-am uitat la ea cu intenția de a-i spune că greșise și că nu aveam talent deloc pentru Alchimie, ridică arma și, apăsând-o de tâmpla bietului Jack, spuse: Fă-mi vasul să zboare! Ești fiica mamei tale, nu? *Trebuie* să ai talent!

Am privit disperată din nou la cele două sticle din mâinile mele. Nu știam dacă din cauza arșiței alambicului sau din altă cauză, dar dintr-odată mi se păru că acele chimicale dinăuntru începuseră să fie mai aprinse decât înainte: unul de un verde viu și acid iar celălalt de un roșu plăcut. Îmi trecu prin minte că dacă amestec foarte puțin din primul cu o porțiune generoasă din al doilea, atunci verdele ar deveni mai puțin strident și roșul și mai plăcut de atât.

Neștiind ce altceva să fac, am luat un polonic de cositor care atârna pe perete și am început să torn anumite cantități din fiecare dintre cele două substanțe într-un vas greu de fier care se afla lângă cuptor, cu suprafața arsă și colorată de căldurile intense la care fusese supus. După roșiatic și verde, am găsit niște mercur roșu, ca

prăjitura fărâmicioasă. Însuși mirosul m-a atenționat că este otrăvitor, așa ca mi-am pus niște mănuși grele rezistente la foc și l-am spart între degete, punând bucățelele în mixtura mea de pudre, până când un instinct feminin îmi spuse că proporțiile erau numai bune.

În timp ce lucram, îmi trecu prin cap că Alchimia era un fel de gătit și ar putea fi până la urmă un lucru demn de o doamnă – fiind nu atât o știință, cât o știință *domestică*. Am început să fiu destul de veselă în timp ce căutam prin grătarele de fiole și sticle după texturile și culorile care simțeam că lipsesc din mixtura mea și le adăugam și le amestecam acolo.

Și când în cele din urmă totul părea să fie gata, am folosit o lopată care îmi era la îndemână ca să împing vasul înăuntrul alambicului și să închid ușa după el.

Și... nu se întâmplă nimic.

Era extrem de jenant. Mă lăsasem destul de dusă de val cu gătitul meu și eram aproape convinsă că Delphine avusese dreptate despre talentul meu cu privire la arta alchimiei. Și ea și Jack se uitau la mine destul de încrezători și până și spiridușii se opriră din alimentat pentru a se holba la mine, până când ea îi certă și le ordonă să-și reia munca. Cu toate acestea, nu se întâmplă nimic, și încetul cu încetul ochii căscați și expectativi ai lui Delphine se îngustară, iar gura i se lărgi într-un rânjet disprețuitor foarte neplăcut. Trase cocoșul pistolului ei argintiu și-l puse din nou pe tâmpla lui Jack, întrebând:

– Ei bine?

M-am întors spre grămada de țevi și cadrane, și mânere care creșteau ca iedera pe peretele din spatele cuptorului. Oh, cât am putut întotdeauna *să urăsc* țevile și cadranele, și mânerele! Sunt atât de Moderne și Lipsite de Suflet. Aș fi preferat să trăiesc mai degrabă în vremurile străvechi, în Anglia Fericită din Evul Mediu, când o fată nu trebuia să se preocupe decât de cântatul la țambal și de dragostea chinuitoare ocazională a vreunui flăcău pentru ea. Cadrane, mânere, țevi – lucrurile astea nu înseamnă nimic pentru mine! Dar, în disperarea mea, am ales un cadran destul de la întâmplare și l-am lovit puternic cu încheieturile degetelor până când acul dinăuntru începu să tremure. Și prinzând astfel curaj, am tras de un mâner. Și ca urmare a acestui fapt, fiecare țeavă din acel loc începu să emită un cântec grav și puternic, destul de supranatural, care se ridica și cădea, și se răsucea în armonii ciudate pe care le mai auzisem înainte la *Sophronia*, când Ssilissa se pregătea să ne propulseze în spațiu.

– A reușit! strigă Jack. Motorul cântă!

– Să sperăm că face și mai mult de atât, spuse Delphine. La cârmă, domnule Havock. Sergent Tartuffe, fii cu ochii pe el! Boke, Gaggarat, Sneave, mergeți și-l ajutați pe domnul Havock să conducă vasul. Toți ceilalți, continuați să dați la lopată! Munciți cât vă țin puterile! Aduceți vasul acesta la viață în spațiu și înapoi în timpurile noastre, unde există vase mari britanice pe care să le prădăm, și atunci veți avea lână mai multă decât în cele mai ascunse vise de avariție ale voastre!

Spiridușii se grăbeau să facă ce li se spusese, și Jack nu avu de ales decât să se lase înghiontit către scara de tambuchi în spirală și spre cine știe care parte din vechiul vas unde se afla cârma. Și cu toate acestea, în timp ce mergea, îmi aruncă o privire plină de mândrie și afecțiune, ca și cum l-aș fi surprins cu iscusința mea.

Nu avea cum să fie, bineînțeles, nici pe jumătate la fel de surprins ca mine!

Delphine rămase în încăperea combustibilului spaţial.

– Acum decolează! spuse ea.

Eram gata-gata să spun că nu pot, când mi-am dat seama că de fapt puteam. Dacă închideam ochii vedeam vasul de sub mine, ca o păstaie aurie strălucind în ochii minţii mele. Am simţit puterea alchimică ce se chinuia să erupă şi să o propulseze în sus, liberă de restricţiile gravităţii planetei Marte. Şi ştiam că nu trebuia decât să ajustez aparatul de comandă al alambicului cu puţin şi că apoi îmi va asculta ordinele.

– Dar unde o să mergem? am întrebat eu. Nu-i prea mult combustibil la bord şi nu există loc în era aceasta pustie unde să mai găsim altul!

– Atunci hai să plecăm din era aceasta pustie, afirmă Delphine. Îşi scoase ceasul de buzunar şi-l consultă. Vom găsi fisura în timp care l-a adus aici pe bunicul meu şi o vom folosi ca să ne întoarcem în 1851.

Începeam să percep presiunea care se ridica în interiorul navei. Mă făcea să mă simt destul de rău – o senzaţie pe care o avusesem deseori la bordul *Sophroniei*, dar pe care am pus-o pe seama răului spaţial. Nereuşind să mă stăpânesc, am întins mâna şi am atins butoanele de control şi chiar în clipa aceea vechiul vas se ridică tremurând şi scârţâind...

– Ai grijă! ţipă Delphine. Vrei să ne izbeşti de vreun munte?

Presupun că asta era exact ceea ce trebuia să fac. Fiind patriotă şi iubind Marea Britanie mai mult decât pe mine însămi, ar fi trebuit să conduc nava *Liberty* a Serviciilor Secrete ale Statelor Unite ale Americii către pierzanie, în loc să o readuc în Spaţiul Cunoscut pentru a începe campania de piraterie şi revoluţie împotriva ordinii prestabilite. Dar mă lăsasem dusă de val de cele mai ciudate senzaţii. Mă simţeam ca şi cum puterea Tărâmului Alchimiei, care se află dincolo de lumea cunoscută nouă, curgea prin mine ca un val auriu. Şi pe lângă asta mai simţeam şi puterea altor valuri: tracţiunea mare şi înceată a gravitaţiei planetei, chemarea caldă şi

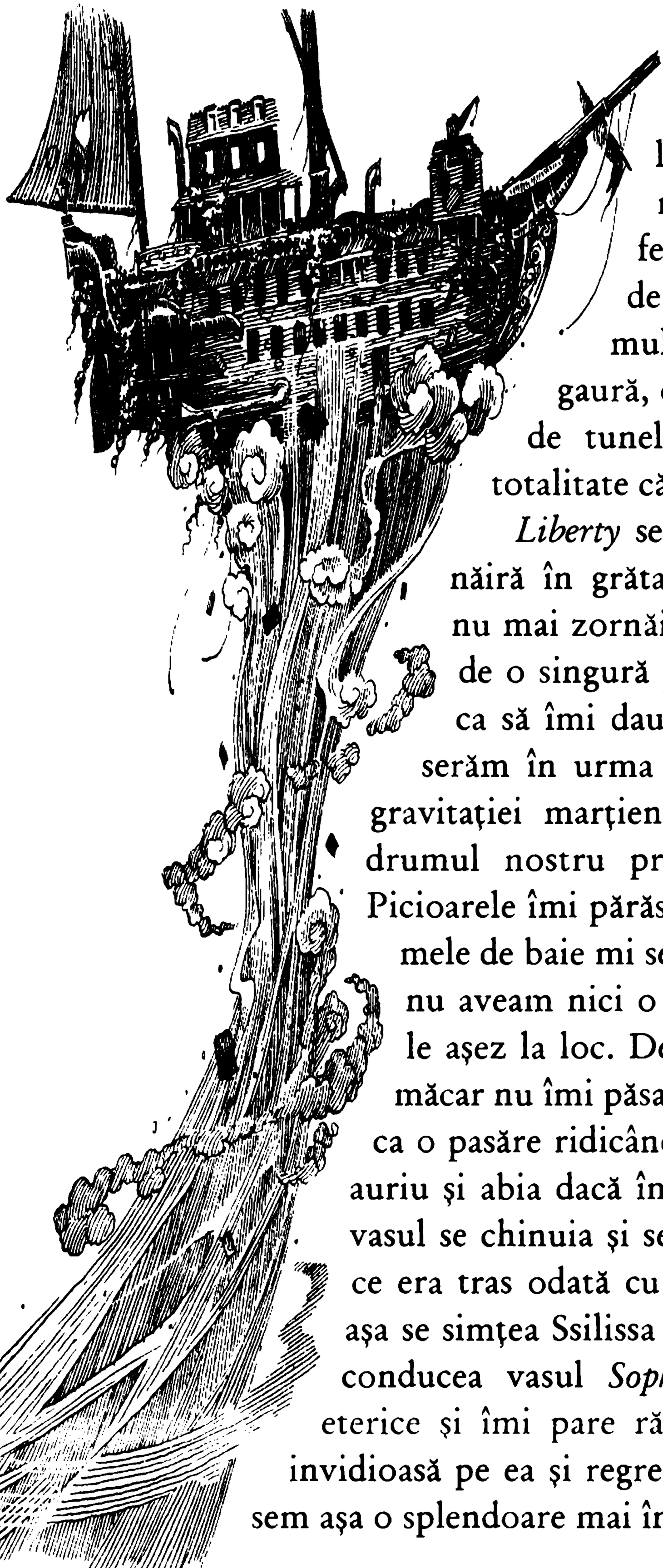

tânguitoare a sfântului Soare şi, în mijlocul tuturor, la doar câţiva kilometri distanţă şi la fel de urâtă ca o pată de grăsime pe o rochie mult iubită, un fel de gaură, o nimicnicie, o gură de tunel care conducea în totalitate către alte maree...

Liberty se înălţă. Sticlele zornăiră în grătarele lor, după care nu mai zornăiră deloc. Fu nevoie de o singură privire prin hublou ca să îmi dau seama de ce. Lăsaserăm în urma noastră obstacolele gravitaţiei marţiene şi ne înălţam în drumul nostru prin spaţiul deschis! Picioarele îmi părăsiră puntea şi fustele mele de baie mi se ridicară în cap, dar nu aveam nici o mână de rezervă să le aşez la loc. Deşi sună ciudat, nici măcar nu îmi păsa. Mă simţeam liberă ca o pasăre ridicându-mă printr-un cer auriu şi abia dacă îmi dădeam seama că vasul se chinuia şi se tânguia pe măsură ce era tras odată cu mine. Presupun că aşa se simţea Ssilissa în fiecare zi în care conducea vasul *Sophronia* prin mările eterice şi îmi pare rău să spun că eram invidioasă pe ea şi regretam că nu cunoscusem aşa o splendoare mai înainte.

Am simţit din nou în faţa noastră acea gaură, marginile ei colţuroase purtând urmele timpului pierdut. Am strigat la Jack rugându-l să ne conducă puţin mai la stânga dacă dorea, iar Delphine îmi traduse cererea în termeni mai nautici pe care îi urlă în megafon către Jack, fără să se deranjeze să adauge acel „te rog".

El făcu ce îi ceruse ea. *Liberty* păru să ezite pentru o clipă la graniţa găurii din timp. Mi-am imaginat că a devenit un milion de milioane de nave, toate puse una peste alta, unele dintre ele mirosind a vopsea proaspătă şi a scândură proaspăt tăiată şi răsunând de vocile piraţilor americani, iar altele dintre ele corăbii putrezite, ale căror cuie ruginite se transformau în praf, lăsând scândurile mucegăite să cadă în întunecimea nopţii. Mă copleşi un val de ameţeală! La început am crezut că era din cauză că mintea mea simplă şi feminină era prea slabă ca să poată înţelege grandoarea şi misterul Timpului. Apoi mi-am dat seama că mai avusesem aceeaşi senzaţie înainte, la Starcross, de fiecare dată când hotelul se afunda înainte şi înapoi prin istorie; este senzaţia care se naşte într-un trup muritor atunci când călătoreşte în A Patra Dimensiune.

Apoi mi-am revenit. Am trecut prin fisură şi am traversat un golf de multe secole şi totul, dar totul, s-a schimbat! În locul mareelor simple care se învolburau prin jurul planetei Marte, m-am confruntat cu pragurile fremătânde ale centurii de asteroizi. Oriunde mă întorceam, dădeam de un câmp gravitaţional sau de vreun munte cu stânci îngrozitoare care îmi păreau nişte puncte tari şi întunecate într-o mare confuzie de lumină.

– Oo! Vai! am ţipat eu şi am simţit vasul clătinându-se încoace şi-ncolo pe măsură ce Jack, mult deasupra mea, răspundea la alarmele unui spiriduş paznic şi ne trecea la limită pe lângă fiecare obstacol. Nu ştiu care este Starcross! am spus eu tulburată de toate câmpurile gravitaţionale diferite care păreau să vrea să tragă nava *Liberty* în toate direcţiile în acelaşi timp, dar nefiind nici unul îndeajuns de puternic să o captureze. Domnişoară Beauregard, trebuie să

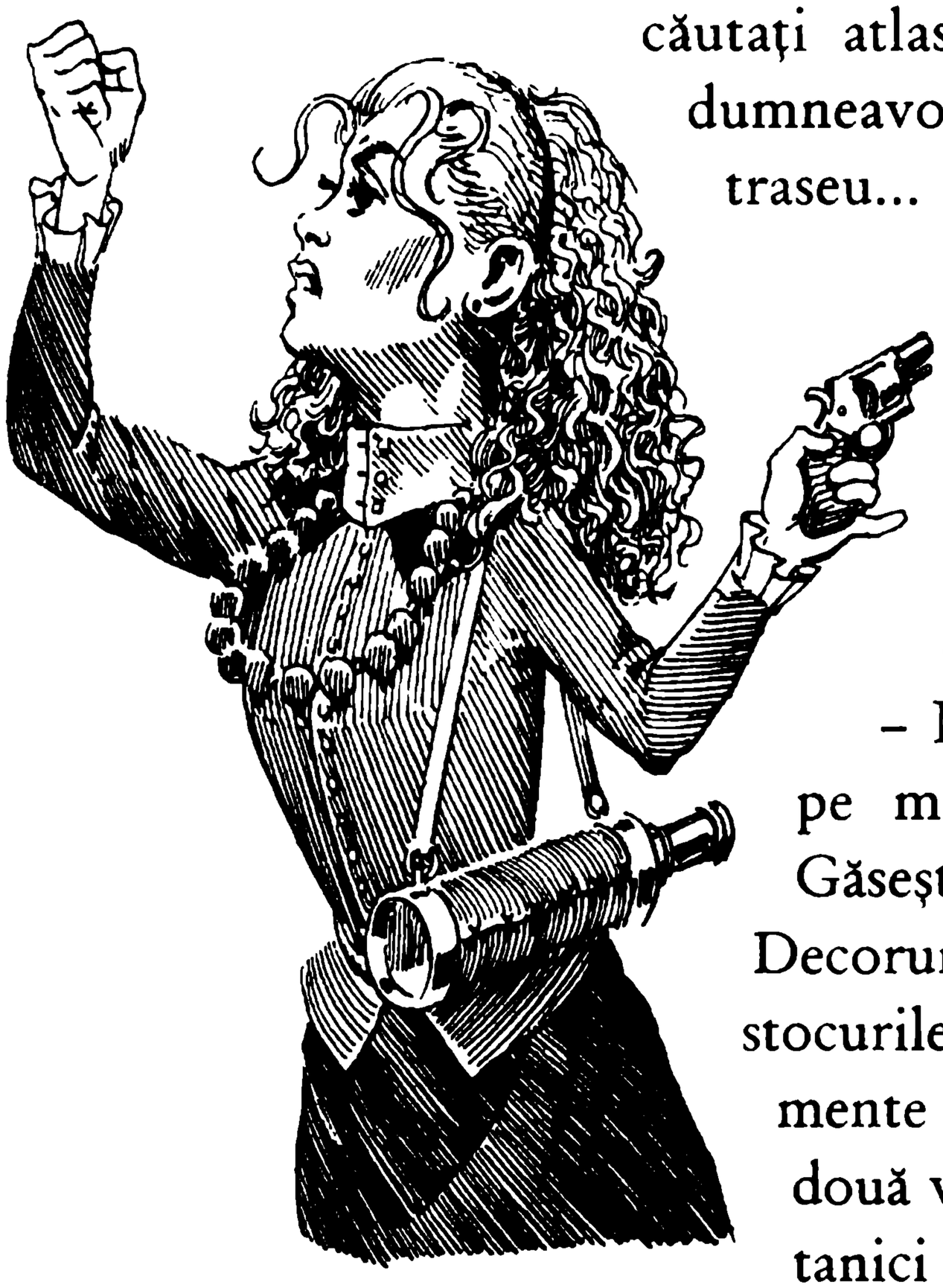

căutaţi atlasele şi graficele bunicului dumneavoastră şi să reconstituiţi un traseu...

– Nu avem de ce să ne oprim la Starcross, spuse Delphine umblând de colo-colo ca o panteră pe puntea cutremurătoare.

– Dar Art şi mama!?

– Nu dau doi bani pe Art şi pe mama ta, spuse Delphine. Găseşte o cale către Modesty şi Decorum ca să ne putem umple stocurile cu nişte combustibil şi alimente furate şi să ardem vreo două vase ca să-i anunţăm pe britanici că nu mai sunt ei singurii stăpâni ai Cerurilor!

– Dar nu-mi dau seama nici care este Modesty. Şi nici Decorum.

– Atunci urmează linia ferată, spuse Delphine.

Am căutat printre valurile ţipătoare de lumină şi gravitaţie care îmi umpleau mintea cu cele mai deranjante şi de prost gust efecte, ca unul dintre acele tablouri moderne ale domnului Turner[1]. Într-un final, în mijlocul tuturor, am simţit caracterul drept, strălucitor şi tare al unei linii ferate şi am realizat că *Liberty* începuse să urmeze un traseu destul de aproape de ea. Apoi m-am relaxat puţin şi m-am împins departe de alambic, simţindu-mă destul de epuizată de străduinţele mele, deşi eram totuşi cuprinsă de o oboseală fericită. Dincolo de hublou, spaţiul întunecat gonea pe lângă noi, pictat cu asteroizi. Am fost dezamăgită să văd că vasul nu era înfăşurat în

---

[1] Joseph Mallord William Turner – pictor şi gravor britanic peisagist, reprezentant al romantismului. (n.tr.)

vălurile aurii pe care le văzusem făcând uneori dâră în jurul *Sophroniei*. Ssilissa avea mai multă experiență decât mine și probabil că putea să accelereze vasul lui Jack la viteze mult mai mari. Dar ne mișcam suficient de repede, am gândit eu, destul de mulțumită de ceea ce realizasem. Judecând după repeziciunea cu care alunecau șinele afară, urma să ajungem în Modesty și Decorum în câteva ore.

„Și *apoi* ce facem? m-am întrebat, iar mulțumirea de sine începu să-și piardă din intensitate. Cum aș putea să o împiedic pe Delphine să distrugă și să ardă toate așezările Majestății Sale de acolo și pe spiridușii ei să jefuiască toate magazinele de lână și să destrame toate cardiganele locuitorilor?[1]“

Între timp, Delphine plutise la hublou și se uita afară prin telescopul ei, poate sperând să-și confirme că o adusesem cu adevărat în timpul ei și nu cu zece ani în urmă sau la mijlocul săptămânii următoare.

– Este un tren în față, am auzit-o spunând. Dar ce-i asta? spuse apoi.

Bucuroasă de orice o distrăgea de la misiunea ei rebelă, am profitat de ocazie ca să strecor în alambic un lichid rece. Am reușit astfel să răcesc puțin reacțiile dinăuntru și am simțit că *Liberty* încetinea în consecință. Țevile din jurul nostru scoteau niște gemete ciudate și niște scârțâieli în timp ce căldura alambicului scădea. (Una părea să murmure „Mob“, dar m-am asigurat că era numai imaginația mea exacerbată de vină).

Delphine nu observă. Era concentrată asupra obiectului îndepărtat care îi atrăsese atenția.

– Extraordinar! mormăi ea. Domnișoară Mumby, este un tren pe linia din fața noastră. Doi oameni cu joben se cațără deasupra

---

[1] Cardigan (s): un veșmânt tricotat ciudat cu nasturi în față, numit după lordul Cardigan, care avusese unul cândva pentru a-i ține de cald atunci când mergea în expediții de pescuit eterice în afara Vestei – A.M.

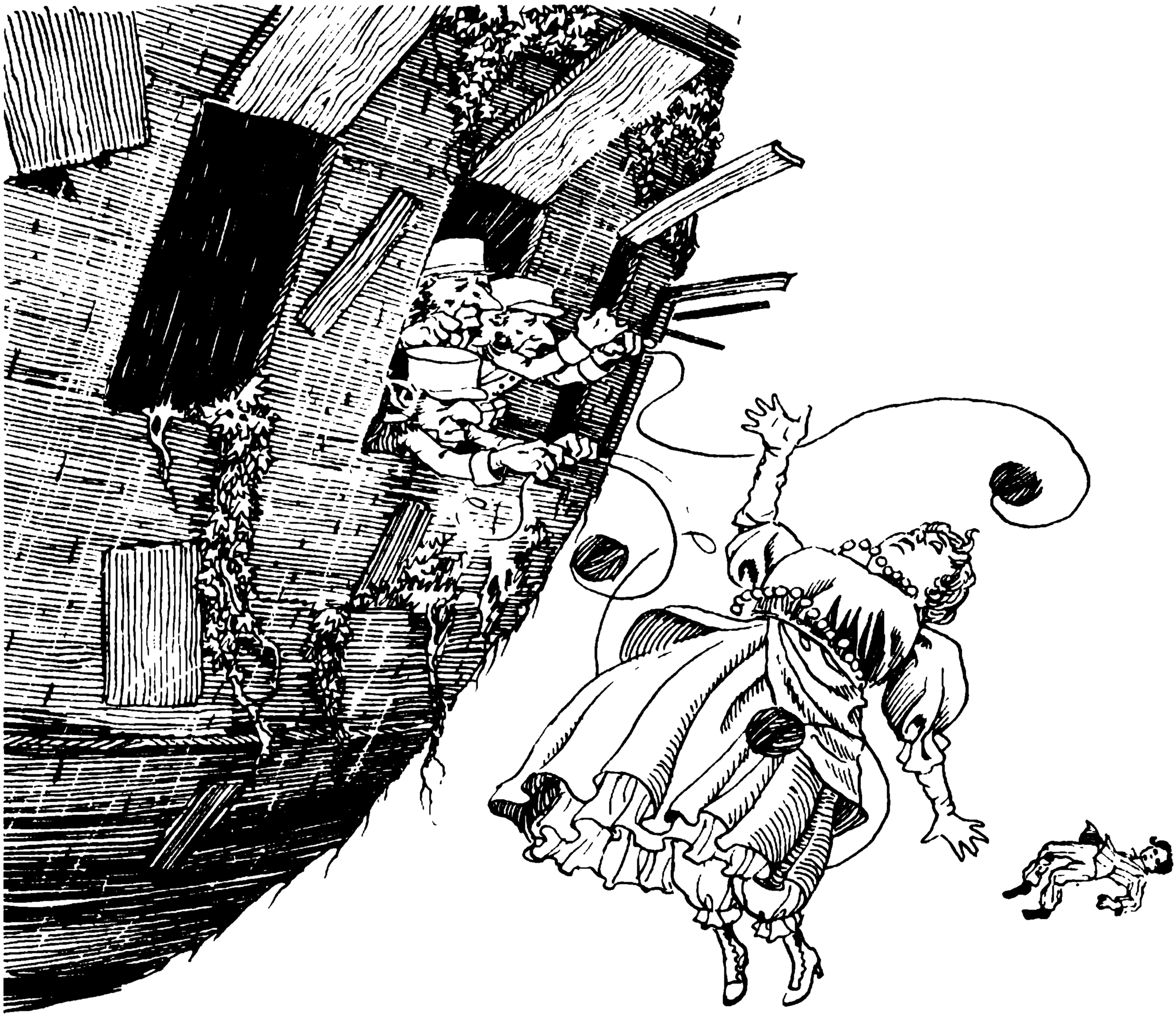

boilerului său şi împing înainte o drezină de mână în care îi văd foarte clar pe fratele dumneavoastră Art şi pe doamna Spinnaker.

– Art? am sărit eu. Oh, ce trăsnaie mai face Art de data aceasta? Lăsaţi-mă, vă rog, să văd!

– Vai! ţipă Delphine ignorându-mi cererea. Au sărit de pe şine! S-a zis cu ei! S-a desprins o roată – sticla se sparge – ce accident! Sunt afară de pe şine şi cad în gol în spaţiu! Cu siguranţă că trenul se va opri să-i ajute, nu? Dar nu! Continuă să gonească! Dispare şi-i lasă să moară!

– Atunci *noi* trebuie să-i salvăm! am ţipat eu.

Delphine se uită urât la mine şi, pentru o clipă, am crezut că o să-mi interzică să fac una ca asta şi să insiste să conduc mai departe spre Modesty. Dar până şi în pieptul nefeminin al lui Delphine mai bătea vreo chestie asemănătoare cu o inimă, şi în acea inimă

mai supraviețuia o urmă de compasiune feminină! Nu putea să zboare mai departe și să o lase pe biata doamnă Spinnaker să-și tragă ultima suflare în vastitatea eterului pustiu. (Nu mai zic nimic de Art, bineînțeles; nu-l cunoștea bine, așa că era destul de probabil să se fi oprit să-l salveze chiar dacă ar fi fost singur singurel).

Delphine înșfăcă dispozitivul de comunicare montat pe peretele încăperii și strigă:

– Schimbă macazul! Du-ne lângă drezina de mână!

Am știut cumva că pentru așa o manevră delicată era nevoie doar de puțin combustibil așa că, în ciuda protestelor lui Delphine, am lăsat alambicul să meargă de unul singur. Am auzit-o pe Delphine strigând ceva când am zbughit-o pe scări, dar părea puțin probabil să mă împuște acum când mă dovedisem bună de ceva. Cârpa înnodată care-mi ținea părul se desfăcu și căzu, dar nu am privit înapoi, ci am continuat să alerg către puntea principală, unde l-am găsit pe Jack întorcând cârma, în timp ce spiridușii lui Delphine se înghesuiră la un tambuchi deschis.

M-am alăturat și eu lor atunci și m-am uitat cum au azvârlit gheme din lâna lor prețioasă în noapte și le-au folosit pentru a o trage în sus mai întâi pe doamna Spinnaker, care părea să fi leșinat, după care pe Art, care, neobservându-mă, se uita atent la carabinele pe care le purtau spiridușii în suporturi pe umeri și striga:

– Peștii aceia! Împușcați peștii! Orice s-ar întâmpla, nu-i lăsați pe peștii aceia la bord!

Toți spiridușii se uitară cu gura căscată la el. Erau într-adevăr mai mulți zbârnâitori roșii care zburătăceau pe afară, dar cine a mai auzit de vreun pește care să se fi îmbarcat pe o navă eterică fără să fie pescuit de vreun eteronaut înfometat? Eram gata-gata să-mi fac loc să ajung în fruntea mulțimii ca să mă vadă, când Delphine veni pe scara de tambuchi din spatele nostru și strigă pe un ton tare și ciudat de schimbat:

– Faceți cum spune! Împușcați peștii aceia!

Mi-am acoperit urechile când spiriduşii şi-au ridicat carabinele şi au început să tragă. „Pe bune, am gândit eu, uitându-mă la Delphine, e o persoană foarte ciudată. De ce vorbeşte cu vocea aceea ridicolă şi falsă şi ce-a făcut-o să se ia după Art în dorinţa lui bizară de a masacra zbârnâitori roşii?

Şi ce Dumnezeu a făcut-o să-şi pună jobenul acela enorm?“

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

GAZETA DE MARYLAND

Anul XXIV JOI Octombrie 1806 (Nr 2112)

PATRIOȚI PIERDUȚI ÎN SPAȚIU

Nu se ştie unde se află *Liberty*

Sălbaticul Will Melville

ÎN CARE AFLĂM ISTORIA UNUI MOB

Am fost plăcut surprins să fiu salvat în timp ce mă pregăteam de moarte sigură în imensitățile răcoroase ale spațiului (deşi ar fi trebuit să fiu deja obişnuit, pentru că se pare că mi se întâmplă destul de des). Dar nu observasem nava aceea până când nu s-a năpustit să ne salveze pe mine şi pe doamna Spinnaker, aşa că am fost oarecum şocat atunci când tambuchiul său s-a deschis în întuneric şi mai mulți spiriduşi în pantaloni roşii de lână şi jachete albastre începură să strige şi să arunce frânghii de lână ca să mă prind de ele.

Era de asemenea un vas tare vechi şi ciudat: ca o navă de război din vremea amiralului Nelson, prăfuită, uzată şi plină de iederă, iar din vârf flutura stindardul vechii rebeliuni americane. În timp ce mă trăgeau în sus, m-am întrebat dacă era un vas de fantome, dar,

în orice caz, eram dispus să înfrunt mai degrabă fantomele decât mobii, așa că am alungat închipuirile acestea și am început să strig la spiriduși să împuște peștii aceia mobifiați înainte să vină zbârnâind să ne transforme pe toți în pălărieri nebuni.

În timp ce ei deschiseră focul cu carabinele lor asupra bancului de pești, am căzut lat pe punte lângă biata doamnă Spinnaker fără suflare, chinuindu-mă să respir și simțindu-mă eu însumi ca un pește pe uscat. Abia atunci am observat (cu surprindere) că acolo se afla Myrtle, în costumul ei de baie. Și nu doar Myrtle, ci și Jack Havock, mânuind cârma și arătând cu adevărat eroic. Și mai înainte să apuc să-i salut pe vreunul, am văzut că persoana care dăduse ordin să se tragă asupra peștilor acelora era Delphine Beauregard, și că avea un mob pe cap!

Adunându-mi toate forțele care îmi mai rămăseseră, am sărit în picioare, am apucat o vergea de pe un raft din apropiere și l-am fluturat spre pălăria vicleană. Am crezut că pot să o arunc la pământ și să calc pe ea înainte să apuce să ne transforme în tovarășii săi.

Dar, spre surprinderea mea, Delphine a strigat:

– Te rog! Nu mă lovi! Ascultă-mă!

Am fost atât de surprins să aud așa o politețe din partea unui mob, că am ratat și, când încercam să îmi revin (pentru că nu era gravitație la bordul vechiului vas și efortul de a bălăngăni vergeaua mă întorsese cu fundul în sus în mijlocul cabinei), mă lovi o idee.

Nu Delphine fusese aceea care strigase și le spusese chestiilor acelora ca niște soldați să împuște bancul de zbârnâitori infestați cu

mobi? Se putea ca pălăria de pe capul ei să fie de partea noastră, și nu a lor?

Focurile de armă încetaseră acum, iar spiriduşii închiseră tambuchiul şi se întoarseră să se uite la Delphine, miraţi de alegerea ei în materie de pălării. Mi-am închipuit că nici ei, nici Jack sau Myrtle nu mai întâlniseră vreun mob.

– Staţi departe de ea! i-am avertizat eu (pentru că încă nu aveam încredere totală în pălăria aceea a ei. Nu e ea însăşi! Chestia aceea de pe capul ei este un fel de pălărie-vampir. A preluat controlul tuturor gândurilor şi acţiunilor ei).

– Ei bine, era şi timpul s-o facă *cineva*, pufni Myrtle.

Spiriduşii îşi ridicară furioşi armele, dar Delphine strigă încă o dată:

– Nu trageţi! Vreau să fim prieteni!

Jack sări jos de pe platforma de la cârmă.

– Asta o să decidem noi, spuse el. Cine eşti? *Ce* eşti? De unde vii?

– Mob, mob, mob, spuse Delphine – sau mai bine zis mobul care vorbea pe gura ei. Adică *numele* meu este Mob, *sunt* un mob şi vin dintr-un *loc* numit Mob. Vedeţi voi, mob este singurul sunet pe care-l putem face. Şi într-adevăr, este singurul sunet despre care ştiam că există până să-i întâlnesc pe Sălbaticul Bill Melville şi pe oamenii săi.

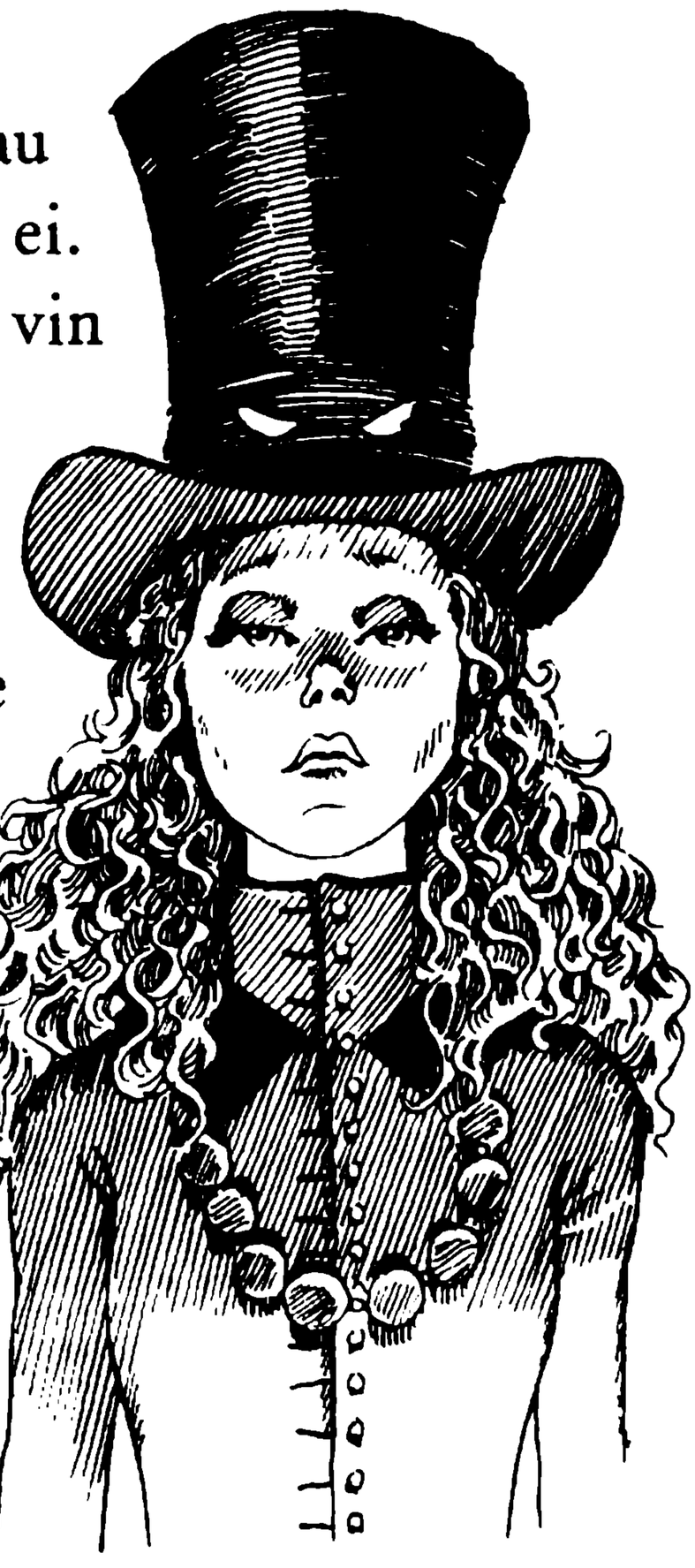

– Şi i-ai *mâncat*, spuse Jack nervos.

– Nu, nu! spuse mobul. Nu a fost aşa. Lăsaţi-mă să vă explic!

– Bine, spuse Jack. Dar ai face bine să ai o explicaţie bună, că altfel te aruncăm peste bord înainte să ne reluăm drumul.

Delphine pluti spre noi astfel încât lumina felinarelor din cabină

să-i strălucească în față. Ochii îi erau inexpresivi, iar privirea indiferentă; nu era Delphine deloc. Dar cu toate astea vorbi, și ce a spus citiți în cele ce urmează.

– Locul de unde vin eu există undeva departe, departe în viitor, la capătul timpului. Este un loc sumbru; un tărâm de nimicnicie, unde nu locuiesc decât mobi. Pentru că noi suntem Cei din Urmă. Când totul este întuneric și ultimele stele pălesc ca niște cioturi de lumânări, iar marele frig se întinde de-a lungul Cerurilor, noi suntem ceea ce rămâne. Noi nu avem nimic din energia și vigoarea formelor de viață din era voastră. Nu iubim, nici nu visăm, nu sperăm și nu avem parte de aventuri. Suntem Cei din Urmă și toate aceste pasiuni s-au uzat pentru noi. Tot ce facem este să mâncăm, iar ceea ce mâncăm sunt gânduri. Vedeți voi, există ființe care locuiesc înăuntrul stelelor. În interiorul tuturor sorilor spațiului, acele ființe aurii se învârt și cântă, iar gândurile lor se răspândesc prin spațiu ca ploaia măruntă. Ne stă în obicei, nouă mobilor, să ne facem foarte subțiri ca niște plase sau site și să prindem gândurile acelea în zborul lor prin eter. Dar reprezintă cam puțină hrană pentru că toate ființele din sori se gândesc la același lucru; le pare rău că iese soarele, așa că gândurile lor sunt triste și destul de ațoase. Apoi, într-o zi (nu mă refer chiar la o „zi“ pentru că nu există zile sau nopți pe planeta Mob, dar acesta este cuvântul cel mai potrivit pe care l-am găsit în mintea domnișoarei Beauregard), am găsit un fel de ruptură sau o spărtură în materialul planetei Mob. M-am strecurat prin ea, cam din întâmplare, și m-am trezit pe lumea pe care voi o numiți Marte, într-o perioadă a istoriei de mult ștearsă dintr-a voastră. Au mai venit și alți mobi după mine, intrigați de mirosul de gânduri proaspete emanat din acel loc. Dar nici n-am apucat să ajungem bine acolo că ruptura sau spărtura s-a închis din nou, lăsându-ne în pustiu! Nu ne-am făcut

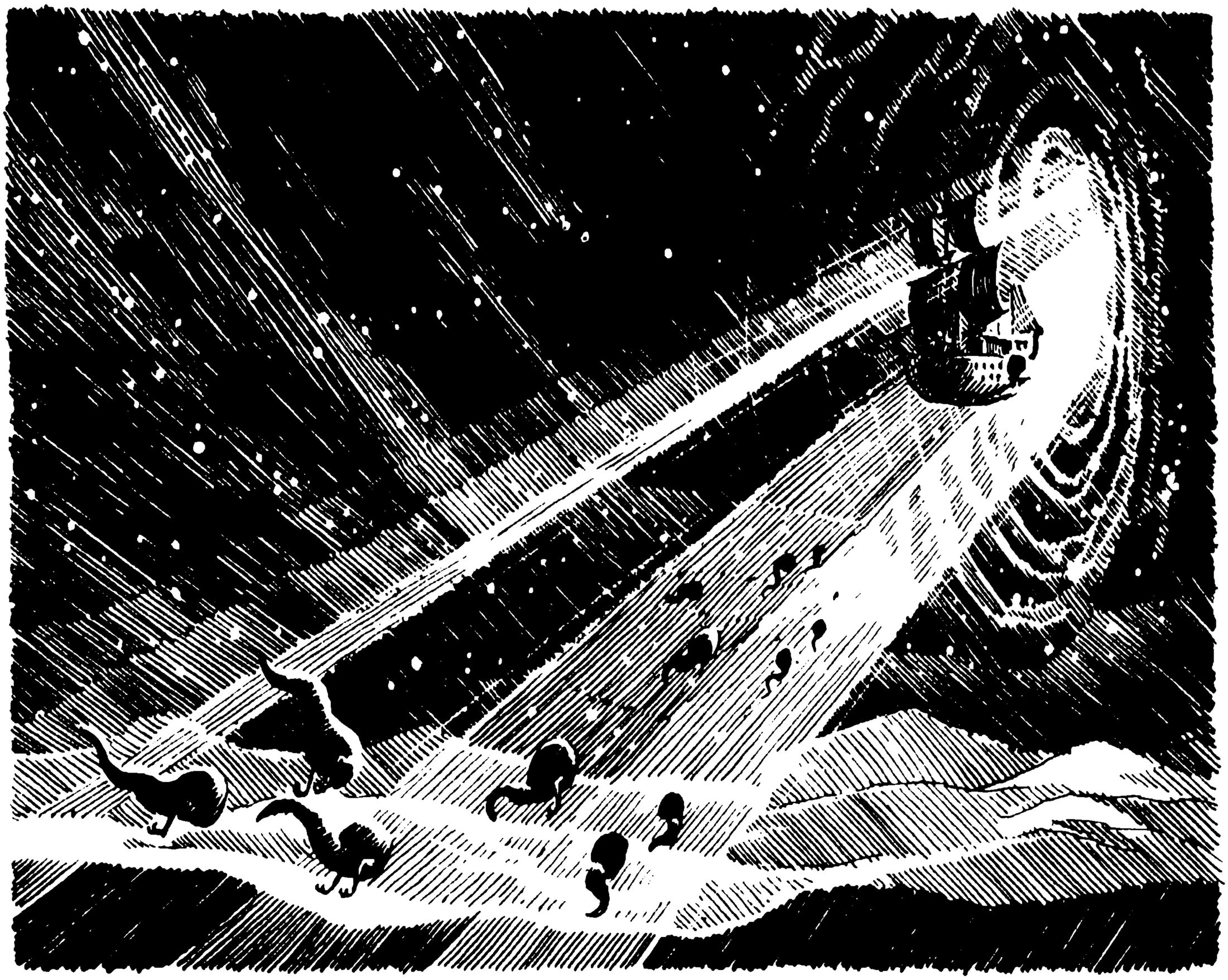

griji și nici nu ne-am temut, pentru că planeta Marte avea multe să ne ofere. Acolo se aflau scoicile-de-nisip, ale căror gânduri încete și vicioase ni se păreau noi și condimentate. Mai erau și stelele-de-mare, ale căror vise prădătoare erau picante ca ardeii iuți. Și dacă o dietă așa de bogată nu ne-a fost pe plac, ne-am întins pur și simplu și am băut gândurile galbene și untoase ale ființelor din sori, care erau purtate de vântul solar. Apoi, într-o zi, a apărut vasul acesta. Cred că a căzut printr-o altă fisură nestatornică. Nu am știut ce era. Ne-am instalat la bordul ei și am încercat să-i mâncăm gândurile, fără să ne dăm seama că nu era vie. Ceilalți mobi și-au pierdut interesul și au plutit mai departe, dar eu am mirosit ceva ciudat dedesubtul aburilor de praf de pușcă și Alchimie care persistau în aceste scânduri vechi. Și curiozitatea mi-a fost recompensată pentru că, în sfârșit, s-a deschis un tambuchi și afară au pășit membrii echipajului, uitându-se uimiți la acest loc ciudat în

care căzuseră. În noaptea aceea m-am strecurat în cabina lui Will Melville și i-am gustat visele: vise de luptă, piperate și condimentate; vise cu familia lui, ca budinca și crema caldă de ouă; uneori și un coșmar, acru ca laptele bătut. Nu mai cunoscusem niciodată așa o varietate, așa multe minuni! M-am grăbit să-mi găsesc prietenii mobi, care se răspândiseră ca niște grupuri de marinari pe plajă, bând gândurile sorilor care treceau. Le-am povestit despre vas și despre încărcătura de gânduri gustoase și, în scurt timp, am început să ne petrecem toată vremea acolo. Ne-am săturat de vise, așa că am găsit o cale să mâncăm gânduri treze. Am observat ce obiecte purtau acești nou-veniți pe capetele lor. Le spuneau „pălării". Așa că ne-am transformat în pălării... Când un om se trezește dimineața și se întinde după pălărie și apucă un mob în loc, pune adeseori mobul pe cap fără să-și dea seama. Și odată ajunși acolo, ne-am dat seama că puteam controla gândurile persoanei respective și o făceam să creadă că își duce traiul obișnuit, când de fapt, în tot acest timp, gândea numai gândurile noastre. Și mi se părea un târg rezonabil pentru că oamenii aceia erau într-o pasă proastă, îndepărtați din timpul lor, fără vreo cale de scăpare. Aproape că le făceam o favoare prin faptul că le alungam gândurile. Cât am stat pe capul lui Will Melville am ajuns să-l cunosc și să-l prețuiesc. Era un om curajos și bun, un entuziast și un aventurier... Nici unul dintre cuvintele

acelea nu avea vreun înţeles pentru majoritatea mobilor şi îi sunt recunoscătoare lui Will Melville pentru că m-a învăţat. Dar, vai, ceilalţi membri ai echipajului navei *Liberty* nu erau aşa deosebiţi. Erau neciopliţi, nervoşi, ticăloşi necugetaţi, şi urcaseră la bord din motive de tâlhărie şi jaf, fără să le pese de republica lui Will. Şi astfel eu, pentru că am băut gândurile lui Will, am devenit înţelept, iar prietenii mei mobi, pentru că au băut gândurile celorlalţi, au devenit grosolani, neciopliţi şi ursuzi. Şi mai rău decât atât, am început să îmi dau seama că le făceau rău gazdelor noastre. Să iei câte o înghiţitură din visele lor din când în când nu le făcea nici un rău, dar să le bei toate gândurile zi de zi era îngrozitor de dăunător. Oamenii au devenit palizi, de culoarea prafului; au slăbit şi gândurile lor au început să aibă gust de supă de legume făcută cu apă murdară. Unul câte unul, au început să se sfărâme şi să se facă praf. Am încercat să-i conving pe prietenii mei mobi să renunţe la lăcomia lor. Eu am părăsit capul lui Will. Încă nu învăţasem cum să conving pe cineva şi să-i explic aşa cum fac acum în faţa voastră, dar Will şi-a dat seama ce se întâmpla. Era încă suficient de puternic să ia măsuri, aşa că a smuls mobii de pe capetele oamenilor care supravieţuiseră. Dar mobii au devenit din ce în ce mai vicleni, aşa cum devin mobii care se hrănesc peste măsură din gândurile piraţilor. S-au strecurat înapoi şi au luat cu asalt vasul şi, când am încercat să-i opresc, i-au pus pe sclavii lor să mă arunce într-un dulap şi să-l zdrobească. Singur şi nefericit, am stat închis în sertarul sau şifonierul acela ca o şosetă uitată. I-am auzit urcând scările către cabina lui Will şi lupta finală în timp ce-l legau şi-i îndesau un mob pe cap. Apoi nu s-a mai auzit nimic. Am scăpat într-un final din captivitatea mea şi am plecat în căutarea celorlalţi mobi. M-am gândit că-i voi găsi pe mal, sorbind din gândurile stelelor-de-mare sau din visele micuţe ale scoicilor. Dar îi subestimasem. Acum prinseseră gustul gândurilor umane, aşa că umblaseră val-vârtej ca rafalele drăceşti de praf de-a lungul nisipurilor planetei Marte în căutare de mai mult. Bineînţeles că nu au

găsit nimic acolo, pentru că viaţa inteligentă nu apăruse încă în sfera aceea. Dar au găsit ceva mai bun: încă o fisură în timp. Aceasta i-a purtat înainte prin anul o mie şapte sute şi ceva, unde partea de Marte pe care aterizase Will Melville era aruncată departe în spaţiu şi purta un nou nume: Starcross. I-am urmat acolo şi i-am găsit vânând minele sale adânci ca nişte fantome, sărind pe capetele minerilor nebănuitori pentru a le bea gândurile. Minerii au început să se teamă şi mina a fost abandonată, dar nu înainte ca proprietarul ei să o examineze, cu siguranţă ca să vadă dacă mai poate scoate vreun alt profit din stânca pustie. Prietenii mei mobi, care deveniseră deosebit de vicleni şi de pricepuţi, s-au lăsat descoperiţi şi duşi cu el. Eu am rămas singur. Mulţi ani la rând m-am târât printre stâncile şi văile de pe Starcross, supravieţuind din gândurile ihtiomorfilor în trecere. Apoi, într-un final, Sir Launcelot Sprigg s-a întors cu o echipă de muncitori şi a început să renoveze vechea casă a managerului minei, extinzând-o şi transformând-o în hotel. Şi, spre surprinderea mea, am descoperit că i-a adus cu el şi pe prietenii mei mobi, pe care îi folosea pentru a controla acţiunile celorlalţi oameni şi că, deşi nu ştia lucrul acesta, unul dintre ei îi era înfăşurat la gât sub formă de cravată şi-l controla! Nu am de unde să ştiu planul lor pentru că nu mai au încredere în mine şi nu-mi mai spun ce au de gând. Tot ce ştiu este că Sir Launcelot a instalat un fel de maşinărie veche într-una dintre peşterile de sub hotel şi că atunci când un domn de pe Pământ a venit să investigheze împreună cu doamna lui tânără marţiană ale cărei vise aveau gust de nuga, el şi mobii aceia răi i-au transformat în copaci! Am rămas la hotel bolnav de frică, în timp ce aşteptam să văd ce urma să se întâmple. Şi lucrul care s-a întâmplat a fost sosirea tânărului Art cu familia lui. Nu puteam suporta să-i văd şi pe ei transformaţi în copaci, aşa că m-am strecurat la ei în balcon şi am încercat să-i avertizez de pericol dar, bineînţeles, fiind încă în formă de mob, nu puteam să rostesc decât „mob“. Imediat după aceea m-au găsit ceilalţi mobi şi m-au alungat. Ca un

spirit reîntors, am găsit calea înapoi spre vasul lui Will Melville Sălbaticul, pe Marte preistoric. Și acolo v-am găsit pe dumnea-voastră, domnișoară Myrtle, stăpâne Jack și domnișoară Delphine și, ei bine, restul îl știți.

Acum, după cum sigur vă imaginați, m-am tot plimbat de colo-colo ca o pisică pe un acoperiș fierbinte în timp ce mobul ne spunea ultima parte a poveștii lui pentru că, deși el nu știa de ce ceilalți mobi l-au făcut pe Sir Launcelot să instaleze acolo mașinăria veche în subsol la Starcross, eu știam.

– Deschid o cale către tărâmul din viitor al mobilor! le-am explicat eu, cuvintele împleticindu-mi-se unele peste altele în graba lor să iasă din gura mea și să urce spre urechile ascultătorilor mei. Au motorul vechi de gravitație de la Larklight, dar au făcut-o pe mama să îl trans-forme într-o mașină a timpului și din ea iese mob după mob îngrozi-tor! Îi încarcă în cutii de pălării. Erau sute la bordul trenului!

– În drum spre Modesty? întrebă Jack prinzând firul imediat. Atunci trebuie să ne grăbim să ajungem acolo și să-i oprim înainte să apuce să se împrăștie prin tot Imperiul.

– Nu! am spuse eu. Mai întâi trebuie să ne întoarcem pe Star-cross! Mama este prizoniera mobilor și, sub conducerea lor, aduce în era noastră tot mai mulți.

Jack se gândi o clipă.

– Art, spuse el hotărât, mai întâi mergem în Modesty, și pe urmă înapoi pe Starcross. Pentru că mobii de acolo nu pot să facă rău nimănui până nu se întoarce trenul la ei, dar cei care au plecat reprezintă un pericol pentru noi toți! Se întoarse spre sora mea. Myrtle, mergi să pornești din nou combustibilul spațial?

Nici dacă i-ar fi zis „Myrtle, poți să te transformi în pește și să înoți pe fereastră?“ nu aș fi fost la fel de surprins. Mi se păruse mie că sora mea arăta cumva mulțumită de sine și puțin palidă, și în general

chiar mai asemănătoare cu o bufniță dementă decât de obicei, dar nu-mi trecuse prin cap că *ea* fusese cea care amestecase elementele în marele alambic de la bordul vasului *Liberty* și nici că *ea* fusese cea care condusese această veche navă prin atât de multe leghe în Spațiu și Timp pentru a ne salva pe mine și pe doamna Spinnaker!

– Myrtle! am strigat eu. Ai devenit alchimist?

Se uită la mine foarte plină de sine.

– Este un talent pe care unii dintre noi îl posedă, Arthur, spuse ea. Am aflat că am moștenit o înclinație către combustibilul spațial de la mama. Seamănă cu gătitul. Acum, dacă nu te superi, o să mă duc jos să aduc componentele arzătoare la stadiul frumos de fierbere pentru a ne grăbi să oprim trenul acela.

– Hmm, spuse Delphine, sau mai degrabă pălăria-mob.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Myrtle, adresându-se mai degrabă nouă decât mobului – presupun că se gândea că nu era demn de o domnișoară să se converseze cu o podoabă pentru cap.

Mobul spuse:

– Nu tu ai fost cea care a pus alambicul în mișcare, ci Sălbaticul Will Melville.

– Oh, ce prostie! strigă Myrtle. M-ai văzut, Delphine – vreau să spun, tu m-ai văzut Jack. Și Will Melville Sălbaticul e mort de secole.

– Așa este, spuse mobul-Delphine. Dar unele dintre amintirile lui încă mai există prin mine, iar cele despre studiile alchimice se numără printre ele. Când te-a rugat Delphine să pui alambicul

în mișcare am văzut că nu știi cum, așa că m-am înfășurat în jurul tău pentru o clipă ca să-ți pot controla mișcările.

– Te-ai înfășurat în jurul meu! țipă Myrtle, destul de șocată. Și mă rog, în jurul cărei părți din mine te-ai înfășurat?

– În jurul părului, mărturisi mobul. Eu eram cârpa neagră pe care ai folosit-o ca să-ți legi părul.

Myrtle se făcu și mai palidă și duse o mână în păr ca și cum s-ar fi temut că mai sunt alte câteva zeci de mobi ascunși acolo.

– Dar nu am simțit nimic!

– Te-am hipnotizat eu să *crezi* că nu ai simțit nimic.

– Și toate lucrurile acelea pe care le-am văzut în timp ce zburam – Mareele Spațiului și așa mai departe?

– Erau lucrurile pe care le vedeam eu. Ți le-am împărtășit și ție.

– Oh, spuse Myrtle. Oh! Păi, poate e mai bine așa. Nu sunt așa de sigură că Alchimia este o ocupație potrivită pentru o domnișoară.

Dar arăta destul de dezamăgită de cele aflate, așa cum probabil s-ar simți oricine crede că ar poseda vreun talent supraomenesc numai ca să afle apoi că nu e de fapt adevărat.

– Poate dacă mi-ați permite să mă cocoț pe o parte a corpului dumneavoastră am putea să ne reluăm treaba? întrebă mobul politicos.

– Nici să nu te gândești! icni Myrtle. Ar fi total nepotrivit.

– Myrtle, am spus eu, trebuie să ajungem cumva în Modesty. Dumnezeu știe cât rău poate fi făcut dacă trenul acela ajunge înaintea noastră și începe să răspândească încărcătura de pălării-vampir.

– Indiferent de motiv, Art, replică Myrtle prompt, o domnișoară nu-și dă acceptul pentru ca o ciudățenie din Viitor să se joace cu mintea și persoana sa. De ce nu poate vreunul dintre spiridușii lui Delphine să fie marioneta acestei creaturi și să facă treburile alchimice, dacă este atât de important?

– Urzitori, am spus eu.

– Nu fi necioplit, Art.

– Nu sunt! Așa se numesc! am spus eu, pentru că, bineînțeles, fiind băiat, i-am recunoscut imediat pe însoțitorii noștri îmbrăcați

în albastru din ilustrațiile gazetei *Rase ciudate din Imperiu*[1] pe care le țineam agățate pe peretele dormitorului meu din Larklight (deși nu am înțeles atunci de ce au trebuit să intre în Armata Franceză și abia așteptam să aflu).

– Domnișoara Myrtle are dreptate, spuse mobul. Pot să pun în funcțiune combustibilul spațial în orice alt corp. O să rămân la Delphine și o să continui drumul spre Modesty. Voi, spre deosebire de mine, cunoașteți locul, așa că o să vă las pe voi să decideți cum îi vom opri pe prietenii mei mobi când vom ajunge acolo.

– Ia stați voi oleacă! strigă unul dintre urzitori, un voinic cu însemne de sergent pe mâneci. Și cum rămâne cu noi? Noi primim ordine de la domnișoara Beauregard, nu de la o pălărie vorbitoare! Și am fost angajați să luptăm cu britanicii, care nu par nici pe de parte la fel de înfricoșători ca mobii despre care tot vorbiți!

– Așa este! mormăiră ceilalți răzvrătiți. Spune-le, sergent!

Și continuară în același stil. Unii urzitori își scuturară carabinele, alții își traseră baionetele și cred că lucrurile ar fi putut să se termine urât. Dar datorită domnilor Gargany, Nisbit și Stringg și a tabelelor informative, am știut ce prețuia un urzitor mai presus de toate.

– Lână! am strigat eu, lucru care le atrase atenția imediat. Dacă ne ajutați să oprim acești mobi răufăcători, însăși Regina Victoria o să vă recompenseze cu toată lâna de care aveți nevoie! Nave întregi pline cu lână! Flote întregi pline cu lână! O turmă de oi merinos dintre cele mai bune, care să fie ale voastre și care o să vă asigure lână la nesfârșit!

– Ești sigur? întrebă un urzitor cu aer sceptic.

– Aveți cuvântul meu de onoare și ca gentleman, și ca britanic.

Urzitorii se uitară toți unii la alții după care, ca un singur om (sau urzitor, presupun), își aruncară chipiurile în aer și strigară:

---

[1] Publicată de domnii Gargany, Nisbit și Stringg din Clerkenwell Road.

– De trei ori ura pentru Regina Victoria şi pentru Derutarea Mobilor![1]

După aceea, lucrurile părură să meargă ca pe roate. Pălăria lui Delphine o făcu să alerge pe scări către încăperea combustibilului spaţial şi în scurt timp vasul începu să cânte din nou prin eter. Jack continuă să stea la cârmă (îi era greu să se mişte prin cabină din cauza piciorului rănit), iar eu transmiteam ordinele lui urzitorilor. Unii erau ocupaţi să bată în cuie nişte prelate uleioase peste găurile vechi de la împuşcături de pe laturile navei *Liberty*, alţii curăţau ţevile carabinelor şi ascuţeau cosoarele. Pe scurt, toţi se pregăteau pentru ceea ce avea să se întâmple. Doamna Spinnaker, care fusese readusă la viaţă cu câteva guri de coniac, deveni preferata lor, pentru că, odată ce i se explicase care era situaţia, devenise la fel de înverşunată ca noi să-i nimicim pe mobi şi-i grăbea pe urzitori în munca lor, dirijându-ne să cântăm vechi cântece marinăreşti cum ar fi *Oh, ho, hom şi o sticlă de rom* şi *Bogusoidul Sqallaxian al bunicului meu era prea înalt pentru raft* şi altele de genul acesta.

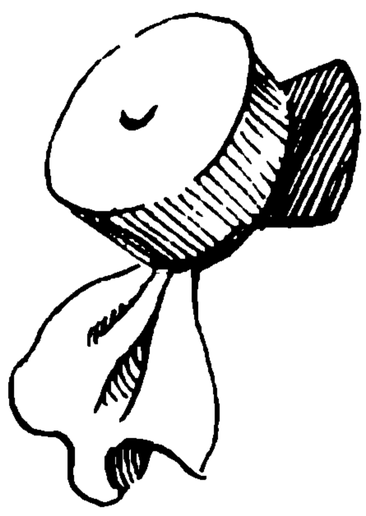

Numai Myrtle nu reuşi să se alinieze la veselia expediţiei. Îşi petrecea timpul uitându-se la spaţiul prin care treceam prin ferestrele plumbuite ale cabinei căpitanului şi scoţând ocazional câte un oftat profund.

---

[1] Acesta este motivul pentru care ţările mai bune nu angajează mercenari: schimbă taberele într-o clipă dacă le oferi mai mult aur. Sau, că în acest caz, lână.

– Să înțeleg că tu și cu Jack nu v-ați rezolvat neînțelegerile? am spus eu când m-am dus la ea să o anunț că se vedea Modesty în zare.

– Nu e chiar o neînțelegere, spuse Myrtle îndurerată. Este ușor de înțeles că el este un aventurier pirat și eu sunt o tânără domnișoară, și nu avem absolut nimic în comun. Ce nechibzuită am fost să cred că am avea!

– Totuși, am spus eu bucuros, cel puțin nu ești alchimist.

Drept răspuns, îmi aruncă un sfeșnic în cap. Ce creatură ciudată mai este și Myrtle asta!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

SOSIM ÎN MODESTY, DAR NE TREZIM ȘI ÎNTRECUȚI, ȘI PĂCĂLIȚI DE MOBII ÎNFIORĂTORI

Oricât de mult ne-am străduit, nu am reușit să prindem trenul acela din urmă. Cred că am mai pomenit și înainte de rocile plutitoare și de stâncile care îngreunează atât de mult navigatul unui vas eteric printre asteroizi. Și nu numai că trebuia să ne strecurăm prin jurul acestora, dar mai trebuia și să avem grijă cu *Liberty*, pentru că nu mai era la fel de rezistentă și ori de câte ori ne apropiam de viteza maximă, scândurile ei vechi începeau să geamă, iar legăturile de metal scârțâiau ca mățele călcate pe coadă, și tot felul de bucățele și de piese cădeau și rămâneau să plutească în urma ei. Așa că nu am putut niciodată să atingem viteza maximă și să gonim pe Cărările Aurii ale lui Sir Isaac Newton și, prin urmare, nu am putut să prindem trenul.

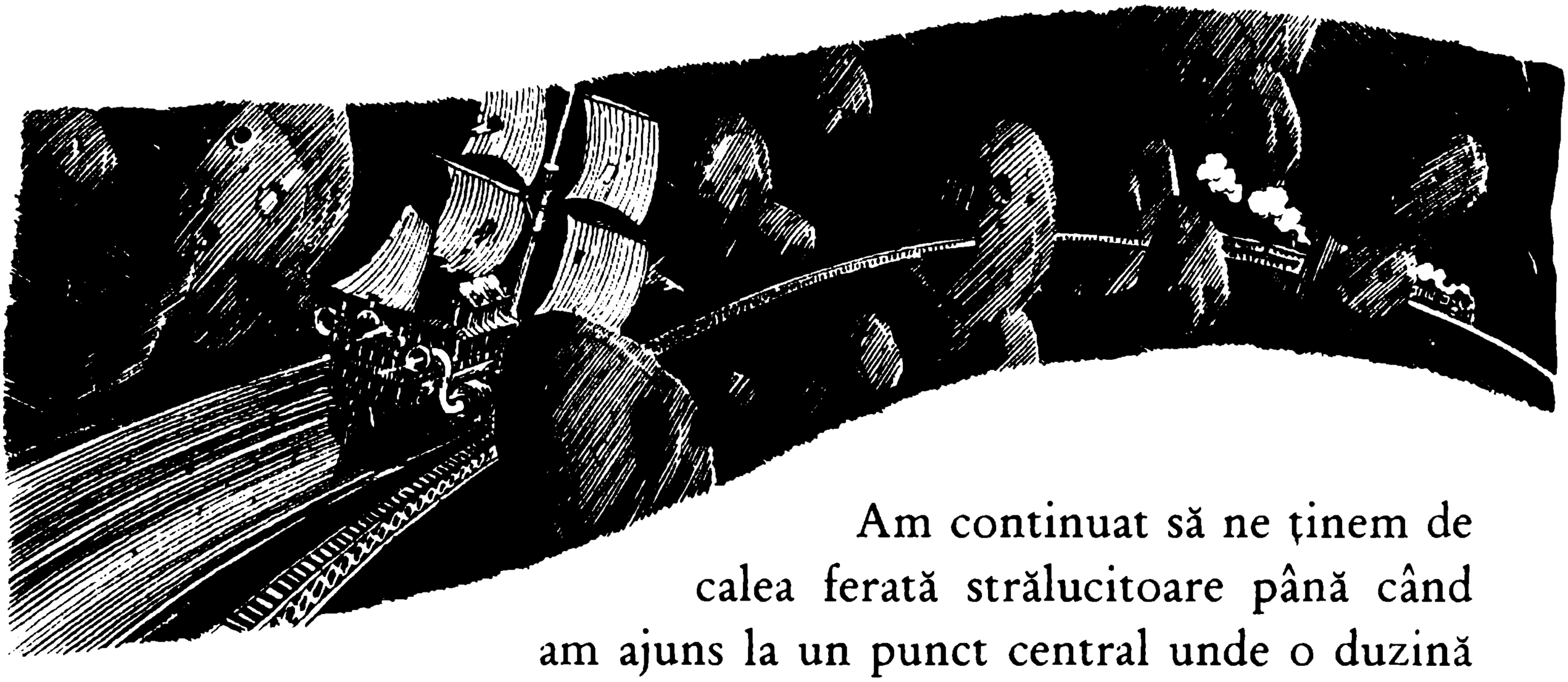

Am continuat să ne ținem de calea ferată strălucitoare până când am ajuns la un punct central unde o duzină de alte căi ferate se uneau venind din alte gări de pe centura de asteroizi și imediat după aceea am sosit în portul Modesty printr-o pătură de ceață deasă.

„Ceață în spațiu?“ vă aud exclamând. Ei bine, da. Vedeți voi, Modesty era o lume prea mică pentru a avea propria atmosferă, până când nu am colonizat-o noi și am montat în centrul său generatori de gravitație cu licență. Chiar și acum există o anumită cantitate de scurgeri, așa că oxigenul trebuie să fie reumplut o dată la șapte luni sau ceva de genul ăsta prin livrarea de gheață de cometă. Și când acest oxigen proaspăt și rece este eliberat pentru prima dată în atmosfera modestiană, cauzează o ceață unduitoare, învolburătoare, orbitoare, la fel de densă ca oricare altă ceață groasă și gălbuie din Londra.

Când am ieșit din ceața respectivă am privit cum apăreau una câte una danele de acostare ale docului eteric, iar vârful strălucitor al unui far care se învârtea ghidă *Liberty* către locul de ancorare. Am găsit un telescop și m-am uitat îngrijorat la lucrătorii din port care prinseseră frânghiile aruncate de urzitori și acum ne ajutau să ajungem mai repede la opritoarele pergolei. Și lucrătorii din port se uitau la noi uimiți, așa cum era normal, pentru că *Liberty* trebuie să fi fost un spectacol extrem de incitant. Dar nici unul nu purta pălării sau vreo altă podoabă care ar fi putut fi un mob sub

acoperire – cel puţin nici unul dintre cei pe care îi vedeam eu. Şi atunci Delphine, condusă de mobul de pe cap, veni lângă mine şi spuse:

– Nu sunt mobi acolo.

– Atunci unde? întrebă Myrtle. Dacă erau atât de mulţi în tren cum spune Art, atunci ce s-a ales de ei? Ce pun la cale?

– O să aflăm destul de curând, vă garantez, declară Jack, înarmându-se cu un cosor vechi american şi deschizând tambuchiul lui *Liberty*. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ajungem la *Sophronia* şi să o avertizăm pe Ssil de pericol. Apoi Gemenii-cu-Tentacule ne pot ajuta să-i găsim pe mobii aceia.

Înainte să plecăm, drăcuşorii se deghizară încă o dată în doamna Grinder, pentru că era greu de crezut că am fi putut trece neobservaţi printr-un port britanic urmaţi de o bandă de spiriduşi înarmaţi care purtau uniformele Legiunii de Dincolo de Spaţiu. Au sărit,

au fugit și s-au dat peste cap ca să ajungă unul pe umerii celuilalt ca la circ, până când au format o piramidă șovăitoare, unde drăcușorul cel mai din vârf scoase din bagajul lui o rochie neagră, simplă, de stofă, pe care o trase pe cap, după care îi scutură poalele peste camarazii lui. Urmă un moment de chin până când reuși să-și bage mâinile prin mâneci, dar reuși uimitor de repede și, imediat ce piticul din vârf își puse boneta neagră din nou, nimeni nu ar fi crezut că doamna plinuță și respectabilă care ne însoțea prin ceața planetei Modesty era alcătuită de fapt din zece urzitori mici de-o șchioapă.

Am explicat cât de bine am putut prezența noastră în fața lucrătorilor șocați din port – din fericire, mă gândisem să trimit un drăcușor să coboare steagul stele-și-dungi[1] înainte să ancorăm, pentru că altfel ne-ar fi luat drept rebeli yankei și și-ar fi pus în alertă soldații marini. Chiar și așa ne-au cercetat cu priviri pline de neîncredere, până când au văzut-o pe doamna Spinnaker, moment în care au cam uitat de noi și au început să-i ceară autografe și să o roage să le cânte un refren sau două din *Pisicuța mea turtită*. Sincer să fiu, am avut un noroc chior că am ajuns în Modesty în toiul nopții, pentru că altfel nu am nici o îndoială că în scurt timp portul s-ar fi umplut de vizitatori și de admiratori ai Privighetorii Londoneze.

Dar la ora aceea se pare că nu era mai nimeni prin preajmă. Doamna Spinnaker îi întrebă pe lucrătorii din port dacă nu cumva văzuseră niște „prieteni“ de-ai noștri care trebuiau să ajungă la bordul unui tren ce venea din direcția Starcross, cu doar câteva minute în urmă.

Lucrătorii aceștia cinstiți părură destul de derutați, până când Jack le explică faptul că acești „prieteni“ călătoriseră cu un număr mare de cutii de pălării.

---

[1] *Stars-and-bars* – primul steag național al Confederației Statelor Unite, între anii 1861 și 1863 (n.tr.)

– Cutii de pălării? strigă supraveghetorul lor auzind toate acestea. Păi să vedeți, niște oameni încarcă mai multe cutii de pălării la bordul vechiului vas eteric numit *Sophronia*, la dana numărul 9...

Vă imaginați ce spaimă ne-a provocat o veste ca asta! Una era să ne imaginăm o amenințare abstractă asupra întregului Imperiu, și alta era să auzim că mobii ar putea să atenteze la prietenii noștri de la bordul *Sophroniei!* Am scăpat cât am putut de politicos de lucrători și ne-am grăbit prin labirinturile portului în urma lui Jack Havock, care știa ca-n palmă drumul printre magaziile acelea de lemn și grămezile de frânghie râncezită și scândurile mirosind a sevă. Nu dură mult până să răsară din ceața dinaintea noastră conturul încurajator al *Sophroniei*, care arăta la fel de incoloră și de lipsită de substanță ca și cum ar fi fost schițată în acuarelă. Și sunt destul de sigur că, sub pupa *Sophroniei*, era deschis un tambuchi, iar o căruță aștepta la poalele rampei de încărcare – și, urcând și coborând rampa, abia distingându-se în lumina emanată din caricul vechiului vas, i-am văzut pe prietenii noștri mobifiați de la Starcross, cărând la bord grămezile de cutii de pălării!

– Ia! Uitați-l pe 'Erbert al meu! exclamă doamna Spinnaker, dar Jack îi făcu semn să tacă, grăbind-o să intre într-un adăpost gol.

Ne-am dus toți după ea și am început să tragem cu ochiul prin ferestrele murdare la activitatea ce se afla în toi în umbra țevilor de eșapament ale *Sophroniei*.

– Au ajuns deja aici! șopti Myrtle. I-au mobifiat pe biata Ssilissa și pe ceilalți!

Avea dreptate. Nu o vedeam pe Ssilissa, dar auzeam cântecul încet și melodios al alambicului *Sophroniei*, lucru care ne dădu de înțeles că era în încăperea combustibilului spațial, fără îndoială executând ordinele unui mob. Pe rampa de încărcare am reușit să-i distingem pe Yarg și pe Squidley. Îi ajutau pe ceilalți cu cutiile, având fiecare câte un joben strălucitor agățat de mijlocul tentaculului (acolo își țin creierul membrii acestui popor-anemonă din Ganimed).

– Îi văd pe toți în afară de Munkulus, spuse Jack, privind furios cum echipajul lui captiv se îndeletnicea cu munca mobilor. Unde este Munkulus?

– Nu era la Gara Starcross când au încărcat trenul, mi-am amintit eu. Presupun că a rămas la hotel dintr-un motiv sau altul...

– Dar ce fac? întrebă doamna Spinnaker în timp ce soțul ei și ceilalți umblau de colo-colo cărând mormanele acelea de cutii în magazia *Sophroniei*.

– Duc prima tranșă de pălării în Anglia, pariez! spuse Jack nervos. Sunt convins că mobii aceia sunt destinați să meargă la Londra pentru a se instala pe capul prim-ministrului, pe cel al șefului alchimiștilor, pe cel al primului lord al amiralității și pe capetele altor câtorva sute de oameni sus-puși în guvern. Apoi prietenii lor pot să înceapă să se înfrupte din creierele noastre, ale celor mai de jos, din întuneric!

Și nimeni nu va putea să-i oprească, pentru că hățurile Imperiului vor fi deja în mâinile lor micuțe!

– Dar de ce au ales *Sophronia*? am vrut eu să știu. Dintre toate vasele eterice la bordul cărora puteau să încarce pălăriile acelea, de ce acesta? Avem și noi un noroc groaznic de potrivnic, nu-i așa?

– E singurul vas pe care-l știu ei, spuse Delphine, întorcându-și fața inexpresivă spre noi. Vă aduceți aminte că ei au mâncat gândurile lui Munkulus,

ale lui Grindle și ale crabului, Nipper. Așa au aflat unde era ancorată *Sophronia* voastră și de asta au ales-o ca să îi ducă în Anglia. Pentru că sunt sigur că ai dreptate, Jack; mobii aceia au în plan să meargă la Londra.

– Nu dacă am și eu un cuvânt de spus în privința asta! declară Jack pregătindu-se să scoată sabia, când îl potoli mobul-Delphine.

– Nu aici! spuse el. Sunt mulți, mulți mobi în cutiile acelea albe. Dacă te năpustești asupra vasului o să ne prindă pe toți.

– Atunci unde? vru Jack să știe, uitându-se violent în ochii lui Delphine, amintindu-și apoi că nu era ea cea cu care vorbea și mutându-și privirea spre pălărie. Este echipajul meu! Sunt prietenii mei! Trebuie să-i salvez!

– Trebuie să aducem ajutoare! exclamă Myrtle.

Dar ajunsesem prea târziu. Ultima dintre cutii fusese încărcată la bord, iar cântecul motoarelor *Sophroniei* lua amploare. I-am văzut pe Yarg și pe Squidley ridicând tambuchiul magaziei pentru a-l închide, iar caii de la cârma căruței își întoarseră capetele neliniștiți când vechiul vas începu să tremure și să se ridice la Ceruri.

Jack se uită și înjură și spuse ceva ce o făcu pe Myrtle să-i reproșeze:

– Jack! Ai grijă cum vorbești! Te rog!

Sophronia se ridică în eter și perdelele de ceață se legănară și se unduiră în vântul făcut de aripile fâlfâitoare, în timp ce motorul cântă un fel de refren de pe lumea cealaltă.

– 'Erbert! jelui doamna Spinnaker. Iar au plecat cu 'Erbert al meu!

Jack, care arăta furios, dar stăpân pe situație, spuse:

– Doamnă Spinnaker, trebuie să mergeți direct la autorități și să le spuneți ce se întâmplă. Aveți grijă să nu aveți încredere în nici un gentleman care poartă joben.

– Dacă este un gentleman adevărat, spuse sora mea, atunci își va scoate pălăria în prezența doamnei Spinnaker și atunci ea va ști că nu este un mob. Dar, Jack, nu ar fi mai bine dacă am merge cu toții la autorități?

Jack scutură din cap.

– Nu avem timp. Noi ne întoarcem la *Liberty* pentru a-i urmări pe mobii aceia pungaşi şi pentru a le veni de hac în eterul liber!

– Dar, Jack, cum am putea să facem asta? m-am plâns eu, urmându-l cu pas grăbit când începu să alerge de-a lungul portului către locul de ancorare al lui *Liberty*. Dacă urcăm la bordul *Sophroniei*, mobii aceia o să ne sară în cap şi o să preia controlul asupra gândurilor noastre!

Myrtle, care era pentru prima dată de acord cu mine, spuse:

– În ceea ce mă priveşte, eu nu agreez posibilitatea de a fi o sclavă fără minte pentru tot restul vieţii, ca să nu mai zic de ideea de a fi o sclavă fără minte care poartă un joben de bărbat cu un costum de baie!

Jack se opri şi se întoarse să se uite la ea. Pentru o clipă am crezut că şi-a venit în sfârşit în fire şi şi-a dat seama ce pacoste înfiorătoare era, într-atât de mare era revelaţia limpede care i se aşternu peste trăsături. În schimb, Jack spuse:

– Ai dreptate, Myrtle, după care, întorcându-se către drăcuşorii sub acoperire mai spuse: Cam câtă lână aveţi la voi?

Doamna Grinder dispăruse înăuntrul bonetei sale, după care se auziră o grămadă de mormăieli dinăuntrul rochiei negre de stofă în timp ce diferite porţiuni dezbăteau între ele. Apoi capul femeii reapăru şi spuse:

– Cam câte patru gheme de căciulă, credem, iar caporalul Boke a furat vreo două pulovere minunate pe care le putem destrăma.

– Ar trebui să fie suficient! strigă Jack.

– Suficient pentru ce? întrebă mobul lui Delphine, şi tare mi-ar fi plăcut să aud răspunsul lui Jack, dar el deja o luase la goană prin ceaţă spre *Liberty* şi strigă după noi să nu mai pierdem vremea.

Ne-am despărţit de doamna Spinnaker la poalele pasarelei lui *Liberty*, unde lucrătorii din port, încă destul de copleşiţi de întâlnirea

cu Privighetoarea Londoneză, au jurat să o ducă imediat la guvernator. Zece minute mai târziu ne înălţam deja din nou în eter.

M-am temut că şi zece minute ar fi suficiente pentru ca *Sophronia* să scape, dar căile de acces spre Modesty şi Decorum erau destul de înşelătoare şi există în realitate doar un canal între diferitele adâncimi şi stânci astroide. Este marcat cu geamanduri, ale căror lămpi cu gaz strălucesc în întuneric asemenea felinarelor stradale şi, departe în faţa noastră, puteam vedea luminile de la pupa *Sophroniei*, scânteind în timp ce gonea prin spaţiul larg.

Nu că aş fi avut prea mult timp să mă uit. Eu şi Myrtle eram obligaţi să muncim din greu, îndeplinind întocmai ordinele lui Jack, ori de câte ori avea nevoie să facem ceva. Drăcuşorii care îl ajutaseră mai înainte stăteau turceşte în cerc aproape în aer şi împleteau de mama focului. Sincer să fiu, dacă vedeai cum sclipeau andrelele, ai fi crezut că terminaseră de împletit pentru lumea lor şi acum împleteau fulare frumoase şi mănuşi şi pentru jumătate din celelalte lumi.

În jurul nostru, amortizând aproape complet zgomotul făcut de andrele, motoarele lui *Liberty* cântau melodia lor ciudată, iar scândurile vechi ale vasului scârţâiau şi gemeau în timp ce vasul îşi continua drumul neted prin eter. Dar nu suficient de neted! Jack mă

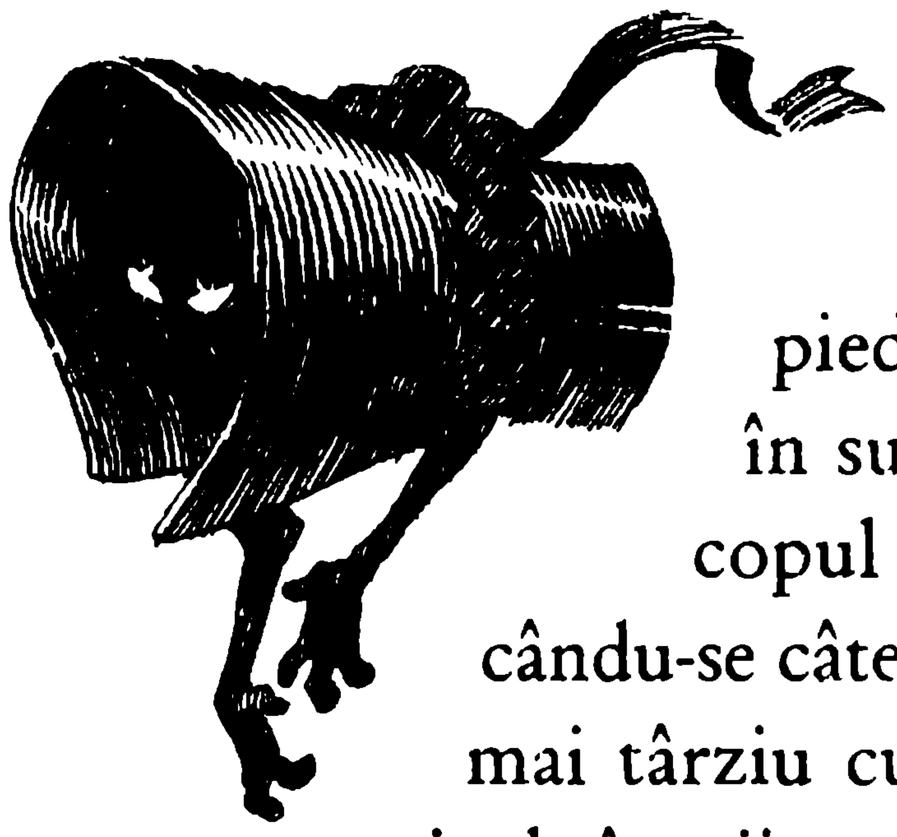

lăsă la cârmă şi o porni împiedicându-se în sus cu telescopul lui, întorcându-se câteva minute mai târziu cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Avem nevoie de putere mai mare, îmi mărturisi el. În curând *Sophronia* se va afla în

eterul larg, pe Cărările Aurii, și dacă nu reușim să o urmăm acolo suntem pierduți.

Ceru în difuzor să vorbească cu mobul și, după câteva clipe, acesta răsări pe scări din încăperea combustibilului, cocoțat pe capul lui Delphine.

– Iartă-mă, Jack, spuse el prin gura lui Delphine. Nu pot să merg mai repede. Am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar poate că nu am învățat Alchimia atât de bine de la Will Melville așa cum am crezut. Poate că exista ceva ce îmi ascundea sau poate nici chiar el nu știa.

Jack cântări vorbele mobului, punându-și mâna pe scândurile lui *Liberty* pentru a măsura vibrațiile venite dinspre alambic.

– Mai devreme mergeam mai repede, spuse el, când Myrtle era cea care conducea lucrurile pe acolo.

Sora mea păru absolut încântată de sine după care brusc alarmată, când realiză înțelesul din spatele cuvintelor lui Jack.

– Oh, Jack, spuse ea, doar nu te aștepți să las chestia aceea pe capul meu din nou! Ți-am spus deja că mi se pare total nepotrivit!

– Tu crezi că *totul* este nepotrivit, îi spuse Jack. Dar era un sâmbure de adevăr în spusele lui Delphine, nu? Ai un talent pentru Alchimie pe care ea nu-l are, iar mobul l-a folosit cumva. Cu ajutorul tău, vom reuși să exploatăm maximul de viteză din această biată navă veche și vom prinde *Sophronia* din urmă cât ai zice pește. Jack se mișcă de la cârmă și zbură către locul în care plutea Myrtle, luând-o de mâini. Te rog, Myrtle! Pentru mine!

Mi-am dat seama că Myrtle era mișcată de rugămintea lui arzătoare și totuși bărbătească, pentru că fața îi căpătă o culoare amuzantă, iar ochelarii îi deveniră fumurii.

– Of, Jack, spuse ea. Of, of, *prea bine*. Dar trebuie să insist ca mobul să se transforme în ceva cu un aspect mai feminin.

Mobul de pe capul lui Delphine făcu o plecăciune, după care păru să se topească și să se împrăștie, devenind un fel de pălărie de soare cu boruri largi, apoi un fel de șapcă fumurie și într-un târziu

transformându-se într-o bonetă foarte comună cu flori negre. O părăsi pe Delphine (care se clătină pe o parte și pe alta cu o expresie deosebit de amuzantă de perplexitate atunci când gândurile ei îi reveniră) și navigă prin aer pentru a se așeza pe capul lui Myrtle.

– Oh! spuse Myrtle, după care fu mobifiată, ochii devenindu-i inexpresivi și reci.[1]

– Să nu-i faci vreun rău, m-auzi? îi spuse Jack mobului-bonetă.

– Nu-i voi face, răspunse acesta prin buzele lui Myrtle, după care se întoarse și înotă cu dexteritate pe scări, spre încăperea combustibilului.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Delphine cu o mână la frunte, holbându-se derutată. Ce-i cu noi? Ce face Myrtle? De ce împletiți cu toții?

– E parte din plan, domnișoară Beauregard, răspunse sergentul Tartuffe, fără să se obosească să se uite la ea. Acum vă rog să păstrați liniștea, dacă doriți; o să scăpăm un ochi din cauza dumneavoastră.

– Ce plan? vru Delphine nervoasă să știe. Al cui plan? Sergent, te rog să lași andrelele și să iei arma! Ești soldat al Franței!

– Planul *meu*, spuse Jack Havock, fixând-o cu cea mai rece privire a lui. Acum eu sunt căpitanul acestui vas, iar drăcușorii au consimțit să-mi asculte ordinele până când scăpăm de amenințarea mobilor. Iar dumneavoastră veți face tot ce zic eu, altfel veți fi închisă.

Am apucat cuțitul pe care mi-l încredințase Jack în Modesty și am încercat să-mi iau un aer fioros, ca și cum nu m-ar fi deranjat să-l folosesc dacă Delphine ar fi opus rezistență. Dar Delphine păru să știe când era învinsă și nu ceru decât un scurt rezumat a ceea ce se petrecuse între timp. I-am povestit despre cele întâmplate la Starcross și despre motorul Formator pe care Sir Launcelot aranjase să fie instalat sub hotelul lui și sunt încântat să spun că se făcu destul de verde la față când înțelese că fusese un premiu mult mai

---

[1] Adică, bineînțeles, *chiar* și mai inexpresivi și mai reci decât erau de obicei.

mare decât vechea ei *Liberty* mâncată de viermi, chiar sub nasul ei, în tot acest timp!

Apoi, pe când Jack îi povesti lucrurile care tocmai se petrecuseră la Modesty, m-am strecurat pe scări să trag cu ochiul în încăperea combustibilului spațial. Am fost recompensat cu imaginea surprinzătoare a lui Myrtle care amesteca prafuri și poțiuni și îndesa chestii în alambic la fel de încrezătoare ca un alchimist.

Auzindu-mă, ridică ochii din munca ei și spuse:

– Prietenul tău, Jack, avea dreptate. Mintea lui Myrtle este mult mai deprinsă cu mersul lucrurilor în eter și cu legile Alchimiei decât mintea celeilalte domnișoare. A fost floare la ureche să găsesc proporțiile și ingredientele potrivite așezat pe capul ei.

Nu eram prea sigur cum să răspund. Eram foarte obișnuit să o aud pe Myrtle vorbind prin pălăria ei, dar era oarecum incomod să aud o pălărie vorbind prin ea. Am mormăit ceva de complezență și m-am întors sus, unde împletitura urzitorilor fâlfâia ca niște steaguri de lână prin toată cabina.

– Cum merge treaba? vru Jack să știe.

– Aproape că am rămas fără lână, răspunse sergentul Tartuffe cu părere de rău, ridicând materialul larg ca un fular pe care îl împletise. Culorile nu sunt foarte frumoase și ar fi trebuit să fac vreun model sau să pun niște podoabe ca să-l mai înveselesc...

– Va servi admirabil scopului, spuse Jack şi, fără să aştepte ca drăcuşorul să încheie, luă materialul şi şi-l înfăşură de câteva ori în jurul capului pentru a forma un turban de lână imens pe care-l ţintui în loc cu andrelele.

O fâşie decorativă sau o eşarfă îi atârna din spatele materialului, şi el o legă în jurul gâtului.

– Aş vrea să văd şi eu mobul care poate să-mi controleze mintea prin chestia asta, spuse el, iar noi ceilalţi am început să ne facem la rândul nostru turbane.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

ÎN CARE SE DĂ BĂTĂLIA ȘI SE ÎNCEARCĂ SALVĂRI ÎNDRĂZNEȚE!

Myrtle este și ea, într-adevăr, bună la ceva. Imediat ce *Sophronia* începu să facă ondulația aceea curbată, aurie cu picățele, care înseamnă că s-a strecurat în tărâmul alchimic și merge mai iute decât lumina, franjuri și pete aurii începură să se vadă și pe lângă hublourile vasului, și am fost toți bucuroși când am realizat că sora mea și mobul ne duseseră pe Cărările Aurii.

Într-adevăr, *Sophronia* călătorea mai încet decât ar fi putut. Ori mobul care se ghemuise pe capul Ssilissei era mai nou în artele Alchimiei decât al nostru, ori fata-șopârlă lupta ușor împotriva influenței lui, sau poate spinii ei îi stăteau pur și simplu în drum, dar vechiul vas în care ne aflam noi a fost ușor de tras mai aproape.

Drăcuşorii, care arătau toţi ca nişte ciuperci lânoase cu turbanele acelea împletite înfăşurate în jurul capului, începură să-şi deschidă hublourile pentru arme şi să scoată carabinele afară, dar Jack îi opri.

– Nu tragem încă! ordonă el. N-o să facem decât să punem mobii în alertă. Mă îndoiesc că ne-au văzut măcar, pălării încete la minte ce sunt. O să-i luăm prin surprindere.

Într-unul dintre dulapurile vasului am găsit frânghii şi ancore, pe care le-am cărat pe puntea principală în timp ce *Liberty* se înălţa din ce în ce mai aproape de *Sophronia*. În acel moment, mobii de la bordul *Sophroniei* observară că eram prin preajmă. Pe toată partea laterală se deschiseră hublouri pentru arme, iar tunul ei spaţial scuipă fum şi flăcări şi trimise bombe înflăcărate prin eter pentru a arunca în aer carcasa navei *Liberty*. Aşchii imense zimţate, de două ori mai înalte decât mine, fluturau pocnind prin spaţiu. Câţiva urzitori ripostară deschizând focul, dar pocnetele carabinele lor sunau groaznic de insignifiante, părând de jucărie în comparaţie cu bubuiturile puternice venite de la armele *Sophroniei*. Jack îi opri oricum.

– Opriţi focurile! Acela e vasul meu, iar aceia sunt prietenii mei. Nu vreau să fie rănit nici unul! Pălăriile lor trebuie învinse şi vom lupta cu ei faţă în faţă!

La ordinul lui, am răsucit ancorele şi le-am lăsat să zboare. A mea a ratat din prima încercare, dar am retras-o şi am aruncat-o din nou, iar a doua oară s-a fixat strâns între cele două ţevi de eşapament ale *Sophroniei*. Am strigat victorios şi m-am uitat în jur să văd dacă vreunul dintre urzitori reuşise să facă acelaşi lucru. Dar tocmai atunci, o bombă lansată de la pupa *Sophroniei* se năpusti spre *Liberty*, chiar sub locul în care mă aflam eu. Puntea de sub picioarele mele izbucni într-o furtună de scânduri şi de aşchii, şi m-am trezit înălţându-mă şi agăţându-mă de frânghia mea pentru a-mi salva pielea, când puterea motoarelor *Sophroniei* mă trăgeau prin golul dintre cele două nave. Uitându-mă în jos la *Liberty* să văd dacă prietenii mei erau în siguranţă, am văzut că

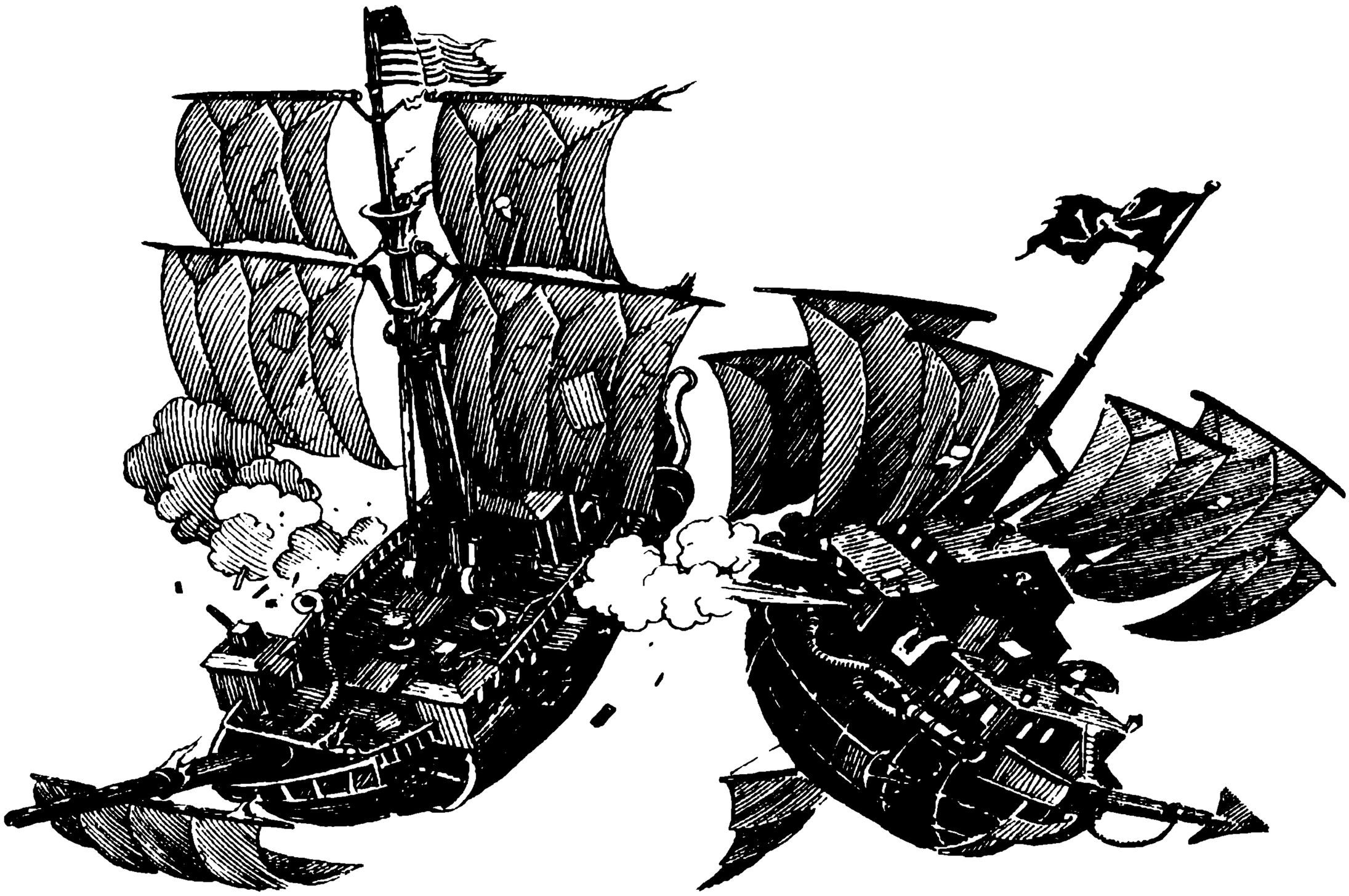

nava rămăsese mult în urmă și, în timp ce priveam, păru să dispară cu totul din vedere!

Am intuit ce se întâmplase. Ultima lovitură trebuie să fi dăunat alambicului – și poate și lui Myrtle, m-am temut eu – iar combustibilul spațial al lui *Liberty* încetase să mai funcționeze. Nava căzuse din Cărările Aurii și eu rămăsesem singur, o ancoră neajutorată de furtună, târându-mă în urma *Sophroniei* în viteză!

M-am gândit că dintre toate situațiile în care mă aflasem vreodată, aceasta era cea mai dificilă. Dar nu avea nici un rost să stau să mă plâng. Adunându-mi toate puterile și sperând că mobii de la bordul Sophroniei nu mă observaseră, am început să mă cațăr puțin câte puțin pe frânghie.

Încetul cu încetul m-am apropiat de carcasa înăsprită de eter a vechiului vas și de țeava de eșapament în care poposise ancora mea. Odată, prins printre stâncile planetei Saturn, mă strecurasem printr-una dintre acele țevi pentru a scăpa de păianjenii albi și mă întrebam acum plin de speranță dacă aș putea să fac același lucru pentru a intrat în *Sophronia* pe acolo. Dar Ssil conducea alambicul

la viteză maximă și din fiecare gură de țeavă curgeau în eter gaze și particule stinse. Mă îndoiam că puteam să înot prin toate acelte șiroaie și, chiar dacă aș fi reușit, aș fi fost otrăvit sau ars înainte să pot să ajunge la adăpostul încăperii combustibilului.

Am întins mâna după ancora prinsă bine de locul în care rădăcinile țevilor intrau în carcasa *Sophroniei*. M-am uitat în dreapta, în stânga, în sus și în jos, dar nici urmă de vreun tambuchi la îndemână sau vreo gură de aerisire prin care un marinar naufragiat în spațiu să poată forța intrarea. Singurele deschideri în suprafața aceea stâncoasă de scânduri neprietenoase erau ferestrele bătute în scânduri ale balconului de la pupă, care se întindea sus deasupra mea, înconjurată de îngerași sculptați și ornamentații extravagante aurite. Puteam să ajung oare acolo? Instinctul meu de conservare îmi spuse că nu puteam. Dar fiecare alt instinct îmi striga să încerc, sau urma să fiu zburat de pe carena *Sophroniei*, ars de scurgerile de eșapament ori pierdut în pustietatea spațiului!

Mi-am legat frânghia în jurul taliei și am început să mă cațăr, încercând să găsesc cu degetele înghețate orice gaură în scânduri care mi-ar fi fost de folos. Am închis ochii și mi-am spus că nu avea cum să fie mai rău decât vânatul cuiburilor de păsări de pe acoperișurile de la Larklight, Dar era. Pentru că atunci când cădeam de la acoperișul Larklight nu mă aștepta nimic mai mult decât o mustruluială de la mama și de la tata, pe care îi așteptam în frig până când veneau să mă recupereze în barca solară. În schimb acum, dacă urma să cad de pe *Sophronia*, nu numai că aș fi fost condamnat la moarte, dar ar fi pierit și ultima speranță de a mai putea salva Imperiul Britanic de dominația mobilor...

Ei bine, dragii mei cititori, ca să nu mai lungim vorba, am reușit. Cățărându-mă pe pergamentul sculptat pe care era scris numele *Sophroniei*, m-am uitat înăuntru prin fereastra cabinei lui Jack. Și, după ce m-am asigurat că acolo nu se ascundea nici un mob, am smucit și am tot smucit de frânghie până când ancora s-a eliberat și am tras-o în sus pentru a sparge cu ajutorul ei unul

dintre hublouri. Tot cu ajutorul ei am curățat cioburile de sticlă spartă din ramă până când am reușit să mă strecor înăuntru. În mod normal, fiecare obiect din cabină – la fel ca și tot aerul – simți o dorință puternică și sinceră de a zbura pe unde intrasem eu, dar am apucat o carte care trecea pe lângă mine ca să acopăr gaura pe care o făcusem.[1]

Apoi m-am lăsat să plutesc fără vlagă, răsuflând ușurat că pericolele se terminaseră. Dar nu am reușit să scap de senzația sâcâitoare că, de fapt, ele abia începeau. Pentru că în clipa când m-am uitat pe fereastră am văzut că nu era nici un semn că *Liberty* și-ar fi continuat urmărirea, iar eu eram prins, cât se poate de singur, la bordul unui vas plin de mobi ostili și de foștii mei prieteni supuși de ei. Cum puteam să sper să salvez *Sophronia* de unul singur, înarmat doar cu o ancoră și o pălărie de lână?

Și cum pluteam eu în derivă gândindu-mă la această problemă complicată, am devenit conștient de un zgomot alarmant. Puteau fi oare pași, apropiindu-se de ușa cabinei? Puteau și chiar erau; o clipă mai târziu, ușa se deschise de perete, iar vechiul meu prieten Grindle se uită înăuntru, cu ochii inexpresivi și pălărie pe cap. Mobul care-l controla trebuie să mă fi auzit respirând și îl adusese spre pupă să investigheze. Nu am avut timp să mă ascund și Grindle mă văzu din prima.

---

[1] Cartea se numea *Cum să scrii scrisori de dragoste: un ghid pentru cei perplecși, scris de o doamnă,* un volum destul de ciudat pentru ca un pirat și spion să o țină la bordul navei sale. Nici nu mă îndoiesc că Jack o folosise ca să fixeze o masă care se clătina.

– Mob! mormăi el și scoase cosorul, care este o armă cu un aspect deosebit de periculos, fiind ascuțită ca o lamă și grea ca un topor.

– Domnule Grindle! am strigat eu, sperând în van că mă va recunoaște.

Dar bineînțeles că nu mă recunoscu și numai o gimnastică aeriană făcută în grabă mă salvă de la a fi despicat în două atunci când cosorul se trânti de pământ, provocând o gaură destul de urâtă în biroul cu tabele al lui Jack.

– Stai așa, măi...! mormăi Grindle și multe alte blesteme oribile. Nu știu dacă mobul pe care-l purta găsise cuvintele acelea urâte în creierul său sau le culesese de la echipajul Sălbaticului Will Melville.

Am aruncat ancora către mob, dar domnul Grindle se feri, iar cârligele șfichiuiră la un milimetru sau mai mult deasupra jobenului negru. Efortul loviturii mă aruncă de-a lungul cabinei și m-am izbit de perete, în timp ce ancora mi se rostogoli din mână. Am crezut că mi-a sunat ceasul, din moment ce eram încolțit, învârtit și neînarmat, și nu exista nici o posibilitate să-l pot opri pe Grindle din intenția lui de a mă înjunghia cu cosorul. Dar mobul care-l domina păru să se răzgândească. Puse arma în teacă și băgă mâna în săculețul de la curea unde își ținea de obicei tutunul, scoțând la iveală un mob strălucitor și holbat!

– Ajutor! am strigat eu, în timp ce noul mob se transformă în pălărie şi zbură spre mine. Mobul îmi ignoră mâinile fluturânde şi se instală la mine pe cap... şi totuşi nu se întâmplă nimic. Am rămas eu însumi şi mi-am dat seama că planul lui Jack dădea roade şi că influenţa mobilor nu putea să pătrundă prin multele straturi de lână împletite de urzitori pe care le purtam pe cap!

Grindle, convins că eram deja un sclav al mobilor ca şi el, se întoarse cu spatele la mine, înotând spre uşa cabinei. M-am îndepărtat repede de perete, l-am prins din urmă când întindea mâna după mâner şi l-am pocnit cu toată forţa chiar în mijlocul jobenului. Mobul, luat prin surprindere, zbură de pe capul lui pierzându-şi forma de pălărie când se rostogoli prin încăpere, încercând cu mânuţele lui negre să-şi oprească zborul forţat prin cabină. Grindle se ridică holbându-se la mine.

– Art? strigă el. Cum ai ajuns aici? Şi ce naiba se întâmplă? Pe...! Suntem la bordul *Sophroniei!* Nu-mi mai amintesc nimic de când ne-am dus toţi la culcare aseară... Doar un vis cu o pălărie...

În timp ce el vorbea, mobul îşi veni în fire şi veni val vârtej către noi, dar eu eram pregătit. Plonjând pe lângă el, l-am smuls din aer, am apucat *Cum să scrii scrisori de dragoste: un ghid pentru cei perplecşi* din geam şi am îndesat mobul contorsionat în spaţiu. Între timp, am simţit mobul care îmi stătea pe cap mişcându-se şi agitându-se, ca şi cum nu ar fi înţeles exact de ce nu pusese stăpânire pe mine. Înainte să apuce să descopere secretul pălăriei de lână, l-am apucat şi l-am aruncat cu forţa după prietenul lui. Un moment sau două, cei doi mobi se ţinură după *Sophronia*, ca o pereche de pălării pierdute rostogolindu-se de-a lungul unui trotuar bătut de vânt. Apoi căzură în dâra oribilă lăsată de ţevile de eşapament şi fură anihilaţi de două flăcări scurte de un verde-arămiu. Am pus cartea lui Jack înapoi peste fereastra spartă şi am rostit o rugăciune recunoscătoare de mulţumiri. Boneta mea împletită de urzitori funcţionase şi am triumfat în faţa mobilor şi, mai important decât

toate, nu mai eram singur. E adevărat, domnul Grindle era ghemuit în aer cu capul în mâini, mormăind întruna:

– Ce...? Dar...? Oh, ce mă doare căpăţâna!

Dar ştiam ce camarad voios al spaţiului era şi eram sigur că, deşi el nu simţea acelaşi lucru, nu puteam să am un aliat mai bun în lupta care mă aştepta.

Am băgat mâna în buzunarul domnului Grindle, am scos butelcuţa pe care o ţinea la şold şi i-am pus-o în mână. Aşa cum am sperat, câteva înghiţituri bune din Romul maritim Primul Matelot se dovediră extrem de întăritoare.

– Nu avem timp de prea multe explicaţii, i-am spus eu repede, dar şi restul echipajului este sub influenţa pălăriilor acelora. Se numesc mobi şi au planul mişelesc de a cuceri Imperiul Britanic. Trebuie să-i eliberăm şi pe ceilalţi de sub influenţa lor şi să oprim *Sophronia*.

Domnul Grindle se şterse la gură cu mâneca şi puse dopul butelcuţei de la şold.

– Pălării, zici? întrebă el. Le dau eu pălării! Numai noi doi am scăpat de sub influenţa lor, Art, băiete?

– Da, domnule Grindle, am răspuns eu. Dar cu fiecare pălărie pe care o doborâm de pe capul cuiva vom avea un alt prieten salvat care va lupta alături de noi!

– Bine zis! spuse Grindle rânjind.

– Dar, domnule Grindle, am adăugat eu, mai sunt multe alte pălării ascunse în magazie. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să le lăsăm să scape!

– Da, da, Art! strigă amicul meu cinstit şi-şi atinse un deget de frunte în semn de respect, ca şi cum eu aş fi fost Jack Havock.

Mă simţeam incredibil de mândru de mine că ajunsesem atât de departe şi apoi mi-a fost incredibil de frică de încercările care mă aşteptau. Dar nu era vreme de pierdut – pentru că în orice clipă putea veni la pupă vreun alt membru al echipajului mobilor, să vadă ce se întâmplase cu domnul Grindle – aşa că am dat noroc,

Se răsucea prin cabină ca un derviș.

domnul Grindle a deschis larg uşa şi am pornit împreună prin pasajul care ducea la cabina principală.

Ei bine, n-o să intru prea mult în detalii în ceea ce priveşte bătălia. Desenul domnului Wyatt surprinde savoarea destul de bine şi deja ştiţi că am câştigat, că altfel restul cărţii acesteia ar fi fost plină de mici amprente negre şi de cuvântul *mob*. O să menţionez în trecere că a fost o cantitate mare de ţipete, blesteme şi strigăte cu tot felul de cuvinte care ar fi făcut-o pe Myrtle să le ceară tuturor să-şi clătească gura cu apă şi săpun, dacă ar fi fost acolo să-i audă. Au mai fost şi o grămadă de lovituri, pumni şi îmbrânciturі.

Nipper mă izbi din plin chiar când am intrat în luptă, cu o singură mişcare din cleşti, lovitură care mă trimise învârtindu-mă de atâtea ori încât nu am ştiut unde mă aflam sau cine eram pentru câteva clipe (dar l-am iertat, bineînţeles, pentru că era încă posedat de mobi când a făcut-o, nu era în deplinătatea facultăţilor lui mintale, bietul crab).

Cu toate acestea, când mi-am revenit, domnul Grindle despicase deja în două pălăria lui Nipper, cu o singură mişcare de cosor; cele două jumătăţi se zbârciră ca nişte lipitori moarte şi plutiră de pe carapacea lui Nipper, şi crabul, care probabil că fusese controlat de mobi mai puţin decât domnul Grindle, înţelese din prima ce se întâmpla şi începu să lupte de partea noastră.

Nu că domnul Grindle părea să aibă nevoie de prea mult ajutor. Cred că era din cauza influenţei romului. Se răsucea prin cabină ca un derviş ciopârţind un mob de pe capul domnului Spinnaker, lovind un altul de pe coroana lui Squidley. Yarg, încă sub influenţa mobului lui, pocni cu propriile tentacule electrice şi-i arse lui Grindle o lovitură străfulgerătoare în spate care-l trimise pe bietul de el direct în aer, din pantalonii lui ieşind o dâră de fum; dar într-o altă clipă Squidley îşi mobiliză geamănul şi-i scoase pălăria cu forţa, arzând-o până când aceasta sări în sus într-un arc terifiant de foc de la tentacule.

Când totul mergea ca pe roate, l-am fluierat pe Nipper şi i-am arătat trapa mare din podeaua cabinei, care ducea chiar în magazie.

Trăgând un cearşaf făcut din pânză uleioasă de cort dintr-un dulap şi unelte dintr-un altul, ne-am apucat să o batem în cuie peste uşă. Pentru că mi-am amintit ce mi-a spus mobul acela prietenos de la bordul lui *Liberty* despre membrii speciei lui şi despre cum se pot subţia dacă vor. Aşa că eram foarte îngrijorat că cei de dedesubt ar putea auzi ce se întâmpla şi s-ar putea furişa prin crăpăturile din tambuchi pentru a-şi ajuta prietenii, şi atunci ce ne-am fi făcut?

Până când am terminat, lupta era gata. Prietenii noştri erau ei înşişi din nou, iar Grindle şi Gemenii-cu-Tentacule se duseseră prin încăperea combustibilului să o scape pe Ssil de mobul ei şi să o pună să oprească nava; am auzit alambicul răcindu-se, cântecul motoarelor scăzând în intensitate în timp ce *Sophronia* încetini. M-am uitat în jurul meu. Peste tot erau numai mobi măcelăriţi, veştejindu-se şi rupându-se sub picioare ca frunzele uscate. Pe alţii îi auzeam cum strigau „mob, mob, mob!“ pe sub punte şi uneori câte o mânuţă neagră se mai întindea prin vreo gaură a scândurilor, iar Nipper o reteza cu cleştii lui.

– Cum au ajuns toţi aici? strigă colonelul Quivering pe un ton certăreţ. Ce-i cu nava asta veche? Pariez că e goeleta vreunui contrabandist, încărcată cu pălăriile acelea ticăloase!

– Colonele, am spus eu, simţindu-mă peste măsură de bucuros pentru că tocmai îi salvasem pe toţi de mobi, aceasta este *Sophronia*, cea mai bună navă din Spaţiul Britanic, şi dacă este plină până la refuz de mobi la momentul de faţă, este numai pentru că dumneavoastră i-aţi adus la bord.

– Dar ce să facem cu ei? întrebă Nipper.

– Asta o să hotărască Jack, i-am spus eu, după care mi-am amintit: Jack!

Am alergat în cabina de la pupă cu ceilalţi pe urmele mele. *Sophronia* plutea uşor prin eter. În spatele ei, departe la pupă, Modesty şi Decorum şi ceilalţi asteroizi din vecinătate străluceau în noaptea nesfârşită ca nişte bucăţi de argint. Dar nici urmă de *Liberty*.

– O să ne prindă el din urmă, spuse Ssilissa plină de speranță, când i-am explicat cum am ajuns să fiu despărțit de Jack Havock. E chiar acum undeva acolo, conducând cu viteză după noi...

– Jack nu ar permite ca vreun vas sub comanda sa să pățească ceva, spuse Nipper cu loialitate.

Domnul Grindle adăugă:

– Vai, sper că nu lovitura tunului meu a naufragiat-o! Chiar dacă eram sub influența unei pălării hipnotizatoare când am tras, tot nu mi-aș putea-o ierta vreodată...

Și în tot acest timp am privit întunericul de la pupă și am sperat în orice clipă că o să vedem *Liberty* apărând din ea, lucru care nu se întâmplă. Și deși încercam să nu cad pradă disperării, nu am putut să nu-mi amintesc ultimele momente înainte să fiu târât din carcasa lui *Liberty*. Dacă într-adevăr acea lovitură găurise încăperea combustibilului, atunci ar fi putut exploda cu ușurință și ar fi fost redusă la nimic altceva decât un nor de scânduri și așchii care s-ar fi extins încet în spațiul răcoros. Myrtle putea fi moartă! Jack, la fel!

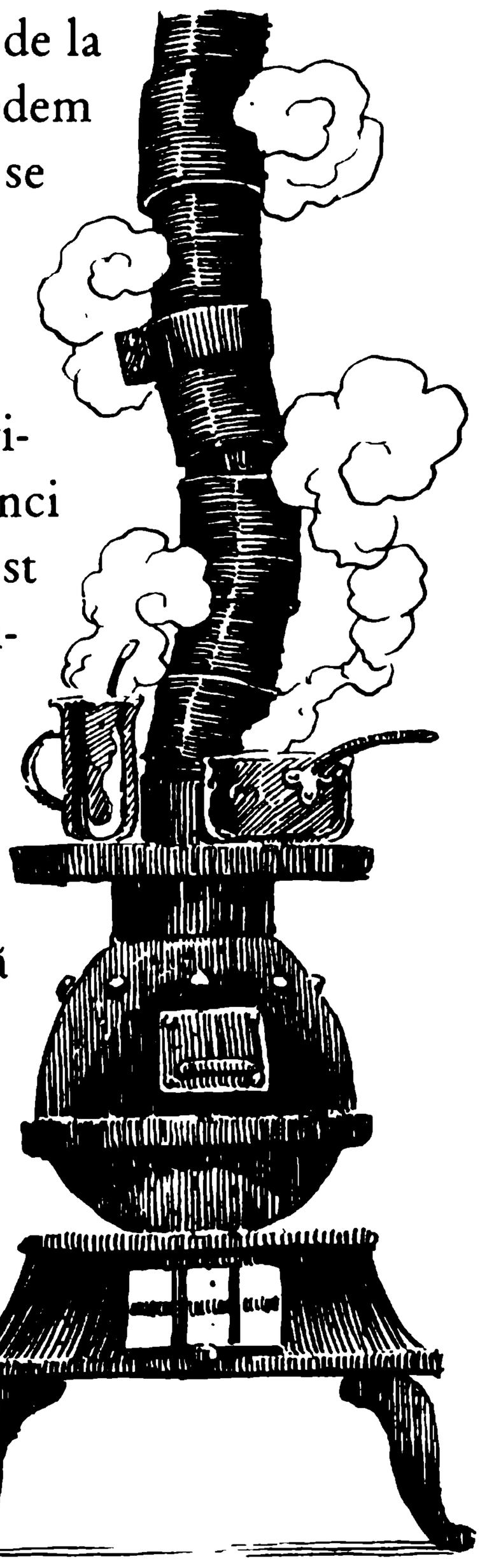

Ne-am întors în cabina principală și am stat să bem ciocolată caldă în jurul sobei și să hotărâm ce era de făcut.

M-aș fi așteptat de la colonelul Quivering să preia controlul, fiind un reprezentant al armatei, dar nu a fost să fie; și el și Herbert Spinnaker erau ușor slăbiți și amețiți după necazul cu mobii. Poate era din cauza muncii grele la care fuseseră supuși cât se aflaseră sub influența lor, din cauza cățăratului pe trenuri în

viteză și altele. Sau poate, stând mai mult la Starcross decât Nipper și Grindle, fuseseră supuși mai mult timp la molfăiala mobilor asupra creierelor lor și erau pe punctul de a ceda și de a se usca, așa cum se întâmplase cu piraţii yankeului Sălbaticul Will Melville! Poate dacă nu am fi oprit atunci *Sophronia*, nu aș mai fi avut ce să salvez decât hainele lor goale! Gândul acesta îngrozitor mă făcu să înțeleg care era următoarea noastră mișcare.

– Jack a lăsat-o pe doamna Spinnaker la Modesty, am spus eu. Probabil a dat alarma deja. Deci cred că ar trebui să ne întoarcem la Starcross, unde ceilalți ar putea avea nevoie de ajutorul nostru. Dacă mama și domnul Munkulus mai stau mult sub influența mobilor acelora o să se facă slabi și gri ca niște spălătoare uzate și într-un final o să se evapore.

Gemenii-cu-Tentacule ciripiră unul la altul, coroanele lor sclipind de aurore de lumină roz și verde. Nipper spuse:

– Și cum rămâne cu Jack? Nu ar trebui să stăm aici și să cercetăm eterul în căutarea vreunui indiciu care să ne spună ce s-a ales de el?

Toți ceilalți păreau foarte solemni. Ne gândeam toți la imensitatea spațiului și la slabele șanse de a găsi vreun fragment din *Liberty*, dacă aceasta fusese ruptă în bucăți. În plus, eram și împovărat de gândul că aș putea să le dau părinților mei vestea îngrozitoare că o pierdusem pe Myrtle.[1]

Apoi Ssil a spus:

---

[1] Îmi amintesc că am fost foarte tulburat de anunțarea aceleiași vești triste în timpul aventurilor noastre de mai demult, când am crezut că Myrtle fusese mâncată de păianjenii albi. Când o să am puțin timp liber trebuie să compun o formă potrivită și să o scriu și să o țin mereu în buzunarul jachetei mele Norfolk, ca cel puțin să am o grijă mai puțin data viitoare când ne vom mai afla într-un pericol de moarte. Îmi închipui că ar putea suna ceva de genul: Dragă mamă/tată (ștergeți unde se potrivește); îmi pare extrem de rău că trebuie să vă spun că Myrtle a fost mâncată/aruncată în aer/zdrobită/pierdută în întunecimea ca de cerneală a golului interplanetar/altele. Dar să nu plângeți pentru că nu a suferit/a meritat-o/a plecat într-un loc mai bun și așa mai departe.

– Art are dreptate. Jack m-a lăssat pe mine la conducere atunci când a plecat la Sstarcross şşşi, de vreme ce nu e aici şşşi domnul Munkulusss, presssupun că eu ssunt încă la conducere. Şşşi ceea ce cred eu esste că, dacă Jack essste în viaţă, atunci ssse va desscurca într-un fel sssau altul şşşi va face ca vechea *Liberty* să meargă din nou, indiferent unde sssau cât de tare a fost lovită. Şşşi dacă nu mai esste în viaţă... (Aici se opri şi se făcu de un violet palid, iar vocea i se piţigăie – biata şopârlă, era atât de îndrăgostită de Jack!)... Dacă nu mai essste în viaţă, atunci nu ar vrea ca noi sssă pierdem timpul sssă cernem mările eterice de aşşşchii şşşi epave. Ar vrea sssă ne ocupăm şşşi de resstul mobilor. Şşşi sssingura persssoană care îmi vine în minte şi care ar putea sssă facă asssta essste mama lui Art, care essste la fel de bună şşşi de înţeleaptă ca Jack. Deci, cu cât o sssalvăm mai repede, cu atât mai bine pentru noi toţi.

– Dar cum o putem salva dacă Starcross este plin de mobi? vru Grindle să ştie.

– Asta ne va spune Art, răspunse Ssil. El a luptat împotriva creaturilor acesstora şi a fossst mai deşşştept decât ei, în timp ce noi nu am făcut decât sssă le fim sssclavi...

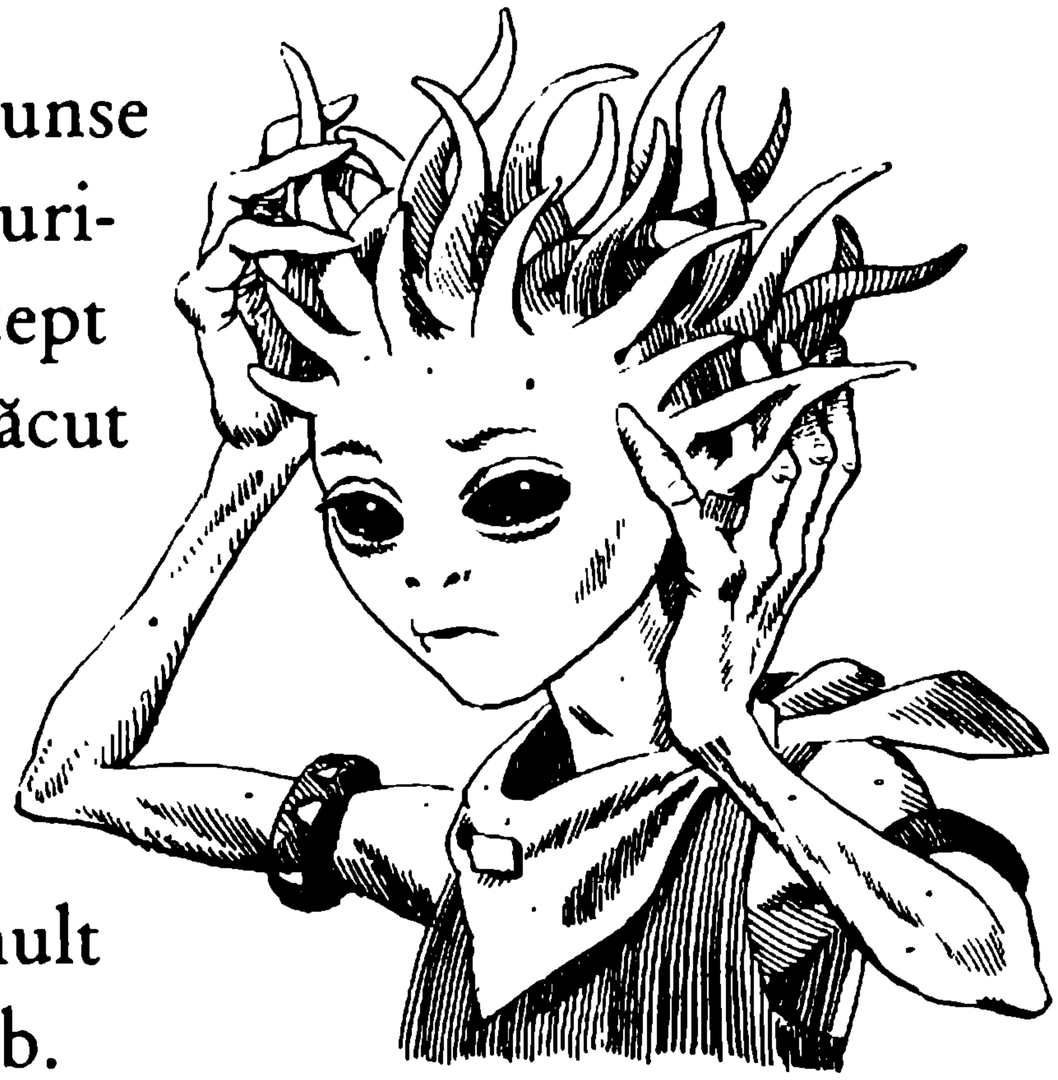

După ce spuse asta se scărpină mâhnită în capul ei plin de spini, care încă mai erau uşor ciufuliţi, fiind atât de mult timp ascunşi sub un joben de mob.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În care mă străduiesc să născocesc o stratagemă inteligentă, aflăm un lucru neașteptat despre un prieten absent și niște adâncituri mari de forma *Sophroniei* aproape că sunt făcute pe mai mulți dintre asteroizii mai putin cunoscuti

În timp ce Ssil își făcea de lucru în încăperea combustibilului spațial, iar domnul Spinnaker și colonelul Quivering fură ajutați să urce cu greu în hamace de către bunul Nipper, eu m-am întrebat ce să facem cu încărcătura de cutii cu mobi. Domnul Grindle era de părere că ar trebui să deschidem tambuchiurile exterioare ale magaziei și să le dăm drumul afară în spațiu, lucru destul de riscant. Oricum, eram destul de sigur că simpla expunere la eter nu le-ar fi

făcut nici un rău mobilor; păreau la fel de fericiți în mediul acela ca orice ihtiomorf și, de vreme ce erau practic nemuritori, aveau să găsească mai devreme sau mai târziu o lume populată, unde să înceapă să provoace din nou neplăceri. Cel puțin în magazia *Sophroniei* știam unde se aflau, pentru că era bine construită și acum, că sigilasem tambuchiul interior, eram destul de convins că mobii nu puteau scăpa. Așa că am decis să-i țin sub supraveghere și să-i duc cu noi înapoi la Starcross.

– Odată ce o vom salva pe mama, am explicat eu, ne va spune ea ce trebuie să facem cu ei.

Grindle se uită la mine neîncrezător. Încă îl durea foarte tare capul, bietul de el, lucru care îl împiedica să vadă partea bună a lucrurilor.

– Și cum anume o să aibă loc această salvare, tinere Art? mă întrebă el.

– Lucrez la un plan, l-am asigurat eu, și m-am dus sus pe puntea principală ca să mă gândesc temeinic.

Ne-am înălțat înapoi prin centura asteroidului mai repede decât am îndrăznit vreodată (deși puteți fi siguri că tot nu era *foarte* repede, cu atâtea stânci și roci, și alte chestii ascuțite și încă necunoscute de care să ne ferim). Am dormit foarte puțin, pentru că Ssil ne ținea ocupați să alergăm pe puntea principală și afară pe bompres pentru a fi atenți, și de câte ori auzeam strigând „Planetă!“ sau „Ssstâncă! Ssstâncă pe puntea principală de la proră!“ trebuia să ne ținem bine, în timp ce cârmacii bălăngăneau vasul încoace și încolo pentru a evita coliziunea. Chiar și atunci, veneau multe grămadă care nu se observau în întuneric și uneori o rocă zimțată zgâria carcasa *Sophroniei*. Odată, când chiar am găsit timp să trag un pui de somn, am fost trezit brutal de zgomot de ferăstraie și ciocane și m-am ridicat crezând că sunt la Larklight, cu Chippy Spry și tâmplarii lui muncind în jurul meu – dar nu, erau doar Grindle și

Gemenii-cu-Tentacule ocupați să repare o gaură pe care un asteroid trecător o făcuse în prora noastră.

Între timp, eu îmi tot băteam capul cu un Plan care să-i Amăgească și să-i Înfrângă pe mobii din Starcross. Citisem atât de multe povestiri în *Gazeta băieților* despre bătălii faimoase în care flăcăi inteligenți precum Caesar, Wellington și Qrrmstruqx din Poo triumfaseră asupra unor dușmani copleșitori și mi-am stors creierii să găsesc o cale prin care aș putea să le urmez exemplul, dar singurul răspuns care-mi venea în minte era „Mi-aș dori ca Jack să fie aici; *el* ar ști ce să facă!“

Și totuși, refuzam să mă dau bătut. Vă mai amintiți ce spuneam mai devreme despre cât de obositor era să fii folosit pe post de ostatic, dar și ca obiect de șantaj în același timp? Ei bine, mi se părea că era momentul să le arăt camarazilor mei de drum că eram mult mai mult decât un copil neajutorat. Eram hotărât ca eu, Arthur Mumby, să-i conduc spre victorie, cu un plan mai inteligent decât oricare altul la care ar fi visat Jack Havock.

Cu toate astea, nu puteam să nu-mi amintesc tot timpul un fel de problemă de aritmetică jalnică, să nu mă gândesc la faptul că armata mea era formată din mine, doi gentlemeni în vârstă care nu prea știau ce-i cu ei, un drăcușor morocănos, două anemone, un crab imens și o șopârlă albastră aparținând sexului slab. În schimb, forțele care erau împotriva noastră puteau fi în număr infinit, pentru că nu știam câți mobi curseseră prin fisura timpului la Starcross

de când plecasem. Şi nici nu ştiam unde ţineau prizonierii pe care căutam să-i eliberăm.

– Oare de ce l-au ţinut acolo pe domnul Munkulus? m-am întrebat eu în timp ce stăteam cu Grindle pe puntea principală, stând de pază în caz că apăreau planetele neaşteptate. Măcar dacă l-ar fi păstrat în schimb pe colonel sau pe domnul Spinnaker. Bătrânul Munkulus ne-ar fi fost de mult mai mare ajutor.

– Păi, m-am tot gândit la asta, Art, răspunse bătrânul eteronaut. Oh, ai grijă acolo jos! strigă el, întrerupându-şi fraza, iar *Sophronia* făcu un viraj la dreapta pentru a ocoli un planetoid albastru necunoscut, pe suprafaţa căruia nişte fiinţe ca un fel de şoareci mici săreau în sus din craterele acoperite şi-şi scuturau pumnii lânoşi la noi, vrând să ştie dacă eram orbi şi dacă aveam impresia că tot eterul era al nostru. Când fluierăturile şi huiduielile lor indignate păliră spre pupă, Grindle reveni la subiectul domnul Munkulus.

– Chestia este, tinere stăpân Art, că eu şi domnul Munkulus ne cunoaştem de foarte mult timp şi ştiu lucruri despre el pe care alţii probabil nu le ştiu. Şi când ne-ai spus de mobii aceia diabolici care creşteau spori ai reclamelor pentru a-i face pe oameni să-i creadă nişte lucruri pe care şi-ar dori să le poarte pe cap, ei bine, m-am gândit că *de aceea* l-au ţinut captiv pe bietul bătrân Munk.

– De ce? am întrebat eu. Vrei să spui că din cauză că domnul Munkulus era ionian, iar Io este centrul afacerilor ideospore ioniene, mobii aceia cred că îi poate ajuta cu planurile lor drăceşti?

– Nu trebuie să creadă, nu? spuse Grindle mâhnit. I-au mâncat toate gândurile şi visele şi ştiu totul despre el. Aşa că trebuie să

ştie că atunci când era un tânăr ionian proaspăt ieşit din crisalidă şi încă ameţit de la metamorfoza lui şi uşor de convins, domnul Munkulus al nostru lucra la... (şi aici bătrânul marinar cinstit vorbi mai încet, ca şi cum secretul prietenului lui era prea îngrozitor de spus cu glas tare chiar şi în pustietatea aceea imensă)... la o *Agenţie de publicitate!* Era şeful lansărilor sporilor pentru Spondule şi Quirm, una dintre cele mai mari firme de pe Io. Dar după câţiva ani în care le-a convins pe femei că erau ori prea slabe ori prea grase şi că numai Cremele Miraculoase Whilkin le pot face frumoase sau i-a convins pe gentlemeni că viaţa fără un set de crose de golf Trumpeter cu aburi nu merită trăită, ei bine, şi-a venit în fire şi şi-a dat seama că *orice* fel de viaţă ar fi mai onorabilă decât viaţa de agent publicitar. Aşa că a fugit la bordul unei nave eterice jurând să nu mai cultive niciodată vreun spor.

– Oh, Dumnezeule mare! am strigat eu.

– M-am gândit eu că o să te şocheze! spuse Grindle cu aerul cuiva ale cărui poveşti de groază au avut exact efectul sperat.

Dar de fapt lucrul care mă făcuse să strig atât de necontrolat fusese o planetă mică ivită din întuneric în faţa noastră fără vreun avertisment. Arăta cam ca un loc fărâmicios pe care locuitorii îl animaseră prin construirea unui sistem de inele foarte frumos din pastă de hârtie şi bucăţi de hârtie argintie. Mă tem că *Sophronia* a jupuit destul de rău câteva dintre cele exterioare când a deviat să evite locul acela, iar imediat după aceea Nipper veni să transmită un mesaj cam ironic de la Ssilissa, care spusese că ea credea că ţinem de pază şi că îi părea *atât* de rău că ne-a întrerupt din somn prin faptul că aproape se izbise de un asteroid.

Apoi ne-am luat slujba de paznici mult mai în serios şi nu am mai avut timp să-l chestionez deloc pe domnul Grindle cu privire la trecutul surprinzător al prietenului nostru. Dar am continuat să mă gândesc la calităţile domnului Munkulus cu ideosporii şi m-am întrebat dacă ce aflasem ar putea face cumva parte din planul de bătaie pe care mă chinuiam să-l născocesc...

Și apoi, în după amiaza aceea, în timp ce mă aflam în cabina lui Jack schițând hărți vagi cu Starcross pe bucăți de hârtie, desenând săgeți pe ele și ștergându-le, ronțăind capătul creionului și aranjând căni vechi și borcane de pastă de hering pentru a reprezenta forțele aflate sub conducerea mea, care începură să plutească și să dispară în timp ce căutam ceva cu care să reprezint mobii, și fiind chiar vesel că aveam toate lucrurile acelea pe cap pentru că abia dacă îmi mai lăsau loc să mă gândesc la cât de mult îmi lipseau mama, Jack și chiar și Myrtle, ei bine, *atunci* fu momentul în care Nipper dădu buzna să anunțe că drumul nostru se apropia de sfârșit și că tocmai văzuse Starcross, clar și adevărat pe la babord!

– I-am strâns pe toți în cabina principală, Art, spuse el entuziasmat. Și au cu toții urechile iuți ca mustarul englezesc să-ți asculte planul inteligent!

Câteva clipe mai târziu, eu stăteam în fața micii mele armate curajoase, iar Starcross se vedea prin hublouri. Asteroidul arăta exact așa cum îl lăsasem. Mă așteptam cumva să-l văd mustind de mobi, dar din spațiu hotelul și puntea lui păreau neschimbate, având încă steagurile colorate fluturând pe stâlpi și curba strălucitoare și elegantă a căii ferate care aluneca spre Gara Starcross.

– Sspune-ne planul, Art, spuse Ssilissa privindu-mă cu mare respect.

Nipper și Gemenii-cu-Tentacule și chiar și domnul Grindle păreau la fel de nerăbdători să afle strategia inteligentă pe care o născocisem. Toți își acoperiseră capetele pentru a se pregăti de bătălia pe care urma să o avem cu mobii, iar din umbrele pălăriilor de marinar și a turbanelor de lână zăream ochii strălucind nerăbdători către mine. Până și Gemenii-cu-Tentacule, care își înfășuraseră tentaculele în centuri improvizate de metal, păreau cu totul dornici să afle. Bineînțeles; erau obișnuiți să fie conduși de un băiat

uman! Jack Havock nu era mai mare decât mine când le redase tuturor libertatea la bordul acestui vas! Numai colonelul Quivering şi domnul Spinnaker păreau sceptici în aşteptarea instrucţiunilor mele, dar poate că era din cauză că încă se simţeau slăbiţi.

Mi-am dres glasul şi le-am explicat planul meu de bătaie. Din păcate, nu era mare lucru de explicat.

– Ne vom instala pe punte chiar aproape de intrarea pe chei, am anunţat eu. Ne vom înarma toţi cu câte săbii, puşti şi cosoare putem duce şi imediat după aterizarea navei vom roi afară şi vom lua cu asalt hotelul, unde vom lovi, împuşca sau înghionti fiecare mob pe care-l vom vedea.

Timp de o secundă sau două urmă un fel de tăcere de uimire. Apoi Nipper spuse:

– Asta-i tot?

Am înghiţit în sec şi am adăugat:

– Întotdeauna am crezut că e mai bine să urmăm abordarea directă în astfel de probleme!

– Este un plan minunat! strigă Nipper şi, spre uşurarea mea, toţi fură de acord, cu excepţia colonelului Quivering, care se aşteptase fără îndoială să propun Manevre Laterale şi Slăbirea Centrului Duşmanului pe un Cal Alb.

– Demn de însuşi Jack! strigă Grindle loial, iar Ssil îşi puse braţele albastre în jurul gâtului meu şi mă sărută, lucru care mă făcu să roşesc mai mult decât ar fi fost potrivit pentru un geniu militar.

Pentru a-mi disimula confuzia am început să mă înarmez din butoaiele acelea de cosoare şi suliţe pe care Jack şi prietenii lui le păstrau prin cabina *Sophroniei*, cam la fel cum lăsa mama castroanele de alune şi bomboane pentru vizitatorii care veneau la Larklight de Crăciun. Ceilalţi îmi urmară exemplul şi în scurt timp arătam toţi ca cei mai de temut bandiţi pe care ţi-i poţi imagina. Trebuie să spun că îmi creştea remarcabil încrederea faptul că aveam asupra mea câteva pistoale. Şi, cu toate acestea, nu m-am putut abţine să nu-mi doresc cu ardoare ca Jack să fie cu noi, în momentul în care Ssilissa se pregătea să ne facă să aterizăm.

Uşoară ca un fulg, *Sophronia* se instală pe punte. Nipper trase un şut în tambuchiul principal să se deschidă şi ieşirăm toţi buluc pe el. La început era linişte peste tot, dar pe măsură ce am început să alergăm pe lângă cafeneaua de pe plajă am auzit scârţâit de roţi şi din umbre apărură rostogolindu-se două cabine dungate întinzând mâini ascuţite şi puşti cu ţeavă pe măsură ce înaintau. Am lansat toţi deodată mitralierele[1] noastre şi pistoalele cu mai multe ţevi şi un huruit de focuri de armă răsună din faţa hotelului. Când fumul se dispersă, cei doi pioni secundari sinistri se prăbuşiră devenind simple mormane de gunoi, cu fum şi scântei ieşind din mecanismele lor ciuruite.

– Ura! am spus eu.

---

[1] Ca o espingolă numai că mult, mult mai zgomotoasă.

Grindle înghionti cu gheata cea mai apropiată rablă.

– *Salut, băieți și cârnăciori...* spuse pe un ton scârțâit vocea, scăzând încet-încet în intensitate.

– Ei bine, spuse Nipper, mobii aceia vor ști că am sosit, în cazul în care nu sunt surzi de-a binelea.

Ne-am reîncărcat armele și ne-am grăbit pe scările hotelului, oprindu-ne în vârf să ne asigurăm că pălăriile noastre anti-mobi erau la locul lor și că turbanele erau bine înfășurate. Apoi, cu un pistol într-o mână și o sabie într-alta, și simțindu-mă din cap până-n picioare un aventurier curajos, am deschis cu piciorul una dintre uși, Ssil a deschis-o pe cealaltă cu coada ei, iar camarazii noștri ne-au urmat într-o goană de picioare și clești!

Nu veni val vârtej nici un mob să încerce să ne fure creierele. Nu se auzea nici o mișcare, cu excepția câtorva porci plutitori ocupați cu fornăitul unor firimituri de prăjituri și a unui chelner automat care veni să ne salute pe roți proaspăt unse și ne spuse:

– Bine ați venit la Starcross, doamnelor și domnilor. Să înțeleg că vă veți alătura celeilalte doamne pentru ceai?

Am lăsat armele jos și ne-am uitat unii la alții consternați.

– *Care* cealaltă doamnă?

– Doamna Mumby, spuse robotul răbdător. Vă așteaptă.

Se răsuci și plecă pe roți, iar noi l-am urmat în sufragerie, așteptându-ne la o capcană. Dar acolo chiar stătea mama, îmbrăcată destul de îngrijit și adecvat în rochia ei albastră, luând ceaiul cu profesorul Ferny și cu domnul Munkulus. Peste tot în jurul lor, pe mese și canapele și pe podeaua mochetată, se aflau mormane de mobi ca niște perne negre bine umplute. Dacă ascultai cu atenție îi puteai auzi murmurând „mob, mob, mob“ într-un mod foarte satisfăcut.

– Bună, mamă, am spus eu.

– Bună, dragilor, spuse mama senină ridicând privirea și uitându-se cum stăteam toți șocați în prag.

– Am venit sssă vă sssalvăm, doamnă Mumby, spuse Ssilissa.

– Păi, bineînțeles că da, draga mea, spuse mama. Tocmai îi spuneam profesorului Ferny și dragului domn Munkulus că vă veți întoarce cu siguranță să ne salvați.

Nu știam exact ce să spun. E destul de tulburător pentru cineva să dea buzna într-un hotel de vacanță înarmat până-n dinți și gata-gata să se lupte cu dușmani fără milă numai ca să vadă că dușmanul nemilos doarme dus pe podea și că este așteptat să ia ceaiul. Am înghițit în sec o dată sau de două ori și am spus:

– Mamă, mă tem că am pierdut-o pe Myrtle!

– Oh, dragul meu, din nou? spuse mama cu o privire îngrijorată care se adânci când i-am explicat despre *Liberty* și despre soarta sa.

Dar când am terminat, spuse:

– Nu contează; sunt sigură că ea și Jack or să apară. N-oi mai avea eu puterile unui Formator, dar sunt sigură că ar trebui *să știu* dacă ceva groaznic li s-a întâmplat. Acum vă rog să vă trageți cu toții niște scaune; trebuie să fiți înfometați. Cred că este o farfurie cu turtă dulce pe acolo pe undeva...

Ca și cum ne-am fi aflat într-un vis, am făcut ce ne-a rugat, împingând mobii docili la o parte cu picioarele și adunându-ne în

jurul mesei. Colonelul Quivering îl felicită pe profesorul Ferny pentru recuperarea lui rapidă, iar arbustul intelectual îi răspunse că fusese o nimica toată, că datorită minții agere a mamei fusese scos din stratul otrăvitor înainte ca acesta să-i facă foarte mult rău și că o noapte petrecută într-un castron cu îngrășământ de plante recuperator făcuse minuni. Între timp, domnul Munkulus își întrebă prietenii ce li se mai întâmplase, ne felicită pentru că scăpasem de mobi și se îngrijoră alături de noi cu privire la soarta lui Jack și a lui Myrtle. Părea foarte rușinat că făcuse și el parte din planul mobilor și încă și mai rușinat când l-am întrebat pentru ce îl ținuseră mobii la Starcross.

– Oh, m-au pus să-l asist pe profesorul Ferny, grohăi el. Să fac una, alta, știți voi...

– Prietenul vostru Munkulus este mult, mult prea modest, foșni profesorul Ferny. Sporii aceia pe care i-a crescut pentru mobi sunt o adevărată operă de artă! M-a convins până și pe mine să tânjesc după jobenurile cu croială de primă-mână ale lui Titfer!

– Dar, mamă! am strigat eu într-un final, nereușind să-mi mai înfrânez curiozitatea. Cum rămâne cu mobii? Ce le-ai făcut? Cum ai scăpat?

– Oh, spuse mama cu calm, ridicând ceșcuțele de ceai ca să le umple la samovarele mecanice și umplând de asemenea două castroane adânci pentru ca Yarg și Squidley să-și înmoaie tentaculele în ele. Nu am făcut nimic. Știi, mobii mănâncă gânduri – într-adevăr, acum pot vedea asta, de la acele obiecte pe care vi le-ați înfășurat cu atâta istețime în jurul capetelor. Gânduri, amintiri și vise. Ei bine, eu am foarte multe gânduri și patru miliarde și jumătate de ani de amintiri, așa că mobii care se cățărau cu nesimțire pe mine se umpleau foarte repede și adormeau, în timp ce prietenii lor începeau să se înfrupte din visele *lor*. Acest lucru mi-a permis să recapăt controlul asupra mea încă o dată și să închid pasajul către Viitor pe care m-au obligat să-l deschid. Cred că toți mobii din această epocă trag un pui de somn la ora actuală.

– Și când se vor trezi? întrebă domnul Spinnaker agitat, uitându-se în jur la zecile de mobi care stăteau unii peste alții pe scaune și pe pervaz.

– Oh, mă aștept să nu se trezească în următoarele ore, spuse mama. Și până să se întâmple asta o să-i trimitem acasă la ei. Plănuiesc să duc hotelul în viitorul îndepărtat unde locuiesc aceste creaturi și să pun capăt întregii nebunii. Săracii mobi! În ce epocă nefericită trăiesc. Aș vrea să pot face ceva să-i ajut ca să nu mai simtă nevoia să-și bage nasul în istoria altor oameni și să le strice vacanțele.

Ca multe alte lucruri pe care le spune mama, și asta mă lăsă cu gura căscată. Totuși, m-am bucurat foarte tare că era din nou ea însăși și că găsise o cale să pună lucrurile în ordine. Cred că toată lumea simțea același lucru pentru că toți cei din jurul mesei se relaxară și unii merseră într-atât de departe încât își dădură jos turbanele, care începuseră să le provoace mâncărimi în căldura primitoare a hotelului Starcross.

Ne-am golit ceștile și am mâncat turta dulce. Apoi, cu mama în frunte, am mers din nou în peștera de sub hotel. Mobii erau depozitați grămezi în fiecare colț al scărilor de metal. Făceam tot posibilul să nu călcăm pe ei, dar era imposibil să nu mai dai peste câțiva; se rostogoleau scoțând sunete ude și bălăngănite ca sticlele acelea de cauciuc pline cu apă fierbinte și mormăiau ușor în somn „mob, mob...“

La capătul scărilor se afla Sir Launcelot Sprigg pe un scaun de lemn – într-adevăr, fusese legat de el și i se pusese căluș la gură cu un șervet din sufragerie. Părea foarte nemulțumit din cauza tratamentului primit, dar bineînțeles că mama nu putea avea încredere în el ca să-l lase să umble liber și, oricum, își merita soarta.

Cât despre mașinăria imensă, motorul vechi de la Larklight, acesta se schimbase cât timp fuseserăm plecați. Nu-mi puteam închipui cum găsise mama timp să facă atâtea modificări, să înșire atâtea cabluri lungi și țevi prin jur ca ghirlandele de Crăciun și să

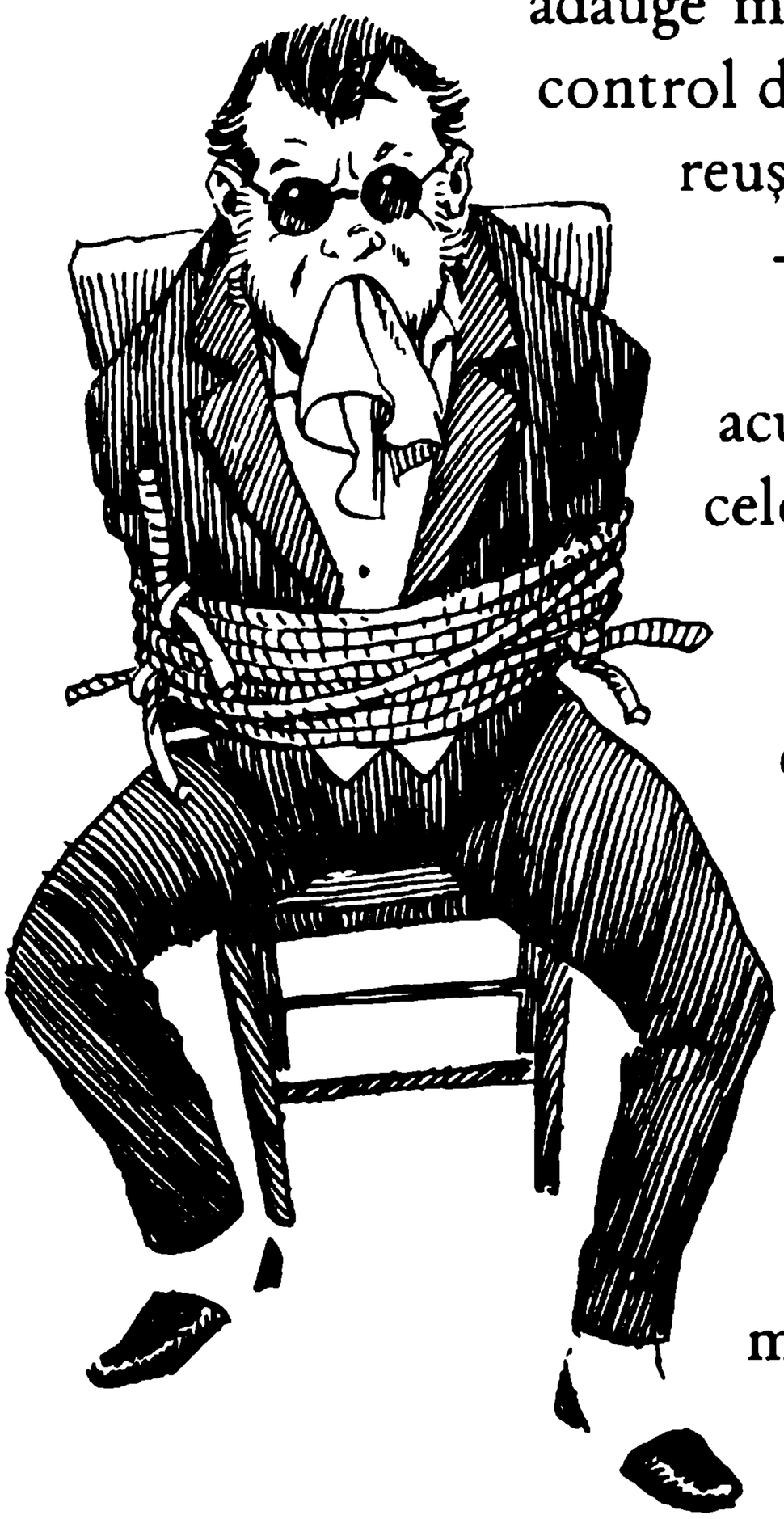

adauge multe cadrane și butoane la tabloul de control de mahon. Când am întrebat-o cum a reușit, spuse:

– Oh, mi-am făcut pur și simplu timp.[1]

Se părea că vechea mașinărie era acum gata să facă tot ce dorise Sir Launcelot Sprigg și chiar mai mult; se putea mișca prin spațiu și de asemenea prin A Patra Dimensiune. Nici nu-i de mirare că arăta atât de furios, țintuit în scaunul acela într-un colț și forțat să privească acest miracol al științei luând ființă, știind că nu se va afla niciodată la comanda sa!

– Gata, spuse mama și mângâie mașinăria ca și cum ar fi fost un câine bătrân credincios. Cred că e gata pentru ultima călătorie. Tot ce trebuie să facem este să tragem de maneta aceasta, să răsucim mânerul și să ciupim – ei bine, nu cred că există vreun cuvânt pentru chestiile acestea în nici o limbă pământească, dar tot le vom ciupi, iar acest hotel va fi transportat într-o clipă în viitorul îndepărtat unde mobii își duc existența nefericită.

Și, în timp ce rostea toate acestea, chiar trase de manetă și răsuci mânerul și ciupi ultima chestie cum-să-i-spunem și vechiul motor începu să cânte și să se agite și să se învârtă și să treacă prin diferite dimensiuni, în timp ce noi restul ne-am agățat de orice lucru solid pe care l-am găsit pentru că valurile de vârtejuri pe care le-am

---

[1] Se pare că găsise o cale să mențină Starcross plutind în A Patra Dimensiune astfel încât, în timp ce în lumea de afară trecuse mai puțin de o zi, la Starcross trecuse mai bine de o săptămână, dându-i suficient timp să mestereasca.

simțit când Starcross ne-a smucit printr-o sută de milioane de ani prin planeta Marte străveche nu semănau deloc cu cele care străbăteau acum deasupra noastră când hotelul ne purta pe drumurile necunoscute ale Viitorului!

Sentimentul acela de amețeală și leșin continuă până când am început să ne obișnuim cu el și am fost în stare să ne luăm mâinile de la ochi și să dăm drumul la lucrurile de care ne agățaserăm când pornise și să ne plimbăm pe acolo. Rămase totuși un anumit sentiment de neplăcere. Poate era un fel de dezamăgire că fusesem înșelați în faimoasa noastră bătălie, dar cred că toți cei care ne aflasem la bordul *Sophroniei* am resimțit aceeași grijă sâcâitoare: că lucrurile se mișcau un pic prea repede și neted și că într-un fel Nu Era Totul Bine.

Grindle fu cel care își dădu seama ce era. Ridică o mână. Are mama mea ceva care îl face mereu să fie politicos și să se poarte ca un școlar și, deși îl mânca limba să spună ceva, își ținu gura până când ea îi zâmbi și îi spuse:

– Da, domnule Grindle?

– Chestia este că, spuse Grindle, și mă iertați că vorbesc neîntrebat, doamnă, dar de vreme ce aterizăm în vremea mobilor, nu vor roi sute și milioane de mobi pe noi, hotărâți să ne mănânce gândurile?

Mama se întoarse să se uite la el. Mintea ei era ocupată cu întrebări mult prea profunde, așa că privirea îi fu blândă la început.

– Mm? spuse ea.

Apoi ceea ce Grindle spusese începu să aibă sens; ochii ei gri se lărgiră; își puse o mână la piept.

– Oh, Doamne! spuse ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

AJUNGEM ÎN ADÂNCIMILE VIITORULUI ȘI LE GĂSIM RĂCOROASE ȘI ÎN ÎNTUNERIC BEZNĂ

Problema este că atunci când ai o mamă atât de înaintată în vârstă și atât de înțeleaptă este ușor să începi să crezi că știe totul și are întotdeauna dreptate. Dar ca noi toți, mama poate uneori să mai uite unele mici detalii, lucru care s-a și întâmplat. Sau poate era încă puțin derutată după timpul în care mintea îi fusese controlată de mobi. Oricum, părea că fusese atât de ocupată să-și reconfigureze vechea mașinărie să ne ducă în era lor viitoare, încât nu se gândise foarte mult la ce se va întâmpla cu adevărat când vom ajunge acolo.

– Trebuie sssă ne punem pălăriile la loc, spuse Ssilissa. O sssă ne protejeze.

Oare chiar aşa era? Îmi dădeam seama că mama avea dubii. Câţiva mobi pot fi împiedicaţi cu lână şi pături, şi chestii de genul acesta, dar dacă eram atacaţi de multe milioane din specia lor, nu avea să dureze mult până ca mânuţele lor negre să-şi facă loc prin apărătoarele noastre. Aveam să pierim în Viitor ca sclavi ai lor!

– Mamă, opreşte maşinăria! am strigat eu.

– Aş prefera să nu fac asta, îmi răspunse ea. Călătorim prin întinderi necunoscute ale Timpului. Cine ştie ce civilizaţii conduc la momentul de faţă lumile Soarelui sau ce neplăceri putem provoca dacă apărem brusc în mijlocul lor? Nu, trebuie să ne punem minţile la contribuţie şi să ne gândim cum să ne protejăm atunci când ajungem în era mobilor. Cred că drumul nostru mai durează în jur de o oră.

Mi-am scotocit mintea. Şi sunt destul de sigur că am găsit un plan acolo!

– Ura! am strigat eu. Mamă! De ce nu-l rugăm pe domnul Munkulus să conceapă un spor al reclamei care să-i convingă pe mobii aceia că ar fi o idee bună să *nu* se aşeze pe capetele noastre şi să nu ne devoreze creierele?

Mama se uită la mine gânditoare şi, cu cât se gândi mai mult, cu atât părea mai convinsă că ideea mea era una bună.

– Bravo, Art! spuse ea. Dar de ce să ne oprim la a sfătui mobii să nu se aşeze pe noi? Nu e foarte amabil din partea noastră. Avem nevoie de un spor care să-i *inspire* puţin. Ceva care să-i oprească să mai umble aiurea prin viitorul lor răcoros şi să înceapă să se bucure de el şi să ia partea bună a lucrurilor.

– Dar creşterea unui ideospor atât de complex ar dura luni sau poate chiar ani, protestă domnul Munkulus.

– Atunci vom *face* luni şi ani! spuse mama. Voi transforma o parte din puterea maşinăriei într-un fel de seră a timpului, unde vom face ca timpul să treacă atât de încet cât vom dori şi o să creştem ce ideospori vom avea nevoie!

Şi chiar aşa am făcut.

Domnul Munkulus și profesorul Ferny se grăbiră să intre în ce-a de-a doua peșteră care se deschidea din peștera principală și acolo începură să mânuiască pensete și eprubete de ideospori în stare de repaus. O dată la câteva minute, unul din ei ieșea cu o tavă plină cu pământ în care stătea în așteptare un spor tremurător, iar mama, după ce meșterise niște bucățele și biluțe argintii ciudate într-un tablou deschis pe o parte a mașinăriei ei, trasa o rază albăstruie pe el, lucru care făcea ca niște gogoși ioniene ciudate să se umfle brusc din sol și să explodeze, fiind imediat înlocuite cu

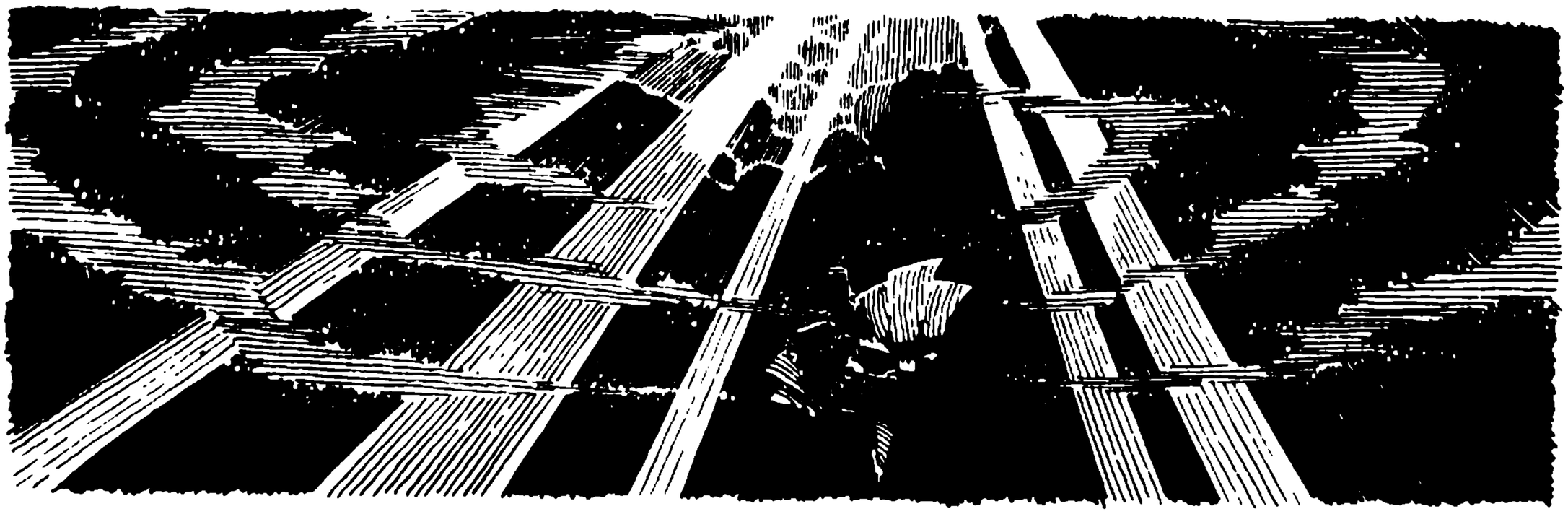

altele – generaţii întregi de spori trecând prin ciclul vieţii şi al morţii în tot atâta timp cât îmi lua mie să clipesc. Apoi botaniştii noştri inteligenţi puneau cu grijă deoparte rezultatele şi se închideau cu mama în laborator, unde se uitau prin microscoape şi lupe la sporii rezultaţi şi le dădeau drumul în flacoane de chimicale diferit colorate, urmărindu-i să vadă cum reacţionează. După o serie de discuţii şi scuturări de capete (sau frunze, în cazul lui Ferny), mama ieşea şi spunea:

– Mă tem că încă nu e chiar gata.

După care întregul proces începea din nou.

Şi în tot acest timp Starcross înainta cu greu în viitor, secol după secol, mileniu după mileniu...

Era foarte deşteaptă toată treaba asta cu creşterea sporilor, dar nu cred că va prinde vreodată la public atât de tare ca un spectacol sportiv. După ce ne-am uitat în jur de zece minute, noi ceilalţi am început să ne îndepărtăm, căutând ceva de mâncare sau verificând mobii, care încă dormeau liniştiţi. Deasupra debarcaderului şi a plajei uscate plana o lumină ciudată, care se reflecta în carcasa *Sophroniei*. Eu, Nipper şi Ssil am urcat pe scări şi am privit cerul de deasupra promenadei. Devenise un vârtej de lumină, pictat cu urmele milioanelor de stele care se învârteau deasupra noastră. Calea Lactee se răsucea deasupra suprastructurii *Sophroniei* ca o roată imensă rotindu-se la nesfârşit. Dar cum stăteam noi privind-o, prea copleşiţi ca să putem vorbi, am început să observ că lumina se diminua şi că umbrele pe care le făceam pe scările hotelului

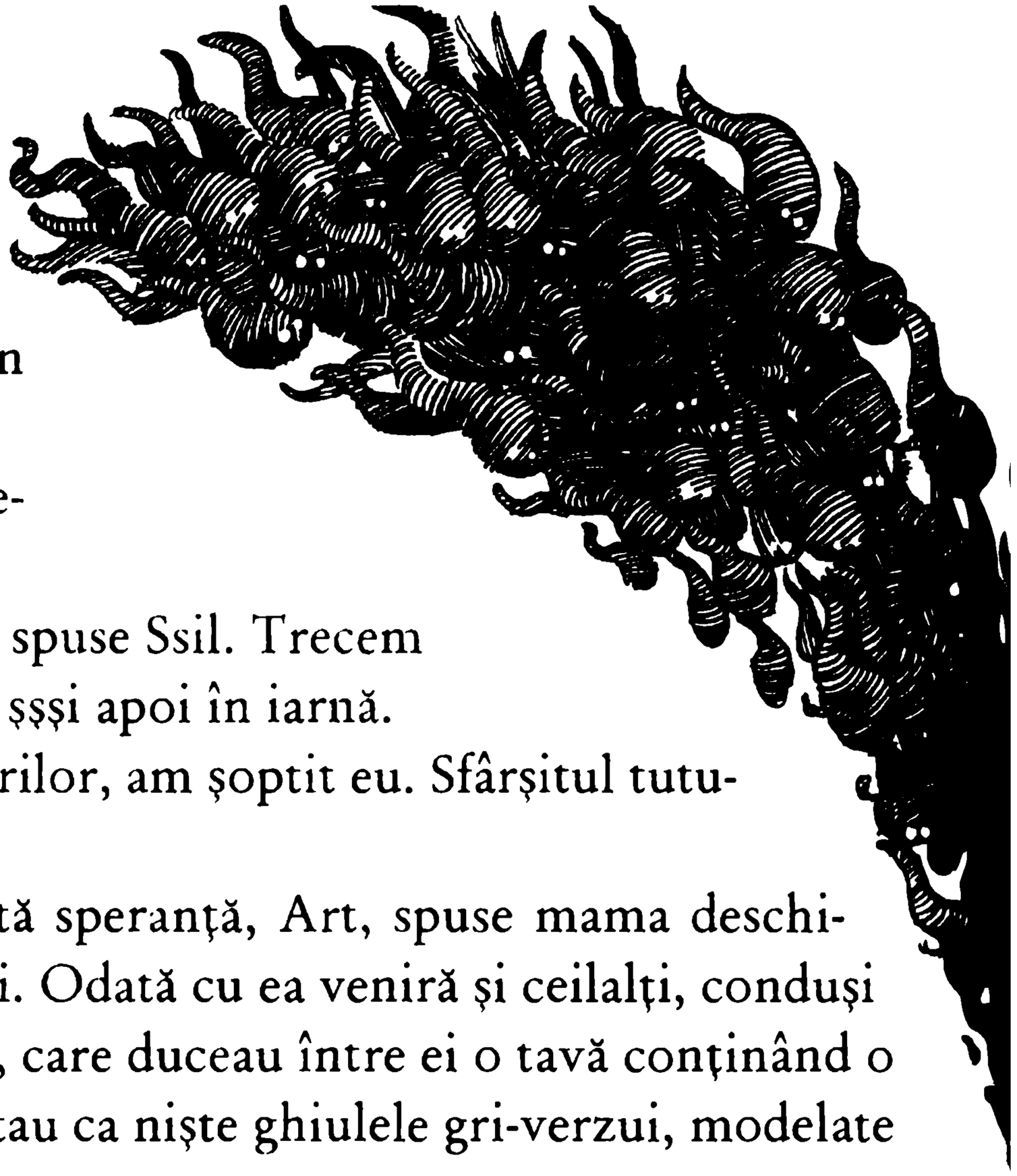

nu erau atât de întunecate. Am privit cum stelele care se învârteau deveneau roșii și palide, dispărând într-un final, una câte una.

– Ce se întâmplă? întrebă Nipper.

– Ne apropiem de final, spuse Ssil. Trecem prin toamna Universssului şşşi apoi în iarnă.

– Sfârșitul tuturor lucrurilor, am șoptit eu. Sfârșitul tuturor speranțelor...

– Oh, întotdeauna există speranță, Art, spuse mama deschizând ușa și pășind lângă noi. Odată cu ea veniră și ceilalți, conduși de Munkulus și de Grindle, care duceau între ei o tavă conținând o grămadă de chestii care arătau ca niște ghiulele gri-verzui, modelate din mușchi și praf.

– Aceia sunt sporii? am întrebat eu.

– Bineînțeles, spuse mama. Nu e nevoie să-ți ții respirația în felul acela dramatic, Art; nu vor avea nici un efect asupra creierului uman.

– Oh! Dar vor avea efect asupra mobilor?

– Cu siguranță sper să aibă! Veniți, haideți să-i cărăm la bordul vasului lui Jack; va fi mult mai ușor să-i distribuim de acolo. Cred că avem timp suficient să...

Cât de frig se făcuse acolo pe scările hotelului Starcross! Acum mai rămăseseră doar câteva stele și majoritatea erau palide și roșietice, ca niște tăciuni strălucind în cenușa neagră. Ne-am grăbit să urcăm la bordul *Sophroniei*, unde l-am ajutat pe domnul Munkulus să încarce un spor sub formă de ghiulea în fiecare dintre tunurile spațiale ale vechiului vas. M-am întrebat dacă nu ar trebui să dăm drumul unei ghiulele în magazie ca să fim siguri că funcționa, observând efectele pe care le aveau asupra mobilor captivi de acolo. Dar mama spuse:

– Nu, Art; la urma urmei, ar putea să nu meargă şi gândeşte-te cât de deprimaţi am fi, pentru că nu mai este timp să facem alţii şi suntem aproape la capătul călătoriei noastre.

Starea de ameţeală îmi reveni şi am presupus că încetineam. M-am apropiat cu grijă de un hublou şi am privit afară. Deasupra noastră, cerul era învăluit slab de lumina roşie palidă a ultimilor sori care apuneau. În schimb, nori negri ca smoala se întindeau de-a lungul cerului: nori mari, complecşi şi zdrenţuroşi, mai mari decât planetele, care păreau să se învârtă şi să se unduiască într-un vânt nevăzut. Şi în întunericul acela, pe măsură ce priveam, au început să apară nenumărate luminiţe ca nişte licurici, ivindu-se şi clipind în timp ce se răspândeau peste bolţile abandonate ale cerului.

– Stele noi! spuse Nipper, care este un fel de crab plin de speranţă. Cresc stele noi!

– Ba nu, spuse Grindle.

În pustietatea infinită care se întindea peste tot în jurul nostru, ochii reci şi luminoşi ai nenumăraţilor mobi se întorceau înfometaţi către Starcross.

Mama bătu din palme.

– Excelent! spuse ea. Am ajuns! Chiar este destul de trist, nu? Nici nu-i de mirare că obrăznicăturile acelea de mobi tind atât de mult să vină şi să locuiască pe capetele noastre frumoase şi calde din secolul al XIX-lea.

Acum norii aceia de întunecime se învolburau ca norii cumulus, umflându-se, răspândindu-se şi crescând şi mai mari.

– Mamă! am strigat eu când am înţeles dintr-odată că mă uitam de fapt la bancuri imense de mobi purtate de eter venind val vârtej

către Starcross, atraşi, fără îndoială, de mirosul ispititor al gândurilor, al amintirilor şi al viselor noastre...

– Nu-ţi face griji, spuse mama veselă. Domnule Munkulus, ne duceţi, vă rog, mai sus?

– Mâinile pe arme! mârâi domnul Munkulus, alergând la cârmă.

Ne-am grăbit toţi să facem ce-a zis. Hublourile scârţâiră la deschidere, suporturile de arme huruiră, sistemul de scripeţi scârţâi şi îndesătoarele zornăiră când tunurile fură scoase afară. Şi Ssil cea ageră era deja în încăperea combustibilului, alimentând alambicul, astfel încât punţile de sub noi tremurau, iar bătăile aripilor eterice aduceau mormane din cenuşa sorilor apuşi învârtindu-se de-a lungul promenadei hotelului Starcross.

– Sunt aproape deasupra noastră! strigă domnul Spinnaker, trăgând cu ochiul pe un hublou.

De afară venea un zgomot ca o furtună îndepărtată; un hohot mormăit, amestecat şi difuz: „Mob, mob, mob!“

Sophronia se ridică brusc de pe promenadă, dându-mi senzaţia că stomacul îmi rămăsese în urmă.

Mobii începură să se năpustească asupra carcasei toţi deodată, cu un păcănit sacadat uşor. Mâini micuţe se întindeau prin găurile din scânduri. Am văzut un mob încolăcindu-se înăuntru printr-o deschizătură pentru armă şi instalându-se pe capul domnului Grindle, doar ca să fie smucit jos din nou de către Squidley. Alţi mobi roiau prin cabină chinuindu-se să-şi facă loc spre gândurile noastre prin pălăriile din prelată şi turbanele de lână.

Apoi Grindle şi ceilalţi căpitani de arme traseră salvele de siguranţă, iar tunurile se descărcară cu o izbitură care făcu vasul să tremure din toate încheieturile.

Bineînțeles că aceste bombe, fiind făcute doar din ideospori compresați, nu zburau ca bombele de tun într-o bătălie. Pe măsură ce fiecare armă se descărca, șocul exploziei transforma bomba pe care o conținea înapoi în spori, care zburau din gura de țeavă într-un nor în continuă extindere. Sporii se răspândeau printre mobii adunați grămadă care înconjurau *Sophronia*, ca niște nori de compuși din vietăți minuscule în preajma unei balene. Pentru o clipă, o ceață gri-verzuie îi înfășură pe toți, iar unii dintre ei zburară înapoi prin deschizăturile pentru arme pentru a slăbi luminile din cabină.

Câțiva dintre mobii care urcaseră mai devreme la bord și care se învârtiseră frenetic în căutarea unui cap pe care să se așeze încetară acum orice mișcare și atârnau gânditori în aer, mâinile mici smucindu-se nervos pe măsură ce ideosporii lucrau asupra creierelor lor de mobi. Echipajele de la arme reîncărcară cu spori proaspeți și scoaseră armele pentru a trage din nou...

M-am dus unde stătea mama, lângă hublou. Dincolo de sticlă, vârtejuri ciudate și curenți se infiltrau printre legiunile de mobi. Ochii străluceau și mâinile tremurau, dar cel puțin nu mai arătau nici un interes să ne copleșească.

– Ce se întâmplă cu ei, mamă? am întrebat eu. Ce fac sporii?

Mama zâmbi.

– Li se umplu capetele de idei, dragul meu.

– Dar chiar sunt destui spori ca să-i afecteze pe toţi?

– Oh, nu, dar cei la care nu vor ajunge sporii vor mânca gândurile celor la care vor ajunge şi astfel ideile se vor răspândi de la unul la altul.

– E ca şi cum le-ai oferi tuturor o educaţie! am strigat eu. Oare nu ai putea să-l pui pe domnul Munkulus să facă nişte ideospori care să-mi umple capul cu cunoştinţe de aritmetică şi de gramatică a limbii latine?

– Nu, Art, dragule; asta ar însemna să trişezi.

Mobii formară grupuri mari, şi vârtejuri, şi cercuri. Unii dintre ei, care încă nu gustaseră din noii spori, veneau concentraţi spre noi ca şi cum ar fi vrut să ne fure gândurile, dar fură distraşi de cei care gustaseră şi deveniră şi ei docili.

– Nu mai au nevoie să mănânce gândurile şi visele altor oameni, spuse mama. Acum au gânduri şi vise proprii, graţie planului excelent al lui Art!

Vă imaginaţi cum m-am umplut de mândrie la aşa laude! Mi-ar fi plăcut să o aud spunând mai multe despre acest subiect, dar încă privea încântată mobii aceia fericiţi şi, după o clipă, continuă:

– Unii dintre ei visează poveşti sau bucăţi muzicale. Alţii au început să caute căi pentru a face stelele care se sting să dureze mai mult. Alţii plănuiesc călătorii de descoperire şi explorare, departe, printre căile galaxiilor insulare. Unul sau doi se întreabă dacă există şi alte universuri unde ar putea să călătorească...

Părea o mare realizare din partea unor simpli spori publicitari. Nu am putut să nu mă întreb dacă mama mai folosise şi înainte această metodă, în trecutul ei colorat, pentru a aprinde flacăra conştiinţei în rândul strămoşilor primitivi ai altor rase. Oare aterizase lângă vreun primitiv păros pe Pământ în epoca preistorică şi îi

suflase în față câțiva spori de genul ăsta? Dar nu; cu siguranță *asta* ar fi însemnat să trișeze... nu-i așa?

Înainte să apuc să întreb, se îndepărtă de hublou și înotă prin cabină, apucând pe drum un patent. Aterizând lângă tambuchiul pe care eu și cu Nipper îl bătusem în cuie mai devreme, se apucă repede să îl deschidă cu patentul, iar cuiele îndoite făceau piruete în aer prin jurul ei în timp ce lucra. Când tambuchiul se deschise, ieșiră afară toți mobii pe care îi închiseserăm acolo; erau mobi transformați acum; mobi amiabili, cu capetele umplute cu idei minunate de către sporii care plouaseră peste ei printre găurile din scândurile *Sophroniei*. Privindu-i rotindu-se, dându-se peste cap și sărind prin aer, aproape că mi-aș fi dorit ca sporii domnului Munkulus *să afecteze* și creierul uman, ca să pot înțelege gândurile nebune pe care le însămânțaseră în mobii aceia fericiți.

Focurile tunurilor încetară. Camarazii mei stăteau toți lângă armele lor tăcute, privind curcubeul negru de mobi arcuindu-se afară din magazia deschisă prin hubloul pe care Yarg și Squidley îl deschiseseră în apropierea prorei.

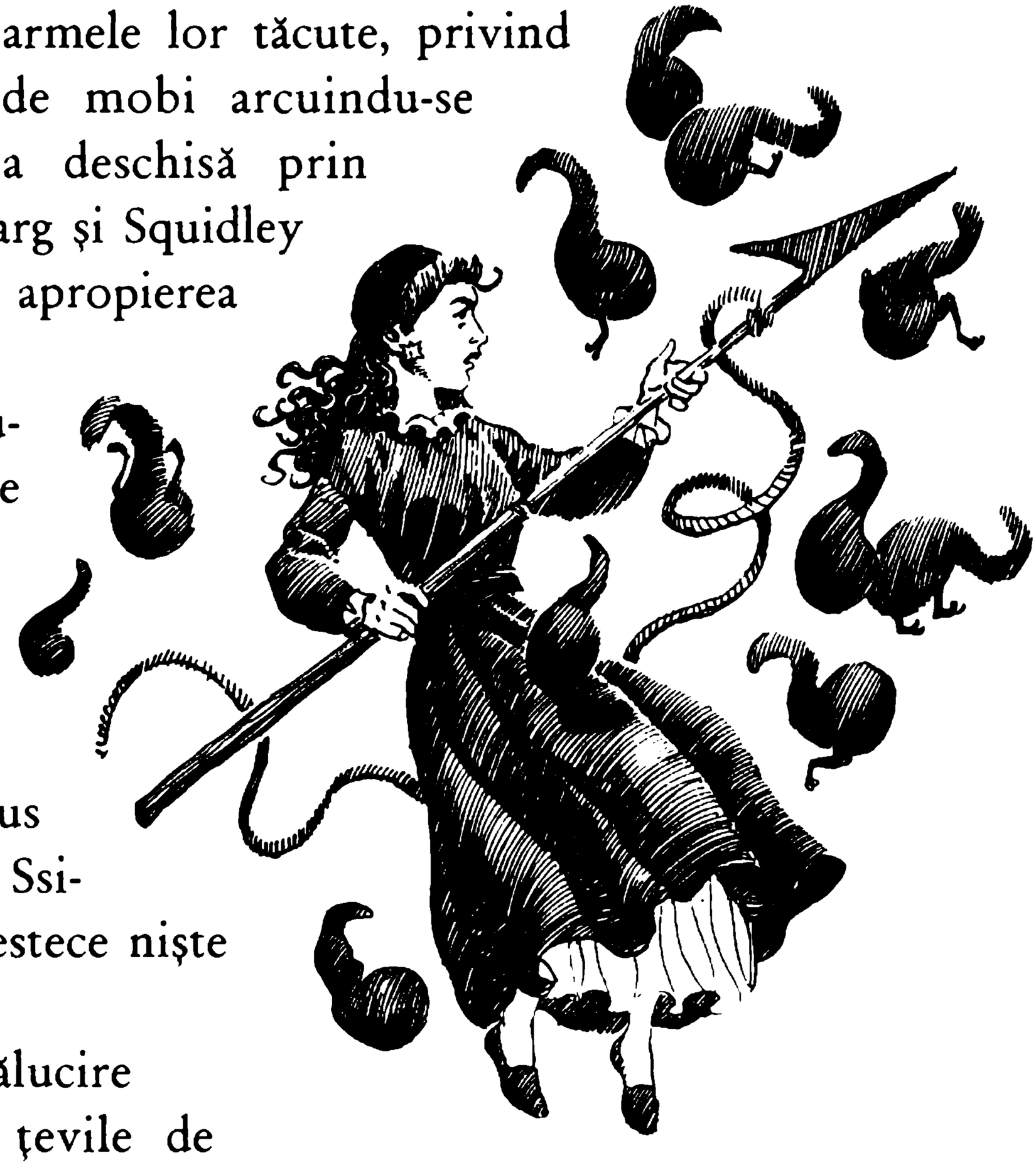

În timp ce se strecurau din vas ca să se alăture mareei de mobi ce se învolbura peste tot deasupra noastră, domnul Munkulus întoarse nava, iar Ssilissa începu să amestece niște elemente în alambicul ei. O strălucire roșiatică ieși din țevile de

eşapament, iar SSil făcu nava să se strecoare uşor printre ghirlandele acelea dansatoare de mobi, pentru a nu le face nici un rău. După cinci minute ne instalam în siguranţă pe promenada hotelului Starcross.

– Şi acum, spuse mama, trebuie să-i găsim pe Myrtle şi pe dragul de Jack.

Când ne-am întors la hotel, mama îi ceru robotului de la bucătărie să ne prepare nişte brioşe şi nişte omletă pentru că plonjatul prin Valurile Timpului e o treabă care îţi face o foame de lup. Profesorul Ferny se scuză şi se duse să stea o vreme în seră, într-un castron cu îngrăşământ fortifiant. Colonelul Quivering şi domnul Munkulus se grăbiră să vadă dacă în magazia de la Starcross se afla vreun pic de Rom maritim Primul Matelot, iar noi ceilalţi ne-am întors în birou, unde Sir Launcelot era încă legat de scaunul său. (Am observat că Yarg şi Squidley îi dăduseră fiecare câte un şut pe furiş când trecuseră pe lângă el, dar mie îmi era puţin milă de el. La urma urmei, pierduse toată distracţia.)

– Nu ar trebui să-l dezlegăm, mamă? am întrebat eu. Cred că a amorţit îngrozitor.

– Să-l mai lăsăm puţin, dragul meu, spuse mama apropiindu-se de maşinăria ei, unde începu să tragă de manete şi să rotească de butoane. Îl dezlegăm imediat ce ajungem în timpul nostru.

Senzaţia de ameţeală şi învârteală pe care ajunsesem să o cunosc mă cuprinse din nou când Starcross îşi începu călătoria înapoi prin secole. Ştiam că afară cerul va începe să se umple din nou de stele, marea Roată de Foc a Căii Lactee întorcându-se încă o dată deasupra acoperişurilor hotelului. Luând hotărârea să arunc o privire m-am întors spre scări - şi am văzut că Sir Launcelot dispăruse!

– Dar era acolo acum o secundă! exclamă mama iritată când i-am atras atenţia.

– Ei bine, acum nu mai este acolo, a fost tot ce am putut să zic.

Şi chiar nu era. Scaunul se afla la locul lui, sforile cu care Launcelot fusese legat stăteau pe jos ca nişte spaghete reci, dar el dispăruse în timp ce noi erau ocupaţi să o privim pe mama cum face minuni la bordul de control. În capul scărilor de fier, uşa care ducea spre hotel era pe jumătate deschisă.

Tentaculele cu ochi ale lui Nipper se plecară ruşinate.

– E vina mea, mărturisi el. Nu mi-a plăcut să-l văd legat atât de strâns, aşa că am mai slăbit puţin nodurile ca să nu amorţească...

– Şi el ţi-a răsplătit bunătatea furişându-se, spuse mama, mângâind carcasa bunului crab.

– Trebuie să-l găsim! am spus eu. Cine ştie ce plan diabolic mai pune la cale?

Mama părea că se îndoieşte.

– Foarte bine, Art, spuse ea, dar să aveţi grijă, vă rog...

Am fugit sus cu Nipper, Ssil şi Gemenii. Mama rămase în urmă, pentru că nu îndrăznea să lase maşinăria de Formatat nesupravegheată atunci când era pornită. Domnul Spinnaker rămase cu ea, în caz că Sir Launcelot avea să se întoarcă.

Presupun că Sir Launcelot avusese destul timp de gândire când noi eram ocupaţi să avem grijă de mobi şi îşi dăduse seama că imediat ce ne vom întoarce în anul 1851 avea să fie predat autorităţilor, care l-ar fi spânzurat probabil pe motiv de trădare. În orice caz, trebuie să se fi decis să o zbughească la gară în speranţa că ar putea părăsi Starcross imediat ce mama ne va readuce în timpul nostru. Alerga iute de-a lungul salonului când l-am observat, împiedicându-se în palmieri de ghiveci şi măsuţe în timp ce se lupta cu senzaţia ameţitoare a călătoriei noastre în timp.

– Opriţi-vă! am ţipat eu, împiedicându-mă la rândul meu.

Sir Launcelot îşi întoarse privirea către mine, după care se aruncă spre uşile de sticlă de la intrare, care se deschiseră pentru el, astfel încât se prăbuşi pe scări.

– Care-i treaba? strigă colonelul Quivering apărând din pivniță cu câteva sticle de vin vechi de Porto în mâini.

– Sir Launcelot! am explicat eu.

– Vrea să evadeze! adăugă Ssil.

Am luat-o toți deodată la goană pe scări. Sir Launcelot nu se lovise prea tare în cădere, iar acum stătea pe punte cu toate lucrurile pe care le avusese în buzunarele hainei răspândite prin jur, uitându-se la stele. Am ridicat și eu privirea. Vârtejul Căii Lactee încetinea și mi-am dat brusc seama că drumul nostru se

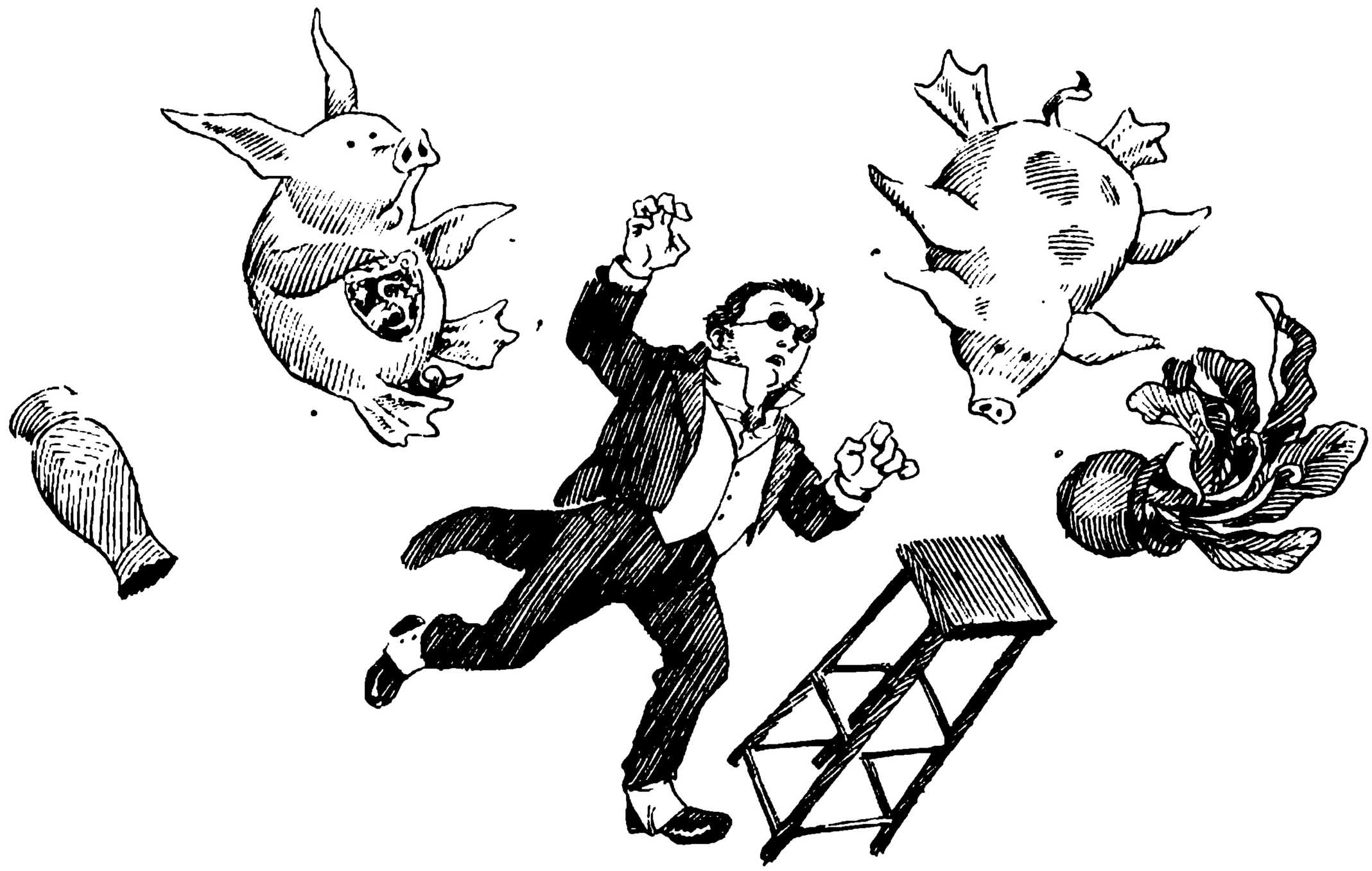

apropia de sfârșit – deși n-aș putea spune de ce călătoria de întors durase mai puțin decât la dus. Stelele și asteroizii cunoscuți atârnau deasupra plajelor uscate bocnă ale hotelului Starcross și, cu un ultim val de amețeală, am ajuns înapoi în anul 1851.

– Acum, Sprigg, spuse colonelul Quivering preluând comanda. Tu vii cu noi.

Sir Launcelot se ridică tremurând și părând de-a dreptul surprins că tentativa lui de evadare dăduse greș. Dar când era pe punctul de a urca din nou scările alături de noi, am devenit toți

conștienți de un zgomot ciudat care se auzea de deasupra terminalului căii ferate. Acolo, o stea se mișca și-și mărea volumul, numai că nu era deloc o stea, ci o strălucire de lumină stelară pe o carenă acoperită de chiciură stelară și pe fier străvechi. Vasul se ridică deasupra noastră șuierând, țâșnind și bubuind puternic, înconjură hotelul o dată înainte să se prăbușească pe punte, nu departe de locul unde stătea *Sophronia*. Aterizase cu atâta putere, încât toate secțiunile carcasei ei turtite pocniră și se împrăștiară, iar noi toți, care rămăseserăm să ne uităm, ne-am ferit și ne-am acoperit fețele din calea ploii de așchii și cuie ruginite care se năpusti pe scările și pe bolta de deasupra intrării hotelului.

Când zgomotul de dărâmături se stinse și am îndrăznit să privim din nou, vasul străvechi zăcea nemișcat, înclinat pe deschizăturile de arme de la babord într-un val de aburi alchimici. Așa zdrobit cum era, nu aveam cum să nu-l recunosc.

– Este *Liberty!* am strigat eu. S-a întors Jack! Ura!

Am alergat toți pe scări în timp ce echipajul ieși împiedicându-se prin găurile și tamburile din carcasa lui *Liberty*. Sir Launcelot

arăta jalnic de perplex când am zbughit-o pe lângă el să ne salutăm prietenii. Pentru că acolo era Jack, șchiopătând pe piciorul lui rănit, dar în rest nevătămat. Se întoarse să-i întindă o mâna lui Myrtle, care arăta cât se poate de îngrozitor, bineînțeles, în zdrențele costumului de baie, dar pe care m-am bucurat mult s-o văd. Vă puteți imagina ușurarea pe care am simțit-o când am văzut că *Liberty* nu fusese distrusă de tunul lui Grindle și că, deși plutise o vreme pierdută în eter, Jack și Myrtle reușiseră cumva să o conducă și să ne găsească?

Și cu toate acestea, pe măsură ce ne apropiam, nu am putut să nu observ că Jack și Myrtle aveau expresii îngrijorate și preocupate și că până și mobul nostru prietenos, care zburătăcea prin aer deasupra surorii mele ca un steag negru, părea să nu se simtă prea în largul lui și își tot frământa mânuțele, cu un aer necăjit. Când ne-am apropiat și mai tare, iar Myrtle mă strigă și fugi să mă îmbrățișeze, am văzut motivul nefericirii ei: drăcușorii aceia, care intraseră în serviciul Marii Britanii în schimbul promisiunii că vor primi lână, schimbaseră în mod clar taberele din nou după ce eu fusesem tras din carcasa lui *Liberty* și acum își țineau carabinele lor ca de jucărie îndreptate spre Jack, Myrtle și toți ceilalți membri ai echipajului!

Și ultima care ieși din vechiul vas, arătând destul de radiantă în momentul ei de triumf și înarmată cu două revolvere, era Delphine Beauregard!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Ține inamicii la distanță
cu o
MUSCHETĂ ROTARY
de la
PARKHOUSE din TAUNTON

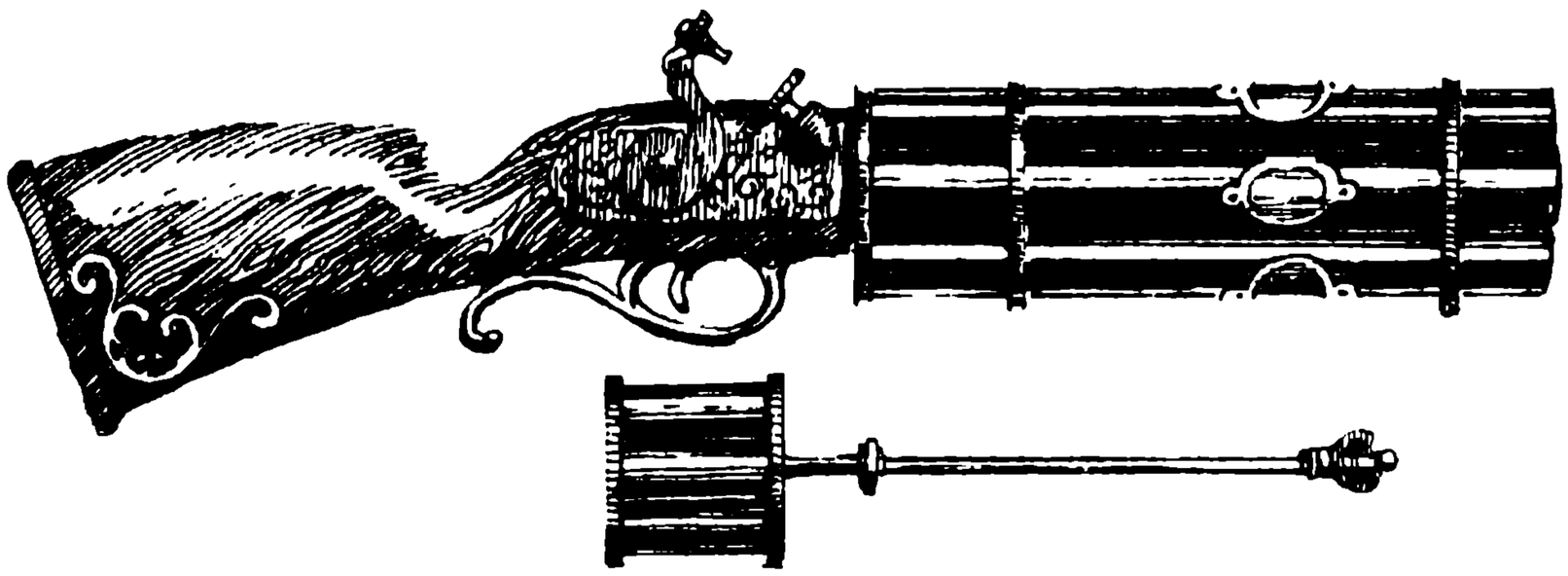

ÎN CARE NE CONFRUNTĂM CU UN ADVERSAR LA FEL DE PERICULOS CA MOBII, DEȘI SEMĂNÂND CUMVA MAI PUȚIN CU O PĂLĂRIE

O să vă spun un lucru despre francezi: nu se dau bătuți cu una cu două. Când tunurile de pe *Sophronia* doborâseră *Liberty*, Jack Havock fusese lovit de o așchie, iar Delphine profitase de ocazia asta. Trecând la cârmă, îndreptase vasul lovit și îi ajutase pe Myrtle și pe mob să repare încăperea combustibilului spațial avariat. Apoi le vorbise urzitorilor ei, scoțând în evidență faptul că nu era nici o speranță să ajungă *Sophronia* din urmă și că autoritățile britanice de pe Modesty fuseseră alertate de pericol, așa că nu mai aveau de ce să-și facă griji în privința mobilor.

– Așa că haideți cu mine înapoi pe Starcross, le spuse ea. Acolo, voi insista ca doamna Mumby să-mi dea controlul asupra mașinăriei ei, pe care o voi folosit exclusiv ca să nimicesc Imperiul Britanic!

– Și cum rămâne cu toată lâna aceea frumoasă pe care ne-a promis-o tânărul stăpân Mumby? întrebă suspicios unul dintre urzitori.

– Stăpânul Mumby e pierdut în spațiu, ripostă Delphine, iar promisiunea lui a pierit odată cu el. Nu că promisiunea unui englez ar avea vreo valoare.[1] Veniți cu mine și o să am eu grijă să primiți toată lâna de care aveți nevoie. Nu numai că Franța vă va da turme de oi – între noi fie vorba, rase infinit superioare celor jerpelite care se găsesc în Marea Britanie – dar voi folosi mașinăria Starcross pentru a ne întoarce în timp și voi stabili acele turme pe tărâmul preistoric al urzitorilor. Gândiți-vă cum se va schimba istoria voastră! Ce Lume Confortabilă groasă și de calitate va încălzi degetele urzitorilor! Ce avere vor face pentru voi lucrurile din lână și cât de cunoscute vor fi calitățile voastre de împletitori prin toate lumile Soarelui!

Ei bine, presupun nu prea poți să-i condamni pe bieții urzitori pentru că se lăsaseră ademeniți de așa o ofertă. Până să-și recapete Jack cunoștința, *Liberty* era deja din nou sub conducerea lui Delphine, iar Myrtle și mobul ei o conduceau către Starcross cât de repede puteau motoarele ei bombardate.[1]

[1] Oh, ce obraz gros avea! În mod clar, reproduc această insultă urâtă la adresa rasei noastre insulare numai ca să puteți vedea ce personaj îngrozitor era această Delphine.

– Și acum suntem aici! spuse Delphine radiantă, sărind din tambuchiul lui *Liberty* și luând-o la galop către hotel urmată de ticăloșii ei de urzitori și mânându-ne pe noi restul ca pe niște oi. Prima dată când am ajuns am fost alarmată, pentru că nu vedeam nici urmă de hotel, de debarcader sau de altceva, dar apoi a luat din nou ființă... Să înțeleg că ați vizitat puțin trecutul?

– Am fost în viitor, am spus eu, unde ne-am rezolvat toate divergențele cu mobii.

– Excelent! strigă Delphine. M-am tot întrebat ce e de făcut cu creaturile acelea. Acum nu mai am de ce să mă îngrijorez. Nimic nu mai stă între mine și mașinăria aia.

– Ba stă mama, am obiectat eu. Nu te va lăsa niciodată să o controlezi, la fel cum nu l-a lăsat nici pe Sir Launcelot.

Sir Launcelot, care fusese adunat de urzitori împreună cu noi ceilalți, pufni înfrânt.

– Cucoana asta Mumby va face orice ca să-și protejeze mucoșii, îi spuse el lui Delphine. Iar tu îi ai pe amândoi!

Și uite că până la urmă am ajuns să fiu din nou ostatic sau obiect de șantaj! Delphine îi zâmbi cavalerului infam și spuse:

– Mulțumesc, Sir Sprigg. Să înțeleg că sunteți de partea mea în problema aceasta?

– Sunt împotriva femeii Mumby și a huliganului negru Havock, și a tuturor animalelor nepământești, și a paraziților, dacă la asta vă referiți! spuse Sir Launcelot mânios.

– Nu chiar, spuse Delphine, dar cred că vom reuși să facem o alianță utilă...

---

[1] Biata Myrtle nu avea de ales de teamă că Delphine îl va răni pe Jack și petrecuse atât de mult timp cu mobul acela pe capul ei că arăta destul de palidă când a ajuns la Starcross. În ceea ce privește mobul, acesta devenise oarecum pudic și se obișnuise să tresară ori de câte ori urzitorii foloseau un limbaj mai colorat.

Spunând asta, îi făcu semn unui urzitor să-i dea o armă acelui individ periculos, apoi ne mână pe toți prin hotel și în jos spre camera boilerelor.

– Dumnezeule mare! strigă domnul Spinnaker privindu-ne cum coboram în cârd pe scările de fier.

Se întinse ca să o tragă de mânecă pe mama, care era ocupată la panoul de control, cu spatele la noi.

– Liniște! strigă Delphine. Hotelul e acum sub controlul Imperiului Francez!

Apoi le ceru urzitorilor ei să ne împingă pe toți în mijlocul biroului și să nu ne scape din ochi.

– Bună, Delphine, spuse mama întorcându-se de la treaba ei. Oh, Myrtle, Jack; sunt atât de încântată să văd că sunteți bine!

– Poți să-ți păstrezi încântarea pentru mai târziu! sări tânăra franțuzoaică. Am înțeles că tocmai ai dus hotelul în viitorul îndepărtat și l-ai adus cu bine în prezent. Deci îmi imaginez că nu o să fie prea mare deranjul dacă o să-ți cer să ne duci și pe noi într-o altă mică excursie. Aș vrea să fiu dusă în anul 1801.

– De ce 1801? se auziră câteva voci mai îndrăznețe, dar eu deja ghicisem de ce.

1801 era anul în care Sălbaticul Will Melville lansase pentru prima dată *Liberty* în slujba Serviciilor Secrete ale Statelor Unite pentru a prăda un vas britanic nevinovat! Îmi puteam imagina ce scenariu prinsese contur în creierul diabolic al lui Delphine. Voia să călătorească în timp pentru a putea să-și unească forțele cu bunicul ei yankeu. Starcross urma să îi devină bază: *Sophronia* avea să fie alăturată armatei sale rebele și poate, cu motorul mamei la dispoziția lui, reușea în sfârșit să facă ce își propusese cu atâția ani în urmă: înfrângerea Imperiului Britanic!

– Ești incredibil de... am început eu să zic, dar nu mi-a venit în minte nici un cuvânt jignitor pe care cineva să-l poată arunca elegant unei domnișoare, așa că m-am oprit.[1]

– Îmi imaginez că întâlnirea cuiva cu propriul bunic ar implica tot felul de complicații și paradoxuri, spuse mama precaută.

Delphine se opri o clipă ca să se gândească la asta. Jack profită de ocazie. Îi cunoștea destul de bine pe urzitorii aceia ca să știe că, deși acum erau de partea Franței, aveau inimă și ar fi ezitat înainte să-l împuște. Așa că se aruncă asupra lui Delphine, întinzându-se să-i ia cu forța pistolul din mână. Și ar fi reușit, dacă nu l-ar fi încetinit piciorul rănit sau faptul că uitase de Sir Launcelot.

Poate era din cauza vreunei influențe ciudate a motorului temporal al mamei sau poate că doar mi se părea mie, dar totul părea să se întâmple cu o încetineală îngrozitoare. Am văzut-o pe Delphine întorcându-se când Jack s-a aruncat asupra ei; l-am văzut pe Sir Launcelot rânjind când și-a îndreptat pistolul spre Jack și cum acesta a sărit în pumnul lui gras când a apăsat pe trăgaci. Am văzut țeava pistolului scuipând fum și scântei, și ghemuri groase de lână.

---

[1] Am descoperit mai târziu că domnii Gargany și Stringg au publicat de asemenea un tabel de perete numit *101 Termeni de jignire care pot fi aruncați elegant domnișoarelor*. Cât mi-aș fi dorit să am la mine o copie!

Apoi l-am văzut pe Jack oprit la jumătatea saltului, rostogolindu-se înapoi cu capul peste călcâie ca un acrobat trist, cu o gaură roşie de sânge înflorindu-i din jachetă! Se prăbuşi pe podea. Myrtle leşină. Ssilissa alergă spre el ţipând, Delphine strigă la Sir Launcelot să nu mai tragă şi rămase tremurând cu pistolul încă în mână, iar urzitorii ei se uitau toţi urât şi mormăiau, îndreptându-şi carabinele spre noi toţi, ca şi cum ar fi vrut să-şi asigure stăpâna că l-ar fi împuşcat chiar ei pe Jack dacă nu le-ar fi luat-o înainte Sir Launcelot Sprigg.

– Au! gemu Jack Havock zăcând neajutorat pe podea, în timp ce Ssil îi rupse cămaşa încercând să oprească sângele care curgea atât de roşu din rana de sub claviculă.

Bietul Jack – deja servise de gustare pentru o scoică preistorică de nisip, şi acum mai fusese şi împuşcat! Presupun că genul acesta de întâmplări sunt la ordinea zilei pentru un tânăr aventurier curajos, dar tot părea groaznic de ghinionist.

– Linişte! strigă iar Delphine. Acum faceţi ce spun eu, doamnă Mumby, sau mai distrug şi altele dintre animăluţele dumneavoastră!

Mama, cu o privire plină de o infinită tristeţe, se întoarse către maşinăria ei, făcu nişte ultime ajustări, după care se îndepărtă.

– Timpul este setat să ne întoarcă în anul 1801, spuse ea. Dar nu voi fi eu aceea care vă va duce acolo. Nu pot să prevăd decât că vă aşteaptă un dezastru, dar dacă vă doriţi cu adevărat acest lucru, atunci va trebui ca tu, Delphine, să faci asta cu mâna ta.

Arătă spre una dintre manetele maşinăriei.

– Ce fel de pericol? întrebă Sir Launcelot prudent. Ce fel de dezastru, ei? E o cursă, domnișoară Beauregard! Știți că nu puteți avea încredere în ea! Nu e om!

– Normal că este o cursă, spuse Delphine rânjind în batjocură. Speră să ne sperie cu aceste profeții de moarte și să mă oprească să fac ceea ce mi-am propus când am venit aici!

Alergă spre mașinărie, iar Sir Launcelot veni cu ea, sperând probabil că o va putea păcăli el însuși și că va putea la urmă să preia chiar el controlul. Delphine zâmbi când mâna ei liberă apucă mânerul care avea să o lanseze înapoi în Mările Timpului.

– În Posteritate! strigă ea.

Trase de mâner și, încă o dată, o amețeală îngrozitoare ne copleși. Și totuși păru cumva diferită. De data aceasta nu mai aveam senzația de mișcare; nu fu decât o adiere sau un fus de lumină albastră care se revărsă din vreun ciot mai înalt al mașinăriei vechi și îi ilumină pe Delphine și pe Sir Launcelot acolo unde erau ei, la tabloul de control. I-am văzut schimbând priviri surprinse și încercând să pășească afară din raza aceea de strălucire, dar lumina se schimba, întărindu-se, devenind argintie și opacă, până când îi ascunse de noi, ca un con de mercur, sau clopotul unei trompete enorme puse cu gura în jos pe podea.

– Mamă! Ce se întâmplă cu ei? strigă Myrtle.

Mama o ajuta pe Ssil să-i bandajeze rana lui Jack. În lumina apariției de argint, fața ei arăta bătrână și rece ca a unei statui antice. Spuse:

– Am făcut o modificare minoră mașinăriei. Cred că este ceea ce oamenii din popor ar numi „o armă pentru proști“. Merge de minune, nu credeți?

– Dar ce le *face*? strigă colonelul Quivering.

Suprafața conului de argint se învolbura de modele furtunoase și începu să se facă iar transparentă. Căpătă o nuanță roșcată după care, nemaifiind un con, deveni doar o fâșie de lumină care pălea cu repeziciune, retrăgându-se către proiectorul secret care o crease.

Acolo unde stătuseră Delphine şi Sir Launcelot mai rămăseseră doar hainele: rochia lui Delphine, neagră-albăstruie precum spaţiul, cu colierul de mărgele de chihlimbar deasupra gulerului, şi costumul de seară al lui Sir Launcelot, cu pete gălbui de transpiraţie vizibile în interiorul cercului ţeapăn al gulerului lui gol. Armele răufăcătorilor zăngăniră de podea, iar hainele se boţiră deasupra lor scoţând un zgomot crocant, sfărâmicios şi ţeapăn.

– Vai, Doamne! murmură domnul Spinnaker.

– Ssss! exclamă Ssil.

– Trăiască Regina! declarară urzitorii simţind din ce direcţie sufla vântul şi schimbând repede iar taberele.

– Mob! spuse mobul.

– Mamă! am icnit eu. Era şocat de sângele rece pe care-l arăta, pentru că eram sigur că Delphine şi complicele ei nu mai existau şi că mama, cu puterea ei infinită, îi zdrobise la fel de indiferentă cum ar fi zdrobit o furnică. I-ai evaporat! am declarat eu.

– Oh, Art, ce prostii spui! îmi răspunse ea, legându-i bandajele lui Jack! Du-te și-i ajută cât mă ocup eu de Jack și de sora ta.

M-am îndreptat cu prudență spre mormanele de haine, iar Nipper și Grindle mă însoțiră. Mormanele se mișcară discret când ne-am apropiat mai tare. Din cortul prăbușit făcut de rochia lui Delphine se auzi un zgomot ciudat. Fracul lui Sir Launcelot se mișcă stângaci de-a lungul podelei. Era ceva viu înăuntrul acelor haine și ne-am tras cu toții înapoi, amintindu-ne povești cu vrăjitoare care-și transformau dușmanii în broaște...

Apoi se mai auzi un alt zgomot mic din rochia lui Delphine și Ssil, stând în spatele nostru, spuse deodată:

– Oh, prossstuților!

Ne dădu la o parte și se aplecă asupra rochiei și scoase din ea o fetiță perfectă, mică, roz și cu ochi albaștri. Fetița stătea în brațe la Ssil dând fericită din mânuțe și din picioare și gângurind. Și domnul Munkulus desfăcu cămașa lui Sir Launcelot (aruncând în aer gulere peste tot în graba sa) și scoase la iveală un băiețel, la fel de micuț, care părea să-i ia cele patru brațe puternice drept un leagăn excelent și care, după ce făcu câțiva clăbuci și spuse „Gî, gî, gî“ adormi repede.

Myrtle strănută zgomotos, lucru care se datoră faptului că mama o ridicase și îi fluturase pe sub nas un pic din tutunul domnului Grindle. Deschise ochii.

– Oh! spuse ea. Copiii! De unde sunt?

– Nu suntem foarte siguri, mărturisi domnul Grindle.

– Sunt Delphine Beauregard și Sir Launcelot Sprigg, spuse mama.

Sau mai bine zis, vor fi. Insistau să fie răufăcători aşa că, decât să setez maşinăria aşa cum îmi ceruse domnişoara Beauregard, am setat mecanismul serei timpului pe care am folosit-o la ideospori, numai că am inversat-o şi i-am trimis pe Delphine şi pe Sir Launcelot înapoi la vârsta de aproximativ şase luni.

– Nu-i aşşşa că sssunt drăgălaşşşi? spuse Ssil, iar urzitorii se adunară în jurul copilaşilor să le gâdile tălpile şi să spună:

– Cine ale degeţele dlăgălaşe acolo? Ei?

Apoi îşi aduseră aminte unde erau şi încercară să arate din nou ca nişte mercenari spaţiali de temut.

– Şi Jack? întrebă Myrtle panicată. Putem să-l băgăm în maşinăria asta, mamă, şi să-l trimitem înapoi în timp înainte ca persoana aceasta îngrozitoare să-l împuşte?

Mama dădu din cap.

– Rana lui Jack se va vindeca foarte bine pe cale naturală dacă este îngrijit cum trebuie. Întoarcerea în timp este o procedură cumva periculoasă. Nu am vrea să-l transformăm pe Jack în bebeluş, nu? Sau să-l trimitem înapoi atât de departe încât să-l facem să dispară cu totul?

– Nu, am spus toţi în cor.

Nici unul dintre noi nu şi-ar fi dorit aşa o monstruozitate, nici măcar Jack, care avea o gaură în el şi care avea să rămână cu o cicatrice urâtă toată viaţa. Mama îi dădu lui Nipper instrucţiuni precise cu privire la cum să-l îngrijească pe Jack, punând mare accent pe curăţenie, după care o readuse iar din leşin pe Myrtle, care insistase că ea ar fi trebuit să fie cea care să se ocupe de sănătatea lui Jack, dar care leşină iar imediat ce văzu tot sângele acela.

Apoi, întorcându-se pentru o ultimă dată la maşinăria ei, mama făcu anumite schimbări la butoanele de control.

– Daţi-vă bine la o parte, toată lumea, vă rog, ne avertiză ea.

Am făcut ce ne-a cerut, Nipper cărându-l pe Jack cu mare atenţie, Ssil şi domnul Munkulus legănând bebeluşii. Ameţeala se năpusti iar asupra noastră aşa că a trebuit să mă sprijin de Nipper

ca să nu cad. Mama veni în grabă lângă noi și am stat și am privit cum mașinăria veche Formatoare își făcea dansurile stranii.

Apoi se evaporă. Într-o clipă era acolo, huruind, cântând, strălucind și mișcându-se mai vitejește decât ar putea orice alt motor misterios de model extraterestru și în clipa următoare pur și simplu nu mai era acolo. Se auzi o bubuitură blândă atunci când aerul se repezi înăuntru pentru a umple spațiul gol pe care îl lăsase în mijlocul camerei boilerelor. Manșetele de dantelă ale rochiei abandonate a lui Delphine fluturară într-o briză temporară.

– Unde a plecat? întrebă Myrtle.

– Încă mai călătorește înapoi, înapoi în timp, spre plaja planetei Marte veche de o sută de milioane de ani.

– Și ce va face când va ajunge acolo? m-am întrebat eu.

– Se va autodistruge, spuse mama. Toate încercările lui Sir Launcelot de a o pune pe picioare au făcut-o foarte instabilă și deci a fost ușor să induc o reacție alchimică de decolare. Se va autodistruge și secțiunea de Marte pe care se află va fi separată în fragmente care vor zbura departe, departe în eter, până când unul dintre ele va deveni parte din centura asteroidului. Un obiect cunoscut sub numele de...

– Starcross! am spus eu.

– Chiar așa. Și acum, că mașinăria a dispărut, fisurile și uzurile din materialul Timpului care au deranjat această porțiune de spațiu ar trebui să înceteze să mai existe.

M-am încruntat.

– Dar, mamă, am observat eu, dacă mașinăria este distrusă în anul 100 000 000 î.Hr. pe Marte, cum se poate să fi ajuns vreodată aici? Sau la Larklight, în timpul nostru? Va însemna că toate aventurile noastre nu s-au petrecut niciodată?

Mama se încruntă ca și cum nu se gândise la una ca asta. Myrtle spuse:

– *Unii* oameni se cred mult prea deștepți.

Jack gemu slab când se mișcă în cleștii lui Nipper și rana îl duru.

– Veniți, spuse mama conducându-ne sus. De obicei nu sunt de acord cu lichidele intoxicante, dar cred că bietului Jack i-ar face bine o gură de coniac bun și tare. Și trebuie să facem un piure din lapte și pâine pentru Delphine și Sir Launcelot.

Pe o fâșie pustie din plaja planetei Marte, cu multe secole înainte de nașterea lui Hristos, mai multe animale urâte și transparente mișunau pe cadavrul unei stele-de-mare uriașe, care nu de mult sărise în aer din cauza flacării maritime de salvare. O vibrație bruscă le făcu să se oprească și să guste aerul cu simțurile lor îngrozitoare. Nu aveau ochi și deci nu puteau vedea mașinăria veche și ciudată care apăruse atât de brusc un pic mai departe, de-a lungul curbei golfului. Nu aveau urechi, așa că nu puteau auzi zgomotul care venea dinspre galeriile acelea masive de conducte și țevi:

Tic...

Tic...

Tic....

Tic...

Potrivit învățaților care colindă prin Planeta Roșie cu pălării mari și jambiere, studiind roci și fosile și scoici-de-nisip, explozia a

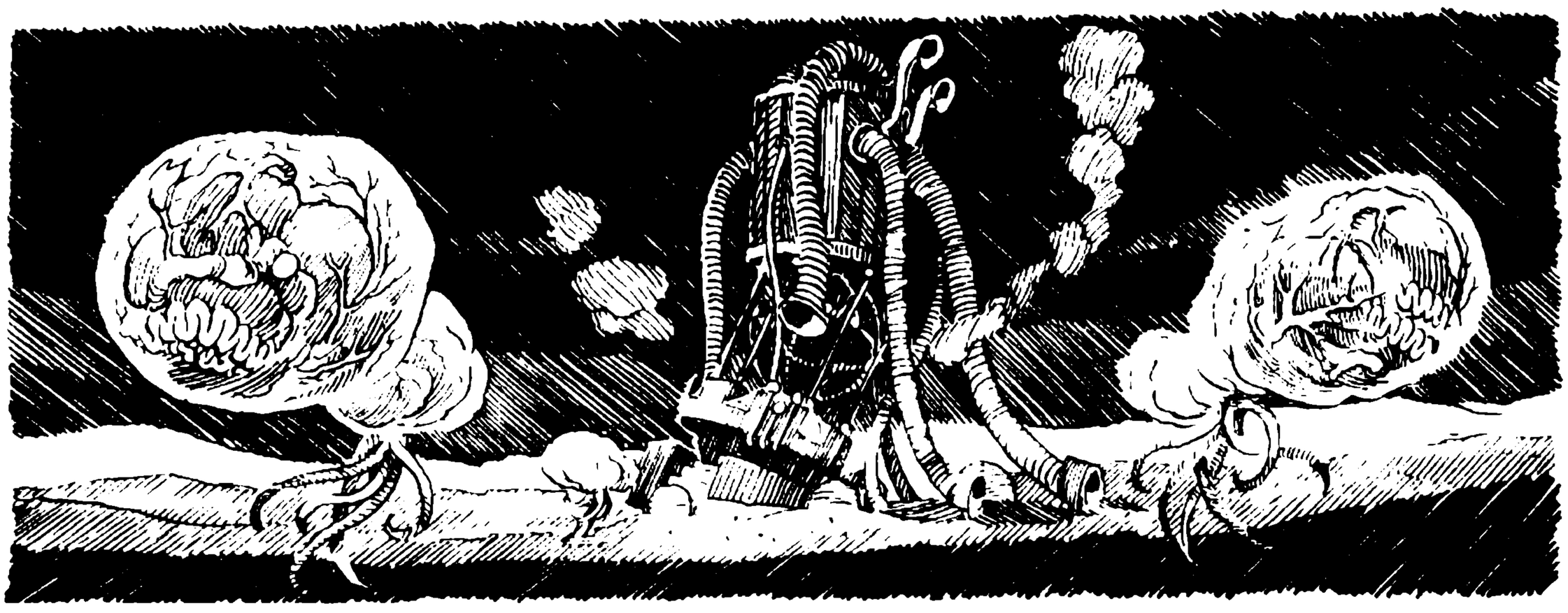

făcut un crater de mărimea unor asteroizi şi a rupt o bandă din atmosfera planetei în eter, punând astfel capăt marii epoci a stelelor-de-mare printr-un cataclism îngrozitor.

Dar mama a spus că stelele-de-mare erau deja pe ducă şi nu ar fi contat niciodată foarte mult. Ea spune că explozia a lăsat pur şi simplu cale liberă altor forme de viaţă să apară şi să înflorească, inclusiv unele care vor deveni mai târziu marţienii de astăzi.

Şi, să recunoaştem, ştie ea ce spune.

CAPITOLUL CEL DIN URMĂ

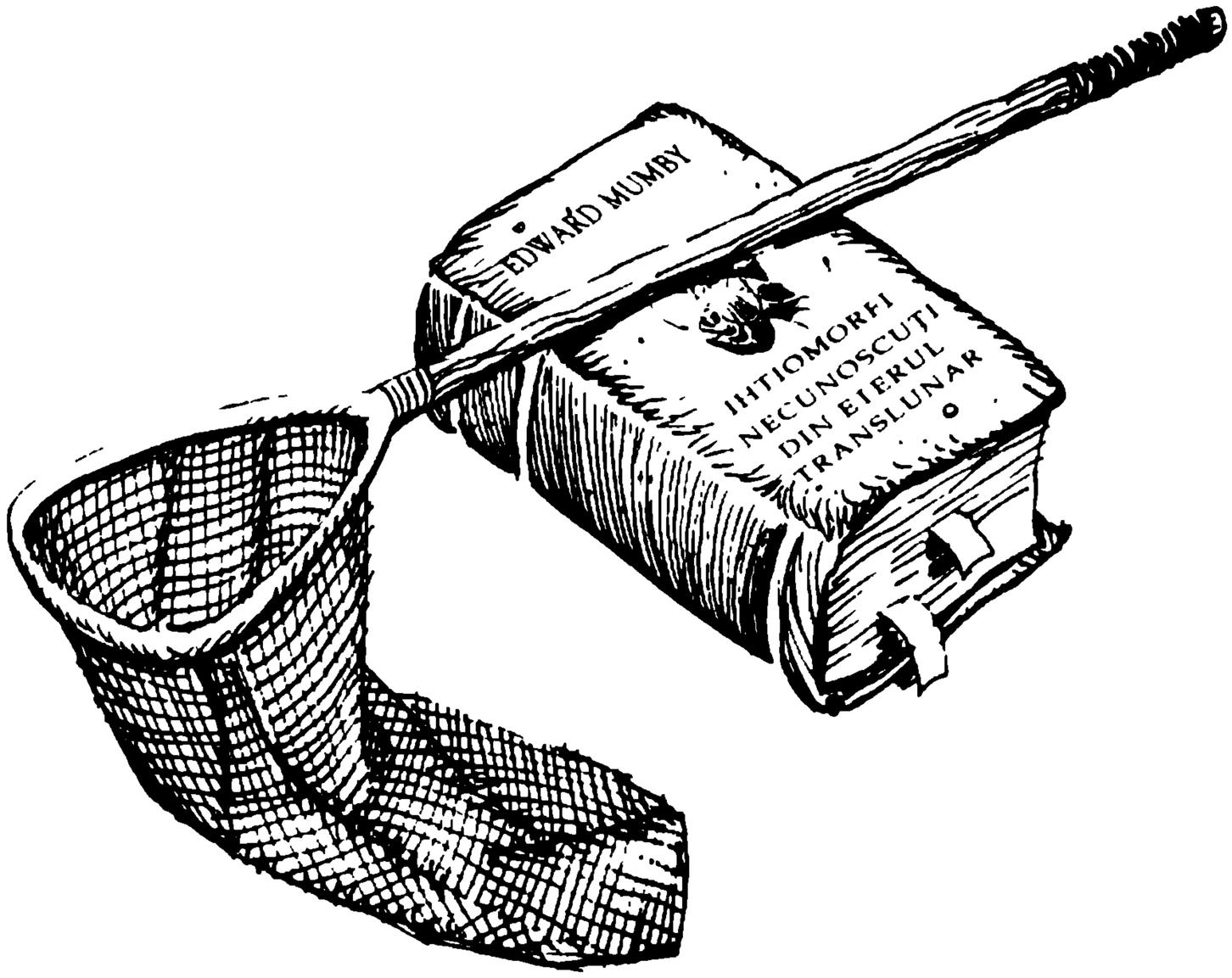

Câteva zile mai târziu stăteam la cafeneaua de pe plajă de pe promenada hotelului Starcross, bine îmbrăcaţi ca să ne apărăm de răcoarea din spaţiu, privind lumina stelelor jucându-se pe carena *Sophroniei* şi pe învelişul navei *Liberty* a Serviciilor Secrete ale Statelor Unite. Prietenul nostru mob se stabilise puţin pe capul mamei şi îi folosea vocea pentru a ne explica faptul că nu era trist că fusese lăsat în urmă când ceilalţi mobi se întorseseră în timpul lor pentru că începuse să prindă drag de era modernă şi abia aştepta să o exploreze în detaliu. Şi domnul Spinnaker sugeră că poate şi-ar dori să-i însoţească pe el şi pe doamna Spinnaker în turul lor prin teatrele de varieteu din Mercur, pe care urmau să-l facă în perioada imediat următoare, pentru că îi trecuse prin minte că, dacă pe mob nu l-ar deranja să se deghizeze din nou în joben, ar putea să facă împreună un număr foarte bun de magie.

– Ascultaţi! spuse domnul Grindle, ciulind urechile. Un tren! Un tren!

Ne luă câteva secunde să-l auzim, dar avea dreptate. Cu un „*Uuu-uuuu!*“ prelungit, un tren sosi tunând de-a lungul Cerurilor şi alunecă în jos pe panta lungă, până la Gara Starcross. Şi nu era orice tren vechi, ci un tren blindat al Grenadierilor Spaţiali Britanici, cu motorul învelit într-o carcasă de oţel asemenea coifului unui cavaler medieval, vagoanele lui protejate de oţel arătând de-a dreptul ţepoase de arme şi de tunuri. Steagul Uniunii flutura din vagonul gărzilor sale.

Scârţâi în gară printre nori de abur, iar din tambuchiurile de pe toată lungimea lui ieşiră soldaţi britanici curajoşi, mărşăluind în maşinăriile lor de război sau cocoţaţi în şaua unor tunuri mecanice. Veneau spre noi într-o maree veritabilă de arme strălucitoare de metal şi costume de bumbac stacojii, iar când înconjurară mesele unde stăteam noi rupseră rândurile. Un personaj imens îmbrăcat într-un costum militar elegant croit după un design inedit făcu un pas în faţă şi strigă:

– Oh, dragii mei! Suntem atât de fericiţi că sunteţi teferi şi nevătămaţi şi nici urmă de vreun joben!

– Calvarul dumneavoastră a luat sfârşit! anunţă maiorul splendid care apăru din spatele doamnei Spinnaker călare pe un armăsar de viţă nobilă. Acum, unde sunt afurisiţii aceia de mobi?

– Ce amabil din partea dumneavoastră să veniţi! spuse mama. Şi atât de bine echipaţi! Dar mă tem că aţi ajuns prea târziu.

– Cum aşa? spuse maiorul splendid privind alarmat când mobul se strecură de pe capul ei şi i se aşeză în jurul umerilor ca o eşarfă. Păi, nu e treabă uşoară să pregăteşti un tren spaţial blindat; sunt ordine de scris, formulare de solicitare care trebuie trimise, chitanţe şi lucruri de genul acesta...

– Domnule maior, spuse colonelul Quivering, nu mai există nici un mob în Starcross, cu excepţia acestuia înfăşurat în jurul doamnei Mumby, care este prieten cu noi şi care a făcut un mare serviciu Imperiului. Toţi ceilalţi mobi trăiesc la multe milioane de secole în viitor şi sunt foarte fericiţi acolo.

– Oh, spuse maiorul, arătând dezamăgit. Oh. Bine. Mai bine să cercetăm puţin locul, pentru orice eventualitate... Haideţi, soldaţi!

Porni la galop către hotel cu trupele în spate, mişcându-se cu viteza şi disciplina demne de Armata Britanică.

Doamna Spinnaker fusese între timp ocupată, bucurându-se de o reîntâlnire emoţionantă cu domnul Spinnaker, dar se eliberă într-un final şi se aşează să ne întrebe pe toţi:

– Deci ce s-a mai întâmplat? Văd că mareea nu mai este.

– Mă tem că mareea nu va mai fi deloc, spuse mama. Starcross nu se mai plimbă înainte şi înapoi în timp.

– Asta va fi rău pentru hotel, observă doamna Spinnaker. Păcat, e un loc vechi foarte drăguţ. Ce-ai zice să-i facem bătrânului Sir Launcelot o ofertă pentru el, 'Erbert, îngeraşule?

– Aş zice că este o idee minunată, Rosie, floricica mea, răspunse soţul ei. O să fie o casă de vacanţă foarte plăcută pentru când nu vom avea spectacole.

– Mă tem că Sir Launcelot nu este aici să vă accepte oferta, spuse mama. S-a evaporat în mod misterios, împreună cu domnişoara Beauregard. Este o tragedie, dar măcar nici unul dintre ei nu a lăsat în urmă o familie care să-i plângă. Ba chiar bănuiesc că nimeni nu-i avea la suflet, deci nu li se va simţi lipsa deloc.

Era pe punctul de a continua, dar chiar în clipa aceea se auzi un scâncet dintr-un colț al mesei. Doamna Spinnaker își întoarse atunci privirea spre domnul Munkulus, care ținea câte un copilaș în fiecare pereche de brațe.

– Oh, ce îngerași perfecți! strigă ea bătând din palme. Nu-i așa că sunt niște îngerași perfecți, 'Erbert? (Iar domnul Spinnaker mormăi că da, într-adevăr, erau niște maimuțele fermecătoare).

– Există unii care i-ar numi angelici, spuse domnul Grindle îngrijorat, și mai există alții care au stat noaptea treji ascultându-le durerile de burtă și plânsetele și se întreabă dacă nu cumva vor deveni la fel de răi ca mai înainte.

– Oh, ce urât din partea ta sssă ssspui asssta! îl ocărî Ssil. Sunt destul de sigură că dacă vor fi crescuți așa cum trebuie într-un familie iubitoare...

– Exact, spuse Grindle bătând cu palma pe masă pentru a sublinia ideea. O familie este ceea ce le trebuie. Un vas eteric vechi cum e *Sophronia* nu e loc de crescut copii.

Yarg și Squidley, sătui ca tentaculele lor să fie trase de mâini micuțe, șuierară că sunt de acord.

– Vedeți, sunt orfani, spuse Nipper uitându-se emoționat la oaspeții noștri.

– Copii abandonați, aprobă domnul Munkulus.

– Oh! strigă doamna Spinnaker. Oh, 'Erbert, nu crezi că...? Am putea...? Nu am putea noi...?

– Ceea ce încearcă doamna Spinnaker să spună, zise soțul ei cu glas aspru, este că dacă acești copii au nevoie de o familie, atunci am fi foarte onorați și chiar încântați să vină să locuiască cu noi. Pentru că în ciuda succesului lui Rosie pe scenă, regretam de foarte mult timp faptul că nu am avut copii.

– E o idee foarte înțeleaptă, spuse mama când domnul Munkulus, arătând cumva ușurat, îi înmânâ în grija noilor părinți adoptivi. Sunt sigură că veți face o treabă mult mai bună în ceea ce

privește educația lor decât au făcut familiile lor – adică, vreau să spun, ar fi făcut.

– Cum se numesc? întrebă doamna Spinnaker, uitându-se extrem de vrăjită de la o față gânguritoare la alta.

– Delphine și Sir L..., începu Nipper să spună, dar Gemenii-cu-Tentacule își înfășurară brațele în jurul carapacei lui și amortizară restul.

– Numele lor? spuse mama gânditoare. Numele lor sunt, bineînțeles, Modesty și Decorum.

Și în timp ce se discutau toate acestea, iar conversația devie spre leagăne, premergătoare și bone, iar urzitorii plini de remușcări se prezentară la noii părinți mândri cu botoșei și căciulițe pe care le împletiseră pentru exercițiu în timp ce așteptau să se facă bine căpitanul *Sophroniei* pentru a-i duce înapoi în Tărâmul Urzitorilor, unde să își poată continua împletitul pentru Lumea Comodă; în timp ce aveau loc toate acestea, Jack Havock stătea cu sora mea pe nisipul de lângă promenadă în locul în care, în urmă cu o sută de milioane de ani, marea ar fi putut să sară în valuri blânde.

– Jack, întrebă Myrtle, cu grijă, de teamă să nu-i provoace durere în răni din nou, chiar nu mi-ai spus niciodată, când eram pe Marte și la bordul lui *Liberty*, de ce nu mi-ai răspuns la scrisori?

Jack se uită jenat de-a lungul mării secate, spre movila care fusese cândva o insulă (unde unii dintre urzitori îl ajutau pe profesorul Ferny să smulgă doi copaci și să-i ducă înapoi spre trenul staționat, cu arbustul înțelept grăbindu-se lângă ei și strigând:

– Aveți grijă! Fiți atenți la rădăcini! Sunt destul de sigur că pot să fac un leac dacă aș putea să-i duc teferi în laboratorul meu din Kew!). Iar apoi spune:

– Chestia este, Myrtle, că noi nu suntem făcuți unul pentru celălalt, nu-i așa, tu și cu eu?

– Se spune „tu și cu mine“, Jack. Dar nu înțeleg ce te face să spui una ca asta. Sigur știi că eu... că eu...

– Ce văd eu, spuse Jack, este că tu ești o domnișoară. O domnișoară frumoasă, inteligentă și elegantă. Iar o navă eterică rablagită navigând în serviciul Majestății Sale, în tărâmul cel mai de jos de nicăieri, nu este un loc potrivit pentru tine.

– Ai pe Altcineva, nu-i așa? întrebă Myrtle, începând să-și tragă nasul jalnică. O altă tânără care ți-a câștigat inima; cineva de departe, o fată mai curajoasă și mai îndrăzneață decât mine. Vai, nu te pot condamna pentru asta, Jack, dragul meu. Îți urez să fii fericit. Deși sper cu adevărat că are numărul convențional de capete și brațe și așa mai departe...

– Șșșșșt spuse Jack, fără nici un efect pe parcursul primei părți a acestui discurs. Apoi se întinse și îi puse un deget pe buze, lucru care o făcu să se oprească din vorbit atât de brusc că se apucă de sughițat. Pur și simplu nu e o viață pentru tine, asta e tot, spuse el. Nu ești potrivită să fii fugărită de monștri și mâncată de scoici și împușcată de agenți secreți, și dacă ai fi, atunci nu ai mai fi Myrtle a mea.

Timp de o clipă, nefericirea și furia se luptară pentru controlul expresiei lui Myrtle și apoi, ca de obicei, furia câștigă. Sări în picioare ridicând o furtună palidă de nisip care numai ușor nu cădea în atmosfera blândă de pe plajă.

– Declar, Jack Havock, spuse ea bătând din picior, că o să-ți arăt eu ție! Mama m-a întrebat ce mi-ar plăcea să studiez. Foarte bine; voi studia Alchimia. Mobul a spus că am talent, nu-i așa? O să devin cea mai bună doamnă alchimist care există, și când voi ști totul despre asta voi veni și te voi găsi acolo în tărâmul cel mai jos de nicăieri și *abia atunci* vom vedea cine e potrivit pentru cine...

Auzind una ca asta, n-am reușit să mă abțin să nu izbucnesc în râs, iar Myrtle pricepu că trăsesem cu urechea, ascuns sub roțile unei mașini de îmbăiat din apropiere.

Lucrurile s-ar fi putut termina rău pentru eroul vostru pentru că Myrtle văzu roșu în fața ochilor când își dădu seama că asculta-sem toată discuția ei amoroasă cu Jack. Dar Norocul familiei Mumby era de partea mea și, chiar în clipa în care Myrtle mă târa de sub mașină de șosete și mă amenința cu tot felul de torturi[1], se auzi un șuierat. Când mi-am ridicat privirea am văzut un alt tren oprind în Gara Starcross. Era un tren mic de pasageri, care trebuie să fi intrat pe altă linie pentru a lăsa trenul blindat să treacă val vârtej pe acolo și care acum își continua drumul. Am alergat toți înapoi pe promenadă pentru a privi cum mai mulți oameni din înalta societate coborau, așteptându-se fără îndoială la o vacanță la mare în hotelul domnului Titfer. Arătau foarte dezamăgiți când au văzut că teritoriul era mare, dar acolo nu era nici urmă de mare.

---

[1] V-ați putea imagina că Myrtle ar considera că nu este demn de o domnișoară să dea cu șutul, să pocnească și să boxeze cu urechile unui simplu copil nevinovat, spre exemplu eu. Dar ea spune că să te porți violent cu un frate mai mic este un sport de societate în care doamnele sunt chiar capabile să participe, la fel ca vânătoarea de potârnichi sau călăritul la vânătoare.

Și în mijlocul lor, cu un aer bonom și nedumerit ca întotdeauna, cu o plasă de prins creveți pe umăr și o pălărie largă de paie pe cap era...

– Tată! am strigat eu.

– Tată! strigă Myrtle.

– Edward! strigă mama.

Și am alergat spre el și el spre noi, iar astfel familia Mumby se reuni.

– Sunteți toți teferi? întrebă el. Se spunea în Modesty că pălăriile periculoase ar putea fi libere pe Starcross. Poate au vrut să spună „bălăriile“? Sau poate „poluările“? Și unde este marea?

– Mă tem că centura de asteroizi nu se va mai număra de acum printre stațiunile de înaltă clasă pentru cei care preferă să facă baie în

mare, spuse mama. Cred că trebuie să luăm următorul tren și să ne petrecem restul vacanței pe Ganimed. Nuferii tocmai înfloresc acolo și am putea să facem și o excursie de o zi pe vârfurile norilor de pe Jupiter ca să vi-l prezint pe vechiul meu prieten, Cap-de-Tunet.

Îl luă de mână și se întoarseră împreună spre cafenea, cu Myrtle și cu mine în urma lor.

– Dar mai întâi, spuse ea, cred că tuturor ne-ar prinde bine câte o ceașcă de ceai.

SFÂRȘIT

DOI GENTLEMENI DIN DEVONSHIRE

Cine să fie figurile zdrenţuite care ies din ceaţa învolburată de deasupra mlaştinii acesteia îngrozitoare? Au pupilele dilatate, pălării neîngrijite, mers şovăielnic şi comportamentul abia uman. Păi, sunt DOMNUL REEVE şi DOMNUL WYATT şi au fost iar la BAR. Dar treziţi-i din beţie şi închideţi-i într-un apartament timp de câteva săptămâni cu stilouri, cerneală, hârtie şi provizii substanţiale de biscuiţi şi vor scoate cea mai atent ilustrată poveste de aventuri pe care aţi putea-o cere vreodată.

Domnul Reeve este autorul cărţii în patru volume *Motoarele mortale* şi a romanului *Aici se află Arthur* şi de asemenea graficianul multor cărţi pentru copii şi co-autor al musicalului *Ministerul biscuiţilor*.

Domnul Wyatt duce o viaţă dublă pe post de agent curajos în slujba Majestăţii Sale şi poate fi văzut legănându-se pe poduri de bambus în adâncul unei jungle din Sumatra sau angajat în urmăriri cu gondola prin canalele Veneţiei. Dar acest lucru nu l-a împiedicat să devină unul dintre cei mai faimoşi graficieni ai generaţiei sale. A ilustrat cărţile profesorului Tolkien, ale domnului Pratchett, ale doamnei MacCaughrean şi ale multor altora.

MULȚUMIRI

Și unde ar fi domnul Reeve și domnul Wyatt fără îndrumarea și inspirația celor trei editoare, domnișoara Fountain, domnișoara Szirtes și doamna Brathwaite? În supă, acolo ar fi, bombardați cu crutoane de către profesorii pensionați, scandalizați de gramatica lor slabă și de desenele lor neîngrijite.

Cântecelul acela minunat *Dragă Margaret, ești daneză, iar câinele tău nu se simte foarte bine* CHIAR ESTE UN CÂNTEC și a fost scris de domnul Nick Riddle („Nerușinatul din Chippenham“).

CUPRINS

PROLOG 9

CAPITOLUL ÎNTÂI
În care deplângem zgomotul decoratorilor
și primim o invitație foarte intrigantă 15

CAPITOLUL DOI
O scurtă descriere a centurii de asteroizi. Cu ajutorul mijloacelor
serviciilor feroviare C.A. & P.M. Co. Ltd ajungem la Starcross
și suntem surprinși de ceea ce găsim acolo 25

CAPITOLUL TREI
Ajungem la Marele Hotel și suntem întâmpinați
de misteriosul lui proprietar 36

CAPITOLUL PATRU
În care am o întâlnire ciudată și un mic dejun ușor 43

CAPITOLUL CINCI
În care ne distrăm în sânul jucăuș al oceanului, iar explicațiile
lui Jack sunt întrerupte de o descoperire nefericită 56

CAPITOLUL ȘASE
În care unul dintre noi descoperă o mână mișelească în acțiune și este
lovit de ea! 68

CAPITOLUL ȘAPTE
În care misterul se adâncește și mai mult! 77

CAPITOLUL OPT
În care narațiunea este continuată de o altă mână 88

CAPITOLUL NOUĂ
În care diverse orori o atacă pe Myrtle în adâncimile timpului,
dar cine le-ar putea învinovăți? 102

CAPITOLUL ZECE
Relatările lui Myrtle continuă: au loc întâlniri ciudate
pe un țărm străvechi, motivele domnișoarei Beauregard
sunt scoase la iveală, iar doamna Grinder se dovedește a fi
o femeie făcută nu doar dintr-o bucată 111

CAPITOLUL UNSPREZECE
În care Myrtle explorează o epavă de mult pierdută
și nu este foarte încurajată de ceea ce găsește acolo 123

CAPITOLUL DOISPREZECE
În care eu și mama, neștiind nimic despre pericolele
pe care le înfruntă biata Myrtle în preistorie,
vizităm camera boilerelor, unde îl întâlnim
pe autorul necazurilor noastre! 131

CAPITOLUL TREISPREZECE
În care mama ia o hotărâre 143

CAPITOLUL PAISPREZECE
Bătălia din camera boilerelor 150

CAPITOLUL CINCISPREZECE
În care reușesc să evadez și dobândesc un aliat neașteptat,
doar ca să mă trezesc urmărit de-a lungul golfului spațial 159

CAPITOLUL ȘAISPREZECE
În care povestirea noastră se întoarce pe planeta Marte
în timpuri străvechi și aflăm despre lucrurile surprinzătoare
care i s-au întâmplat lui Myrtle între timp 169

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
În care aflăm istoria unui mob 185

CAPITOLUL OPTSPREZECE
Sosim în Modesty, dar ne trezim și întrecuți, și păcăliți de mobii
înfiorători 199

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
În care se dă bătălia şi se încearcă salvări îndrăzneţe! 212

CAPITOLUL DOUĂZECI
În care mă străduiesc să născocesc o stratagemă inteligentă,
aflăm un lucru neaşteptat despre un prieten absent
şi nişte adâncituri mari de forma *Sophroniei* aproape că sunt făcute
pe mai mulţi dintre asteroizii mai puţin cunoscuţi 226

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
Ajungem în adâncimile viitorului şi le găsim răcoroase
şi în întuneric beznă 240

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
În care ne confruntăm cu un adversar la fel de periculos ca mobii,
deşi semănând cumva mai puţin cu o pălărie 255

CAPITOLUL CEL DIN URMĂ.....268

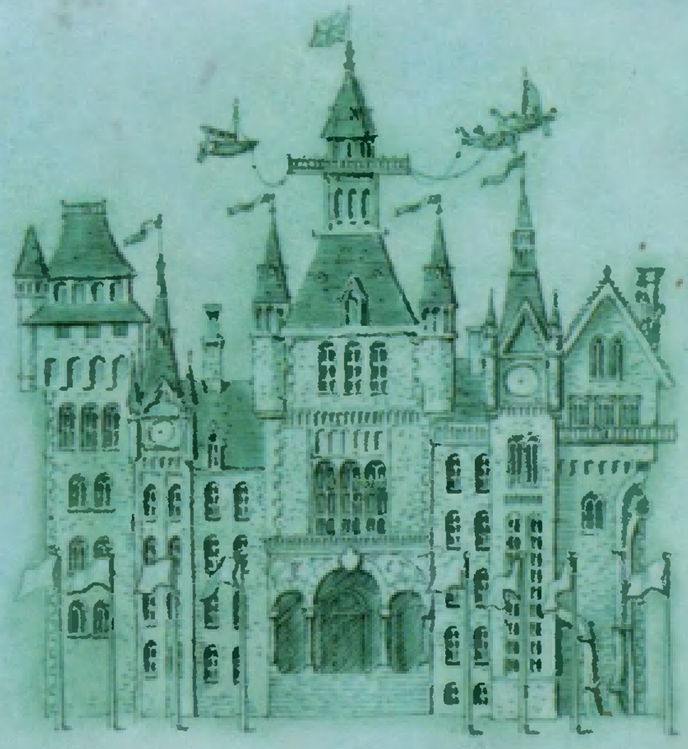

Continuarea
aventurilor lui Art
și Myrtle Mumby...
O poveste incitantă
despre curaj
și tărie de caracter
în cele mai îndepărtate
zone ale spațiului.

Când a sosit invitația, aproape că nu mi-a venit să-mi cred ochilor. O vacanță gratuită pe Centura de Asteroizi părea un lucru prea frumos ca să fie adevărat. Și din păcate, așa a fost să fie. Destinația noastră era foarte luxoasă. Dar avea și ceva sinistru. Oamenii nu erau în realitate așa cum păreau să fie, iar locurile aidoma, așa cum aveam să aflu mult prea curând. Dușmanul era teribil, iar eu nu trebuia să mă sperii și să mă pierd, așa cum o făceau toți în jurul meu. Oare curajul meu va fi suficient pentru a-mi salva viața, dar și Universul așa cum îl știm?

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-815-5

9 789731 038155

www.rao.ro
www.raobooks.com